

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

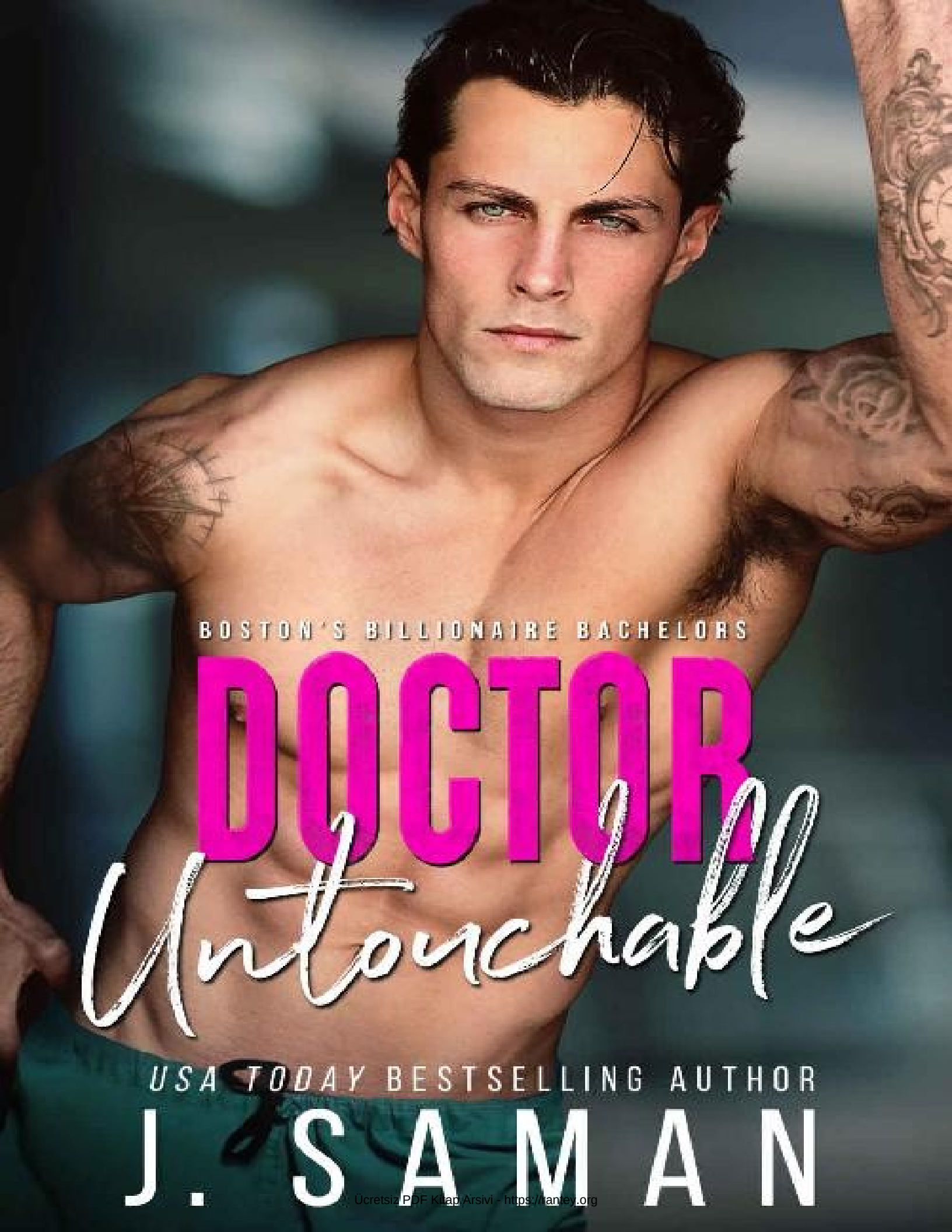
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BOSTON'S BILLIONAIRE BACHELORS

DOCTOR

Untouchable

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

J. SAMAN

DOKTOR DOKUNULMAZ

J. SAMAN

Doktor Dokunulmaz - telif hakkı J. Saman 2022 Vellum

✿ ile oluşturulmuştur

Copyright © 2022 by J. Saman

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bilgi depolama ve geri alma sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz,

Bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan.

Kapak Tasarımı: Lori Jackson

Fotoğrafçı: Rafa Catala

Düzenleme: Kardeşimin

Editörü Düzenleme: Emily

Lawrence

✿ Vellum ile oluşturuldu

İÇİNDEKİLER

<u>Bölüm 1</u>	<u>Bölüm 2</u>
<u>Bölüm 3</u>	<u>Bölüm 4</u>
<u>Bölüm 5</u>	<u>Bölüm 6</u>
<u>Bölüm 7</u>	<u>Bölüm 8</u>
<u>Bölüm 9</u>	<u>Bölüm</u>
<u>10</u>	<u>Bölüm 11</u>
<u>Bölüm 12</u>	<u>Bölüm</u>
<u>13</u>	<u>Bölüm 14</u>
<u>Bölüm 15</u>	<u>Bölüm</u>
<u>16</u>	<u>Bölüm 17</u>
<u>Bölüm 18</u>	<u>Bölüm</u>
<u>19</u>	<u>Bölüm 20</u>
<u>Bölüm 21</u>	<u>Bölüm</u>
<u>22</u>	<u>Bölüm 23</u>
<u>Bölüm 24</u>	<u>Bölüm</u>
<u>25</u>	<u>Bölüm 26</u>
<u>Bölüm 27</u>	<u>Bölüm</u>
<u>28</u>	<u>Bölüm 29</u>
<u>Bölüm 30</u>	<u>Bölüm</u>
<u>31</u>	<u>Bölüm 32</u>
<u>Sonsöz</u>	

İB

Kitap Sonu Notu

Ayrıca J. Saman
tarafından

Doktor Scandalous

I Bu gün başladığında bunun boktan bir gösteri olacağını biliyordum. Hiçbir iyi şey annenin seni uyandırıp onunla buluşmanı istemesiyle başlamaz.

öğle yemeği için. Özellikle de öğle yemeğinin nedenini zaten biliyorsanız ve neredeyse doğduğunuz günden beri bundan korkuyorsanız.

Bir de şu arama var.

"Tek sorduğum, sence evet diyecek mi?"

Çenemi sıkıp bir elimi saçlarımda gezdiriyorum, diğer elimle direksiyonu öyle sıkı kavriyorum ki deri gıcırıyor.

"Luca, nereden bileyim?"

"Çünkü bir şekilde Raven'ı herkesten daha iyi tanıyorsunuz. Gizli kız arkadaş gibisiniz. Sana bir şeyler anlatıyor. Sana güveniyor."

Eğer içim sıcak ve keskin bir şeyle dürtülmeseydi buna sırtırdım. Dürüst olmak gerekirse, umarım Luca evlenme teklif eder. Umarım Raven evet der. Umarım sonsuza dek mutlu yaşarlar ve tüm dikkatleri üzerlerine çekerler. O zaman belki de hayatımda bir kez olsun o sinir bozucu dört harfli kelimenin bana yapışması umuduyla üzerime atılmasını durdurabilirim.

Sevgiler.

Ailemden basına, adım geçtiğinde sıraya giren para düşkünü kadınlara kadar herkesin boğazıma tıkmaya çalıştığı tek şey. Ama en kötüsü, azı dişlerimi kırmama neden olan şey, sevginin yokluğunda beni neyin beklediği.

"Bence bunun çok erken olduğunu düşünecek. Sadece birkaç aydır birliktesiniz."

Nefes nefese kaldı. "Rina ve Brecken yeni evlendi. Oliver yeni yılda Amelia'ya gerçekten evlenme teklif etti. Carter da aynısını Sevgililer Günü'nde Grace'e yaptı."

"Kardeşlerinin geri kalanı evlenip nişanlanırken kendini dışlanmış mı hissediyorsun? Merak etme, Landon hâlâ sadece Elle'le çıkıyor," diye espri yapıyorum.

"Sadece Raven'ın benim olmasını istiyorum. Gerçekten benim. Yüzüğümü ve soyadımı taksın. Sonsuza kadar."

"O hiçbir yere gitmiyor, kardeşim."

"Bunu biliyorum. Anlaşmayı bu yüzden yapmak istemiyorum. Onu seviyorum, Kap. Birini sevdiğinde böyle yaparsın."

Homurdanıyorum, bunun için havamda değilim. Direksiyonu daha sıkı kavriyorum, ki bunun mümkün olduğunu bile fark etmemiştim. Yakında parmak eklemlerim kırılacak. "Seni görmezden geliyorum."

"Yapmamalısın. Vakit geldi, ihtiyar."

"Başka bir servet avcısıyla, daha fazla şöhret ve manşet peşinde koşan yeni yetme bir ünlüyle ya da biz birbirimizi görmezden gelerek onlarca yıl geçirirken tasarımcı evlerinde oturup öğle yemeği yemek isteyen bir sosyetikle uğraşmak zorunda kalmadan da yeterince işim var."

"İşin bir de o tarafı var. Ya da. Bilirsin işte. Gerçek aşkı bulabilirsin."

Sessiz bir nefes üflüyorum, trafik ışıklarına ulaştığımda gözlerim kapanıyor. Bu günün geleceğini ben de biliyordum. Tüm küçük kardeşleriniz mutlu bir şekilde harika insanlarla evlendiğinde ve anneniz aşka, evliliğe ve torunlara kafayı taktığında böyle olur.

Ama onlar ben değil. Onların yolu her zaman daha kolaydı.

"İlgilenmiyorum," diyorum ona, gözlerimi tekrar açıyorum ve ışık yeşile dönüp tekrar sürmeye başladığımda bu konuşmadan duyduğum gereksiz hayal kırıklığını bir kenara itiyorum. "Sen Raven'a odaklansan ve beni kendi hayatımla baş başa bıraksan nasıl olur? Raven daha çok genç. Yüzük takmadan önce ona biraz zaman ver."

"Biliyorum. Belki doğumu için-"

"Ne oluyor lan?" Neredeyse bağıracaktım ki, şu anda yağmakta olan kara kesinlikle benzemeyen beyaz bir yağmur, arabamın kaputunun üzerine bir gümbürtüyle inince ciyaklayarak durdum.

"Kap? Kap, iyi misin?!"

"Luca, gitmem gerek." Telefonu kapatıyorum, arabayı park ediyorum ve sonra trafiğin tam ortasına çıkıyorum. Beyaz hareket etmeye başlıyor, karşı tarafıma geçene kadar SUV'umun kaputu boyunca kayıyor. Kapımı çarparak kapattım ve kendimi tekrarlardım. "Ne oluyor lan?"

"Aman Tanrım!" diye haykırır kadın. "Durdunuz! Tanrıya şükür durdun."

Önümdeki tül, ipek, dantel ve asi siyah saç yığınınını anlamlandırmaya çalışarak en az bin kez göz kırpiyorum. "Arabamın üzerine uçtun. Bana başka bir seçenek bırakmadın. Ne yapsaydım, seni mi ezseydim?"

Sokakta duruyor, geçen arabaların çarpmaması için kaputun kenarına sarılıyor, ama vahşi, çılgın bakışları omzumun üzerinden, endişeyle orada her ne varsa izliyor. Refleks olarak dönüp bakıyorum, arabalar etrafımda korna çalıp ateş ediyor, pantolonuma sulu kar ve buz püskürtüyor ve kilisenin merdivenlerinin tepesinde duran smokin ve önlük giymiş bir grup insanın bizi kovalayacakmış gibi aşağıya baktığını görüyorum.

"Beni takip mi ettiler? Beni takip ettiklerine inanamıyorum!"

Arkamı döndüğümde kadının arabamın yolcu kapısını açıp içeri atladığını ve kapıyı çarparak kapatmadan önce elbisesini de beraberinde içeri çektiğini görüyorum.

"Ne oluyor lan?!" Bu sefer avazım çıktığı kadar bağırdım. "Arabama binerek ne yapıyorsun?"

Kapımı açtığımda, yoldan geçen bir taksi tarafından neredeyse yandan çarpılıyordum, şoför bana bağılıyor ve küfrediyordu. Kapımı çekerek kapattım, dörtlü flaşörlerimi yaktım, sonra arabamın ön tarafının yarısını kaplayan lokuma döndüm.

"Çık dışarı!"

"Hayır! Yapamam. Sen sürmelisin. Lütfen. Sana para veririm. Onlar peşimden gelmeden sür." İri, hafif sulu, ağır makyajlı kahverengi gözleri bana yalvarıyor, elleri yalvarırcasına bana doğru yöneliyor.

Başımı arkaya çevirdiğimde, damat olduğunu tahmin ettiğim adam, yumruklarını sıkmış, yüzünde öfkeli bir çatık kaşla merdivenlerden iniyordu. Birkaç kadın da onu takip ediyor, sanki pislik benmişim gibi bana bakıyorlar ve ben de arabamdaki geline dönüyorum, en az kaçtığı adam kadar sinirli.

"Ciddiyim," diye ağlıyor. "Şimdi gitmek zorundasın. Eğer bana ulaşırsa, bundan sonra olacıklardan ben sorumlu olmayacağım. Birçok kişinin kanı senin ellerinde olabilir."

Ona saçma sapan bakışlarımı yöneltiyorum. Akli başında kadınların sinmesine neden olan bakış. Bu öyle değil. Sadece ellerini havaya kaldırıyor, sinirli ve ipinin ucunda.

"Lütfen, lütfen, lütfen bizi buradan götür. Belli ki çaresizim. Kim düğününden kaçmak için kendini karşıdan gelen trafiğin içine atar ki?"

"Tehlikede misin yoksa sadece deli misin?"

Mizahsız bir kahkaha. "Muhtemelen deliyim, ama psikopatik bir şekilde değil, kilitlenmeye ihtiyacım var. Ve sanırım annem, aynı zamanda kuzenim olan nedimem ve kuzenimi beceren yalancı, aldatıcı eski nişanlım tarafından kovalanmayı tehlikede olmak olarak görüyorsanız, evet, tehlikedeyim. Cehennem sabahımı temizlediğimize göre, arabayı sürebilir misin yoksa kendimi hareket halindeki başka bir aracın üzerine mi atmam gerekiyor?"

Bir saniyeliğine onu inceledim. Görebildiğim kadarıyla yani. Yuvarlak yüzü. Kafasına tutturulmuş saçları kadar koyu kahverengi gözleri çaresizce, biraz da aklı başında olmayan bir şekilde bana yalvarıyor. Parlak, pembe, yastık gibi dudaklar. Günlerce süren kıvrımlar. Elbisesinin sert büstünün üstünden taştan bol miktarda göğüs dekoltesi olan büyük göğüsler. Yağan karın rengine bir ten. Güzel.

Makyajı dağılmış ve kat kat giyinmiş kaçak bir gelin için.

Damat şimdi Boston North End trafiği arasında bize doğru güvenli bir yol bulmaya çalışarak caddeye doğru ilerliyor. Yanındaki uzun boylu, söğüt gibi yaşlıca -yüzüne Boston'daki Ted Williams tüneline daha fazla işlem yapılmış- kadınla birlikte sadece tahmin edebildiğim bir şeyler bağıyor.

"Lütfen," diyor tekrar, bu sefer gergin bir fısıltıyla. "Şu anda hiçbirisiyle yüzleşmem."

"Siktir et."

Range Rover'ımı vitesine takıyorum ve trafiğe geri dönmeye başlarken çamurlu yolda kayıyorum.

Curves for Days koltuğuna geri yaslandı. "Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim." Sesindeki rahatlama hissediliyor. "Beni yeraltı bodrumuna geri götürecek ve derimden kıyafetler yapacak bir psikopat olman umurunda bile değil."

"Bodrumlar, tanımı gereği, yeraltındadır ve bence bir yabancının arabasına uçmak sizi burada psikopat yapar. Beni değil."

"Sabah oldu, eğer kaçırdıysanız. Sanırım bir nebze de olsa rahat bırakılmalıyım."

Kendini toparlıyor, saçından ışıltılı bir toka ve ona bağlı bir duvak koparıyor, ardından toka üstüne toka geliyor. Kucağına düşüyorlar ve dudaklarımda alaycı, inanmaz bir sırıtış belirliyor. Az önce nişanlısından ve annesinden kaçmak için kendini arabamın üstüne atan kaçak bir gelin almıştım ve şimdi onu ben götürüyorum... "Nereye gidiyorsun?"

"İskoçya'ya değil, orası kesin."

Ha? Her neyse. "İyi o zaman. Seni bir sonraki köşede bırakacağım."

Başını sallıyor. Parmakları kafa derisine masaj yaparken uzun, ipeksi saçları etrafına dağılıyor. İnliyor, başını arkaya atıyor ve kendinden geçerek gözlerini kapatıyor. Ve cehennemin dibinde, sikim pantolonumun içinde seğiriyor.

"Vay canına, bu Tod'la yaptığım tüm sekslerden daha iyi olabilir. Bu kadar iyi hissettirmesi inanılmaz."

Ona sabırsız bir kaş çatıyorum, iniltisinin sesini ya da az önce yaptığı şeyin ona ne kadar iyi geldiğini düşünmemeye çalışıyorum.

"Üzgünüm. The Newbury'de kalıyorum. Çok zahmet olmazsa beni oraya bırakabilirsin ya da cüzdanım, telefonum ve hatta paltom bile olmadığı için yürüyebileceğim yakın bir yere bırakabilirsin." Bir kahkaha attı. "Az önce düğünümünden kaçtım. Annemi gördün mü?" Dudaklarında şaşkınlığa yakın, kendinden memnun bir gülümseme ve gözlerinde kuşkulu bir ışıltıyla beni işaret ediyor. "Çok öfkeliydi. Ona Jackass McJackass ve mükemmel McBackstabbing Bitch Face'in aşkları hakkında kavga ettiklerini duyduğumu söylediğimde umursamadı bile." Şimdi kaşlarını çatıyor, yüzü ellerine doğru düşüyor.

"Onu sevdin mi?" Merak etmekten başka bir sebep yoksa neden soru sorma zahmetine girdiğimi bilmiyorum. Ve garip bir şekilde, konuşmaya devam etmesini istiyorum. Sesi... tatlı, pürüzsüz, zengin ve sıcak, dondurmanın üzerindeki karamel gibi.

Omuzlarını silkiyor, bakışları pencereye gidiyor ve geçen manzarayı seyrediyor. "Yaptığımı sanıyordum. Ya da belki daha çok kendime öyle söyledim?" Tekrar omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Üvey babalarımın biri, Mitchell, bana aşkın ibneler ve enayiler için olduğunu söylemişti ve annem de bir kereliğine onunla aynı fikirdeydi."

Buna itiraz edemem.

"Ama ben dinlememeyi seçtim," diye devam ediyor. "Her zaman iyimser, bardağın yarısı dolu, aslında önümde ne olduğuna kör

Ben, Bianca. Bu benim. Garip bir şekilde kalbim kırılmaktan çok öfkeli ve kırgınım. Ama belki o daha sonra gelir? Kederin aşamaları neydi?"

"İnkâr, öfke, pazarlık, depresyon ve kabullenme."

Bakışları benimkilere kayıyor. "Vay canına. Bunu kafandan uydurdun. Psikiyatrist misin? Çünkü muhtemelen, şu anda senden birini kullanabilirim. Ya da belki bir fıçı votka ve kızarmış yiyeceklerle psikiyatristmişim gibi davranabilirim. Alkol ve karbonhidrat ilaçtır, değil mi?"

"Hayır. Ben farklı türde bir doktorum."

"Bu yüzden güzel bir yolculuktu. Diğer üvey babalarımın biri, Duke -Şu anda annemle evli olan kişinin de böyle bir arabası var ama onunki daha çok çiftlik gibi, daha az seksi erkek kolonyası gibi kokuyor."

"Ha?"

Konuşmaya ve koltuğunda kıpırdanmaya devam ederken beni görmezden geliyor. "Bu arada, durduğunuz ve beni ezmediğiniz için teşekkür ederim. Arabanıza doğru uçtuğumda ölme ihtimalimin yarı yarıya olduğunu düşünmüştüm ama başka bir seçenek olmadığı için bu riski göze aldım. Umarım kaputunuzu ezmemişimdir."

"Yapmadın."

"Peki. Teşekkür ederim. Tekrar." Parmakları gergin bir şekilde elbisesiyle oynuyordu.

"Bir şey değil. Rahatlayabilirsin. Ben psikopat değilim. Seni otele götüreceğim çünkü şans eseri ben de oraya gidiyorum."

"Asla olmaz."

Başımınla onaylıyorum. "Yol."

Eğri büğrü, titrek bir gülümsemeyle gülümsüyor ve bu bende bir şeyler uyandırıyor. Bir tanıdıklık ya da hatırlayamadığım bir anı.

"Sanki kader bugün bir pisliğin peşinden koşmam gerektiğini biliyormuş gibi."

Şerit değiştirirken hafifçe sırtıyorum. "Ya da başka bir şey. Hile mi yaptı? Bu yüzden mi kaçtın?"

"Evet. Görünüşe göre onunla birlikte olduğumuz süre boyunca, ki bu yaklaşık iki yıldır. Hiçbir fikrim yoktu. Hem de hiç. Bu onları mı saklamakta son derece zeki yapar yoksa beni mi kaçırdığım için aptal yapar bilmiyorum."

Kaygan yollara geri dönmeden önce hızla ona doğru bakıyorum. "Bunu saklamakta iyiler. Bana aptal bir tip gibi gelmiyorsun."

"Kendimi trafiğe attım ve düğünümünden kaçtıktan sonra şu anda bir yabancıнын arabasındayım," diye mırıldanıyor.

Touché.

"Ayrıca, iki yıl oldu. Demek istediğim, o ve ben yüksek lisansımı bitirdiğim son altı ay boyunca birlikte yaşıyorduk ve yine de bir şekilde bunu kaçırdım. Meşgul olduğumun farkındayım ama hadi ama. Bu çok acınası. Keşke zamanda geriye gidebilsem ve kafama sağlıklı bir dozda mantıklı bir tokat atabilsem."

Buna söyleyecek bir şeyim yok ama neyse ki o hiç durmadan devam ettiği için söylememe gerek kalmıyor.

"Beni sevdiğini sanıyordum. Tüm üniversite boyunca beni sevdiğini ama bir hamle yapmak ya da arkadaşlığımızı riske atmak için her zaman çok gergin olduğunu söyledi, bu yüzden bir hamle yapmak için lanet olası yüksek lisans okuluna kadar sürdü. Saf biriydim sanırım. Umutluydum. Kapıma dayanan çok fazla erkek yoktu, hele Tod'a benzeyenler hiç yoktu. Altı ay önce evlenme teklif ettiğinde kuzenime gerçekten aşık olduğunu hiç düşünmemiştim. Ya da evlenme teklif etmesinin tek nedeninin benimle evlenmek zorunda olması olduğunu."

Kaşlarım V şeklinde çatılıyor ve kısa bir süre göz göze geliyoruz. "Ona aşıkysa neden seninle evlenmek zorunda?"

Yer değiştirerek kucacağının beyazına bakıyor. "Soyadı MacMillin, MacMillin Yatırımcılık'ta olduğu gibi. Ancak anlaşıldığı kadarıyla babası pek de yatırımcı değilmış. Ailesinin de pahalı kötü alışkanlıkları var. Babası kumarbaz, annesi ise alışveriş düşkünü. Detayları bilmiyorum. Sadece onu duydum.

Ava'ya, yani kuzenime, ailesinin parasının bittiğini ve şirketi kurtarmanın tek yolunun benimle evlenmek olduğunu söyle." Bir kıkırdama daha, elleri havada uçuşuyor ve bu kadının bir dakika bile yerinde duramayacağını anlıyorum. "Gerçekten de benimle evlenerek ailesinin servetini düzelterek düşünüyordum. Belli ki aptal, üvey babamın ona imzalattığı evlilik sözleşmesini okumamış."

"Üvey babalar mı?"

"Karmaşık bir durum." Hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor, ruh hali yeni doğmuş bir bebeğinkinden daha hızlı değişiyor ve ben sıkışık sokaklarda bizi öldürmemeye çalışırken ona bakıyorum. "Beni aslında hiç sevmediğini bilmeliydim. İşaretler başından beri oradaydı." Yer değiştiriyor ve sonra elbisesini yırtarcasına yırtılma sesi duyuyorum.

"Ne yapıyorsun?"

"Bu saçmalığın bir kısmını kaldırıyorum. Nefes alamıyorum." Elbisesinin arkasını çekiştirmeye başladı ve sonra göğüs çizgisini çekiştirdi, dolgun göğüslerinin daha fazlası dışarı döküldü ve Tanrım. Eğer bunu yapmayı bırakmazsa, vücudumdaki tüm kan akışı hızla sikime doğru fırladığı için arabamı çarpacağımdan eminim.

"Bunu yapmasan olmaz mı?" Koltuğunda zıpladığında ve göğüsleri de aynı şeyi yaptığında neredeyse inliyorum.

"İşte. Daha iyi." Derin bir nefes çekiyor. "Annemin korsemini ne kadar sıkı bağladığına dair bir fikrin var mı? 'Seni sıksa gösterecek Bianca,' diye alay ediyor, annesi olduğunu tahmin ettiğim kişi. "Hadi ama, içine çek. Kendi düğünün için kilo veremedin mi?' Ugh. Bu gelinliği istememiştim bile. Daha şık bir şey istiyordum. Kıvrımlarımı saklayacak değil, vurgulayacak bir şey. Kalçalarımı ve basenlerimi saklamak için beni Cinder-fucking-ella gibi gösteren oydu çünkü dünyanın iki beden olması gerektiğini ya da şişman olduklarını düşünüyor."

Ağlamaya başladı ve Tanrım, kendimi neyin içine soktum?

"Ben tam bir aptalım. Beni böyle bir aptala dönüştürdüler. Şu anda size deli gibi görünüyor **olmalıyım** ama değilim. Ben sadece

yanlış insanlara güvendim. Bu şekilde gevezelik etmemem gerektiğini biliyorum ve muhtemelen bana kızgınsın ama şu anda elimde değil."

Kahretsin. Gelinlik giymiş tuhaf bir kadın arabamda sinir krizi geçiriyor ve ben arabayı sürüp çenemi kapalı tutmaktan başka ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok. Ama her ne kadar delice -evet, yine o kelime- görünse de, onun böyle ağlaması, böyle ezik bir adam için bu kadar üzülmesi fikri beni garip bir şekilde etkiliyor. Neredeyse... koruyucu bir şekilde mi? Hayır. Belki de. Bilmiyorum. Bir şekilde onun tüm yanlışlarını düzeltmek istiyorum, ki bu durum göz önüne alındığında hiç mantıklı değil.

Islak, neşesiz bir kahkaha atıyor ve bakışlarını bana çeviriyor. "Balayımız için İskoçya'ya gidiyorduk." Elleri tekrar havaya kalkıyor, sesi de onlarla birlikte yükseliyor. "İskoçya! Buna inanabiliyor musun? Lanet olası şubat ayında İskoçya."

"Takip etmiyorum," diye itiraf ediyorum.

"Sen parası olan seksi ve ateşli bir adamsın. Tecrübelerime göre, senin gibi görünen ve böyle arabalar kullanan erkekler sadece manken gibi seksi kadınlarla seks yaparlar. Eminim her fırsatta onlara çıplak bakmayı seviyorsundur, değil mi?"

Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum ama hemen kapatıyorum. Neye odaklanmam gerektiğine karar veremiyorum. Benim seksi ve ateşli olduğumu düşünmesine mi yoksa flört hayatımı bir klişeye indirgemesine mi? Uzun boylu ve genç, ama bunun dışında Curves for Days'de tipik olarak çıktığım ya da daha uygun bir ifadeyle seviştiğim kadınlara uzaktan yakından benzeyen hiçbir şey yok - son zamanlarda bunlardan herhangi birini yaptığımdan değil.

Onun gözlemine rağmen, bunun için çok geçerli bir nedenim var.

"Um..." Tekrar deniyorum, hala yeterli bir yanıt veremiyorum çünkü arabamda geçirdiği on dakika içinde bir şekilde imkansızı başarmış olsa bile bu kadınla özel hayatıma girmeyeceğim. Merak uyandırıyor

Ben. Güzel göğüsleri ve ilginç bir hikayesi olduğu için.

Neyse ki sorusu retorikti ve beni beklemeden saçmalamaya devam etti.

"Çoğu çift balayı için Karayipler'e ya da Hawaii'ye gider. Çıplak yüzmeye giderler, sahilde birbirlerine sokulurlar ve okyanus gibi rastgele halka açık yerlerde sevişirler. Biz kışın İskoçya'ya gidiyorduk. Şimdi anladın mı beni?"

"Tam olarak değil." The Commons'ın yanındaki başka bir ışıktaki durduğumuz için ona bir an için bakıyorum. Çok dağınık. Yabani saçları her yere dağılmış. Yüzü damlayan siyah makyajla boyanmış. Kocaman elbisesi yırtık ve ön koltuğun çoğunu kaplıyor. Sanki Dr. Phil'mişim ve umurumdaymış gibi bana hayat hikâyesini anlatırken hâlâ ne yapacağımı bilemiyorum. "Kazaklar, parkalar ve ağır paltolar," diyor bana, sanki cevap çok açıkmiş gibi gözlerimin içine bakıyordu. "Beni mayoyla görmek istemedi çünkü görünüşümden iğreniyor. Ben iki ya da dört beden değilim, hatta altı ya da sekiz bile değilim. Mükemmel kuzenime ya da mükemmel anneme benzemiyorum. Bugün ona bu konuda bir şeyler söyledi. 'Sence onu becermek zorunda kalmak hoşuma mı gidiyor? Sertleşmek için tek yapabildiğim bu. Gözlerimi kapatıyorum ve seni hayal ediyorum.' Kuzenime de böyle söylemiş." Yüzü bir kez daha ellerine düşüyor ve onlara doğru hıçkırıyor. "Her zaman ne yediğim hakkında yorum yapıyordu. Ne giydiğime. Ne kadar sık egzersiz yaptığımı. Benimle evlenecekti ve ben ondan iğreniyordum."

Başını sallıyor, saçları uçuşuyor ve ben vanilya ve esmer şeker kokusu alıyorum, tatlı ve zengin bir sıcaklık, fırından yeni çıkmış bir kurabiye gibi baştan çıkarıcı. Koltuğa yaslanıp yüzünü silerken, ben yine öfkeyle direksiyonu kavriyorum. Bu hatunu tanımıyorum bile, ama nasıl bir adam bir kadın hakkında böyle şeyler söyler? Bir kadını bu şekilde ve bu kadar aşırı kullanır? Bu arabayı geri döndürmemek için içimdeki her şeyi kullanıyorum,

O küçük sikli pisliği bulup bagajımda duran golf sopalarından biriyle öldüresiye döveceğim.

"Daha güçlü bir kadın olsaydım, nişan yüzüğümü ona fırlatmaktan ve elimdeki su şişesini kafasına atıp kaçırmaktan daha fazlasını yapardım. Kıçına tekmeyi basar, sonra da ölümünü planlardım. Hatta onunkini de. Defalarca görmezden geldiğim o kadar çok işaret vardı ki," diyerek öfkeme aldırış etmiyor. "Annem beni ona itti. 'İyi bir soyadı var. Aileden parası var. Seninle ilgileniyor. Onunla evlen, Bianca,'" diye tekrar alay ediyor, el kol hareketleriyle her yeri hareketlendiriyor. "Şimdi Boston'dayım ve Teksas, Kaliforniya ya da Colorado'da değilim ve... kahretsin. Şimdi ne yapacağım ben? Babasının batmakta olan şirketinin Boston şubesinin başına geçebilsin diye geçen hafta buraya taşındık. Henüz bir dairemiz bile yok, ki bunu bir lütuf olarak görüyorum. Otelde kalıyoruz." Homurdanıyor. "Benim sayemde tabii ki. Oda rezervasyonunu bana yaptırdı ve kredi kartımdan çekildi. Tanrım, ne kadar aptalım. Çok kör ve aptalım."

"Bana göre ucuz atlatmışsın gibi geliyor. Artık her şeyi yapabilirsin, değil mi? Daire yok. Burada bir işin varmış gibi de görünmüyor. Belli ki paran var, çünkü onun peşinde olduğu şey buydu. Özgürsün. Boku yiyen o. O ezikle evlenmeyeceksin. Dışarıda kutlama yapıyor olmalıydın."

Hiçbir şey söylemiyor ve bu da beni sinirlendiriyor. Yol kenarında açık bir park yerine çekiyorum, arabayı park ediyorum ve ona dönüyorum. Ona şöyle bir baktım. Hâlâ pek bir şey göremiyorum. Küçük değil, bunu anlıyorum. Ama günlerce süren kıvrımları seksi değilse ne olayım. Kapıya doğru geri çekiliyor, çünkü evet, birbirimizi tanımıyoruz.

Ve gözle görülür bir şekilde kızgınım.

Ve şu anda yaptığım hiçbir şeyle işim yok.

Bana göz kırpmıyor, o sütlü çikolata gözlerinden yaşlar süzölürken gözlerini kocaman açıyor.

"Sen güzelsin ve o bir ezik. Beni duyuyor musun? Bir kadına böyle davranan her erkek lanet bir eziktir. Yer ve hayat israfıdır. Annen ve o pislik de senin vücudun hakkında çenelerini kapatmalı. Zayıflığın seksi ya da ateşli bir yanı yok tatlım. Hiçbir şey."

Başını eğiyor, bir süre beni inceliyor, kaşları birbirine çarpıyor ve saçmalıyor. İşte başlıyoruz. Beni tanımasına iki saniye kaldı ve ben hiç havamda değilim. Uğraşmam gereken yeterince delilik var. Kendi aile bokum.

Şu anda yapmam gereken son şey onun pisliğine bulaşmak.

Tek kelime daha etmeden arabayı geri vitesine taktım ve lanet otele doğru yola çıktım. Bütün bunları ona neden söylediğimi bile bilmiyorum, çünkü bir kadını ağlarken görmeye dayanamıyorum. Ya da incinmesine. Yıllardır üstesinden gelmeye çalıştığım kişisel bir kusur. Hepsi bu kadardı.

Ama gerçekten, onsuz daha iyi olacağını bilmeli.

Otelin önünde duruyorum ve vale hemen kapısını açmaya geliyor, buz gibi rüzgâr ve kar içeriye doluyor ve o titriyor. Ama o büyük kahverengi gözler tekrar benimkilere dönüyor, yumuşak, tatlı bir gülümseme de var ve içimde yabancı bir şey onunla birlikte biraz kayıyor.

"Beni kurtardığın için tekrar teşekkür ederim," diyor şefkatle. "Sanırım haklısın. Bu olaya tamamen yanlış bakıyormuşum. Bugün ucuz atlattım. Boston'da kalmaya karar veririm, belki kader yeniden devreye girer ve seni yine bir yerlerde görürüm. O zaman sana teşekkür etmek için bir içki ısmarlayabilirim."

Bununla birlikte, kendini konsolun üzerinden fırlattı, yanağıma bir öpücük bıraktı ve sonra arabamdan kaçtı, otele doğru koştu, beyaz bir dalgalanma onu takip etti.

Parmaklarım az önce öptüğö yanağımdaki hafif ıslak, yapışkan noktayı bulurken şaşkın bir gülümseme dudaklarımı kıvrarak ona bakıyorum. Bir kıkırdama havaya karışıyor ve ben başımı sallıyorum.

Arabadan iniyorum, valeyeye anahtarlarımı veriyorum ve karşılığında bileti kabul ediyorum.

Hayatımın en garip yarım saatıydı. Az önce kaçtığı otelin girişine doğru ilerlerken, onunla tekrar karşılaşmak isteyip istemediğime karar veremiyorum. Ve eğer karşılaşsam, bana içki ısmarlamasına izin verir miydim?

I Utanç yürüyüşleri yaptım. Sabahın köründe öğrenci evlerinden ya da yurt odalarından gizlice çıktım. Hala aynı dar elbisem ve topuklu ayakkabılarımla.

Bunun onunla alakası yok. Bu, Boston'un ortasındaki lüks bir otele bir drag queen ve bir zombi gelin arasında muhteşem bir kokteyl gibi görünerek giriyorum. Çok ateşli bir şey. Size şunu söyleyeyim.

Diğer müşterilerin ve personelin dehşet dolu bakışları bana kraliçeden çok zombi olduğumu söylüyor.

Şu anda tek istediğim odama çıkmak. Ama üzerimde anahtar kartım yok. Kimliğim, param ya da başka bir şeyim de yok. Yani, bugün evleniyordum. Bu olay için çantaya gerek yok. Sonra Tod'un, benim adım Tod McDicklicker, kuzenime -kuzenime- onu sevdiğini, çok üzgün olduğunu ama param için benimle evlenmek zorunda olduğunu söylemesini dinlemek zorunda kaldım.

Evet. Oh, ve ben şişmanım. Bunu da söyledi.

O da öyle. Annem de öyle, iki beden küçük sipariş etmekte ısrar ettiği bir elbisenin içine beni sıkıştırmaktan yakınıırken kullandıkları kadar acımasız olmayan kelimelerle. Bu sabaha kadar hiç seçmediğim ve hatta denemediğim bir elbise.

Özsaygıma beyzbol sopasıyla vurup beynini dağıtmış olabilirler.

Bu sabaha kadar kıvrımlarımda hiç sorun yaşamamıştım. Şerefsizler.

Lobideki kadınlar tuvaletine doğru koşuyorum, odam için yeni bir anahtar kartı için yalvarmadan önce temizlenmem gerekiyor. Benim odam. Tod'un tüm eşyaları hâlâ bavullarında ve onları alabilmesi için belboyun eline geçmelerini sağlayacağım. Çünkü o süite bir daha adımını atmayacak. Ha! Sanırım artık beş parasız kuzenimle kalacak. Geçen Mayıs ayında sosyoloji bölümünden mezun oldu ve o zamandan beri Starbucks'ta çalışıyor. Annesinin hiç parası yok.

Annem Mississippi güzeliydi ve üniversitede burs kazandı. Heisman Trophy ödüllü, futbol oynayan babamın dikkatini çekti ve daha sonra çok varlıklı bir ailede doğduğu için hayatının amacı olan dünya evine girdi.

Ama parasız kuzenim ve parasız Tod birbirlerini hak ediyorlar.

Her zaman bizimle vakit geçirmek istemesine şaşmamalı. Kankam ol.

"Ugh, herkesten nefret ediyorum!" Ağlıyorum, suyu akıtıyorum ve yansımamı yakalayıp irkiliyorum. Ellerime biraz sabun pompalayıp köpürtüyorum ve ardından yüzümü şiddetle ovalıyorum. Ellerimde su birikiyor ve sabunu yıkarken bile makyajımın çoğunun onunla birlikte gelmediğini söyleyebiliyorum. "Üzerimde ne kullandı? Çini mürekkebi mi?"

Banyonun kapısı açılır ve bir saniye sonra içeri bir kadın girer. Oops. İşte o zaman mahremiyet iyi olurdu. Aynada isteksizce kadının gözleriyle karşılaştığımda duvarlarla aynı koyu kızılılıkta kızarıyorum ve lavaboya geri dönmeden önce ona utangaç bir sırıtma yapıyorum.

Elbisemden ve yüzümden su ve siyah çamur damladığını fark ettikten sonra deve tüyü rengindeki Birkin'ini tezgâhın üzerine bırakıyor. "Al canım." Çantasını açıyor, içine uzanıyor ve bir paket makyaj temizleyici alıyor.

Mendilleri bana uzattı. "Bunlar işinizi görecektir."

Ağlayabilirim. Yine ağlayabilirim. Ve ağladım, hıçkırarak ve hiç de kadınsı olmayan sesler çıkararak. "Teşekkür ederim. Özür dilerim. Normalde umumi tuvaletlerde gelinlikle sinir krizi geçirmem."

Ellerini yıkarken ve makyajını düzeltirken bana el sallıyor. Uzun boylu, sarışın ve mükemmel tasarım kıyafetleri var. Ama onda başka bir şey var. Gözlerinde ya da muhteşem kemik yapısında tam olarak çıkaramadığım bir şey. Muhtemelen bir aşinalık. Hayır. Olamaz. Daha önce hiç Boston'a gitmedim. Belki de saçıdır? Sanırım peruk olabilir. İşte bu.

Önemli değil, yüzüme mendillerle saldırıyorum ve işimi görüyorlar. Makyaj doğrudan mendillerin içinde çözülüyor. "Hayatımı kurtardın," diye inliyorum rahatlayarak. "Tekrar teşekkür ederim. Tezgâha bu şekilde gitme fikrinden hiç hoşlanmıyordum." Zaten kabarık olan yırtık elbisemi kabartıyorum.

Kaçırdığım gür sesli yakışıklı adam yeterince kötüydü. Bir otel dolusu insan...

"Sen mi onu terk ettin, yoksa o mu seni terk etti? Kaba ya da müdahaleci olduysam özür dilerim" diye kibarca ekliyor ama elini peçeteye silerken sorusunu da geri çekmiyor.

"İkisi de. Ve umurumda değil. Şu anda biraz müdahaleye ihtiyacım var ve sen kabalıktan çok uzaksın. Nişanlım beni aldattı ve beni aldattığı kadın olan kuzenimle benimle evlenmekten duyduğu tiksintiyi tartışırken kulak misafiri oldum. Sonra da kaçtım."

"Aferin sana." Gözlerindeki hayranlık pırıltısı bana bunu kastettiğini söylüyor. "Bunu yapmanın kolay bir şey olmadığını tahmin edebiliyorum. Kendinle gurur duymalısın."

Durdum, bunu düşündüm. Arabadaki seksi yakışıklı da benzer bir şey söyledi ve biliyor musunuz? Bence ikisi de haklı. "Dürüst olmak gerekirse, bunu aylar önce yapmalıydım. Evlenme teklif ettiğinde heyecanlı değildim. I

ağlamadı ya da ciyaklamadı. Düşününce, bir gün parmağıma yüzük takıp evlenmemiz gerektiğini söyleyecek kadar bile evlenme teklif etmedi. Benim için sorun değildi. Aşktan hiçbir zaman fazla bir şey beklemedim ya da aşktan gerçek bir şey istemedim."

"Nedenmiş o?"

"Çooooook uzun hikaye. Kötü rol modelleri. Masumiyet çalındı.

Ezici kalp ağrısı dünyamı kaplıyor."

"Hmm." Yüzünü bana dönüyor, kollarını kavuşturuyor ve dudaklarını büzerek beni inceliyor. "Ama aşka karşı değilsin, değil mi?"

"Aşka karşı mı? Bir insan nasıl aşka karşı olabilir? Dramatik davranıyorum. Bunun farkındayım. Aşk güzeldir. Sadece yeterince görmedim ya da deneyimlemedim. Belli ki."

"Eğer benim kızım olsaydın, bu konuda baskı yapardım. Keşke onunla daha önce yapsaydım dediğim bir şey. Ama sen güçlü görünüyorsun. Kendi başına soğukkanlı. Umarım bu özelliğini korursun. Burada, otelde mi evleniyordunuz?"

Başımı sallıyorum, bu yabancının bana duyduğu güvenden dolayı içime garip bir sıcaklık yayılıyor. "Hayır. Bir kilisede ve resepsiyon da annemin ısrarla parti için 'o' yer dediği, şehrin öbür ucundaki depo tipi şık bir yerdeydi. Ben burada otelde kalıyorum." Bakışlarım taş tezgâha kayıyor, görüşüm bulanıklaşıyor. "Dürüst olmak gerekirse, şimdi ne yapacağımdan emin değilim. Boston'a taşınalı daha bir hafta oldu."

Aynaya dönerek, zaten tertemiz olan rujunu yeniden sürüyor. Neden benimle konuşmaya devam ettiğinden, hatta başlangıçta neden banyoya geldiğinden emin değilim ama minnettarım. Her zaman kendi annemle böyle bir ilişki kurmak istemişimdir, ama ne kadar berbat olsa da, bu yabancıya ondan daha rahat güveniyorum.

Annemin resepsiyona katılamayacağı ve Tod'un tarafıyla dört gözle beklediği şekilde sosyalleşemeyeceği için altı bin ton öfke duyduğundan bahsetmiyorum bile.

Oraya gitmekten ciddi korkuyorum. Başıma geleceklerden.

"Buraya nereden taşındınız?"

Sesi beni karanlık düşüncelerimden uzaklaştırıyor ve aynadaki yansımasını yakaladığımda niyetinin bu olduğunu anlayabiliyorum. "UCLA'dan işletme ve finans alanında yüksek lisans derecemi yeni aldım. Lisansımı da aynı okulun güzel sanatlar bölümünde tamamladım. Pislik nişanlımla da bu sayede tanıştım. O da finans bölümündendi. Ama ben aslında bir sanatçıyım. Metalle çalışıyorum ama üçüncü üvey babam Duke, nasıl iş yapacağımı öğrenmek istiyorsam işletme alanında ikinci bir diploma almam konusunda ısrar etti."

Ve demirhanesi olan bir stüdyo alanını altı aylığına kiralamak için epey bir para harcadım. Böyle yerleri bulmak neredeyse imkansız, özellikle de şehir içinde. Bulduğumda çok heyecanlandım. Metalle çalışmaya başladığımdan beri kaynak makinesi kullanıyorum ama demirci kaynağını denemek için yanıp tutuşuyordum ve bu stüdyoyu bulmak Boston'un o kadar da kötü olmayacağına dair bir işaret gibiydi.

Başını sallıyor, zengin kadınların yaptığı gibi kibarca gülümsüyor, çok fazla dış göstermiyor ve yüzlerini kırıştırıp kırıksıklıkları gösterecek kadar geniş değil. "Güzel sanatlar lisansının yanı sıra hem işletme hem de finans alanında yüksek lisans yapmış olmanız etkileyici. Şu anda bu alanlarda iş arıyor musunuz, yoksa geçiminizi sanatınızdan mı sağlamayı planlıyorsunuz?"

Kalçamı tezgâha yaslayarak duruşumu değiştiriyorum. "Çalışmama gerek yok. En azından para için. Ama çalışmak isterim. Çok gerekli olmadıkça güven fonlarımla yaşamaktan hoşlanmıyorum. Diplomalarımı kullanabileceğim yarı zamanlı bir iş yapmak isterim. Oturup hiçbir şey yapmayan biri değilim. Bana uymuyor. İdeal olarak, başkalarına yardım ederken sanatım üzerinde çalışabilmem için bana esneklik sağlayan bir iş isterim."

Ayrıca, bir eser üzerinde aralıksız on saat çalışabilen sanatçılardan değilim. Biraz çıldırma eğilimindeyim

Bunu yaptığım zaman. Ayrıca geceleri gündüz olduğumdan çok daha yaratıcıyım.

"Anlıyorum." Rujunu çantasına geri koydu ve bana verdiği mendil paketini ona uzattım.

Bu zavallı kadın, muhtemelen buradan defolup gitmek isterken bana büyük bir nezaket gösterdi. Onu kim suçlayabilir ki? Tuvaletteyiz ve ben özel hayatımdaki felaketle ilgili sözel ishalimi durduramıyorum. Görünüşe göre bugün masum yabancılarla yaptığım şey bu. Henüz çılgılık atarak buradan kaçmadığına şaşırdım, ama bunun için biraz fazla kibar ve zarif görünüyor. Paralı ve soylu bir hanımefendi.

Bilmem gerekirdi. Tüm hayatımı zengin insanlarla çevrili olarak geçirdim.

Her biri bir öncekinden daha zengin olan üç üvey baba bunu yapacaktır.

"Özür dilerim. Neden böyle saçmaladığımı bilmiyorum." Ellerimle yüzümü kapatıyorum. "Sanırım odama çıkıp bir duş almam ve bugün olanları unutmam gerekiyor." Bol miktarda kızarmış yemek ve alkolün de yardımıyla. Benim terapim. Bu konuda şaka yapmıyordum.

"Hayır, canım. Sen kesinlikle iyisin. Sadece düşünüyordum. Adın ne demiştin?"

"Ben yapmadım. Bianca..." Doğduğumdan beri dört tane soyadım olduğu için ona hangi soyadını vermem gerektiği konusunda tereddüt ediyorum ama hayatım boyunca kullandığım soyadı olmasa da ehliyetimde yazanı kullanmaya karar veriyorum. "Barlow."

"Bianca Barlow," diye tekrarlıyor, sanki isminin tadını dilinde test ediyormuş gibi. "Güzel isim. Benzersiz. Daha önce çok fazla Bianca'yla tanışmadım."

"Her zaman bu isimle anılmıyorum ve birçok soyadım oldu ama artık Bianca olarak anılmayı tercih ediyorum."

"Nedenini anlayabiliyorum. Çok güzel." Gözleri her yerimde. O kadar yeşil ki, yaz çimenleri gibiler. "Senin durumunla ilgili konuştuğumuz konuya dönelim. Bir işim olduğunu söylesem tamamen çizgiyi aşmış olur muyum?"

Doldurmak mı? Neredeyse hemen. Ve bana öyle geliyor ki bu, diplomalarınızla sizin için uygun bir şey olabilir."

Kadına inanamayarak bakıyorum. "Özür dilerim. Saat sabahın on bir buçuğu ve ben zaten hayatımın en uzun gününü geçirdim. Bu yüzden sizi doğru duyduğumdan tam olarak emin değilim. Az önce bana iş mi teklif ettiniz?"

Bana sırtıyor, o yeşil gözleri eğlenceyle parlıyor. "Sanırım yaptım."

"Ama... beni tanımıyorsunuz. Deli gibi görünüyor ve konuşuyor olmalıyım." Elimle ovuşturduğum kırmızı yüzümü ve şiş gözlerimi elbisemden geriye kalanlara doğru işaret ediyorum.

"Deli mi? Hayır. Akıllı, cesur, şefkatli, dürüst? Evet." Elini omzuma koyarak bana doğru yaklaştı. "Bianca, seninle biraz açık konuşacağım. Birçok yeteneğimden biri insanları okumaktır. Ve ister inan ister inanma, az önce koşullar göz önüne alındığında oldukça faydalı bulduğum birçok bilgiyi ifşa ettin. İçgüdülerim bana senin aklımdaki rol için mükemmel olacağını söylüyor ve içgüdülerim beni hiçbir zaman yanıltmadı."

Kaşlarım birbirine çarpıyor. "Sanırım beni biraz kaybettin."

"Oldukça büyük bir hayır vakfını yönetiyorum ve yaşadığımız bazı geçiş süreçlerinde yardımcı olması için güçlü bir işletme ve finans geçmişi olan bir yönetici asistanına ihtiyacım var." Elini çantasına attı ve krem rengi bir kartvizit çıkarıp bana uzattı.

"Octavia Abbot-Fritz, Abbot Vakfı CEO'su," diye okudum. Fritz. Birden kurdeşen dökmeye başlıyorum, kalbim göğsümde hızla çarparken yüzümü sıcaklık kaplıyor. Karta göz kırpiyorum ve sonra ona bakıyorum. "Fritz. Kaplan Fritz gibi mi?" Fısıldıyorum, isim dudaklarımdan kontrolsüzce dökülüyor, sesim titriyor.

Aman Tanrım. Kafamda bir şeyler çalkalanmaya başladı. Yıllardır kendimi şımartmama izin vermediğim anılar. Yazışmalar.

Yeşil gözler.

Oğlunun adını söylememden hiç etkilenmedi. Muhtemelen gezegendeki herkes Kaplan Fritz'i bildiği içindir. Yıllardır onu araştırmama izin vermemiş olsam bile. Kendimi Fritz ailesi hakkında yayınlanan her şeyi görmezden gelmeye zorladım.

"Kaplan'ı tanıyor musun?"

Başımı sallıyorum çünkü kesinlikle aklımı kaçırmak üzereyim. Tanıdık geliyordu. O da öyle. Bir türlü çıkaramıyordum. Kendime hayal gördüğümü söyledim. "Onunla uzun zaman önce, ben çok gençken tanıştık. Üvey kardeşlerimden birini tanıyordu." Daha fazla bir şey söyleyemedim. Ne Kaplan'ı nereden tanıdığımdan ne de beni kaçırıp buraya getirenin o olduğundan neredeyse emin olduğum gerçeğinden.

Bu otele de geleceğinden bahsetmişti. Annesiyle buluşmaya mı geliyordu? Demek ki burada bir yerde ve aman Tanrım, kusacağım.

"Ne kadar hoş. Ne tuhaf bir tesadüf."

Keşke o kadar da komik olmayan bu tesadüfün ne kadar büyük olabileceğini bilseydi.

Bana usulca gülümsüyor. "Sanırım kader seni burada buluşturdu."

Banyonun kapısı ikinci kez açılıyor ve hamile bir kadın koşarak içeri giriyor ama bizi görünce hemen duruyor. Gözleri şokla ve muhtemelen biraz da utançla yuvarlaklaştı. "Özür dilerim. I..." Sanki her şeyi açıklıyormuş gibi önce ahırı sonra da karnını işaret ediyor. Açıklıyor. Yani, hadi ama. Uçarak kabine giriyor, kapıyı kilitliyor. "Güzel elbise," diye sesleniyor ve ben gözlerimi deviriyorum ya da teşekkür ediyorum ya da her ne saçmalık söylemem gerekiyorsa onu söylüyorum ama yapamıyorum. Bu sessiz histeri anının içinde sıkışıp kaldım.

Bayan Fritz, "Gitmeliyim, yoksa zaten geç kalmış olacağım," dedi. "Ama lütfen bahsettiğim fırsatı değerlendirin. Bu çok gerçek bir teklif Bianca. Bizimle çalışmanı çok isterim. İstedığın zaman bana e-posta gönder ya da ara, lojistiği hallederiz."

Düşüncelerim dağılmış ve ellerim titrerken garip bir gülümseme sunuyorum. "Teşekkür ederim, Bayan Fritz. Her şey için." Elimi banyoda gezdiriyorum.

"Ben Octavia, canım. Ve çok yakında tekrar konuşacağız. Bunu biliyorum." Kolumu sıktı. "Seninle tanıştığımıza çok memnun oldum. İyi şanslar." Bununla birlikte, beni burada sersemlemiş halde bırakarak vals yaparak banyodan çıktı.

"Lanet olsun!" Bu gerçekten Kaplan mıydı? Olabilir mi? Derin bir nefes çekerek aynadaki yansımamla karşılaşıyorum. Bu kez kendi kendime "Hassiktir," diyorum ama tuvaletin sifonunu duyup hızla banyodan çıkıyorum. Endişeyle lobiye bakıyorum ama Octavia ya da Kaplan'dan iz yok.

Doğruca kayıt masasına gidiyor ve beklemem gereken bir sıra olmadığı için merhametli İsa'ya şükrederek kadına durumumu açıklıyorum. Neyse ki bu sabah törene gitmek için aşağı indiğimde beni gördüğünü hatırlıyor. Bana Tod'un anahtarını otomatik olarak kapatan yeni bir anahtar veriyor ve kısa süre içinde birinin gelip Tod'un çantalarını alacağına ve ona yeni bir oda anahtarı verilmeyeceğine söz veriyor.

Asansöre yeterince hızlı binemiyorum. Süite yeterince hızlı giremiyorum. Kaplan Fritz'in neye benzediğine dair hatırladığım her şeyi gözden geçirirken her saniye sonsuzluk gibi geliyor. Dürüst olacağım, onu sadece birkaç kez gördüm ve o da çocukken ve sonra gençken. O zamandan beri ondan uzak durdum. Zaten kırılğan ve yaralı olan kalbim bunu kaldıramadı.

Süite girdiğimde beni bekleyen şeye gülmek mi yoksa ağlamak mı istediğime karar veremiyorum. Pembe gül yapraklarından oluşan bir iz yatak odasına kadar uzanıyor ve burada yatağın üzerinde kalp şeklinde daha fazla gül yaprağı var. Ayrıca buzda bir şişe şampanya ve bir tabak çikolata kaplı çilek var.

Belli ki temizlik görevlileri buranın aşkın balayı süiti olacağına inanıyordu.

Alaycı bir şekilde homurdanıyorum, tüm yaprakları yere itiyorum ve Octavia Abbot-Fritz gibi birinin önünde söylemeye asla cesaret edemeyeceğim bir dizi küfür savuruyorum. Telefona doğru ilerleyerek ahizeyi kaldırdım ve oda servisi için düğmeye bastım. Pastırmalı çizburger, patates kızartması ve bir parça çikolatalı kek sipariş ediyorum. Bunlar bittikten sonra Tod'dan kalan her şeyi topladım. Tüm ürünlerini, banyodaki eşyalarını ve kalan kıyafetlerini. Sonra hepsini bavullarına tıktırıp süitin kapısından dışarı çıkarıyorum ve kapıyı arkamdan gereğinden fazla bir güçle çarparak kapatıyorum.

Sonra bu kahrolası gelinliği çıkarıp bornoz ve terliklerle birlikte dolaba atıyorum ve kapıyı kapatıyorum. Hızlıca duş alıyorum, düşünmemek, analiz etmemek ya da başka bir şey yapmamak için elimden geleni yapıyorum. Ben bir robotum. Görevdeki bir kadın.

Yüzüme nemlendirici sürüyorum, uzun saçlarımı fırçalıyorum, üzerime bir şort ve atlet geçiriyorum ve sonra yatağa tırmanıyorum. Telefonum cevapsız aramalar ve mesajlarla dolu. Bakmaya cesaret edemiyorum. Orada beni nelerin beklediğini şimdiden hayal edebiliyorum.

Bunun yerine, fişi komodinin üzerine takarak gücü kapatıyorum.

İşte o zaman dizüstü bilgisayarımı açıp ana sayfaya bakıyorum.

-Son eserimin bir resmi. Bir yandan da kendime moral veriyorum. Eğer oysa, önemli bir şey değil. Eğer oysa, belli ki seni hatırlamamış - senin onu hatırladığından değil. Bu aptalca kaşlarımı çatmama neden oluyor ve şampanyayı açıp kendime bir kadeh dolduruyorum çünkü muhtemelen Kaplan Fritz olan seksi erkek şekerinin haklı olduğunu düşünüyorum.

Yeni keşfettiğim özgürlüğümü kutlamalıyım.

Elime tutuşturulan bir işin potansiyeli.

Kader. Octavia'nın kullandığı kelime ve benim de arabada kullandığım kelime. Bu çok sık düşündüğüm bir şey değil. Aslında, çoğu zaman kadere çift orta parmak atıp onu aşağılamaya daha meyilliyimdir. Ama bugünden sonra.

Belki de bunların hepsi kaderdir? Ya da sadece berbat bir tesadüf.

Kesin olarak öğrenelim.

Şampanyamdan bir yudum alarak arama motoruma Kaplan Fritz yazıyorum ve nefesimi tutuyorum. Bir saniyeden kısa bir süre içinde sayfayı on binlerce makale, yazı ve dergi kapağı dolduruyor. Hepsi de aynı şeyin bir varyasyonunu söylüyor. Zeki doktor. Milyarder. En uygun ve aranan bekâr. Abbot Vakfı'nın varisi. Boston'ın gözde prensi.

Ama bu onun resmi. Onun yakışıklı yüzü.

Ciğerlerimden dengesiz bir kahkaha kaçıyor ve bardağımın geri kalanını sadece yeniden doldurmak için içiyorum.

Ho-lee-shitballs. Bugün Kaplan Fritz ile arabadaydım ve farkına bile varmadım.

"I "Geç kaldığım için çok üzgünüm tatlım," diyor annem, yanağıma bir öpücük kondurduktan sonra geride bıraktığı ruj lekesini siliyor. Koltuğa oturuyorum

Karşımda, bakışları restoranın duvarlarının camından Boston'un muhteşem manzarasına takılıyor. Kar yağmaya devam ediyor, The Public Garden'ı ve ötesindeki Commons'ı görkemli bir beyaz denizle örtüyor. Görkemli. Huzur verici.

Ama yine de içim karmakarışık.

"Sorun değil. Geç geldim," diyorum ve garsona işaret ediyorum ki annem içecek bir şeyler sipariş edebilsin ve ben de bu öğle yemeğinin nedenini ya da bu sabah kurtardığım ve şu anda bu otelde bir yerlerde olan kadını düşünmek yerine ufak tefek işlere odaklanabileyim.

Annem her zamanki papatya çayını sipariş ediyor ve garsona menü için birkaç dakikaya daha ihtiyacımız olduğunu söylüyor. İçten içe yüzümü buruşturuyorum. Annemi ne kadar sevsem ve onunla vakit geçirmekten hoşlansam da, bu sıradan bir öğle yemeği değil.

"Sabahın nasıl geçti?"

Buna neredeyse kıs kıs gülecektim. Şu anda sırtışımlı saklamakta çok zorlanıyorum. Bianca, çılgın, ilgi çekici kaçak

Gelin sabahımı kesinlikle ilginçleştirdi. "Olaysız" diyorum, çünkü başka bir şey cevaplamak istemediğim sorulara yol açacaktır.

"Hastane nasıl? Hastalarınız?" "İyi.

İyi. Meşgulüm."

"Görüşüğün biri var mı?"

Uyarı kaşımı kaldırıyorum. "Anne..."

Gölüyor, su bardağını kaldırıp bir yudum alıyor.

"Denediğim için beni suçlayamazsın."

"Hayır. Sanırım değıl. Sormaktan daha iyisini bilseniz bile."

"Anne olduğunuzda daha iyisini bilmek diye bir şey yoktur. Dart atarız ve sonunda birinin hedefi vurmasını umarız. Ama bu soruyu her zaman soracağım çünkü her zaman cevabınızın değışmesini umacağım."

Bir homurtu ve şimdi pencereden dışarı bakma sırası bende. "Bu işin iş kısmını halletmeyi mi tercih edersin? I Bunun için oğlumla baş başa öğle yemeğimi mahvetmek istemiyorum. Bunlardan çok fazla yok, sadece sen ve ben varız."

Omuzlarım öne doğru kamburlaşıyor, kaşlarım dudaklarımın kenarlarından aşağı doğru kıvrılıyor ve kendimi kardan uzaklaştırıp ona dönüyorum. "Özür dilerim," diyorum ona, bu kadar kısa konuştuğum için kendimi biraz kötü hissederek. "Kaba olmak istememiştim. Ama bunun dört gözle beklediğim bir konuşma olmadığını biliyorsun."

Bardağını masaya bırakıyor ve masaya yaslanıp tatlı, anaç bakışlarını üzerime diyor. "Biliyorum ve bunun için özür dilerim. Elimden geldiğince dayandım ama Şükran Günü'nde yaşadığımız korkunun ardından baban emekli olup vakfın dizginlerini devretmem konusunda kararlı."

"Sadece o değıl. Hepimiz istifa etme zamanının geldiğini düşünüyoruz." Geçen yaz anneme tekrarlayan meme kanseri teşhisi kondu. Çift mastektomi ve iki tur kemoterapi gördü. Ardından Şükran Günü'nde duşta yere yığıldı ve bağırsaklarında apseye ve büyük bir enfeksiyona neden olan bir perforasyon olduğu anlaşıldı. Ameliyat oldu ama hayatta kaldığı için şanslıydı.

Şimdi burada benimle birlikte oturuyor ve yine sağlıklı görünüyor. Şimdiye kadar yapılan test ve taramaların hiçbirinde daha fazla kansere rastlanmadı. Bu konuda umutlarımızı koruyoruz. Ancak aile vakfımızı yönetmenin stresine ihtiyacı yok ve büyük büyük büyükbabası vakfı kurduğundan beri, vakıf her zaman Abbot ailesinin en büyük üyesi tarafından yönetildi.

Bu benim. Hoşuma gitse de gitmese de.

"Yapmam gerekeni yapacağım ama anne, gerçekten ne zaman zamanım olacağını bilmiyorum. Günlerim hastanede geçiyor. Orada çalışma saatlerim çok uzun." Pediatrik kardiyotorasik cerrah olmak neredeyse en zor uzmanlık alanı. Her zaman mükemmellik gerektiriyor. Odaklanmamın ve konsantrasyonumun her zerresi.

Kalbimin ve tutkumun yattığı yer burası. Vakıfta değil. Vakfı seviyorum ve yaptığı işler için minnettarım, ancak onu yönetmek istediğim şey değil. Hiçbir zaman da olmadı. Zamanımın yüzde ellisini suda, diğer yüzde ellisini de ameliyathanede geçirebilseydim mutlu bir adam olurdum.

Garson geldi, annemin çayını getirdi ve yemeklerimizi sipariş ettik.

Fincanından bir yudum alıyor ve sonra tekrar yerine koyuyor. "Vakfın yürütülmesi için tam zamanlı bir kişiye ihtiyaç var ve sizin işiniz zaten tam zamanlıdan daha fazla. Senden birini diğerine tercih etmeni ya da hastanedeki işini bırakmanı istemiyorum. Bunu asla yapmam. Yaptığın işin önemini anlıyorum Kaplan. Bu yüzden sana yardım etmek için bir planım var. Doğrudan seninle çalışacak birine ihtiyacın olacak. Sana yüklediğim ekstra yükü üstlenecek birine."

"Buna katılıyorum. Tüm kalbimle."

"Harika." Yüz ifadesi aydınlanıyor. "Şansa bakın ki, sanırım bunun için mükemmel kişiyi bulmuş olabilirim."

Kahvemden büyük bir yudum alıyorum ve annemi incelerken sıcak fincanı elimde tutuyorum. Octavia Abbot-Fritz aptal biri değil ve bu konuda şeytani bir deha sayılır.

entrikalar çeviriyor ve çocuklarının hayatlarını planlıyor. Bu kişi her kimse, onu tanımıyorum, aksi takdirde ismiyle bahsederdi. Getirdiği yeni biri ve beni duraksatan da bu.

İstediği zaman okunması da imkansızdır. "Şimdi biliyor musun?" Şüpheyi soruyorum, kahvemi koyuyorum Kollarımı göğsüme kavuşturup ona inanmayan bir bakış atıyorum, o ise görmezden geliyor.

"Evet. Teklif ettiğim pozisyon için ondan haber bekliyorum ama mükemmel olacak. Hem işletme hem de finans alanında yüksek lisans derecesi var."

"Hmmm. Vakfın zaten personeli olduğunu sanıyordum. Asistanlar."

Ses tonumun tam olarak neyi ima ettiğini bilerek beni başından savıyor. "Elbette var, ama bu kişi doğrudan size atanacak ve yönetici havuzunun bir parçası olmayacak. Sizin ve vakfın başarılı olabilmesi için bir idari asistandan daha fazlasına ihtiyacınız var. Bu kişinin tek amacı sizi organize etmek ve işlerin başında tutmak olacak. Siz gelemediğinizde sizin yerinize toplantılara katılacaktır. Gerekirse kararlar alın. Bu tür şeyler. Orada çalışan diğer herkes zaten vakfın yaptığı tüm önemli işlerle çok meşgul."

Bunu tartışmak imkansız.

"Gerçekten canım, seni vakıfla ilgili olarak nasıl bir pozisyona soktuğumu biliyorum," diye devam ediyor. "Hastanedeki işinin gereklerini biliyorum. Bu kişi, eğer bu görevi kabul ederse, ki bence edecek," -bunu söylerken gözlerinde bir parıltı beliriyor- "hayatını çok kolaylaştıracak."

Yemeğimiz geldiğinde bir iç çekiyorum. Annem aşk hayatımız söz konusu olduğunda kurnaz olabilir, ama vakıf için kalifiye olmayan birini asla işe almaz. Vakıf her zaman onun gururu ve neşesi olmuştur, anne olmak kadar ciddiye aldığı bir iştir.

"Tamam." Nefesimi içime çekiyorum, bu işi bir an önce bitirmeye hazırım. "Evet, Abbot Vakfı'nın yeni CEO'su olma görevini resmen kabul ediyorum ve sen yönetim kurulundan ayrıldığında başkanlığı ben devralacağım. Ve evet, bu konuda bana yardımcı olması için sadece benim için çalışacak birine ihtiyacım olacak çünkü dediğiniz gibi, hastaneden ya da oradaki işimden ayrılmıyorum ve zamanımı ikisi arasında bölüştürmek imkânsız geliyor. Bu kadının bu iş için doğru kişi olduğuna inanıyorsanız, bu konuda size güveneceğim." Şimdilik eklemiyorum. Ama gerekirse onu kovma hakkımı gizlice saklı tutacağım.

"Harika." Yüzüne sıcak, memnun bir gülümseme yayılıyor ve bu sabah uyandığımdan beri buzlu bir battaniye gibi omuzlarıma dolanan soğukluk çözülmeye başlıyor. "Şimdi diğer konulara geçelim."

Kardeşlerim hakkında sohbet etmeye başlıyoruz, ikimiz de yemeklerimizi yerken telefonum cebimde bir bildirimle titriyor. Kaydırıp çıkardığımda arkadaşım Ellis'ten bir mesaj geldiğini görüyorum.

Yarın brunch için buluşamayacağız. Şehirden beklediğimden erken ayrılıyorum ama birkaç ay içinde iş için geri döneceğim, o zaman için bir şeyler planlayalım.

Kadim bir hüznle birleşen hayal kırıklığı içimde yüzüyor. Ellis'i birkaç yıldır görmemiş, hatta konuşmamıştım ve ona yetişmek için sabırsızlanıyordum. Hayal kırıklığının nedeni bu olsa da, üzüntünün nedeni bu değil. Ellis'in küçük kardeşi Forest, lise ve üniversitede en iyi arkadaşımdı. Birbirimizden ayrılmazdık. Sonra korkunç bir şekilde öldü ve şimdi bile, on yıl sonra, hala suçluluk ve acıdan kurtulamıyorum.

Ama bundan daha fazlası var. Çünkü ne zaman Forest ya da Ellis'i düşünsem, Bunny'yi de düşünmeden edemiyorum. Küçük üvey kardeşleri.

Bu sefer sizi kaçırdığım için üzgünüm. Geri döndüğünde iletişime geç ve bir şeyler ayarlayalım.

Parmağım gönder düğmesinin üzerinde geziniyor, zihnim dolaşıyor, onu sormak istiyorum. Bunny hakkında. Sormamam gerektiğini bilsem bile. Onu görmeyi dört gözle beklememin başlıca nedenlerinden biri oydu ve şimdi kendimi soyulmuş hissediyorum.

Onunla olan garip arkadaşlığımı kimse bilmiyor. Ellis değil. Hiç kimse.

En iyi koşullarda başlamadı. Forest öldü ve ben bunun üzerine yıkıldım. O benden daha kötüydü, anlaşılabilir bir şekilde. Onunla bir kez Forest'ı ziyaret etmek için Dartmouth'a geldiğinde tanışmıştım. O zamanlar çocuktu ve on yıl önce Forest öldüğünde henüz ergenlik çağındaydı. En fazla on beş.

Bunny ile yaşadığım gibi bir bağ kuracağımı tahmin etmemiştim.

Olanların bir kısmından ben kendimi sorumlu hissettim, o da öyle. Kalbim onun için kırıldı. Böyle bir şeyi yaşamak için çok genç bir kız ve arkadaşıma olan sevgimden dolayı ona göz kulak oldum. Onu sık sık kontrol ettim. Ama aramalarımız, mesajlarımız ve e-postalarımız daha çok...

Ona daha önce hiç kimseye söylemediğim şeyler söyledim. Gerçek şeyler. Okul, iş, kardeşlerim ya da hayatımla ilgili saçmalıklar değil. Benimle ilgili şeyler. O da aynısını yaptı. Ona kolay kolay ya da sık sık güvenmediğim bir şekilde güvendim. Belki de çok genç olduğu ve romantik bir tehdit oluşturmadığı için - benim için her şeyden çok küçük kız kardeşim Rina gibi - ya da kendi parası olduğu ve benimkini hiç umursamadığı için. Belki de ikimiz de Forest'ı sevdiğimiz ve özlediğimiz içindir.

Her neyse, arkadaşlığımız ben daha fazla devam ettiremeye kadar devam etti.

Ama bu umursamayayı ya da merak etmeyi bıraktığım anlamına gelmiyordu.

Şimdi, onun hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorum. Hayatıyla ilgili hiçbir şey. Nerede olduğunu ya da ne yaptığını. Ellis'e hiç sormadım ve çok sık konuşmadığımız için, konuştuğumuzda birbirimizin işlerini konuşuyoruz ve Ellis ondan bahsetmiyor

Çok fazla. İnternette Bunny Parker diye biri hakkında hiçbir şey yok ve bunun sebebinin Bunny'nin gerçek adı olmaması olduğunu biliyorum. Annesi Ellis'in babasından boşandı, bu yüzden sadece soyadının da değiştiğini varsayabilirim çünkü Parker'ın orijinal soyadı olduğuna inanmıyorum çünkü bu Ellis'in ve Forest'in soyadı.

Sanki varmış ama aynı zamanda yokmuş gibi.

Ellis'e yazdığım mesajı gönder tuşuna bastım ve annemle öğle yemeğini bitirdim. Cinayetten paçayı sıyırdığımı hissettiğim anda, tam onu asansörden çıkarıp lobide bekleyen arabasına doğru götürürken, kolumdan tutup beni yakınıma, kenara ve sessiz bir oyuğa çekti. "Vakfı devralmanın ne anlama geldiğini biliyorsun."

Kalbim göğsümde çarpmaya başladı. Korktuğum şey buydu. CEO olmayı kabul etmekten daha çok. "Başlama."

Elini dirseğime doğru kaydırıyor, soğuk Abbot-Fritz dış görünüşüne rağmen rahatsızlığı belli oluyor. "Aşkı bulmanın zamanı geldi demek. Sakinleş."

"Peki ya yapmazsam?"

"Oğlum, sen aşka tövbe etmişsin. Bu sağlıklı bir yaşam biçimi değil. Ama artık bundan daha fazlası var ve bunun farkında olduğunu biliyorum. Sen en büyüklerisin. Vakfı sen devralıyorsun. Bu da seni Abbot-Fritz isminin geleceği yapıyor, işte bu yüzden evlenmen önemli."

"Hayır, teşekkürler."

Duruşunu değiştirirken derin bir iç geçiriyor ve bana dönmeden önce omzunun üzerinden yakınlarda kimsenin olmadığından emin olmak için kontrol ediyor. "Ben senin yaşındayken, baban ve ben çoktan evlenmiştik ve altı çocuğumuz vardı."

"O sen ve babamdı."

"Baban ve ben görücü usulüyle evlendik ve birbirimize aşık olduk. Olur böyle şeyler, bilirsin." Hafifçe gülüyor ama pek de esprili değil. "Bir anlaşma kesinlikle dünyadaki en kötü fikir değil, özellikle de biriyle tanışmayı, çıkmayı ya da bir ilişkiye girmeyi reddetmeye devam edersen."

Ona bu tartışmaya bir son vermesini isteyen bir bakış fırlatıyorum ama tek yaptığı beni etkisiz hale getirmeye çalışan bir glmsemeyele karşılık vermek oluyor.

"O kadının evinize zorla girerek size yaptıklarından sonra, neden biriyle tanışmak istemediğinizi anlıyorum. Ama evlilik bir sonraki adım. Ailemizin gelecekteki varlığını ve ismini güvence altına almanın en güvenli yolu bu. Nesillerin zenginliği ve istikrarı. İsteksizsen ne yapacağız?"

Kollarımı kavuşturdum ve anneme ters ters baktım. "Kimseyle evlenmeye niyetim olmadığı gerçeğini aştıkt. Özellikle de sosyeteye yeni giren bir prensesle."

Bana gözlerini devirerek bakıyor. "Ben sosyeteye takdim edilen bir prenestim Kaplan. Hepimiz kötü değiliz ve doğru kadın bir ortak olabilir. Düşman değil. Kim bilir, belki sen de ona aşık olursun."

Hiç şansım yok. Duvara yaslanıp ellerimi salarımnda gezdiriyorum. "Modası geçmiş."

"Dşndğnzden daha modern. Özellikle de bizim gibi insanlar için. Size uygun birini bulabiliriz. Benzer bir aileden gelen akıllı ve sevimli birini."

Kabul edilebilir. Benzer bir aile. Az önce ağzıma kustum.

"Evet, birini bulman senin için önemli sevgilim ama ben de endişeliyim." Sıkıntılı yeşil gözlerle bana bakarken eli kolumu kavrıyor. "Ben bir anneyim, işimiz bu. Ama erkek ve kız kardeşlerinin hepsi aşkı ve mutluluğu buldular ve ben bunu senin için çok istiyor olsam da, aldığın bu yeni pozisyonla basının tepene bineceğinden endişeleniyorum. Kadınlar da. Yanlış kadınlar. Eğer başarılı bir şekilde eşleşerseniz bu üzerinizdeki baskının bir kısmını azaltacaktır."

Bu konuda haklı. Öyle olduğunu biliyorum. Abbot Vakfı'nın yeni CEO'su olmak basının ve kadınların ilgisini çekecek. Muhtemelen söylediği gibi yanlış kadınlar. Ben son milyarder bekarım.

ve biz Boston kraliyet ailesiyiz. Bu şehirde başka hiç kimsenin olmadığı kadar arıyoruz.

Gözlerim lobiyi tarıyor, düşünürken bir insandan diğerine geçiyorum. Burada kaldığını bildiğim için aniden kaçak gelinimi merak ediyorum. Ki bu konuşmayı yaparken kendimi saçma hissediyorum. Anneme dönüyorum.

"Görücü usulü bir evlilik yapmayacağım."

"O zaman bana birini bulduğunu söyle," diye hemen araya giriyor, gözlerinde umut parıltıyor. Çocuklarını mutlu bir çift olarak görmek Octavia Abbot-Fritz'in en büyük dileği ve en büyük mutluluğudur. Ve ben ayakta kalan son kişiyim. Romantik direnişçi. Ve bunu değiştirmek gibi bir planım olmadığını açıkça belirttim. Şimdi değil. Hiçbir zaman.

Aşka ya da hatta ilişkilere karşı değilim. Sadece bunu kendim için istemiyorum. Yalnız olmayı seviyorum. Hayatımı nasıl yaşamayı seçiyorsam öyle yaşamayı seviyorum. İyi kazanılmış bazı güven sorunlarım olduğundan bahsetmiyorum bile. Bu konuşmayı yaparken bile ensemde ter oluşuyor.

Kardeşlerimin neler yaşadığını gördüm. Aşkın onlara verdiği acı ve sefaleti. Eğer bu yeterince caydırıcı değilse, peşimden bir sürü kadın geldi, beni ödüllü bir ton balığı gibi çekmek için çaresizce. Adımı istiyorlar. Paramı istiyorlar. Kaplan Fritz'in karısı olmak istiyorlar.

Ve girişimlerinde acımasızlar.

İçgüdülerimin doğruluğu defalarca kanıtlandı. Öyle bir noktaya geldim ki artık kimseyle yatmıyorum. Çıkmayı tamamen bıraktım. Bunun beni huysuz ve etrafta dolaşan sefil bir pislik haline getirmesi umurumda bile değil.

Risk çok yüksek.

Ben, bu kadınların açgözlü ve işbirlikçi ellerine geçirmek için can attıkları ünlü bir çek defteriyim.

İsteksizce, "Kimseyle tanışmadım." diyorum.

Kolumu sıkıyor, gözleri benimkilere kanıyor. "Lütfen bunu düşün o zaman. Evlilik bir ölüm değildir

cümle."

Nefesim hızlanıyor ve cevap vermiyorum.

"Şuna ne dersin? Bu konuşmayı açık fikirli bir şekilde düşüneneğine söz veriyorsun. Biraz zaman vereceğiz ve vakıfla işlerin nasıl gittiğine bakacağız. Sonra tekrar ele alacağız ve eğer hala birlikte olmak istediğin biriyle tanışmadıysan, alternatifleri araştıracağız."

Elini dirseğimin kıvrımına geri koyup onu lobiye doğru götürürken verdiğim tek yanıt "Arabana kadar sana eşlik edeyim," oluyor. Ama otelin girişine varmadan hemen önce, kapının hemen dışındaki tepe ısıtıcı bize çarpıyor ve zaten aşırı ısınmış cildimi kaşındırıyor, "Seni seviyorum ve söylediklerini düşüneneğim ama bunu düşünmek fikrimi değiştirmeyecek" diyorum.

"Bunu düşüneneğine söz verdiğin sürece, şimdilik tek istediğim bu."

Annemin yanağından öptüm ve veda ettim. Şoförü arabaya binmesine yardım ediyor ve sonra çekip gidiyorlar. Elim cebimdeki vale biletini kavırıyor ama adama vermek yerine otelin içine, doğruca birinci kattaki salona gidiyorum.

Tüm bunlardan sonra bir dakikaya ihtiyacım var.

Konuşmamızı tekrar ederken ellerim saçlarımda ve yüzümde geziniyor. Bu fikir beni hasta ediyor. Biriyle evlenmek, özellikle de böyle biriyle. Endişesini anlıyorum. Bunu yapmamak aptallık olurdu. Ama ben sadece... argh. Hayır. Hayatta olmaz. Buna karar verince, düşüncelerimi bir kenara itiyorum. Merdivenlerden çıkıp etkinlik alanlarından birine doğru ilerleyen beyaz bir telaş yanımdan geçip gittiğinde bu hiç de zor olmuyor. Bir gelin, gülüyor, gülümsüyor, mutlu.

Ama bu sabahki gelinim değil ve öyle olmasını dilemekten nefret ediyorum.

Burada ne yaptığımı bilmiyorum, onu arıyorum, onu düşünüyorum. Belli ki deli olan benim. İnanılmaz bir sırtma yüzüme çarpıyor. Bianca burada, bu otelde ve her ne kadar hayal kırıklığına uğramış olsam da soyadını bilmediğim için minnettirim. Bununla ne yapabilirim ki? Sormalı mıyım

Resepsiyondan odasını aramasını mı? Ne amaçla? İyi olduğundan emin olmak için mi... yoksa onu tekrar görmek için mi?

Annemle yaptığım o konuşmadan sonra, bunun ne anlamı olabilirdi ki?

Ama... Stephen King versiyonu bir gelin gibi süslenmediğinde neye benziyor? Büyük, dolgun göğüsleri. Teninin solgunluğu. Yumuşak arı dudakları. Uzun, parlak saçları ve koyu renk gözleri.

Yüce İsa. Neyim var benim?

Belli ki biriyle yatmayalı çok uzun zaman olmuş. Bir otelin barında oturup sadece düşününden kaçmakla kalmayıp aynı zamanda iki saniye boyunca susmayan bir kadını görmeyi ummamalıydım çünkü içimde donuk ve düz olan bir şeyi harekete geçirmeyi başardı.

Aklımda çok fazla şey var. Hokkabazlık yaptığım çok fazla şey var. Hepsi bu.

Telefonumu çıkarıp kardeşlerim Luca, Landon, Carter ve Oliver ile küçük kız kardeşimiz Rina'ya mesaj atarak artık Abbot Vakfı'nın yeni CEO'su olduğumu bildiriyorum. Annem görücü usulü bir evliliği düşünmemi istiyordu. Bu bir gece dışarı çıkmayı gerektirmiyorsa, ne gerektirir bilmiyorum.

Ayağa kalkıp telefonumu cebime geri koyuyorum ve doğruca otelin çıkışına yöneliyorum. O kadını bir daha asla görmeyeceğim ve bunun için daha iyiyim.

I Kendime Kaplan Fritz'i bir daha düşünmeyeceğimi söylüyorum. Otelde olması ya da annesiyle tanışmış olmam ya da bana güzel olduğunu söylemesi umurumda değil.

Bir deri bir kemik kalmanın seksi ya da ateşli bir yanı yoktu. Ne de olsa yedi yıl önce beni ve arkadaşlığımızı sözsüz bir şekilde bir kenara atmıştı. Bu nedenle, zihnimde kirasız yaşayamaz.

Artık değil.

Ve bu konuda da oldukça iyiyim. Demek istediğim, düşüncelerimin yüzde altmış sekizi Tod'u ve orospu suratlı kuzenimi becermekle ilgili ve yaklaşık yüzde yirmi beşi de iş teklifine ve geleceğim için ne istediğime takılıp kalmış durumda. Bu Kaplan'a pek yer bırakmıyor.

Dürüst olmak gerekirse, umarım onu bir daha görmem ve arabada birbirimizi tanımadığımız için rahatladım. Büyük ihtimalle Kaplan Fritz'le bir daha karşılaşmayacağım. Ya da Tod McMillin'le. Çak bir beşlik.

Kendime, bizi güçlü kılanın hayattaki kötü deneyimler olduğunu hatırlatmaya devam etmeliyim. Bu bizim karakterimizi oluşturur. Bu bize her şeyi yapabileceğimizi gösterir. Bu da tünelin sonuna ulaştığımızda oradaki güzelliği görmemize yardımcı olur. Şampanya tüm bunlarla ilgili özgüvenime yardımcı oluyor.

Bu kesin. Ayrıca bu sabah verdiğim, hayatımı değiştirecek, acele bir karar hakkında ikinci bir tahminde bulunmamı da engelliyor.

Bu güvenim, süitimin kapısını açtığımda kaşları çatık ve smokinli dört yakışıklı adamla karşılaştığımda biraz olsun azalıyor.

"Siz beni cehenneme götürmek için gönderilen mahşerin dört atlısı mısınız, diğer adıyla annem misiniz? Çünkü eğer öyleyseniz, size şimdiden söyleyebilirim ki, bir mücadele vermeyi planlıyorum."

"Bunny, tatlım, çok üzgünüz." Bu benim ikinci üvey babam, Elijah. O veteriner ve grubun en şefkatlisi.

Bunny. Doğduğum günden beri Bunny'yim.

Babam beni görür görmez böyle seslendi ve öylece kaldı. Sadece lakap olarak da değil. Üniversiteye gittiğimde sadece ilk adım olarak kullandım, ama hala tüm ailem beni böyle çağırıyor. Hiçbirinin bana Bianca diye hitap ettiğini sanmıyorum. Annem de dahil.

Omuz silkip geri çekiliyorum, böylece süite girebiliyorlar. Oturma alanına doğru ilerliyorlar, ben de hemen koşup üzerime bir sweatshirt geçiriyorum çünkü üzerimde atlet var ve sütyenim yok. Onlara tekrar katıldığımda, Elijah'ın oğlu olan üvey kardeşim Ellis hamburgerimden ve patates kızartmamdan arta kalanlarla uğraşırken, diğerleri odanın etrafında dolanıyor ve oturmayı reddediyorlar.

Harika. Eğlenceli olacak.

"Güzel burger," diye geveliyor Ellis bir ısırığın etrafında.

"Biliyorum. Keyfine bak," diye kestirip atıyorum. Sanırım ögle yemeğimi bitirdim.

"Bunny-"

Elimi kaldırıp Duke'u başlamadan durduruyorum. O üç numaralı üvey baba, annem hala onunla evli olduğu için şu anki üvey babam. Ayrıca annem her yeni kocamda soyadımı değiştirmemi istediği için şu anda onun soyadını taşıyorum. Başlıyorsa, annemin emrini yerine getirmek için buradadır.

"Ona kendisinin gelmemesinin berbat olduğunu düşündüğümü söyleyebilirsin."

Mavi gözleri altın rengi halıya kaydı. "Teyzen ve kuzeninle uğraşıyor. Hiç hoş değil."

"Güzel," diye tersliyorum, kuzenimden bahsedilmesi bile beni yeniden sinirlendiriyor. "Annem biliyor muydu?"

Başını sallar. "Hayır tatlım. O yapmadı."

En azından bu beni rahatlattı. Duke anneme aptalca aşık olabilir, sonsuza dek onun tarafında olabilir ama bana asla yalan söylemeyeceğini de biliyorum.

"Tam anlamıyla Mariana modunda ve teyzenle kuzenin onun gazabına uğruyor."

Yüzümü buruşturuyorum ama sonra daha iyi düşünüyorum çünkü kuzenim her şeyi hak ediyor. Hatta St. Helens Dağı'nın patlamasına benzeyen tam gelişmiş Mariana modunu bile. Annemin şakası yok.

"O ibneyle evlenmediğin için çok mutluyum," diye homurdanıyor ilk üvey babam Mitchell, ellerini kalçalarına dayayıp odanın içinde tedirgin bir şekilde volta atmaya başlarken. "Ve Tod'un gerçek aşkın finansal bir sözleşme gerektirmediği yönündeki itirazlarına rağmen seni evlilik sözleşmesine ikna ettiğimiz için daha da rahatladım."

"Yalancı pislik, açgözlü orospu çocuğu."

Mitchell her şeyi özetlemiş gibi Ellis'i işaret ediyor. "Şerefsiz zaten beş kuruş alamayacaktı." İşaret parmağını bana çeviriyor ve ben de Tod'la evlenmemiş olsam da bunun için minnettar olduğumdan başımı sallıyorum. Çünkü evet, dersimi almıştım. Biri öz babamdan olmak üzere dört vakıf fonu, elli beş milyon civarında bir değere sahip ve her geçen gün faiziyle birlikte artıyor. Mitchell Los Angeles'ta büyük bir avukat ve evlilik sözleşmesini hazırlayan kişi.

Öz babamın avukatıydı. Ben daha bir yaşında bile değilken babamın ölümünden sonra annem ona bu şekilde bağlanmış. Annem ondan boşanıp Elijah'la evlenmeden önce yaklaşık yedi yıl birlikte yaşamışlar. Bu da

Los Angeles'tan ayrılıp Colorado'ya taşındığımızda ben Bunny Parker'dım. On altı yaşına kadar orada yaşadık. Sonra annem Elijah'dan boşanıp Duke ile evlendi ve ben de Bunny Barlow oldum. Ben Los Angeles'ta üniversiteye gitmeden önce onun Teksas'taki çiftliğine taşındık.

Annem, tüm hatalarına rağmen, harika adamlarla evlendi. Şefkatli erkeklerle. Sadece benim iyiliğim için birbirleriyle arkadaş olmakla kalmayıp beni hala kızları olarak seven erkekler. Bunca yıl, boşanmalara ve isim değişikliklerine rağmen hepimiz birbirimize yakın kaldık. Kızları olduğumda her biri benim için bir vakıf fonu kurdu ve bir yanlarının annemin bu fona el koymasını asla istemediğini anlamadan edemiyorum. Hayatımda hiçbir zaman olumlu erkek rol model eksikliği çekmedim.

Olumlu, sağlıklı bir ilişkiye ya da sağlam bir öz değer duygusuna benzeyen herhangi bir şey.

Annem kendine karşı bile zehirli bir sürtük olabiliyor.

"Tod için endişelenmene gerek yok," diyor Ellis, şimdi de çikolatalı pastama uzanıyor. Ona kaşlarımı kaldırıyorum ve o da akıllıca çatalı bırakıyor. "Senin için onun kıcını tekmeledik."

Gözlerim yuvalarından fırladı. "Yapmadın mı?"

Yaramaz bir sırtış ağzının kenarlarını kıvrıyor. "Birkaç siyah gözü, kırık bir burnu ve ağrıyan taşakları olabilir."

Ciğerlerimden bir kıkırtı koptu.

"Kimse bizim kızla uğraşamaz," diye homurdanıyor Mitchell, vücudunda Zen kemiği olmadığı için hâlâ volta atıyor, ama şimdi parmakları Tod'a bir kez daha saldırmak ister gibi esneyip uzuyor.

"Eminim babası buna bayılmıştır," diye espri yapıyorum.

"Babası onunla konuşmuyor," diye belirtiyor Duke. "Senden hemen sonra fırtına gibi çıktı. Onu şirketten de kovdu. Hem de çoğu müşteri olan tüm konukların önünde. Metresiyle yakalanacak kadar aptal olan oğluna

onun oğlu değil. Tod ilk fırsatta Los Angeles'a döneceğini söyledi."

"Vay be." Öğle yemeğimin ve şampanyamın kalıntılarının bulunduğu sehpanın önünde yere çöküyorum. Kendime dördüncü kadehimi doldurup kadehimi ona kaldırıyorum. "Bu efsanelere konu olacak bir şey. Bir yanım Tod için üzölmek istiyor ama konuşan eski Bunny ve eski Bunny şu anda telefona gelemez çünkü öldü."

Bana mantıklı konuşmuyormuşum gibi bakıyorlar, ama konuşuyorum. Şampanyayla bulanmış zihnimde, çok mantıklı konuşuyorum. Artık o eski Tavşan olmak istemiyorum. Ezilen ve kullanılan tatlı, masum Tavşan. Ağzımı açamayacak kadar kibar olduğum için bok yiyen.

O düğünden kaçmak kendim için yaptığım en iyi şeydi. Bu benim uyanışım. Şiddetle ihtiyacım olan kıcıma tekme yedim. En azından kendime bunu söyleyip duruyorum ve bunu kendi gerçekliğim haline getirene kadar da söylemeye devam edeceğim. "Bunny, tatlım, iyi misin?" Elijah oturuyor, dizlerini iki yana açmış, ellerini birbirine kenetlemiş, bana bakıyor. Çok şey atlattı. Birlikte yaşadık. Forest'ın ölümü beni Ellis ve Elijah'a daha da sıkı bağladı ve şimdi benim için endişelendiğini biliyorum. "Bize anlatabilirsin. Bize her şeyi anlatabilirsin. Burası güvenli, korunaklı bir çevre ve

Buradaki herkes seni seviyor."

Bir yudum alırken ona "Biliyorum, yanımda siz olmasaydınız burada başım dik oturamazdım," diyorum. "İyi olacağım. Söz veriyorum. Sadece bundan sonra ne yapacağıma karar vermem gerekiyor ama zaten bunu yapmak zorundaydım. Tod olsun ya da olmasın. İncindim ve utandım," diye itiraf ediyorum. "Özsaygım ve gururum incindi. Beni sevdiğini düşündüğüm insanlar sevmiyor ve bu berbat bir şey. Cidden berbat ve başka bir şey söylemek yalan olur. Resepsiyonumda dans edeceğimi ve pasta yiyeceğimi sanıyordum, burada otel süitimizin zemininde oturup tek başıma şampanya içeceğimi ve oda servisinden pasta yiyeceğimi değil."

Duke bana en yakın sandalyeye oturarak, "Annen ve benimle eve gelebilirsin, tatlım," diyor. "Bunu sana söylememi istedi. Bizimle eve gelmeni istiyor."

Mitchell, "Eve hepimizle birlikte gelebilirsin," diye atıldı. "Senin evin hepimizin evi. Sen hep bizim kızımızdın ve hep öyle kalacaksın."

İşte o zaman gözyaşları yeniden başlıyor. Bir saat boyunca gözyaşı dökmeden durabildim ve işte yine başladılar. "Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum, iğrenç olmaması ve herkesin burun deliklerimden sümüğün kaçmaya çalıştığını bilmesi için çok fazla çiş yapıyorum. Kaybolmuş bir köpek yavrusu gibi, tanıdığım tek babaların peşinden gitmek için can atıyorum. Teksas, Colorado ya da Kaliforniya'da sürünerek eve dönebilirim. Bir süre saklanabilirim. Bu kabusu ve utancı arkamda bırakabilirim.

Ama o zaman tüm bu kendini keşfetme, Dr. Phil'in kanepesinde uyanma olayının hakkını vermemiş olurum. Her zaman yaptığım gibi başkalarına güvenmek cazip geliyor. Ama bir noktada, kendime güvenmeye nasıl başlayacağımı öğrenmem gerekiyor.

Onlara bir iş teklifi aldığımı söyleyebilirim, ama gerçek şu ki, sevimli ve nazik Octavia Abbot-Fritz bana bunun yasal olduğunu söylese de, gerçekten öyle olduğundan emin değilim. Önce araştırmam gerek. Bir de madalyonun Kaplan tarafı var. Octavia ile bu işi kabul edersem onu tekrar göreceğim miyim? Sonunda bir çift kadın dudağı çıkarıp ona kim olduğumu söyler miydim? Beni hayalet gibi görmesinin canımı ne kadar acıttığını söyler miyim?

Meraklı beyinler bilmek istiyor.

Sanırım resmi olarak çok fazla şampanya içtim.

Ama en azından... "Metal parçalarım üzerinde çalışmak için Boston'da demirhane ve stüdyo kiraladım bile. Tod'un bölgede kalmayacağını bildiğime göre, bunu yaparak kaybedecek bir şeyim yok. Ayrıca, karı seviyorum. Tam bir kayak tavşanıyım." Arsızca göz kırpiyorum, kendimi kızdırıyorum ve diğerlerinin kaşlarını çatmalarına neden oluyorum.

Duke sevimli bir şekilde şaşkın görünüyor. "Bunny, bize Boston'da kalmayı planladığını mı söylüyorsun?"

"Benim için başka hiçbir yer yok," diye itiraf ediyorum. "Ailen," diye homurdandı Mitchell.

"Yirmi beş yaşındayım. İki diplomam var. Onları kullanmamın zamanı geldi."

"Bundan emin misin?" Ellis yanıma gelip yere oturarak soruyor, mavi gözleri doğrudan gözlerimin içine bakıyor. "Motley Crue'nun üç üyesinin sert olduğunu anlıyorum ama ben senin kardeşimim. Eğer gelip Amira ve benimle kalmak istersen, başımızın üstünde yerin var. Açıkçası, iyi bir bebek bakıcısı işimize yarayabilir."

Sevimli yeğenlerim bu sabah çiçekçi kızlarım olacaktı. "Bunu yapmak için bir bahar tatili planlayabilir miyim? Bunun benim hayatım olmasını istemiyorum. Alınmak yok."

Dudaklarında memnun bir sırıtiş belirliyor. "Bence iyi olacak," diye ilan ediyor. "Benim canavar meleklerimi geri çevirebilen biri şampanyanın aklını çelmesine izin vermiyor demektir. Burada bir arkadaşım var, biliyorsun. Forest'ın en iyi arkadaşıydı. Yarın onunla brunch yapacaktık ama şimdi erken ayrılıyoruz. Onunla tekrar temasa geçebilirim. Sana göz kulak olmasını söyle."

Yüzüm kızardı. Belli ki Kaplan'dan bahsediyor. Ve ona daha bu sabah karşılaştığımı söyleyebilirim. Beni buraya bırakan kişinin o olduğunu. Forest öldükten sonra bir süre görüştüklerini biliyorum ama hâlâ görüştüklerini bilmiyordum.

"Hayır, teşekkürler. Bebek bakıcısına ihtiyacım yok."

Bana göz kulak olması için Kaplan'ı aradığı düşüncesi, uygunsuz bir anda aptalca kaşlarımı çatmama neden oluyor.

Duke, "Gördün mü, tereddütleri var," diye araya girer.

"Hayır!" Elimi kaldırıyorum, bardağımı isteksizce yere bırakıyorum. "Kalmayacağım. Kalmak istiyorum," diyorum ona. "Anneme kaldığımı söyle. Bana yaklaşık altı bin özür borçlu olduğunu ve bunları iletmeye hazır olana kadar onunla konuşmayacağımı söyle. Ve seni seviyorum. Hepinizi seviyorum. Hem de çok. Teşekkür ederim."

Geldiğin için teşekkürler. Bir kız cidden daha iyi bir baba ya da erkek kardeş isteyemez."

"Ah, Bunny, sen bizim tek kızımızsın."

Yeğenlerim hariç ne yazık ki doğru, ama kabul ediyorum. Ayağa kalkıyorum, sarılıyorum, öpüyorum ve hafta sonu gezileri, tatiller, güncellemeler ve falan filan için sözler veriyorum. Üç babaya sahip olmanın bu kadar çok el ele tutuşmayı gerektireceğini kim bilebilirdi? Şikayet ettiğimden değil. Şikayet etmiyorum.

Kalbim kırık, umutsuz, kendimden nefret eden ve zehirli hissetmek yerine, hafif hissediyorum. Seviliyorum. Özgür.

Kendimi tamamen özgür ve bir sonraki engelim için hazır hissediyorum.

Gidip sanat alanımı kontrol eder ya da biraz çalışırdım ama kaynak, ateş ve şampanya birbirine karışmıyor, bu yüzden yarına kadar beklemek zorunda. Yatağa uzanıp gözlerimi kapatıyorum ve bir nefes veriyorum. Eğer kalacaksam yapmam gereken bazı şeyler var. Bir daire bulmak gibi. Döşemek. Stüdyo toplu taşımayla ulaşılabilecek bir yerde olmadığı için belki bir araba alırım.

Ayrıca bir iş bulmalıyım. Sanatım üzerinde çalışmadığım zamanlarda beni meşgul edecek bir şey.

Doğrulup Octavia'nın bana verdiği kartviziti alıyorum ve beş dakika boyunca ona bakarak bir sonraki hareket tarzımı tartışıyorum. Bunu yapmak istiyor muyum? Açmaktan daha iyi bilmem gereken bir yarayı açma riskini almak mı? Sadece Kaplan değil. Ona çok yakından bağlı olduğu için Forest da öyle. Gözlerimi deviriyorum. Octavia için çalışıyorsam Kaplan'ı asla görmek zorunda kalmayacağım ve bu kadar iyi bir iş kucağıma düştü. Bunu kaçırmak aptallık olurdu.

Arayayım mı, e-posta mı göndereyim?

E-posta atmaya karar verdim. Ona e-posta göndererek, eğer bu sabah ciddiye Abbot Vakfı'nın bir sonraki yönetici asistanı olma fırsatını çok seveceğimi söyledim. İyi bir önlem olarak özgeçmişimin bir kopyasını ekledim ve gönder tuşuna bastım.

Ve yüzümde kocaman, hafif dengesiz bir gülümsemeyle, hala telefonumu ve bildiğim kalıcı mesajları görmezden

gelerek

Şampanyamı ve pastamı bitirdim ve bundan sonra olacakları beklemeye başladım.

İşte o zaman süitin kapısına vuruluyor. Tekrar. Kim olduğunu anlamak için gözetleme deliğini kontrol etmeme bile gerek kalmadı. "Buraya nasıl çıktın?" Babamın ve kardeşimin hâlâ burada olmasını dileyerek kapıya doğru bağıyorum.

Lafı açılmışken, şimdi onun yüzünü görebilmek için gözetleme deliğinden bakıyorum.

"Resepsiyona orijinal oda anahtarını iptal ettirdiğin için asansöre biriyle gizlice bindim. Kendi lanet süitimin anahtarına izin yok mu Bianca?"

Oh. Benden daha sarhoş. "Yüzün harika görünüyor. Yanağındaki yumruk izi mi yoksa beni gördüğüne sevindin mi?"

"Beni içeri al, Bianca. Konuşmamız gerek."

Ellerimi tahtaya bastırıp küçük delikten ona bakıyorum. "Ne halt edersek edelim, Tod. Eşyaların toplandı ve belboyla birlikte aşağıya indi."

Kapıya doğru yığılır. "Seni seviyorum. Ciddiyim. Seni çok seviyorum. Onunla ilişkiyi bitiriyordum Bianca."

Gözlerimi kısarak gözetleme deliğine bakıyorum, yumruklarım havada. "Uh-huh. Hiçbir şey seni sevdiğimi kuzenimi ve en iyi arkadaşımı iki yıl boyunca becermek kadar iyi anlatamaz."

"Bana kafayı takmış durumda. Yemin ederim. Okuldayken, sen ve ben birlikte olduktan hemen sonra beni bir partide sarhoş etti ve ne olduğunu bilmiyorum. Uyandığımda çıplaktı ve üstümdeydi ve nasıl olduysa sabah olmuştu. Onu görmeye devam etmezsem sana her şeyi anlatacağını söyledi. Bugün duyduğun şey, onu rahat bırakmaya çalışmamdı. Benimle Los Angeles'a geri gel. Yeniden başlarız."

Başımı sallıyorum, çok yorgun ve mutsuzum. "Sanki paramın peşinde değildin?"

"Babam öyle, tamam mı? Bu kısmı tamamen o yaptı. Senin vakıf fonlarını hiç umursamadım. Evlilik sözleşmesini bu yüzden imzaladım, senden bir şey alamayacağımı bildiğim için."

Ellerim kapıya bastırıyor ve kendimi kapıdan geri itiyorum. "Her neyse. Bitti artık. Bitti. Evli değiliz, yaşasın benim için. Şimdi lütfen git ve bir daha asla gelme."

"Bianca-"

"Git ve asla geri dönme dedim!" Elimi kapının kalın tahtasına vurarak bağıriyorum. "Senin bahanelerini istemiyorum. Onlar umurumda değil. Her şey bitti."

Başka bir şey söylemesini beklemeden, süitten geçip yatak odasına koşuyorum, kendimi battaniyenin altına atıyorum, ağlamamak için kendime yalvarıyorum. Sadece bugünü atlatmak zorundayım. Çünkü bugünden sonra her şey daha iyi olacak. Her şey düzelecek. Bundan emin olacağım.

"B unny, bu kararından dolayı ne kadar üzgün olduğumu bilmelisin," diye telefonda konuşurken, ben hızlı adımlarla T

İstasyon. Bütün hafta sonu onun telefonlarından ve mesajlarından kaçtım. Pazartesi sabahı, sekiz buçuk, Teksas saatiyle yedi buçuk ve şimdiden on kez aradı.

"Anne, bitti. Bir işim var. Bir stüdyo yeri. Dün gidip birkaç daire gördüm ve sanırım işe yakın bir yer buldum. Burada kalmayı tercih ediyorum. Teksas'ta olmak istemiyorum ve Tod ve Ava oradayken Los Angeles'a geri dönmemin imkanı yok."

Ofluyor ama yaşam tercihlerimden duyduğu hoşnutsuzluğu açıkça belirtmek dışında bu konuda hiçbir şey yapamıyor ya da söyleyemiyor. Ben kendi kaynakları olan bir yetişkinim. Ve doğruyu söylemek gerekirse, evet, ona hala biraz kızgınım.

Buna rağmen Octavia Cumartesi günü hemen bana bir e-posta gönderdi ve haftada sadece otuz beş saat çalışacak olmama rağmen rekabetçi bir maaş ve tüm sosyal haklarla işe alındığımı söyledi. Uyarı mı? Bugün ilk iş olarak başlıyorum.

Ona varım dedim.

Neden? Ben bile bilmiyorum. Bu konuda hiç tecrübem yok. Hiç yönetici asistanlığı yapmadım. Hiç bir hayır kurumunda çalışmadım. Kaplan'la yakın bağları var ve epey bir vicdan muhasebesi yaptıktan sonra, kesinlikle o kurtlar sofrasını tekrar açmak istemediğime karar verdim.

Ama yine de evet dedim.

Doğrusu, Octavia'nın da benim kadar deli olması gerektiğini düşündüm. Yüzümden makyaj akarken ve mahvolmuş bir gelinlik giyerken kadın bana kadınlar tuvaletinde iş teklif etti. Elime tutuşturulan hediyeleri kabullenmeye çalışıyorum.

"Keşke benim için mutlu olabilsen."

"Mutlu mu?" diye karşılık veriyor. "Benimle Teksas'a, eve dönseydin mutlu olurum. Boston'da olmanı sevmiyorum. Uzak, soğuk ve kimseyi tanıımıyorsun." Durakladı. Boğazını temizliyor. "Senin için endişeleniyorum. Bu hafta sonu olanlardan sonra, duygularının seni ele geçirdiğinden ve mantıklı düşünemediğinden endişeleniyorum."

"Mantıklı düşünüyorum," diye yalan söylüyorum. Dürüst olmak gerekirse öyle olup olmadığımı emin değilim. "Bu konuda heyecanlıyım anne. Bu benim için inanılmaz bir şeyin başlangıcı olabilir. Hayatımda ilk kez tek başımayım. Hayatımda hiç ailemden birinden yarım saatten fazla uzak kalmamıştım. Bu benim için iyi olacak."

Bir nefes daha alıyorum ama duymazdan geliyorum, Boston'un buz gibi rüzgârı etrafımı kırbaçlarken yönümü bulmaya çalışıyorum. Haritadan her yere baktım ve nereye gideceğimi biliyorum ama annemle konuşmak dikkatimi dağıtıyor.

"Anne, gitmem gerek. İlk günümde geç kalmak istemiyorum ve seninle konuşamıyorum ve yabancı bir şehirde yolumu bulamıyorum."

"Bana tek bir şey için söz ver,
Bunny?" "Neymiş o?"

"Eğer çok fazla gelirse ya da mutsuz olursan, eve bana geleceksin. Ya da bana ihtiyacın olursa, herhangi bir şey için, arayacaksın,

ve ben de uçacağım."

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Annem her zaman yanında olması ya da konuşması en kolay insan değildir ama bana olan sevgisinden asla şüphe etmedim. Hiçbir zaman onun istediği gibi biri olamayacak olsam bile.

"Söz veriyorum."

"Tamam. Bu akşam beni ara ki ilk günün nasıl geçti öğreneyim."

"Yapacağım."

"Seni seviyorum, Bunny."

"Ben de seni seviyorum anne."

Telefonumu çantama geri koyuyorum, kollarımı kendime sarıyorum, başımı r zg ra karşı eğiyorum ve North End'de restore edilmiş bir depoya benzeyen bir yere gelene kadar sokaklarda fı ıyla ilerliyorum. Tuğla cepheye yapıştırılmış son moda perdahlı bakır levhada Abbot Vakfı yazıyor.

Kapıyı açtığımda, sıcak havayla karşılaşınca neredeyse şükürler olsun diye inliyordum. K r amacı gütmeyen bir hayır vakfı için beklediğim şey bu değildi, ama yine de milyarder bir aile tarafından yönetiliyor. Yirmi yıl öncesinin eski, yıpranmış mobilyaları yerine her şey yeni, modern ve parlak renkli. Duvarlar pahalı sanat eserleriyle süslenmiş çıplak tuğla, yerler şık gri beton, merdivenler metal.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye soruyor geç, kusursuz giyimli, başının tepesinde sıkıdan da sıkı bir topuz olan bir kadın, yakut dudaklarına iliştirilmış profesyonelce kibar bir gülümsemeyle.

Ana masaya doğru adım atarken içimdeki sinirler bir anda tepetaklak oluyor. "Merhaba. Ben Bianca Barlow. Octavia Fritz ile görüşmek için buradayım."

"Oh. Sen Bianca'sın." Kız neredeyse sandalyesinden sıçrayarak büyük metal ve cam masanın etrafında zum yapıyor. "Merhaba! Ben Charlie. Diğer yöneticilerden biriyim." Elimi sıktı. "Juan Carlo gelene kadar  n masaya bakıyorum." Dramatik bir şekilde i  çekip yüzünü yelpazeliyor. "Onunla tanışana kadar bekle. Her neyse, benimle gel. Seni götüreceğim."

Üst katta. Octavia henüz gelmedi ama sana etrafı göstermemi istedi. Onu dokuzda bekliyorum. Hiç geç kalmaz. Bu bilmen gereken bir şey. Fritz'ler hiçbir şeye geç kalmazlar."

"Tamam." O devam etmeden önce ancak bu kadarını söyleyebildim.

"Tüm bunların yaşandığına hâlâ inanamıyorum. Yani, eninde sonunda olacağını biliyorduk. Sadece bu kadar erken değil." Merdivenlerin yarısında duraklıyor ve bana dönüyor. "Şikayet ettiğimden değil. Kesinlikle etmiyorum. Sadece üzücü, değil mi? Bir dönemin sonu."

Kaşlarım birbirine çarpıyor.

"Yönetici havuzu en iyisi. Kızların çoğu süper havalı ve kibar. Bazılarımız ayda birkaç kez bir şeyler içmek için dışarı çıkıyor." Gözleri omzunun üzerinden benimkilerle buluşana kadar başını çeviriyor. "Biri hariç ve şimdi seni onun hakkında uyarıyorum. Burada olmaktan memnun değil. Onunla daha sonra tanışacağından hiç şüphem yok." Yüzünü teatral bir şekilde buruşturuyor. "Her neyse, teknik olarak havuzun bir parçası olmasanız da, yine de bizimle dışarı davetlisiniz. Dostum. Seni çok kıskanıyorum, biliyor musun?"

Tüm bu bilgileri anlamaya çalışırken başım dönüyor, en son söylediği şeye geliyorum ve kafam daha az karışmıyor. "Sen mi? Neden?" Şaşkın ifadem onun gülmesine neden oluyor.

"Eğer sormak zorundaysan ya eşcinselsin ya da onunla henüz tanışmadın."

Bana komplocu bir göz kırptıyor ve kimden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yok, ama yine de sorma şansım olmuyor çünkü bir sonraki nefesinde, büyük bir açık konsept odaya açılan cam bir kapıyı açıyor. Mekânda düzinelerce masanın yanı sıra koşu bantları, yoga topları, kanepeler ve sehpaaların bulunduğu birkaç salon ve uzak duvar boyunca uzanan açık bir mutfak var.

"Burası yönetim katı. Burada yaklaşık on iki kişiyiz, ayrıca hibe değerlendiricileri ve sosyal pazarlama ekibi var,

ve etkinlik planlayıcıları, gerçi geçen gün ikisini kaybettik. Evli bir çifttiler ve Arizona'daki torunlarının yanına gitmek için emekli olmaya karar verdiler. Her neyse, bizim üstümüzdeki kat İK'dan yöneticilere kadar herkesin bulunduğu ana kat. Ayrıca tüm konferans odalarımız da burada bulunuyor. Doğrudan CEO için çalışacağın için senin yerin de yukarıda olacak."

Adımın ortasında durakladım. "CEO için mi çalışıyorum?" Bana göz kırptı. "Evet. Bilmiyor muydun?"

"Ben... yani... Octavia yönetici asistanı olmakla ilgili bir şeyden bahsetti. Sadece bu konuda ayrıntıya girmedim."

Başını şaşkınlıkla eğiyor. "Oh. Şey, bu şaşırtıcı. Ama evet, bana söylenen buydu. Size katı göstereceğim ve sonra büyük duyurudan önce sizi İK ve Octavia'ya götüreceğim."

"Büyük duyuru-"

"Bu o mu?" Hayatımda gördüğüm en çarpıcı güzellikte yüz hatlarına sahip, delicesine uzun, zayıf, siyahi bir kadın zıplayarak yanımıza geldi.

"Bu o." Charlie bana doğru bir el salladı.

"Vay canına. Evet, bu sabah şirket genelindeki e-postayı gördüm.

Hepimizin onu deli gibi kışkırtıldığını söyledin mi?"

Charlie gülüyor. "Ona söyledim, ama henüz espriyi tam olarak anladığını sanmıyorum."

Yeni kadın beni el sallayarak uzaklaştırdı. "Oh, tatlım. Yapacaksın. Sadece bekle. Söz veriyorum, sen de üzülmeceksin. Ben Greta."

"Bianca."

"Bianca, vay canına. Güzel isim. Ve kıyafetine bayıldım. Çizmelerin destansı."

Kırmızı tabanlı, diz üstü çivili süet botlarıma bakıyorum. "Teşekkür ederim. Kıyafetler ve ayakkabılar için küçük bir şeyim var."

Charlie ve Greta karşılıklı bakışıyorlar. "Biz de," diyorlar hep bir ağızdan ve hepimiz gülmeye başlıyoruz. Ve bununla birlikte, Cumartesi gününden beri midemde oturan düğümün bir kısmı çözülüyor. Arkadaşlar. Burada arkadaşlarım olabilir. Uzun zamandır Ava'dan başka arkadaşım olmamıştı.

Greta bana uzak duvar boyunca uzanan iki masayı göstererek, "İşte burada oturuyoruz," diyor. "Bizi istediğin zaman ziyaret edebilirsin ama bugün öğle yemeğini bizimle yemelisin. Tüm dedikodulara ihtiyacımız olacak."

"Dedikodu mu?"

"Henüz bilmediği izlenimine kapılıyorum," diye fısıldıyor Charlie elini ağzına götürerek Greta'ya.

"Şaka yapıyorsun." Greta'nın kara gözleri komik bir şekilde irileşiyor, sonra bana kocaman bir bakış atıyor.

"Biliyorum!" Charlie ciyaklayarak Greta'nın kolunu tutuyor ve heyecanla sallıyor. "En iyisi bu değil mi? Bunu aklımdan çıkaramıyorum."

"Octavia onu bu yüzden işe almış olmalı, değil mi? Bilmediği için mi?"

Charlie heyecanla başını sallıyor ve rastgele bir masanın kenarına yaslanıyor. "Ben de tam olarak bunu düşünüyordum."

"Beni tamamen kaybettiğinin farkındasın, değil mi? Ya da daha uygun bir ifadeyle, bana hiç sahip olmadığının." Daha fazla insan içeri doluşmaya başladı, bana bakarak yanımdan geçip gidiyorlar. Beni gördükleri anda birbirlerine fısıldamaya başlıyorlar, insanların sizin hakkınızda konuşurken belli ettiklerini umursamadıkları o bariz şekilde. Bu, liseye çıplak gittiğiniz ve sınavınız olduğunu bilmediğiniz rüya gibi hissettiriyor.

"Bu o olmalı," diyor genizden gelen bir ses, yanımda uzun boylu, zayıf, çarpıcı bir kadın daha belirmeden saniyeler önce. Sarı saçları, mavi gözleri ve sahte olup olmadıklarından emin olmak için dokunmak istediğim inanılmaz kirpikleri var. Beni tepeden tırnağa süzüyor, kendini beğenmiş bir şekilde sırtmadan önce yüzündeki küçümseme apaçık ortada.

"Sana bir baktım ve neden beni terfi ettirmek yerine seni işe aldıklarını anladım."

"Affedersiniz?" Kelimeler boğazımda düğümleniyor.

"Beni duydun," diye tersliyor. "Çok dikkat dağıtıcı olacağımdan korktular. Çok fazla baştan çıkarıcı. Potansiyel olarak bir skandala neden olabilirmişim. Ama sen..." Küçükken şirret kızların mükemmelleştirdiği o sahte acıma ifadesiyle omuz silkiyor. Tırnaklarını inceliyormuş gibi yapıyor. "Seni işe alırken böyle bir kaygı taşımadığını hayal etmek zorundayım."

"Bianca, bu kötü Jenny." Greta'nın sesi tamamen monoton. "Ona Kötü Jenny dememizin bir nedeni var. Liseden ve üniversiteden mezun olmanın artık bir sürtük olması gerekmediği anlamına geldiğini asla anlayamadı."

"Bunu görebiliyorum," diye mırıldandım kuru bir sesle.

Zalim Jenny'nin gözleri küçücük yarıklara dönüşür. "Sadece fazla umutlanma. Tek söylediğim bu." Kollarını göğsünde kavuşturuyor ve omurgasını dikleştiriyor. "Beş yıldır buradayım. Bu işin benim olması gerekiyordu. Sanırım şişman ve çirkin olmadığım için şanslısın, yoksa bir işin olmazdı." Bu sözlerin ardından Jenny saçlarını savurarak uzaklaşırken tek düşünebildiğim, kendimi nasıl bir belanın içine soktuğumdu.

"Um..." Peşinden bakıyorum.

Belki de annem haklıydı. Ya da belki de Octavia'nın Mean Jenny'yi terfi ettirmek yerine beni tuvalette işe almasının nedeni tam olarak budur, ancak tam olarak ne için işe alındığıma dair hiçbir fikrim yok. Belli ki şişman ve çirkin kotasına uyuyorum ve bir skandaldan kaçınmaya mı çalışıyorlar? Bu da ne böyle?

"Eğlenceliydi," diye mırıldanıyorum, bir kez daha oyuna getirilmiş gibi hissediyorum. "Mean Girls ya da pembe dizilerden fırlamış gibiydi. Gerçek hayatta böyle kızların var olduğuna inanmazdım, ancak son zamanlarda acı gerçekler benim olayım gibi görünüyor."

Bir parçam dönüp kaçmak istiyor. Hayatımı kurtarmak için kaçmak. Geçmişte yeterince utanç ve skandal yaşadım.

birkaç gün. Egomu yeterince hırpaladım. Zaten bu işe ihtiyacım yok.

"Benimle gel." Charlie kolumdan tutuyor ve itiraz etmeme fırsat vermeden beni merdivenlere doğru sürüklüyor. "Kötü Jenny'nin seni etkilemesine izin verme. Ciddiyim, sakın. O kötü biri ve belli ki başkalarını aşağılama ihtiyacı hissedecek kadar kendine güvensiz. Senin sahip olduğun işi istiyor ve pençelerini çıkarmakta hiçbir sakınca görmüyor."

"Doğru," diye mırıldandım.

Greta diğer kolumu güven verici bir şekilde sıkarak, "Bu doğru," diye onaylıyor. "Lütfen Kötü Jenny yüzünden işi bırakma. O üzgün bir insan ve bunu duygusal anlamda söylemiyorum. Bu kadar kötü bir insan olmasaydı onun için üzüldüm. Ama hey, seninle tanışmak güzeldi."

"Sen de," diyorum, hâlâ o kıza bakıyor ve kafamı nasıl toparlayacağıma dair hiçbir fikrim olmayan şeylere takılmaya çalışıyorum. Belki de bugünden önce profesyonel bir ortamda çalışmalıydım. Zorunlu işletme ve finans stajlarım hep sanatçılarla yapılmıştı. Hiç kurumsal dünyada bulunmadım.

Greta'ya biraz geç de olsa yarım bir el sallıyorum, Charlie beni binanın üçüncü ve en üst katına çıkan merdivenlerden yukarı sürüklerken başım dönüyor.

"Kendimi bir filmin içindeymişim gibi hissediyorum, ama bu benim başrolünde ya da yardımcı olmak istediğim bir film değil. Söyle bana, burada neler oluyor?"

Charlie bana gergin bir yan bakış fırlatıyor, dudakları düz bir çizgi halinde. "O kadar da büyük bir mesele değil. Sadece organizasyonel bir geçiş süreci yaşanıyor."

"Uh-huh. Devam et."

"Octavia hastaydı. Meme kanseri ve ailesi CEO'luktan istifa etmesini istiyor. O da öyle yapacak. Yine de şimdilik yönetim kurulu başkanı olarak kalacağına inanıyorum."

"Peki onun yerine tam olarak kim geçiyor ve benim doğrudan onun için çalışıyor olmam gerekiyor?"

Merdivenlerin tepesine ulaşıyoruz ve o bir başka cam kapıyı açıyor. "O." Charlie odanın diğer ucunu işaret ediyor ve gözlerim doğal olarak onu takip ediyor.

İşte o zaman ona kilitleniyorlar. Octavia'nın yanında duran adam.

Uzun. Geniş. Üç parçalı gri takım elbise, kravatsız. Koyu sarı saçları yüzünden geriye taranmış. Bir bıçağı keskinleştirebilecek pürüzsüz, kare çene hattı. Yoğun yeşil gözler. Taş gibi bir duruş.

"Kaplan Fritz," diye fısıldıyorum, tansiyonumla birlikte midem de düşüyor.

Sanki var olmayan rüzgârlar sesimi odanın öbür ucuna taşımış gibi, kafasını bana doğru çeviriyor. Gözleri ayakkabılarımdan başlayıp yüzüme gelmeden önce yukarı kayarak vücudumu yavaşça inceliyor. Cumartesi sabahı arabasına çarpan kadın olduğumu anlaması bir ya da iki, hatta üç saniyesini alıyor. Ama anladığı anda onunla ilgili her şey değişiyor. Göz göze geldik. Benimki şok olmuş. Biraz paniklemiş. Onunki kızgın. Acı soğuk.

Ve bu tepki beni tamamen şaşırtıyor.

Tavşan olduğumu biliyor mu yoksa sadece arabadaki kız olduğumu mu düşünüyor? Hangisini istediğimi, hatta hangi senaryonun daha kötü olacağını bilmiyorum.

Bilse de bilmese de.

Boğazım daralıyor ve her an bayılabiliyorum. Boğuk bir fısıltıyla "Kaplan Fritz'in yeni patronum olduğunu mu söylüyorsun?" diyorum.

Charlie, yaşadığım krizden habersiz, bana küçük bir kalça darbesi atıyor. "Şimdi neden hepimizin kıskanç olduğunu biliyorsun. O kadar seksi ki güneşe bakmak gibi, değil mi? O kadar güzel ki acıtıyor. Ama evet, ben de tam olarak bunu söylüyorum. Bu yüzden Kötü Jenny gözbebeklerini yuvalarından çıkarıp küpe olarak takmaya hazırdı. Ona doğrudan vuruşunu çaldın. Octavia istifa ediyor ve Kaplan Fritz yeni CEO. Ve senin patronun."

Oh. Kahretsin.

I Odanın öbür ucuna, doğrudan ona bakıyorum, duramıyorum. Kadını tanımıyorum bile ama yine de çıplak ellerimle onu yok etmek istiyorum. O burada olmamalıydı. Burada olmamalı.

yakın bile değil. Bu bir tuzak gibi geliyor. Bir oyun gibi.

Görmezden gelinemeyecek kadar güzel, gözlerim onun her bir santimini tarıyor ve bu sadece öfkemi daha da körüklüyor.

O da en az benim kadar dehşete düşmüş görünse de. Sağ tarafındaki, şu anda adını tam olarak hatırlayamadığım asistana bir şeyler mırıldanıp sonra da çıkışa doğru kaçmaya çalıştığında bunu kanıtlıyor.

Kız onu durdurdu. Keşke kaçmasına izin verseydi.

Daha fazla kelime ve o başını sallıyor. Sırtından aşağı gevşekçe sarkan uzun siyah saçları belinin etrafında çılgınca sallanıyor. Onu yumruğumun etrafına sarıp bakışlarına hükmettiğim görüntüler aklıma geliyor ve bu kadın burada ne arıyor? O kadın. Annemin işe aldığı onca insan varken. O kadın. Kızın o sabah arabada bana söylediği saçmalıklar doğruysa bile mantıklı gelmiyor.

Balayında olması gerekiyordu. Buraya yeni taşındı.

Annem işi internette hiç yayınlamamışken, Bianca'nın yeni asistanım olarak işe başvurmuş ve işi almış olması mümkün değil. Hatta annem o gün öğle yemeğinde, Bianca arabamdan indikten yarım saat sonra bile mükemmel kişiyi bulunduğunu söylemişti.

Kahverengi gözleri tekrar benimkilere çarpıyor ama hemen yere düşüyor, elleri kalçalarında ve ben de kendimi onunla birlikte kaşlarımı çatarken buluyorum. Onda bir şeyler var. Parmağımı koyamadığım bir şey. Neredeyse bir aşinalık. Artık makyajlı değil ama mükemmel yüz hatlarında var.

Hayatımın sadece otuz dakikasını onunla geçirdim ama her nasılsa arabama çarptığından beri geçen iki gün boyunca onu düşünmeden edemedim.

Ve zihnimi meşgul edecek bir sürü başka şey vardı.

Düşüncelerim için kendimden nefret ettim. İlk etapta oluşmalarına izin verdiğim için, ama kendime onu bir daha asla görmeyeceğimi söyledim, bu yüzden bunda bir zarar yoktu.

Şimdi burada.

Düşmanlık fırtınaları içimde şiddetle esiyor. Çıkarılması gereken bir tümör, o gitmeli.

"Konuşalım anne," diyorum çünkü bu bir soru değil. İK'dan Harold'la sohbet ediyor olması umurumda bile değil. Dweeb yalakalık yapmayı bırakıp beş dakika bekleyebilir.

Annemin keskin bakışları bana yöneliyor. Octavia Abbot-Fritz kötü davranışları ya da kabalık gösterilerini hoş karşılamaz ama yüz ifademi fark eder etmez başını sallayıp izin istiyor. Kafamda ona kapının yanında seslendiğim gibi Curves for Days'i henüz görmemişti ve o görmeden önce kolunu nazıkçe kavrayıp onu ofisine götürdüm.

Yakında ofisim olacak.

Kapıyı niyetimden biraz daha fazla bir güçle çarparak kapattım. "Ne yaptın anne?"

Krem rengi ipek kanepeye oturur ve pembe St. John's takım elbisesinin içinde bacak bacak üstüne atar. "Kaplan, beni kapalı kapılar ardında bir toplantıya götürmeden önce personelinin önünde öfke nöbeti geçireceksen, en azından ne istediğini anlayabilmem için kelimelerini biraz daha açık kullanma nezaketini göster."

"Yeni yönetici, anne. İşe aldığın kadın."

Başını eğiyor, kaşları içeri doğru kıvrılıyor. "Peki ya o?"

"O burada. Onu nasıl işe aldınız?" "Ne demek istiyorsun? Onu tanıyor musunuz?"

Başımı salladım. "Hayır ve sorun da bu. Onda doğru olmayan bir şeyler var. O burada olmamalıydı. Onu nasıl işe aldınız?" Tekrar ediyorum.

"Bianca Barlow. Yirmi beş yaşında. UCLA'dan işletme ve finans alanında yüksek lisansla mezun oldu. Los Angeles'tan Boston'a yeni taşınmış. Teksas'ta çok varlıklı bir aileden geliyor ve bir değil dört tane vakıf fonu var."

Ona göz kırpyorum, etkilenmemiş gibi. "İşe aldığın kadın hakkında tüm bildiğin bu mu? Onunla nasıl tanıştın?"

Bana yıllar içinde mükemmelleştirdiği o sert, anaç tavrını takınma genç adam bakışını atıyor. "Kaplan Davis Abbot-Fritz, buradaki sorunuz nedir?"

"O kadın! O kadın." Küçük bir daire çiziyorum, ellerim saçlarımın arasından geçip kalçalarımın iniyor. Octavia kendisiyle birlikte kaçmadan önce söyleyebileceğim çok şey var. "O deli, anne. İster inan ister inanma, onunla çoktan tanıştım. Düğününden kaçarken arabama çarptı -kelimenin tam anlamıyla-. Onu öğle yemeği yediğimiz otele bıraktım."

Yüzünde bir gülümseme belirdi. "Öğle yemeğinden önce otelde karşılaştık ve çok hoş biri olduğunu düşündüm. Kötü bir durumdan kaçtığı için güçlü ve cesur. Dürüst. Ve zeki -yüksek lisans ve üniversite not ortalaması mükemmeldi."

Tanrım. Sanırım felç geçiriyorum.

Ellerim yüzümde aşağı yukarı geziniyor ve tekrar adım atmaya başlıyorum, ancak durup cam kapıya doğru dönüyorum. Evet. İnsanlar çalışıyormuş gibi yaparken bizi izliyorlar. Harika. Masanın önünde duran ağır ahşap sandalyelerden birini ters çevirip ona bakacak şekilde içine çöküyorum, kalçalarım ayırık, dirseklerim onlara gömülü, aklımda lanet bir felaket var.

"Buraya gelip benimle görüşmeden hemen önce bu kadını işe aldığını mı söylüyorsun?"

"Hayır. O zaman ona iş teklif ettiğimi söylüyorum. Birkaç saat sonra bana e-posta gönderdikten sonra onu resmen işe aldım. Ondan anında hoşlandım ve bilirsiniz ki aptallara ya da tehditlere kolay kolay katlanmam."

Çenem kendiliğinden çözülüyor. "Onun bunlardan hiçbiri olmadığını bilmenin hiçbir yolu yok. Ne tecrübesi var? Daha önce hiç bir hayır kurumu için çalıştı mı?"

Annem hafifçe öne doğru eğilip bakışlarımı tutuyor. "Kaplan, bunun için vakıf dışından birini işe almak zorunda kaldım. Ve çok özel biri olması gerekiyordu."

"Takip etmiyorum."

"Bu binada size bu yeni rolünüzde ihtiyaç duyduğunuz şekilde yardımcı olabilecek doğru derece ve deneyime sahip tek kişi Jenny'dir."

"Jenny," diye papağan gibi tekrarlıyorum çünkü isim tanıdık geliyor ama tam olarak kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

"İçinizden biri binaya her girdiğinde sana ve diğer kardeşlerine yaltaklanan sarışın pitbull. Bu pozisyon için hazırlandı ve bu pozisyonu alamaz. Onu kovmak dışında, ki bunu yapmayacağım çünkü hem işinde çok iyi, hem de gerçek bir gerekçemiz yok, bu konuda kendi ellerimle önlem almaktan başka çarem yoktu. Jenny'nin burada çalıştığını biliyorum, oysa daha kazançlı başka teklifleri vardı ve sizin"-beni işaret ediyor-"işi devralacağınız günü bekliyordu. Bu konuda daha fazla açıklama yapmama gerek olduğunu sanmıyorum. Size bunun olacağını söylemiştim.

kadınlarla. Bu da görücü usulü evliliğin sizin için avantajlı olmasının bir başka nedeni. Bianca'nın kendine ait bir sürü parası var. Terk edilmiş bir ilişkiden yeni çıktı. Doğru diplomalara sahip. Ve sosyal medya hesaplarında yaptığım araştırmaya göre, sadece sanatı ve yeğenleri hakkında paylaşımlar yapıyor. Şu ana kadar bana söylediği her şey yüzde yüz doğru ve geçmişi tertemiz."

Sandalyede geriye yaslanıyorum, ellerimi saçlarımda gezdirdikten sonra başımın arkasında birleştiriyorum, dirseklerim dışarıda.

"Jenny gibi bir kadınla başa çıkamayacağımı mı düşünüyorsun? Asla oturamayacağı bir tahtın peşindeki bir kadınla?"

"Bence onun sizinle ilgili birincil hedefini engellemek, zaten kısıtlı olan zamanınızı en iyi şekilde kullanmak değil. Ayrıca, ailemizle ilgili arzuları göz önüne alındığında, yeni pozisyonunuzda size gerektiği gibi yardımcı olabileceğinden de emin değilim."

"Düzgün bir arama yapamaz mıyız? Henrietta'yı emekli olmak yerine kalmaya ikna edemez miyiz?" Annemin, vakfi büyükbabamdan devraldığından beri yanında olan asistanı da annemle birlikte resmen emekli oluyor. Yetmişine yaklaşıyordu ve sadece Octavia Abbot-Fritz'in yanından ayrılmayı inatla reddettiği için kaldı. Ama lanet olsun ki şimdi ona her zamankinden daha çok ihtiyacım var.

"Geçen hafta Florida'ya taşındı. Lance ile birlikte elli beş yaş üstü bir toplulukta güzel bir apartman dairesine."

"Dur tahmin edeyim, bunu onun için mi aldın?"

"O bunu ve daha fazlasını hak ediyordu. Ama önceki sorunuza geri dönelim. Henrietta'nın emekliliğinden önce haftalarca onunla görüştüm. İşe aldığım kişi Bianca'ydı."

Gözlerimi kısıyorum. "Tam olarak ne demek istiyorsun?"

"Yani en azından önümüzdeki iki ay boyunca başkanlığını yapacağım kuruldan geçmeden onu kovamazsınız. Seni tanıyorum Kaplan. Belli ki zaten sevmiyorsun

Bu kızla bana anlatamadığın sebeplerden dolayı ilgileniyorsun ama bana bir iyilik yapar mısın? Ona bir şans ver. Kendini kanıtlaması için bir ay. Eğer bu süre içinde kendini kanıtlayamazsa ya da ben onun bu pozisyonla ilgili niyetini yanlış anladıysam, o zaman onun yerini değiştirmeyi düşünürüz."

Bianca ile bir ay çalışacağım. Sonra ondan kurtulabilirim. Ya da daha iyisi, ondan önce hayatını cehenneme çevirir ve işi bırakmasını sağlarım. Paraya ihtiyacı yoksa neden burada çalışıyor? Benim zeki annemi bu işe nasıl ikna etti?

Beni arabada tanımış olmalı.

Annemi de tanımış olmalı. Ve bir şekilde öldürmek için içeri girdi.

Ama neden? Bu pozisyon herkesin bildiği bir şey bile değildi, yani annem bu konuyu ona açmıştı. Peki neden beni gördüğünde kahvaltısını bırakıp kaçmaya hazırmış gibi görünüyordu?

Bir şeyler doğru gitmiyor.

Her ne olursa olsun, o kadınla çalışmam. Sadece ona ya da buradaki niyetine güvenmiyorum, aynı zamanda sikim onun görünüşünden çok fazla hoşlanıyor. Eğer annem Jenny ile uğraşmanın buradaki sınırlı zamanımı boşa harcamak olacağını düşünüyorsa, o zaman aletimi akıllıca bir boyun eğmeye ikna etmeye çalışmak da aynı şekilde.

Yine de, uygun şekilde motive edildiğimde acımasız, zalim bir piç olabilirim.

"Bir ay," diye kabul ediyorum çünkü bir hafta bile dayanamayacağından emin olacağım.

"Mükemmel." Annemin yüzündeki rahatlamış gülümseme başka bir şey söylememem için yeterli oluyor. "Yapmam gereken bir konuşma var. Sonra gidip onu daha yakından tanıyalım, olur mu?"

Evet. Yapalım.

Ayağa kalkarak annemin kalkmasına yardım ediyorum ve kapıyı açıyorum. Çok az çocuk annesini biz Fritz çocukları kadar sever ve sayar, ama bu onun bana uzattığı her saçmalığı kabul edeceğim anlamına gelmiyor. Bu

Bianca'yı ofisin kenarında durmuş, İK'dan Harold'ın ona söylediği bir şeye gülerken bulduğumda bu his on katına çıkıyor.

Arabada gülümsemesini pek yakalayamadım. Çoğunlukla gözyaşı ve histeri vardı, ama bu gülümseme... evet. Hatun gitmeli.

Siyah taytlar çizmelerin içine sokulmuş. Uygunsuz olmadan dolgun göğüslerini saran parlak çiçekli üst. Yumruğumun etrafına sarmak istediğim bel hizasında dalgalı saçlar. Büyük, yastık gibi kırmızı dudakları ve dev anime gözleriyle tam bir tezat oluşturan küçük burnu. Uzun boylu ve kıvrımlı ve kesinlikle birinin klasik bir güzellik olarak düşüneceği tipte değil. Ama onda göze çarpan bir şey var. Başka tarafa bakmanızı imkansız kılıyor.

Yüz hatları gergin bir rahatsızlıkla seğirirken bile tutuklayıcı. Yaklaştığımızı fark ettiğinde dudakları aralanıyor, ismim bir fısıltı gibi kulağıma geliyor ve hemen altımdan nefes alışını düşünüyorum. Sarsılmaz bir kararlılıkla bakışlarımı tutuyor ama içinde başka bir şeyin aktığı da belli oluyor.

Bunu sevdim, karar verdim. Duygularını saklamakta berbat. "Nasıl gidiyoruz Harold?" diye soruyor annem.

"Biz

duyuru için her şey hazır mı?"

"Hemen hemen. Ben gidip askerleri toplayayım." Üçümüzü açık ofis kapısının önünde bırakarak çekip gitti.

"Bianca," diye selamlıyor annem hemen, gülümsemesi sıcak ve davetkâr. "Seni tekrar görmek ne güzel."

Bianca'nın badem rengi gözleri benden uzaklaşıyor ve ifadesi anında az önce Harold'a verdiği gülümsemeye dönüşüyor. İlginç. O da beni gördüğü için benim onu gördüğüm kadar mutsuz.

"Bayan Fritz. Sizi görmek de çok güzel."

El sıkışırlar. "Octavia, canım. Bayan Fritz benim kayınvalidemdi." Bianca'ya komplocu bir göz kırptı. "Şimdi sizi en büyük oğlum Kaplan'la tanıştırmak istiyorum."

"Evet," diyor, sesi düşüyor. "Aslında tanışmıştık."

Bu kadarla bıraktığında gözlerim kısıldı.

"Sizi tekrar görmek güzel Dr. Fritz, üstelik geçen seferkinden daha iyi koşullar altında. Ben Bianca... Barlow." Elini bana uzatıyor ve elini benimkine koyarken bir titreme seziyorum, sıkıca tutmaya çalışıyor, ama ben de hissediyorum. Şak. Çatırtı. Pop. Dokunuşu avucuma ve koluma garip bir elektrik patlaması gönderiyor.

Garip hissi bastırmaya çalışarak onu daha sıkı kavriyorum. Gözleri benimkilere kilitleniyor, şok edici derecede geniş ve lezzetli bir şekilde masum ve zihnimin girintilerinde bulanık bir şey var, ancak elini tutuşumdan çıkardığında hemen kayboluyor.

"Seninle çalışacağımı fark etmemiştim," diyor ve kelimeler ağzından dökülmüş gibi hafifçe kızarıyor.

Başımı eğip bir kaşımı kaldırıyorum. "Bu senin için bir sorun olacak mı?"

Sırıtarak. "Göreceğiz bakalım. Dürüst olmak gerekirse, seninle çalışamayacağım için hayal kırıklığına uğradım, Octavia."

Dikkati, yüzü sevinçle dans eden anneme geri dönüyor.

"Ben de canım. Ama eminim Kaplan'la çalışmaktan keyif alacaksın." Annelik uyarısı tekrar gözümün önüne geliyor ve içimden iç çekiyorum. Bianca'dan hoşlanıyor. Neden? Tanrı bilir.

"Hiç şüphem yok. Gerçi sık sık buralarda olmayacağına dair söz aldım. Çoğunlukla hastanede mi çalışıyor?" Başını bana doğru çeviriyor.

"Yeni patronunuza karşı düşmanca mı davranıyorsunuz yoksa ihtiyaç duyduğunuz bir anda size yardım eden tüm erkeklere böyle mi davranıyorsunuz?"

Gözleri ışıldıyor ve sırtışı kesin bir sırtışa dönüşüyor. "Sanırım bu adama ve patrona bağlı."

Ne oluyor lan? Bana neden kızgın olsun ki? Ben onun kurtarıcısıydım. Bana bir öpücük verdi.

ve bir daha karşılaşırsak bana teşekkür etmek için bir içki sözü verdi. Dürüst olmak gerekirse, bir içki yerine hızlı, kirli bir sikişi tercih ederdim, ama şimdi sadece gitmesini istiyorum.

Kafamdan gitti. Tenimden gitti. Varlığımdan gitti.

Annem araya giriyor. "Görünüşe göre bu toplantı beklenenden daha iyi gidiyor."

Başım ona doğru dönüyor ama bana hiç bakmıyor. Tamamen Bianca'ya odaklanmıştı, ikisi de aynı şekilde gülümsüyorlardı.

"Bianca, canım. Benim emekliliğim ve Kaplan'ın görevi devralmasıyla ilgili personele yapacağımız resmi açıklamadan sonra seninle ofisime geçmeye ne dersin? Kaplan bu sabah buraya gelmeye bayıldı ama hastaneye gitmek için sabırsızlandığını biliyorum. Önümüzdeki haftanın tamamını izinli olarak geçirecek, dolayısıyla planım bu hafta seni eğitmek ve böylece önümüzdeki hafta işe koyulmaya hazır olmanı sağlamak."

"Kulağa mükemmel geliyor. Yine de itiraf etmeliyim ki, içeri girdiğimde sadece doğrudan CEO için değil, sizin yerinize Kaplan için çalışacağımı öğrendiğimde şaşırdım."

"Bunun için kendimce sebeplerim var."

"Öyle olduğunu varsaymıştım. Hatta aşağıda bu konuda bir şeyler duymuş bile olabilirim."

"Ah. Şey. Evet." Annem uzanıp onun elini tutuyor ve sıkıyor. "Nedenlerim geçerli ve seninle oturup sohbet ettiğimizde bunu anlayacağından eminim."

Kaşlarım şaşkınlıktan çatıldı. Annem neyin peşinde?

"Octavia, benim için çok büyük bir risk aldın. Elbette kalıp seninle konuşacağım."

"Buna minnettarım." Bianca'yı bırakıyor ve omzumu sıyrıyor. "Sanırım zamanı geldi." Gözlerine hüzün vuruyor ve eğilip yanağından öpüyorum. Bunun onun için ne kadar zor olduğunu biliyorum. Çalıştığı kurumdan istifa etmek zorunda kalmak

tüm hayatı boyunca. Çocuklarından biri gibi sevdiği bir vakıf.

Annem dönüyor, odanın başına doğru yürüyor ve toplandığını fark etmediğim kalabalığa dikkat çekiyor. Sevgi, aile, yaşam ve bu vakfın önemi hakkındaki konuşmasına başlıyor. Arkasından gülümseyip sağıma dönüyorum, dişlerimi sıkarak konuşuyorum.

"Ne oyunu oynuyorsun?"

"Oyun yok," diye sessizce karşılık veriyor Bianca, uzaktan gelen çekici kokusu üzerime sinene kadar yaklaşıyor. "İlk günümün böyle geçeceğini kesinlikle düşünmemiştim."

"Bu ikimiz için de geçerli."

"Ortak noktalarımız varken dostluk kurmamıza alışma. Ben annenle çalışmak istiyordum. Seninle değil."

"Peki bu tam olarak neden?"

Nefes nefese, kollarımız neredeyse birbirine değene kadar daha da yaklaşıyor. O aptalca sıcak botların içindeki ayakları benimkilerden birkaç santim uzakta. "Burada olmamı sıcak karşıladığın için olabilir. Ya da belki de sadece erkek karşıtı bir duruş sergiliyorum ve buna patronlar da dahil."

"Peki ya kurtarıcılar?"

"Arabadayken kim olduğunu bilmiyordum. Annenle tanıştıktan ve bana kartını uzattıktan sonra anladım."

"Bu işi bu yüzden mi kabul ettin? Bana yakınlaşmak için."

Ciğerlerinden hızla bastırıldığı bir kahkaha patlaması geliyor. "Kendini övme. Annen bana senin hakkında hiçbir şey söylemedi. Bilseydim bu görevi kabul etmezdim."

İçimi rahatlatmak yerine, bu beni her türlü yanlışla sürüklüyor. Dudaklarımı kulağına yaklaştırmak için başımı eğerek yaklaşıyorum. "İstediğin zaman istifa edebilirsin, Echidna."

Sıcak nefesim tenini okşarken küçük bir ürperti geçiyor içinden. Gülümsüyor. "Fazla umutlanma, Typhon."

Durduramadan aptal gibi sırtıyorum. Echidna ve Typhon'un Yunan mitolojisindeki tüm canavarların annesi ve babası olduğunu pek kimse bilmez.

"Beni annen işe aldı, onu seviyor ve ona saygı duyuyorum," diye devam ediyor. "Bu dünyanın bana neler sunabileceğini görmek için heyecanlı ve biraz da saf olabilirim ama sinsi bir tilki olup beni vazgeçirmeye çalışmak benim gibi küçük bir tavşanla çok uzağa gitmenizi sağlamaz."

"Ne?" Rol yapmaktan vazgeçtim ve ona ters ters bakmak için döndüm. "Sen neden bahsediyorsun?"

Beni inceliyor, gözleri yüzüme yapışmış. "Hiçbir fikrin yok."

"Belli ki değil."

Kaşlarını çatıyor, gözleri göğsüme kayarken yavaş ve düzgün bir nefes alıyor, annem ise hayran olduğu vatanseverler odasına devam ediyor. "Ben de öyle düşünmüştüm. Belki bu benim için işleri kolaylaştırır." Bakışları tekrar benimkilerle buluşuyor. "Bu iş fikri hoşuma gidiyor. Başkalarına yardım etmek için bir şeyler yapmak. Ve belki sen hastanedeyken ben de burada olursam yollarımız nadiren kesişir. Ya da iyi geçinmeye çalışırız."

"Şüpheli. Artık drama bittiğine ve eldivenler çıktığına göre, birbirimizden zaten hoşlanmıyoruz gibi görünüyor."

"Ve yine de buradayız. Birlikteyiz. Şimdiden bir konuda hemfikiriz."

Homurdanıyorum, bu kadının bana verdiği baş ağrısını engellemek için ensemdeki gerginliği sıkma ya da burnumun kenarını çimdikleme dürtüsüne direniyorum. "Bak. Bu işi yürütmeme yardım etmesi için ne yaptığını bilen birine ihtiyacım var. Ben bir pediatrik kardiyotorasik cerrahım, bir hayır vakfının CEO'su değil. Hastalarımın bana ihtiyacı var. Hastalarımın ailelerinin bana ihtiyacı var. İhtiyacım olan şey, benden daha az şey bilen bir aceminin elinden tutmak ve ona bebek bakıcılığı yapmak değil."

"Anneniz beni bir sebepten dolayı işe aldı ve ben annenizi bırakamayacak kadar çok seviyorum."

"Bahse girerim sana yine de yaptırabilirim."

Şimdi dönüyor, gözleri içgüdüsel bir hırıltıyla benimkilere bakıyor. Sikim ona doğru seğiriyor. Yaşadığımız bu küçük açmaz hoşuna gidiyor. Belli ki daha önce bir meydan okuma radarına yakalanmamış.

"Bundan şüpheliyim. Ama zamanını boşa harcamanı izlemekten zevk alacağım, Typhon." Bana utangaç bir gülümseme veriyor, bunu söylerken sesi de ona uyuyor.

Bu gülümsemeden nefret ediyorum.

"Vaktimi boşa harcamak benim için bilinen bir şey değildir.

İkisi de bir konuda başarısız olmak değildir."

Bu sefer kirpiklerini bana ve cehenneme fırlatıyor. Bundan daha da nefret ediyorum.

"Sen nasıl istersen patron."

Bu kadın şimdiden beni çıldırtıyor ve inatçı bir baş belası olduğunu kanıtlıyor. Onu bırakmaya ne kadar çabuk ikna edersem o kadar iyi.

I Kızgıyım. Hayal kırıklığına uğradım. Sinir bozucu derecede azmış durumdayım, bu da kızgın ve sinirli tarafımı daha da artırıyor. Annem konuşmasını bitirdiğinde

Benimkini teslim edin -konuşmalarda iyi değilim, küçük insan kalplerini ameliyat etmekte iyiyim- ve oda baykuş gözleriyle bana bakarken tek yapabildiğim çıkışa doğru kaçmayı düşünmek.

Hastane. Hastane. Hastane.

Beynim tek bir şeye odaklanmış durumda çünkü öyle olmasaydı, garip bir hesaplaşma yaşadığım baş belası kadını düşünüyor olurdum. Yeni asistanımı. Annemin baş başa görüşmek için ofisine sokmaya çalıştığı kadın. Bianca'nın soruları var. Annem cevap vermekten kaçınıyor.

Onları kendi hallerine bırakmalıyım.

Ama omzumun üzerinden aptalca bir bakış attığımda, gözlerim doğrudan onunkilere takılıyor. Neden sen? Sormak istiyorum. Annem seni neden işe aldı? Ve neden ilginç bulduğum tek kişi sen olmak zorundasın?

Milyarder bir ailenin en büyüğü olmak imkansız. Durmadan herkes tarafından ayarlanmaya çalışılıyorum! Evlenmem gerektiğini düşünüyorlar. Bunun dünyanın tüm sorunlarını çözeceğini düşünüyorlar. Sanki dünyada tek bir milyarder varmış gibi.

Hala açlık, evsizlik ve duman var. İnsanlar bununla başa çıkamıyor. Kardeşlerim için de başa çıkamadılar ama onlar ben değil.

Onlar varis değil. Sıradaki. En büyük banka hesabına ya da en büyük yata sahip olan kişi - teşekkürler baba, bu pozisyonu kabul edip nişanlanmayı ya da sadece yerleşip evlenmeyi düşünürsem bu dünyadaki tek zayıflığımı bulup bana teslim ettiğin için.

Evet, o da bu işin içinde.

Ben küçük insanların cerrahıyım. Onların kırık kalplerini onarırım.

Yani burada olmak... onunla uğraşmak zorunda olmak... "Kaplan, seni gitmeden önce yakaladığıma çok sevindim."

Yeni asistanımın karanlık düşmanlığını üzüntüyle terk ederek başımı geri çeviriyorum. Sarışın. Uzun boylu. Zayıf. Ameliyatla yeniden tanımlanmış burun. Takma göğüsler ve kirpikler. Güzel, eğer bu tür şeylerden hoşlanıyorsanız. Ki dıştan öyleyim ama içten değilim.

"Evet, ben gidiyorum."

Önüme geçerek kaçmaya çalışırken kaçışımı engelliyor. "Anlıyorum. Ama Bianca'yla işler yolunda gitmezse müsait olduğumu bilmeni istedim."

Elli kere fazla göz kırpiyorum. "Özür dilerim. Siz kimsiniz?"

Yüz hatlarını düzeltmeden önce sıcak bir saniye boyunca hayal kırıklığı içinde kaşlarını çatıyor. "Jenny. Yeni asistanın olmam gerekiyordu ama şimdi Tombul Esmer Rapunzel'e takılıp kaldın."

Bu kadın gerçekten Bianca'ya Tombul Esmer Rapunzel mi dedi?

"Bir çalışan arkadaşımı yüzüme karşı açıkça aşağıladıktan ve işyeri adabından zerre kadar nasibini almadığını açıkça gösterdikten sonra seni asistanım olarak istediğimi mi sanıyorsun?"

Yanakları benek benek kızarır ve pozisyonunu değiştirir.

"Hayır. Yani, öyle demek istemedim." Eğlenmediğimi görünce ofladı. "Bu iş için yeterli donanıma sahip değil. Ben beş yıldır buradayım. Bu vakfın tüm girdisini çıktısını biliyorum. Annenin beni hak ettiğim göreve terfi ettirmemesinin tek nedeni güzel olmam ve senin bana aşık olup bir skandal yaratmaktan korkması."

Şaşkınlıkla bakmaya devam ettim. Annem bu konuda şaka yapmıyormuş.

"Ve annem sana bunu mu söyledi?" Bu konudaki yüzüzlüğüne şaşırarak neşesiz bir şekilde gülüyorum.

"Hayır. Bana hiçbir şey söylemedi ama satır aralarını okumak zor değil."

"Özür dilerim. Beni tamamen kaybettin ve geç kaldım." Etrafından dolanmak için hamle yaptığımda önüme geçerek yine yolumu kesti.

"Ben senin tipinim," diyor neredeyse, ses tonu gittikçe sertleşiyor. "Geçmişte çıktığın tüm kadınlar tıpkı benim gibi görünüyor."

"Bu şekilde görünmeyi sen mi tasarladın?" Ona hızlı ve alaycı bir bakış atıyorum, o da bunu onu süzdüğüm şeklinde yanlış anlıyor.

Bana müstehcen bir şekilde gülümsüyor, sanki gözümeye takılacak ve aniden aptalca, körü körüne şehvete kapılmama neden olacaktı gibi göğüslerinin üzerinde bir tutam saç döndürüyor ve artık doğru düşünemiyorum. Bu bok. Tam burası. İşte bu yüzden artık kimseyle çıkmıyorum. Neden insanlarla ve kadınlarla vakit geçirmeyi bıraktım. Bu yüzden yalnız olmayı seviyorum.

Diğer eliyle uzanıp göğsüme dokunuyor ve dokunuşu Bianca'nınki gibi hissettirmiyor. Onun dokunuşu takım elbisemden sızan ve etime sızan asit gibi hissettiriyor. Geri adım atıyorum, eli düşüyor ve fazla pembe dudaklarına bir kaş çatma ifadesi yerleşiyor. Altın avcısı alarmım o kadar yüksek sesle çalıyor ki, yangın alarmı olduğunu düşünerek odanın boşalmamasına şaşıyorum.

"Bak," diyor ısrarla, göğsü neredeyse benimkine değene kadar kişisel alanıma geri çekiliyor. "İşimde çok iyiyim. Ve bu işi senin için yapabilmek için terfi etmeyi bekliyordum. Yol boyunca aramızda başka bir şey olursa, çok daha iyi olur. İkimiz de bunun harika olacağını ve sana asla ihanet etmeyeceğimi biliyoruz. Ben sadık bir çalışanım ve sana sadık kalacağım. Söz veriyorum. Annen benden hiç hoşlanmadı ve beni senin için hiç sevmeyi, bu yüzden diğer kızı işe aldı."

Çünkü annemin mükemmel içgüdüleri vardır. sadece dilimi tutmamı söyledi. Ne de olsa Bianca'yı işe aldı ve sanki onu zihnimden çağırmışım gibi yanımda belirdi.

"Paltonuzu unuttunuz, Doktor." Bianca bana siyah yün paltomu uzatıyor ve ben de ona bakmamak için elimden geleni yapıyorum.

"Teşekkür ederim," diye isteksizce mırıldandım.

"Jenny, Harold ayrıca burada kardeşliğe karşı bir politikamız olduğunu ve bunun istenmeyen yakınlaşmaları da kapsadığını hatırlatmamı istedi. Rahatsız edici vücut dilini doğru okumanın ve hayır kelimesine değer vermemenin, tüm çalışanların uyumluluk kapsamında izlemeleri gereken cinsel taciz videosunda özetlendiğini söyledi. Dolayısıyla, yeni patronunuza cinsel tacizde bulunduğunuz için kovulmaya çalışmayı bitirdiyseniz, aşağıya inmeniz gerekiyor."

"Kıskanç mı?" diye hırslıyor.

"Patronunuzu cinsel tacizde bulunurken rahatsız ederek kendinizi kovdurmaya çalıştığınızı mı? Hayır."

Tiz bir çığlık sol kulak zarıma çarpıp onu deliyor ve Malibu Barbie nefesinin altında tam olarak anlayamadığım bir şeyler mırıldanarak fırlayıp gidiyor.

Bianca'ya dönüyorum. "Az önce ne oldu?"

Kendini beğenmiş bir şekilde bana omuz silkiyor. "Jenny senin aletinin ve banka hesabının peşinde, eğer bunu kaçırdıysan, ve sen ya aniden kabız olmuş ya da kaçmaya ihtiyacı olan bir adam gibi görünüyordun. Bunu senin için ben sağladım. İyi bir asistanın yapacağı gibi. Sanırım bu da bizi ödeştiriyor."

"Ve bunu kendi başıma yapamayacağımı mı düşündünüz? Kelly'den kaçışımı kendim sağlayamam."

Bariz isim gafına sırtıyor, kırmızı dudağının etli bir parçasını dişlerinin arasında sürüklüyor. Bu baştan çıkarıcı olma çabası değil, ama yine de öyle değilse ne olayım. "Yaptın mı?"

"Oraya varmak üzereydim."

Bana inanmayan bir bakış atıyor. "Uh-huh. Aslında Harold benden bunları söylememi istemedi ve burada cinsel ilişkiye girmeme politikası olup olmadığını bile bilmiyorum, ama bana bunu söylemediğine göre, sanırım o da bilmiyor." Bir omuz silkme daha. "Az önce seninle yaptığı şey benim işe alınma sebebim. O zayıf ve güzel ve yine senin sikinin ve sıfırlarının peşinde. Ben şişman ve çirkinim, ama değilim."

"Ne?" Sırtım dikleşiyor, yumruklarım ve çenem sıkılıyor. "Kim söyledi bunu?"

Bianca gözlerini deviriyor. "Karbonhidratların arasını oku, Kaplan Fritz. Beni işe almalarının bir nedeni var ve Jenny'yi senden saklamak da bunlardan biri. Dürüst olmak gerekirse, bu bir anda oldu ve muhtemelen en iyi taktik değildi. Bu sabah onunla olan etkileşimimden arta kalan bir miktar küstahlık da olabilir, bu yüzden profesyonelce davranmadıysam özür dilerim. Ama umarım üzülür ve surat asar ama sizi rahat bırakır."

"Diğer tüm kadınları uzak tutmak için seni sahte nişanlım olarak işe almalıyım, ama bunu denediğinde küçük kardeşim Oliver için pek iyi sonuçlanmadı."

"Şu anda birine aşık ve nişanlı değil mi?"

"Aynen öyle." Ürperdim. "Kulağa korkunç geliyor."

Alaycı bir şekilde homurdanıyor. "Gününüzün geri kalanında iyi eğlenceler Doktor. Gelecek Pazartesi görüşürüz."

"Seni ondan önce kovarsam olmaz." Paltomu giydim. "Kovmayacaksın."

"Ben olsam bundan o kadar emin olmazdım."

"Hayır. Annen beni kovamayacağını söyledi." Ayaklarının üzerinde bana doğru yuvarlanırken arsızca sırıtiyorum. "Pazartesi. Bir dahaki karşılaşmamızda kibar olmaya çalışacağım. Bu sabah beni biraz hazırlıksız yakaladı. Cumartesi gününden sonra seni bir daha görmemeyi umuyordum."

Ve sonra gitti, sıçrayarak - lanet olsun, gerçekten sıçrayarak - botlarıyla ofisi geçip annemin ofisine geri döndü. Engerek Jenny hiçbir yerde görünmüyordu ve şansım yaver giderse temelli gitmişti ama bundan şüpheliyim. Onun gibi yıllarca süren planları olan kadınlar, uydurma bir politika önerisiyle ortadan kaybolmazlar.

Bu arada, Bianca'yı bıraktırmanın bir yolunu bulmalıyım. Sikim ve gözlerim ona bağlanmaya başlamadan önce.

Bir yandan basından, iş ortaklarımdan ve hayır kurumlarından beni tebrik etmek için gelen telefonları duymazdan gelirken bir yandan da hastaneye doğru yol alıyorum. Resmi basın açıklaması bu sabah annem ve benim konuşmalarımızı yaptığımız saatlerde yayınlandı. Doğrusu ne söyleyeceğimi bilmiyorum çünkü asistanım olsun ya da olmasın bu işi nasıl başaracağımı bilmiyorum.

Tek bildiğim, her şeyi berbat etmek kaçınılmazken bunu berbat edemeyeceğim.

Hastanedeki ofisime ulaştığımda, sabahı geride bırakmaya hazırdım. Ancak kardeşlerim Carter ve Luca'yı orada beni beklerken bulduğumda dileğim tam olarak yerine gelmiyor. Carter'ı işaret ediyorum. "Onun neden burada olduğunu biliyorum ama sen neden buradasın?"

Luca burada, Boston Çocuk Hastanesi'nde haftanın iki günü benimle birlikte pediatrik beyin cerrahı olarak çalışıyor, ancak Carter şehrin diğer ucundaki MGH'de kadın doğum uzmanı.

"Grace'in köşedeki Brigham'da bir doğum randevusu var, ben de bu fırsatı değerlendirip gelip seni bu adamla birlikte rahatsız edeyim dedim." Grace, küçük kardeşimiz Oliver'ın hayat boyu en iyi arkadaşı. Carter'ın kapısına kazara geldi.

nişanlısı ve ikisi birlikte oldular ve sonunda hamile kaldılar. Carter geçen hafta Sevgililer Günü'nde evlenme teklif etti ve anlaşmayı imzalamak için Luca kadar endişeli.

Paltomu çıkarıp kapımın arkasındaki kancaya asıyorum. "Ben günüm için organize olurken sen de porsukluk yap." Sandalyeme oturup masamda beni bekleyen dava dosyalarına hızlıca göz gezdiriyorum.

"Duyuru nasıl geçti?" Luca koltuğumda rahat bir şekilde oturmuş, elleri başının arkasında, gözlerini sokağa bakan pencereye dikmiş soruyor.

"Güzel. Beklendiği gibi. Annem Octavia Fritz'in herkesin içinde olduğu bir şekilde tılandı ve duygusallaştı. Görevi devralmamın koşulları hakkında üzölmek ve heyecanlı olduğum konusunda yalan söylemek dışında söyleyecek çok az şeyim vardı. Annem bu sabah yine görücü usulü bir evliliğin hayatımın yeni ikliminde ne kadar avantajlı olacağından bahsetti. Cumartesi günü neredeyse arabamla çarptığım kadını da yeni yönetici asistanım olarak işe aldı."

"Ne?" Bu Carter, sanki onunla Yunanca konuşuyormuşum gibi bana bakıyor.

"Cumartesi günü arabanıza çarpan kadın mı?" Ben cevap vermeyince Luca devam ediyor. "O gece içerken bize bahsettiğin kaçak gelinden mi bahsediyorsun? Annem onu neden işe alsın ki?"

Sandalyemde geriye doğru düşünüyorum ve kardeşlerime kızgın kaşlarımı çatarken birkaç kez zıplıyorum. "Bu gerçekten iyi bir soru Luca. Çünkü işletme ve finans alanında yüksek lisans derecesine sahip olması dışında, kadının hayırsever vakıflarla ilgili hiçbir deneyimi yok. Bu yüzden annem ona neden güveniyor, yoksa pozisyon için ikinci sıradaki aday gibi sikimin ya da cüzdanımın peşinde olmadığını iddia etmesinin mantığını anlayamıyorum. Ayrıca, aklına gelen her şeyi anında kusan küstah bir budala."

Carter ve Luca sırtarak birbirlerine bakıyorlar ve bu bakışlar benim istediğimden çok daha fazlasını ifade ediyor.

Öfkelendim. "Başlama yine." "Ondan hoşlanıyorsun."

Luca'yı tersledim. "Biraz bile değil. O tam bir baş belası."

"O zaman onun seksi olduğunu düşünüyorsun."

"Büyü artık, Carter. Eskiden çıktığım kadınların tam tersi."

Şimdi ikisi de gülüyor. "Bu yüzden artık ondan sadece hoşlanmakla kalmayıp onu seksi bulduğunu da biliyoruz. Çıktığın kadınların hiçbirine katlanamıyorsun ve hepimiz bunun kasıtlı olduğunu biliyoruz. Onlardan etkilenmezsen ya da kişiliklerinden nefret edersen, onlara ilgi duymaya ya da birine güvenme riskini almaya ya da Tanrı korusun aşık olup evlenmeye kalkışmazsın."

Vay canına. Bu kadar şeffaf olduğuma dair hiçbir fikrim yoktu.

"Bu psikoloji saçmalığını nereden çıkardın? Grace'le ilgili duygularınla tamamen temasa geçtiğinden beri onlarla çekilmez bir ahmak oldun."

Carter kıs kıs gülererek ellerini masama koydu. Bakıyormuş gibi yaptığım dava dosyalarının üzerine.

"Yumrukların neden sıkılı, Kap? O bebek suratlı çenen de mi? Söylediklerimizde haklılık payı yoksa, bir kadın için neden bu kadar gerginsin?"

Kayıtsızca bakıyorum. "Dinliyor muydun yoksa kulakların plasentalarla mı dolu?"

Kaşlarımı kaldırdım ve Tanrım, cidden bunun üzerine bir tur daha atacak havada değilim.

"Annem düğününden kaçmak için kendini arabamın üzerine atan dengesiz bir kadını işe aldı. Annem onunla yemekten hemen önce otelde tanıştı. Büyük büyük dedemizin kurduğu vakfı yönetmemde bana yardımcı olması için işe aldığı kadın hakkında geçmiş araştırması dışında neredeyse hiçbir şey bilmiyor. Bunu bir sorun olarak gören tek kişi ben miyim?"

"Ondan hoşlandığın ve seksi olduğunu düşündüğün için mi dengesiz yoksa gerçekten dengesiz olduğunu bildiğin için mi?" Luca

Sorular. "Ve sizi aldattığını ve kullandığını fark ettiğiniz pislik bir nişanlıyla evlenmekten kaçmak sizi dengesiz yapmaz. Bu sizi akıllı yapar."

"İyi. Gerçekten dengesiz mi bilmiyorum ama ben de ona güvenmiyorum. Onda tam olarak anlamlandıramadığım bir şeyler var ama orada olduğunu biliyorum."

"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, ondan hoşlandığını ve seksi olduğunu düşündüğünü inkâr etmedin. Annem yeni asistanınıza uygunsuz bir şekilde dokunmak istediğinizi ve ona isminizi haykırmak istediğinizi biliyor mu?"

Carter'a dik dik bakıyorum, uzanıp onu boğmaya hazırım.

"Biraz tuhaf," diye kabul ediyor Luca, küçük kardeşinin hayatını kurtarıken.

Ellerimi havaya kaldırdım. "Teşekkür ederim. Nihayet. Sabah kahvesiyle birlikte çılgın haplar almayan biri."

Carter sertçe başını sallayarak sözümü kesti. "Annem bu pozisyon için işi sadece iyi değil, aynı zamanda onun inanılmaz yüksek standartlarına göre yapamayacağını düşündüğü birini asla işe almaz. Eğer ikinci olan kişi bir servet avcısıysa, o zaman tabii ki dışarıda kalır, ama annem hiçbir şeyi aceleye getirmez ya da en üst düzeyde düşünmeden yapmaz."

"Doğru," diye onayladı Luca. "Onun dediği gibi. Bizim bilmediğimiz bir şey biliyor olmalı. Ya da belki sadece içgüdüleriyle hareket ediyordur ve sen de ona güvenmelisin."

Sandalyemde arkama yaslanıyorum, ellerimi yüzümde aşağı yukarı ovuşturuyorum, gözlerim kapalı. Neden elli yaşında, üç çocuk annesi, son yirmi beş yıldır mutlu ve sadık bir evliliği olan bir lezbiyeni işe almamıştı? Onu bir daha asla göremeyeceğimi düşündüğüm için kendime orta derecede çekici bulma izni verdiğim tek kişiyi neden işe almak zorundaydı?

"Bana katlanamıyor."

"Kime?"

"Bianca. Yeni kız. İstifa etmesini istiyorum çünkü annem önümüzdeki ay onu kovmak için moratoryum ilan etti. İstiyorum ki

Ne yaptığını bilen birini işe al. Bu işi benim için yürütebilecek birini çünkü ben yapamam."

Carter'ın telefonu bir bildirimle çalıyor ve sefil düşüncelerimi bölüyor.

"Kahretsin," diye tıslıyor.

Gözlerimi açtım. "Ne? Grace iyi mi?"

"O iyi. Bitiyor. Bebek Owen şampiyon gibi büyüyor. Ama bana bunu gönderdi." Telefonunu çeviriyor ve birden Luca masamın arkasında, manşeti okurken hemen yanımda beliriyor.

"Boston'un son milyarder bekarı Kaplan Fritz, Abbot Vakfı'nın CEO'su oldu ve şehirdeki muazzam servetine ve gücüne güç kattı. Hanımlar, şansınız sonsuza dek sizden yana olsun."

"Benimle dalga geçiyor olmalısın. Basının sırtıma daha da büyük bir hedef koymasını mı gerekiyordu? Pislikler beni Açlık Oyunları'na soktu."

Luca şaka yapıp yapmadığını anlayamadığım bir şekilde, "Oliver gibi davranmalısın," diyor.

"Bunu söylemen komik. Bu sabah Echidna'ya benzer bir şeyden bahsettim, yeni asistan canavarıma sevgiyle seslenmeye başladım."

"Yapmadın!"

"Ona öyle mi diyeyim,
böyle mi söyleyeyim?"

"Hıyarlık etme."

Carter'a gözlerimi deviriyorum. "İkisi de mi? Evet. Oliver gibi davranacak mı? Hayır. Hayatta olmaz. Fritz'in varisi olarak belli bir kalibrede kadınla evlenmek zorundayım," diye iğrenç bir şekilde lüks bir aksanla alay ediyorum. Bundan nefret ediyorum. Bununla ilgili her şeyden nefret ediyorum.

Neden bu lanet dünya beni rahat bırakmıyor?

Luca masamın köşesinde oturuyor, yüz ifadesi ciddi ve vakur. "İşte bu yüzden annem ve babam nişanlanman ya da sonunda kışını kaldırıp biriyle tanışman için bastırıyorlar. Dostum, biriyle tanışmak istemediğini biliyorum.

Evli ve aşkın en sevdiğin konu olmadığını biliyorum, ama bunun kötü bir yol olmadığını düşünmeye başlıyorum."

İç çekiyorum. "En büyük olmak berbat bir şey." "Siz bizden daha iyisiniz," diye takılıyor Carter.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum kuru bir sesle, bir kalem alıp parmaklarımın arasında döndürüyorum.

"Ama işe aldığı bu kadın? Seninle ilgilenmiyor mu?"

Başımı sallıyorum, Carter'ın bununla nereye varacağını zaten biliyordum.

"Hayır. Öyle olduğunu sanmıyorum. Kısa bir süre önce aşkımdan terk edilmiş ve Teksas'ta varlıklı bir aileden geldiği için kendine ait bolca parası var. Tam olarak anlayamadığım nedenlerden dolayı benden nefret ediyor gibi görünüyor."

Carter aha der gibi beni işaret etti. "Annem onu bu yüzden işe aldı. Duyuru yapıldığı anda basınla birlikte bunun olacağını biliyordu. Benim tavsiyem? Bu yeni kadına bir ay süre ver ve bu saçmalığın yatışıp yatışmayacağına bak, böylece pozisyon için hâlâ ihtiyacın olan kişi değilse başka birini işe alabilirsin."

Luca başını sallıyor. "Carter haklı. Sanırım tek seçeneğiniz bu."

Harika. Bianca Barlow'un yeni asistanım olmasıyla bir ay acı çekeceğim. Tabii önce birbirimizi öldürmezsek.

Me: Günaydın, Dr. Fritz. Anneniz size telefon numaramı gönderdiğini ve bunu telefonunuza programlamanız için sizi zorladığını söyledi.

Bu yüzden size kimin mesaj attığını açıklamak zorunda olmadığımı varsayıyorum. Sistemimizde sizin için her şeyi ayarlama cüretini gösterdim. Takvimlerimiz senkronize edildi, ofisiniz yeniden dekore ediliyor ve Pazartesi günü için her şey sizin için ayarlanmış olmalı.

Kaplan: Echidna, pazartesi başlayacağımızı söylemiştik. Bugün Çarşamba ve kendimi banyo lavabosunda boğmayı düşünmememe neden olan bir öğle yemeğinde sıkışıp kaldım. Şimdi gerçekten zamanı değil. Ayrıca ofisimi yeniden dekore ettim de ne demek?

Madem yemekteydin neden bana mesaj atmaya zaman ayırdın? Ve annen bana ofisini daha çok sen ve daha az o yapmam için tam yetki verdi. Typhon'un sığınağı tarzında yaptırdım. Bir canavarın çukurunda yaşamamanın seni rahatlatacağını düşündüm.

Cevap vermiyor ve ben de ciğerlerime kaçan kahkahalarımı engel olamıyorum. Aslında, ofisi oldukça güzel görünüyor. I

yeni mekanına baktı. Metal, cam ve koyu renkli ahşaptan yapılmış havalı, şık bir masa. Kitaplık, deri kanepeler, sehpa. Burası çok güzel.

Son iki günümü kendimi buraya alıştırmakla geçirdim. Bilgisayar sistemlerini öğrenerek, insanların isimlerini hatırlayarak ve Octavia'nın ağzından çıkan her kelimeyi ezberleyerek. Eğlenceliydi. Yalan söylemeyeceğim. Gelecek haftanın ne getireceği ayrı bir konu.

Beni tanımadı. Tavşan Paskalya yumurtasını üzerine düşürdüğümde bile.

Vazgeçtim. Bunu geride bıraktım. Arkadaşlığımız yedi yıl önce sona erdi. Ben bir çocuktum, o ise bir yetişkindi ve belli ki yas tutan ve kaybolmuş hisseden çocuksu zihnim, sandığım kadar gerçek olmayan bir şeye tutunmuştu.

Bilgisayarıma kaydettiğim bazı mesajlarımızı ve e-postalarımızı okudum. Sonrasında onları silmeye kıyamadım ama olsun. Son yazışmalarımızdan biri hayatın ve içindeki şeylerin geçiciliği hakkındaydı. Belki de bana tuzak kuruyordu. Beni incitmesine ya da rahatsız etmesine izin vermemeye çalışıyorum. Bunu arkamda bırakmaya çalışıyorum. Deniyorum.

Ofisinden çıkıp kapısının hemen dışındaki kendi ofisime gidiyorum ama Charlie ve Greta orada beni bekliyor. "Öğle yemeği," diyor Greta. "Henüz bizimle öğle yemeği yemedin ve dedikoduya ihtiyacımız var, unuttun mu?"

"Son iki gün Octavia ile öğle yemeği yedim."

"Doğru," diyor Charlie. "Ama o dışarıda olduğu için bugün olmaz. Hadi, birinci kattaki mutfakta yemek yiyoruz çünkü oraya kimse inmiyor ve rahatsız edilmeden konuşabiliyoruz."

"Tamam. Gidip buzdolabından yemeğimi alayım."

Odanın diğer ucuna geçiyorum, bu sabah gelirken bir kafeden aldığım salata ve çorbayı alıyorum ve Charlie ile Greta'yı birinci kata kadar takip ediyorum. Asansöre biniyoruz ve kapılar kapanır kapanmaz kazmaya başlıyorlar.

"Peki, nasıl biri? Yani, onun için çalışmak nasıl bir şey?"

"Evet. O. Ama Jenny'yi Kaplan'la konuşmaya devam ederse cinsel taciz davası açmakla tehdit ederek gerçekten azarladınız mı?"

Bunu hatırlayınca içimden kıs kıs güldüm. Jenny o zamandan beri yanıma gelmedi ama Kaplan da burada değildi ve alt katta çalışıyordu. "Evet. Bunu yaptım çünkü cinsel taciz her iki taraf için de geçerli. Bu sadece kadınların sorunu değil."

Asansörün kapıları açılırken bana kiminle dalga geçiyorsun bakışı atıyorlar ve ben de bu dikkat dağıtıcı şeyi alıp onunla koşuyorum. Ama onlar bunu kabul etmedi. Ben çorbamı ısıtmak için mikrodalgaya giderken ikisi de pencerenin yanındaki birinci kata bakan masaya oturuyor.

"Hadi ama," diye azarlar Charlie. "Bize onun nasıl biri olduğunu anlat. Biraz asık suratlı olduğunu duydum."

"Öyle. Dürüst olmak gerekirse, onunla etkileşimim çok az oldu."

"Seni o işe almadı, değil mi? Octavia'ydı değil mi?"

Greta'ya başımla selam veriyorum, mikrodalgadan dumanı tüten çorbayı çıkarıp masada onlara katılıyorum. Salatamı açarken ne kadar açık sözlü olmam gerektiğini tartışıyorum. "Octavia ile Cumartesi günü geçici olarak kaldığım otelde tanıştım. Kaplan'la tanıştıktan sonraydı."

"Ne?" diye ikisi birden yarı çığlık atıyor, yapraklı yeşilliklerle dolu çatallar havada duruyor.

Çorbama üfleyerek, dilimi yakmak istemediğim için tereddütlü bir kaşık alıyorum. "Cumartesi günü evlenmem gerekiyordu, ancak nişanlığımın kuzenime benimle evlenmenin ne kadar kötü olduğunu ve onu sevdiğini açıkladığını duydum ve evet. Birlikte olduğumuz süre boyunca bir ilişki yaşadıkları ortaya çıktı. Açıkçası bunu pek iyi karşılamadım." Kaşığımınla çorbamı karıştırıyorum, erişte ve sebzelerin sarı et suyunun etrafında kaymasını izliyorum. "Her neyse, dışarı koştum ve kendimi bir arabanın üzerine attım. O araba ironik bir şekilde Kaplan Fritz'e aitti. Beni otele götürdü, orada annesiyle öğle yemeği için buluşacaktı ve

Annesi olduğunu bilmeden onunla kadınlar tuvaletinde karşılaştım."

Sessizlik.

İsteksizce kafamı kaldırdığımda ikisinin de Japon balığı taklidi yaptığını gördüm. Belki de hiçbir şey söylememeliydim.

İlk göz kırpan Charlie oldu. "Kaplan'la düğününden kaçtıktan sonra onun arabasına çarparak tanıştığını ve daha sonra Octavia'yla sana iş teklif ettiği otelde buluştuğunu mu söylüyorsun?"

Başımı sallıyorum, salatamı iştahla mideye indiriyorum. "Çılgınca, değil mi?" Çiğnemedi ve hepsini yutmadan önce yemeğimin etrafında dolanıyorum. "Evet, buraya böyle geldim."

"Çünkü Jenny'nin onun asistanı olmasını istemediler," diyor Greta.

Octavia beni hemen sevdiği ve rol için mükemmel olacağımı düşündüğü için olduğuna yemin etse de, hala bu konuda pek iyi hissetmiyorum. Her neyse. Bunu da düşünmemeye çalışıyorum. Şişman, çirkin bir kız olduğum için burada olduğum düşüncesi beni mahvediyor. Tod ve Ava'nın konuşmalarına kulak misafiri oldum ve annem bana kilo vermem gerektiğini söylemekten hiç çekinmedi. Ve şimdi Jenny onun için çalışacağına ben Kaplan için çalışıyorum.

İçim burkuluyor ve kalbim göğsümde acıyla sıkışıyor.

Kendimi hiç böyle görmemiştim. Başkalarının gördüğü gibi.

Bu yüzden, kısır bir kendinden nefret etme döngüsü başlatma arzusu gerçek olduğunda cesur bir yüz takınmaya ve toparlanmaya çalışıyorum. Birinin güzel olduğumu onaylamasına ihtiyacım yok çünkü ben kendimi zaten böyle görüyorum. Toplumun ve geleneklerin güzel olarak gördüğü kişi olmayabilirim ama siktir et onları. Ben her zaman farklı oldum ve bu özelliğimi seviyorum. Başkalarının sözleri ve eylemleri beni aşağı çekmeye çalıştığında bunu hatırlamam gerekiyor.

"Sanırım öyle," diye mırıldanıyorum, yemeğime bakıyorum ve kaşlarımı çatmamaya, daha da kötüsü ağlamamaya çalışıyorum.

"Huh. Wow." Charlie şaşkındır, öğle yemeğini unutmuştur bile.

"Doğru mu?" Greta başını sallar. "Sadece vay canına. Yani, biraz havalı. Anlatması eğlenceli bir hikâye. Yine de Octavia'nın seni işe almakta haklı olduğunu düşünüyorum. Özellikle de gazetelerin ve magazin dergilerinin onun hakkında yazdıklarından sonra. Hayatının bu kadar açık ve aleni olması zor olmalı. Jenny gibi kadınların peşinde olması."

Kaşlarını çatarak çorbama geri dönüyorum. "Eminim öyledir."

"Biliyor musun, duydum, oh, kutsal, bak." Charlie omzumun üzerinden işaret ediyor ve hem Greta hem de ben aval aval baktığı şeyi görmek için dönüyoruz. "Bu Kaplan. Tam orada. Octavia ve... O kim?"

Greta sandalyesinden fırlayıp mutfağın kenarına koşuyor ve görünmemek için yarı duvarın arkasına saklanarak Kaplan'ın iki kadın ve annesiyle konuşmasını izliyor. Kadınlardan biri daha yaşlı, tahminimce Octavia ile aynı yaşta, diğeri ise Kaplan'inkine yakın bir yerde görünüyor.

"Ben Millie Van Der Heusen," diye tıslıyor ve Charlie'ye kocaman gözlerle bakıyor.

"Kim?" Ciyaklıyorum ama isim hafızamı gıdıklıyor. "Senatör Van Der Heusen'den mi bahsediyorsun?"

"Evet," diye haykırıyor Charlie, ayağa kalkıp daha iyi görebilmek için Greta'ya katılıyor. "Aman Tanrım. Acaba çıkıyorlar mı?"

"Bu konuda hiçbir yerde bir şey duymadım."

"Ben de öyle. Ama hayal edebiliyor musun? Güçlü bir çiftten bahsediyoruz. Vay be."

"O da çok güzel. Çok güzel. Ve duyduğuma göre gelmiş geçmiş en iyi insanmış."

İkisi bir ileri bir geri gitmeye devam ediyor ve ben de tüm sağduyuma rağmen sandalyemden kalkıp mutfağın kenarına doğru yavaş bir yürüyüş yapıyorum. Ve yeterince eminim. Kaplan Fritz, en az Greta ve Jenny kadar uzun ve zayıf, manken gibi muhteşem bir kadınla konuşuyor. Üzerinde soluk pembe bir elbise ve ışıltılı bir gülümseme var,

Gözleri onunkilere sabitlenmiş. Adam ona onu güldüren bir şey söylüyor, kızın eli adamın koluna kayıyor, ne olmuş yani?

Aferin ona.

Tüm güzel, sıksa insanlar dünyayı ele geçirsin, evlensin ve çocuk yapsın. Blah. Sıkıcı. Belki birlikte olurlarsa, ona her baktığımda midemde hissettiğim bu garip duyguyu durdurabilirim.

Millie Van Der Heusen parmak uçlarına kalkıp Kaplan'ın yanağına bir öpücük konduruyor ve şimdi bu tuhaf his içimde daha da tuhaf şeyler yapıyor. Belki de salatam kötüydü. Ispanaktan listeria ya da salmonella kapabilirsin. Her zaman olur. Bu mide bulantısının sebebi bu. Gıda zehirlenmesi.

"Çok tatlılar. Şunlara baksana. Kıskançlıktan bahsediyorum." Greta gülüyor. "Acaba çenesi pürüzsüz mü yoksa yontulmuş taştan yapılmış gibi mi görünüyor?"

Charlie'den daha fazla kıkırdama. "Ona bebek yüzlü dediklerini duydum. Yani, kardeşlerine kıyasla genç görünüyor ama bence içlerinde en seksi olanı o."

"Meh. Benim tipim değil," diyorum tam bize doğru dönüp camdan içeri bakarken, bizi burada dururken yakalayınca gözlerini kısıyor.

"Oh kahretsin." Greta ve Charlie olay yerinden kaçıyor ama ben kendimi kımıldatamıyorum. Bana bakıyor, dizlerimi zayıflatan ve göğüslerimi ağırlaştıran yakıcı bir yoğunlukla içime bakıyor.

Kadın onunla gevezelik etmeye devam ederken dudaklarında bir gülümseme beliriyor, ancak şimdi odak noktası tamamen benim üzerimde. Telefonunu çıkarıp bir şeyler yazıyor. Bir saniye sonra benimki cebimde titreşiyor. Dürtülerime karşı koyamayarak telefonu çıkarıp az önce bana gönderdiği mesajı okuyorum.

Kaplan: Beğendiğiniz bir şey gördünüz mü?

Sırıtıyorum, başımı sallıyorum ve küçük bir kahkaha atıyorum. Çabucak cevap veriyorum.

Benim durduğum yerden değil. Yine de, annenin elbisesine henüz iyice bakamadım.

Mesajı gönderiyorum ve kaşlarımı kaldırarak ona bakıyorum. Mesajı okuyup gülümsüyor ve karnımdaki o tuhaf şey ona doğru fırlıyor. Tam o sırada annesi dikkatini çekiyor, bakışları önce bana sonra da soru sorarcasına ona kayıyor. Annesi ona bir şeyler söylüyor ve o da başını sallayarak dikkatini benden ayırıp güzel senatörün kızına yöneltiyor.

Tek kelime etmeden yemeğime dönüyorum, Greta ve Charlie Kaplan ve öğle yemeği randevusu hakkında dedikodu yaparken konuşmadan dinliyorum.

PERŞEMBE GÜNÜ:

Kaplan: Önümüzdeki on dakika içinde hastaneye büyük bir sade kahve getirilmesini istiyorum yoksa kızarırsın.

Ben: Uber Eats'i arayın ve bu işi onlara yaptırın ya da daha iyisi, kahve teklifinizi yapması için bir stajyer bulun. Beni devre dışı bırakamazsın. Açıkçası, bana çok ihtiyacın var. Bahar etkinliklerini tartışmak için etkinlik ekibiyle bütçe toplantısında oturuyorum. Ayrıca Jenny bana kanımı çekip pişirmek ve içmek istiyormuş gibi bakıyor. Ona Draugr ismini veriyorum, çünkü konu mitolojik yaratıklarla ilgili, kötü Jenny yerine. Not: Randevun çok güzeldi.

Kaplan: Kışkandın mı yoksa bilgi mi istiyorsun anlayamadım.

Ben: İkisi de değil. Dürüst olacağım.

Kaplan: O benim randevum değildi; o bir tuzaktı. Madem dürüst davranıyoruz. Bütçe toplantısında neler oluyor?

Bittiğinde notlarımı sana e-posta ile göndereceğim. Bana mesaj atmayı kes. Yapacak çok önemli işlerim var.

İki saat sonra:

Kaplan: Bütçeyle ilgili şeyleri bana hiç e-posta ile göndermedin.

Ben: Ben yaptım. Yani ya orada olduğunu biliyorsun ama bana mesaj atmak istedin ya da e-postanı kontrol etmedin ve tembelsin. Hangisi?

Bir saat sonra:

Ben: Basının kaldırımında sıralanıp sizi beklediğini biliyor muydunuz? Ayrıca, binanın önünde bir ileri bir geri yürüyen ve tesadüfen oradan geçiyormuş gibi yapan bir kadın geçidi de var. Yeni kız arkadaşın onların arasında değil. Hayal kırıklığına uğradığını biliyorum. Cidden, Charlie seninle randevuları olduğu ve seni görene kadar gitmeyecekleri konusunda ısrar eden iki kişi için polis çağırmak zorunda kaldı. Hastaneyi takip etmeleri gerektiği notunu almamışlar mı?

Kaplan: Onlar da buradaydı. Ne yaparsan yap, o ağzını açma. Onlara kim olduğunu söyleme. Onlara adını verme. Benim hakkımda da bir şey söyleme.

Ben: Bu çok güçlü bir emir. Senin yerine bana aşık olacaklarından mı korkuyorsun? Peki ben kimim?

Kaplan: Yakında işsiz kalacak baş belası asistanım.

Beni asılsızca tehdit ettiğinde çok tatlı oluyorsun. Ama bundan daha fazlası olabileceğimi hiç düşündün mü? Şuna bir bak. Dün gece yaptım. *Kanatlı metal canavar resmi* Bence bu kitaplığın için bir koruyucu, Typhon.

Kaplan: Bunu sen mi yaptın?

Ben: Bunun iğneleyici olup olmadığına metin üzerinden karar veremediğim için üstün yeteneğime şaşırdığınızı varsayıyorum. Ama evet. Demirhaneyi ikinci kullanışım. Eğer nazik olursan, sana kitap ucu yaparım.

Kaplan: Buna söyleyecek acımasız bir şey bulmaya çalışıyorum ama bu kez elim boş dönüyorum.

Ben: Vay canına, bu bir iltifat sayılır.

Kaplan: Değildi. Yeğenim Stella daha iyi bir iş çıkarabilirdi ve o on üç yaşında.

Bu çok ezikçeydi. Yeteneğini kaybediyorsun.

Kaplan: Bırakman için ne söyleyebilirim?

Beni sevdiğini ve benimle evlenmek istediğini. Bu yeterli. Boston'dan Bianca Fritz demenden daha hızlı kaçacağım.

Kaplan: Ha. Çok beklersin. Lafı açılmışken, binada dolaşan kadınlardan dolayı kendini tehdit altında mı hissediyorsun? Oraya güvenlik mi kurmalıyım?

Ben: Hayır. Ben iyiyim. Hepimiz aynıyız. Kimse senin asistanın olduğumu bilmiyor. Şışt. Bugünlük gidiyorum. Pazartesi görüşürüz, Typhon.

CUMA

Ben: Nihayet hastane programınıza erişim sağladım ve buradaki önemli toplantıları o programa göre ayarlamaya çalıştım. Ayrıca oradaki IT departmanınızla da konuştum ve gerekirse toplantılarımıza sanal olarak erişebileceğinizi söylediler. Bugün aynı zamanda annenizin son günüydü ve buradaki herkes gözyaşları içindeydi. Henüz bilmiyorsanız bilmelisiniz ki, o çok seviliyor ve personeli tarafından çok özlenecek.

Kaplan: Bunu zaten biliyorum.

Ben: Denemeyi düşünüyor musun?

Kaplan: Seninle mi? Hayır.

Ben: Bunu açıklamak ister misin? Yoksa bana güzel dediğin ve sana hayat hikayemin bir kısmını anlattıktan sonra yanağını öptüğüm için mi? Yoksa beni sevdiğini söylersen bırakacağımı söylediğim için mi?

Kaplan: Bugün cuma gecesi Bianca. Evine git.

Benim henüz bir evim yok Kaplan. Pazar günü yeni evime taşınıyorum.

Kaplan: Şimdi bırakırsan, yarın Kansas'a dönmüş olursun.

Ben: Bay Darcy olmadıkça kimse yarın demez ve sen onun züppe yüzüne ve dokunulmaz havasına sahip olsan da Bay Darcy değilsin. Bundan önce Los Angeles'ta yaşıyordum. Ondan önce de Teksas'ta. Ve beni istifa ettirmeye çalışmak da neyin nesi? Burayı ele geçirirken sana yardımcı olacak bir Jenny mi istiyorsun yoksa tanışma şeklimizi beğenmediğin için mi böyle davranıyorsun, seninle gerçekten uğraşmak istemediğim için mi yoksa senin saçmalıklarına katlanmayacak kadar cesur olan tek kişi ben olduğum için mi?

Kaplan: Eğer onu sevmiyorsan neden onunla evlenecektin?

Ben: Neden umursuyorsun?

Kaplan: Dalga geç benimle.

Ben: Aile baskısı. Kötü rol modelleri. Romantik aşka dair temel anlayış eksikliği. Beni itiraf etmek istediğimden biraz daha fazla kırmış olabilecek trajik geçmiş. Biraz cilalanmaya ihtiyacı olan özgüven. Onu evlenecek kadar sevdiğimi sanmıştım ama sevmemişim. İtiraf zamanı: Onunla evlenmediğime memnunum. Sanırım her zaman pişman olurdum.

Kaplan: İtiraf zamanı: Ben de onunla evlenmediğine sevindim.

Ben: O kadınla çıkıyor musun?

Kaplan: Kimseyle çıkmıyorum. Artık çıkmıyorum. Ama hala soracak kadar kıskanç olman hoşuma gidiyor.

Tod'la evlenmediğim için mutlu olduğunu söyleyecek kadar önemsemen hoşuma gitti. Neden artık çıkmıyorsun?

YIRMI DAKIKA SONRA.

Bana söyleyebilirsin, ben de kimseye söylemem. Olmaya çalıştığın gibi soğuk, umursamaz bir piç de değilsin. Neden kim olduğunu dünyadan saklıyorsun?

Kaplan: İyi geceler Bianca.

Ben sana benimkini söyledim.

Kaplan: Pazartesi. Sabah tam sekizde. Sakın geç kalma. Yoksa kızarırsın.

Bekle! Neden bütün soruları sen soruyorsun da benimkilerin hiçbirine cevap vermiyorsun?

"İçileden çıkarıcı, sefil adam. Neden hâlâ buradayım ki?" Cevap vermeyince telefonumu yere bıraktım ve artık boş olan odaya baktım, ışık loştu, zemin sessiz. "Kendine işkence etmek için tabii ki." Ugh! Kimin için çalışacağımı öğrendiğimde doğruca buradan çıkıp gitmeliydim. Bir yanımda o kadar unutulabilir miyim yoksa sonunda beni tanıyacak mı diye merak ediyordu.

Ama yapmadığında, hatta tavşan kelimesini ağzımdan kaçırdığımda ve kafası her zamankinden daha çok karıştığında, gözlerinde en ufak bir tanıma titreşimi bile olmadığında, işte o zaman gitmeliydim. Kendime olan saygım bunu gerektiriyordu ama yine de Cuma gecesi hâlâ buradaydım. Yine de işimi seviyorum. İlginç bir durum. Jenny hariç insanların çoğu gerçekten iyi insanlar ve düzenli olarak öğle yemeği yediğim Greta ve Charlie ile iyi arkadaş olabileceğimi bile görebiliyorum.

Ama dışarıda Kaplan Fritz'i içermeyen pek çok başka iş var.

Yine de hala buradayım. Ona mesaj atıyorum. İşimi yapıyorum. Onun adına korkunç bir sanat yaratıyorum.

Sorun şu ki, dünyadan saklanıp saklanmadığını bilmiyorum. Bu bir tahmindir. Bir dilek. Bir dua.

Çünkü hatırladığım Kaplan Fritz sıcak biriydi. Nazikti. Açık. Ve beni sevdi.

Bütün hafta boyunca mesaj yoluyla kavga ettiğim Kaplan Fritz'e hiç benzemiyordu çünkü adam beni geri aramayı reddediyordu. Bu yüzden hâlâ buradayım. Kendime bunun gerçek olduğunu kanıtlamak için. Benim için bu kadar hayati olan bir bağı yalan olmadığını.

Bir yanım Boston'da kalmamam gerektiğini biliyor. Sırf Tod yüzünden buradaydım ve doğruyu söylemek gerekirse, bana evlenip taşınacağımız yerin burası olduğunu söylediğinde o kadar da heyecanlanmamıştım.

Düğünümü ben planlamadım. Tod'un annesi ve benim annem yaptı. Yüksek lisansımı bitirmekle meşguldüm ve açıkçası pek de umurumda değildi. Düğün benim için önemli değildi. İstedğim şey maceraydı. Yeni bir başlangıç ve aptalca bir şekilde Tod'la evlenerek her zaman görüldüğümünden daha fazla bir şey olarak görüleceğimi ummuştum.

Tavşancık. O tatlı, masum kız. Kendi başının çaresine bakamayan. Saf olan. Kısmen kırılmış olan... Kaplan'a bu konuda yalan söylemiyordum. İçimdeki acı ve çürüme savaşıyor ve ben onu itiyorum.

"Aptal," diye mırıldanıyorum kendi kendime, şimdi ayağa kalkıyorum ve kendimi paltomu giymeye zorluyorum. Belki de bu yüzden kaldım. Bana yakıştırılan o şeylerden hiçbiri olmadığını kendime kanıtlamak için. Bu işi yapabileceğimi, iyi yapabileceğimi, kendim için yapabileceğimi, başkası için değil. Yeni bir şehirde ve yeni bir hayatta tek başıma başarabileceğimi.

Ya da belki Kaplan Fritz kendime itiraf etmek istediğimden daha büyük bir çekiciydi. "Aptalca" diye tekrarlıyorum ve bunu tüm kalbimle söylüyorum.

Kaplan hayatıma son girdiğinde cocuktum.

Beni tanımasını istiyor muyum? Ne diyebilirim ki? Telaşlanırdım, utanırdım ve hayır. Ben artık bir çocuk değilim. Onun için Bunny Parker'dım. Artık Bianca Barlow'um. Her şeyi bırakıp gitmeliyim. Öğrenirse bundan iyi bir şey çıkmaz.

Ama bir şekilde, bu gece Boston'dan ayrılmayacağımı ya da bu işi bırakmayacağımı da biliyorum.

Binanın cam kapıları sessizce kapanıyor ve tam arkamdan kilitleniyor. Kendimi paltomun içine sokarken bakışlarım önce sağa sonra sola kayıyor. Soğuk kesinlikle henüz alışık olduğum bir şey değil. İçimden bir Uber çağırıp doğrudan stüdyoya gitmek geliyor. Akşam yemeğinin canı cehenneme. Ama kıyafetlerimi değiştirmem gerek. Ayrıca yemeğe de ihtiyacım var.

Daha da önemlisi, yeni patronumu ve Pazartesi gününün nasıl geçeceğini düşünmeyi bırakmam gerekiyor.

Rüzgâra karşı kendimi zorlayarak T yönüne doğru ilerliyorum. Yarın bir araba alacağım. Pazar günü yeni daireme taşınacağım. Bu gece sanatım üzerinde çalışmak için tek zamanım olacak ve bu zonklayan ihtiyaçla gerginim. Parmaklarım yanımda seğiriyor.

Sokaklar karanlık ve ıslak ama Cuma gecesi akşam yemeği trafiğiyle dolu. Pahalı ayakkabılar giyen kadınlar, kaldırım kenarlarında gezinen koyu sulu kar kalıntılarından uzakta, kaldırıma tutunuyor. Sarımsak ve pişmiş et kokusu havayı dolduruyor, North End'in restoran cepheleri sıcak ve davetkâr.

"Bu kesinlikle o," diyor restoranlardan birinin buharlı camına neredeyse yapışmış bir kız. "Kaplan Fritz. Onun ateşli AF yüzünü nerede görsem tanırım. Restoranın sahibi içeri girmeye çalıştığımda beni neredeyse dışarı atıyordu."

"İmkânı yok. Bir restoranda tek başına oturarak ne yapıyor olabilir ki?" diyor arkadaşı. "Şu anda o kadınla çıkıyor, değil mi? Millie Van Der Heusen? İnternette gördüm."

"Hayır. Sanırım sadece arkadaşlar. Ama sana o olduğunu söylüyorum."

"Arkadaşmış, hadi oradan. Belki de onu bekliyordur. Burası tamamen romantik bir restoran, değil mi?"

Kaldırımın ortasında durup kulak kabartana kadar hareket etmeyi bıraktığımı bile fark etmiyorum.

"Romantik mi? Çok garip. Kim koca bir restoranı kiralar ki?"

"Buluşmaları için kiralamış olmalı. Böylece mahremiyetleri olacaktı."

Bakışlarım pencereye çarpıyor ve Kaplan'ı arka tarafta garsonla konuşurken bulana kadar camdan boş restorani tarıyorum. Birini beklemiyor. Bunu nasıl bildiğimi bilmiyorum ama bir şekilde biliyorum. Oraya gitmemeliyim. Onu görmeyi aklımdan bile geçirmemeliyim. Cuma akşamı ve muhtemelen yalnız yemek yiyor, bu yüzden rahatsız edilmeyecektir ve benim otele dönmem gerekiyor, böylece yemek yiyebilir, üstümü değiştirebilir ve gidebilirim.

Açık renk ahşap masaları, titrek mum ışığı ve küçük tomurcuk vazolardaki gülleriyle küçük, sessiz ve evet romantik restoranın kapısını açmamalıydım. Belki de bir kadınla buluşmak için buradadır? O kadınla.

"Özür dilerim hanımefendi, bu gece müşterilere kapalıyız. Kapıyı kilitlemek istemiştin." Siyahlar giymiş, önünü siyah bir önlükle örtmüş bir kadın arka taraftan hızla çıkıp endişeyle bana doğru koşuyor.

Bakışlarım odanın bir ucundan öbür ucuna gidip ona takılıyor. Kaplan'ın elinde bir kadeh şarap var, sanki bir yudum almak üzereyken yakalamışım gibi kadehin ağzı dudaklarının hemen yanında duruyor. Ben bir şey söylemiyorum ve bir an için o da söylemiyor. Sadece bana bakıyor, yüz ifadesi okunmuyor, hatta vücudumdan aşağıya doğru tembelce sürükleniyor, topuklu botlarıma yapışıyor ve sonra tekrar yukarı çıkıyor

Yüzüm.

Burada ne işin var diye kaşlarımı kaldırıyorum.

Ben de buna hiçbir fikrim yok diye omuz silkerek karşılık veriyorum.

"Bu Tamam." o Sonunda diyor ki içinve kadın Gözlerini benimkilerden ayırmadan. "O da bana katılabilir."

"Sana katılmak istediğimi hiç söylemedim," diye ukalalık yapıyorum, odayı geçip arkadaki iki kişilik küçük masasına giderken bile. "Bunu gerçek bir yanıtla onurlandırmayacağım bile.

Daha da önemlisi, burada olduğumu nereden biliyordun?"

Otururken başımı sallıyorum, personel önüme bir yer

sofrası, şarap ve su bardağı ve bir peçete koymak için acele ediyor. Hiçbir şeye dokunmuyorum, hâlâ kararsızım.

"Ben yapmadım. Yüzlerini cama dayamış iki kız arkada senin olduğuna ve bir randevuyu beklediğine yemin ediyorlardı. T'ye doğru giderken onlara kulak misafiri oldum."

Şarabından doyurucu bir yudum alarak nefesinin altından küfrediyor. "Bu hafta tam bir kâbus gibiydi. Normalden daha kötüydü ve gerçekten de bu bir şey söylüyor. Kardeşlerimi benimle yemeğe davet etmek bile istemedim. İşte bu kadar kötüydü. Kadınlar. Basın. Hatta hastaların aileleri, hastane personeli ve yönetimi. Vakfı hiç istemememin birkaç nedeni vardı ve bunlar listenin en başında yer alıyor."

"Başka seçeneğin yok muydu?"

"Hayır, Echidna, başka seçeneğim yoktu. Tekrar soruyorum, burada ne işin var?"

Öne doğru eğilip kollarımı masanın üzerine koyuyorum ve aramızdaki boşluğun bir kısmını siliyorum. "Eğer bir Cuma akşamı, yalnız kalmak istediğin için restorandaki tüm koltukları gerçekten satın aldıysan, söyle bana. Fikrini değiştirdin ve gitmemi mi istiyorsun yoksa sadece prensip olarak benden nefret etmek isteyen huysuz biri misin? Kim olduğun ya da soyadının ne olduğu umurumda değil Kaplan. Hangi vakfı yönettiğin ya da kaç hayat kurtardığın. Cüzdanının ne kadar kalın ya da ince olduğu da umurumda değil. Ama burada yalnız oturuyorsun ve istediğinin gerçekten bu olduğundan emin değilim. Eğer gitmemi istiyorsan, giderim. İster inan ister inanma, yapabileceğim başka şeyler var. Ama kalmamı ve seninle akşam yemeği yememi istersen, böylece alışverişten ya da aklındaki başka şeylerden konuşabiliriz, bunu da seve seve yaparım."

Bunlara yanıt vermek yerine "Önce eve gittim," diyor. "Dairemin önündeki alan tamamen kapatılmıştı. Park yerim. Siteme açılan özel kapı. Çalıların arasında saklanan ve binanın dış cephesine ve verandama tırmanmaya çalışan insanlar vardı ve dairem üç kat yüksekliğinde ve

Bu iki tarafta da su var. Bir yıldan uzun süredir eve bir kadın getirmedi. Aynı süre içinde bir kadınla da çıkmadım. Ve cama yapışmış yüzler varsa, benimle yemek yediğini görecekler."

"Yani gitmemi mi istiyorsun?"

"Hayır. Kalmanı ve benimle akşam yemeği yemeni istiyorum, bunun beraberinde getirebileceği tüm saçmalıklar olmadan."

"Aramızda mı yoksa dünya bizi görürse mi?" Alay ediyorum.

Eli saçlarının arasında sinirli bir yol çiziyor. "Aramızda hiçbir şey olmuyor. Bu lanet olası bir randevu değil." O kadar gergin ki, restoranın her yerinde patlayacakmış gibi görünüyor.

"Sakin ol, Doktor. İster inanın ister inanmayın, aramızda bir şey olmasını istemiyorum ve çıkmak isteyeceğim son erkek sizsiniz. Ve dünyanın bizi birlikte yemek yerken görmesi konusunda da endişelenmene gerek yok. Ben senin yeni asistanım. Makul bir inkâr edilebilirliğimiz var."

"Şimdi de avukat mı oldun?"

Büyüyen ses tonuna ve sert ifadesine sırtıtıyorum. "Hayır. Ben bir avukatın üvey kızıyım."

Şimdi tutuyorum. Bekliyorum. İzliyorum. Hiçbir şey yok.

Garsonumuz yanımızda beliriyor ve bana bir menü uzatıyor. Bir kaşımı kaldırıyorum ve Kaplan homurdanarak başını sallıyor.

Menüye hızlıca bakıyorum, gözümün değdiği ilk şeyi sipariş ediyorum - bunların çoğu İtalyanca - Kaplan ne içiyorsa ondan bir bardakla birlikte çünkü kalmamı istediğini söyledi. Sabrının ve akıl sağlığının son kırıntısını da kaybetmiş gibi görünüyor. Artık onun arkadaşı değilim. Kardeşini özleyen ve onun en iyi arkadaşına tutunan o genç kız değilim.

Ben, kurtulmak istediğini söylemekten çekinmediği bir asistanım.

Ama onun gözlerindeki o yalnız, kaybolmuş bakışın nasıl bir his olduğunu da biliyorum ve bunu onun için istemiyorum. Hala delicesine incinmiş, kederli, öfkeli ve geçmişimiz hakkında yalan söylüyor olsam bile. Hâlâ içimde

yaşayan Tavşan

Kalbim onun beni terk etmek için sebepleri olduğuna ve bunların geçerli olduğuna inanmak istiyor.

Yeni Bianca, neden olduğu acı için taşaklarını bir tepside istiyor, bu yüzden akşam yemeğinde nazik olmayı planlamıyorum. Sadece yalnız kalmasın diye buradayım. Bir kızın yemek yemesi lazım zaten.

"Sanat mı yapıyorsun?"

"Ben sanat yaparım. Sen de bebeklerin kalplerini onarıyorsun." Kulağa nasıl geldiğine sırtıyorum, tam bir kafiye değil ama fena da değil. Sırtmamam gerekirdi ama sırtıyorum. Onu bu kadar asık suratlı ya da yakışıklı olarak hatırlamıyorum ama yine de on beş yaşındaydım ve kalbim ve zihnim paramparçaydı. Nasıl görüldüğü umurunda değildi; aramızda öyle bir şey yoktu.

Benim için başka bir kardeş gibiydi. Başka hiçbir yerde sahip olmadığım bir arkadaş.

Ama şimdi fark etmemek imkânsız. Özellikle de kolları dirseklerine kadar kıvrılmışken ve ön kollarında ilk kez gördüğüm mürekkep varken. Hem de seksi bir mürekkep. Simsiyah, vahşi ve daha önce duymadığım, bilmediğim ama öğrenmekten çekinmeyeceğim bir hikâye anlatıyor.

Bilirsin, eğer farklı bir adam olsaydı.

"Madem sanat yapıyorsun, annem seni neden işe aldı?"

Şarabım getirilip yanımızdaki boş masaya bir şişe konduğunda kıs kıs gülüyorum. Belli ki garson yeniden doldurmamız gerektiğini anlamış. "Sanki altı yaşında bir çocukmuşum da pastel boyayla çizdiğim bir çubuk figürü sunuyormuşum gibi sanat yaptığımı söylemenize gerek yok. UCLA'dan güzel sanatlar lisansı almış bir sanatçıyım. Metali araç olarak kullanan bir heykeltıraşım."

Ellerini ahşap masanın kenarına dayamış, kaderini belirleyecek bir kararı bekliyormuş gibi tedirginlik içinde dalgalanıyor. Onu biraz rahat bırakmaya karar verdim.

"Açıkçası annenin beni neden tuttuğu hakkında hiçbir fikrim yok. Otelin banyosuna dağınık bir şekilde girdim. Beni gördün." Onu işaret ediyorum. "Hemen ardından geldi ve bana bir makyaj temizleme mendili verdi. Tıpkı sana yaptığım gibi ona da hayat hikâyemi anlattım ve bir şekilde bana bir iş olduğunu ve bu iş için mükemmel olacağımı

söyledi. Doğru derecelere sahibim.

Düşün. Ayrıca Jenny'ye benzemediğimi de fark ettim, yani seni baştan çıkaracak bir şey yok." Gözlerini bana diktiğinde ellerimi havaya kaldırıyorum. "İstediğin kadar ters ters bakabilirsin ama bunun da işin bir parçası olduğunu biliyorsun. Çıktığın kadınlara hiç benzemiyorum. Millie Van Der Heusen'e hiç benzemiyorum. Ne olursa olsun, bana uzattığı kartı görene kadar senin o paketin bir parçası olduğuna, hatta onun annen olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu."

"Ama bunu yaptıktan sonra, yine de pozisyonu kabul ettiniz."

Şarabımdan bir yudum aldım ve vay canına, bu iyiydi. Çoğu zaman para umurumda olmaz ve şimdi de bu konuyu açmayacağım ama lanet olsun. Bu pahalı olmalı. Normalde düzenli bir hayat yaşamaktan hoşlanırım. Bundan önce Los Angeles'taki evim küçüktü ve bir oda arkadaşım vardı - aldatan, yalancı kuzenim, aldatan, yalancı nişanlım yanıma taşınana kadar. İlk üvey babamın eski Mercedes G-Wagon'u olan bir arabam vardı.

Tek kötü alışkanlığım her zaman ayakkabılar ve kıyafetler olmuştur ve bunun için ne özür dilerim ne de umursarım.

Ama genellikle yemek ya da şarap için çok fazla harcama yapmam.

Kaplan Fritz, az önce sipariş verdiğim ve biletleri tükenen restoranın menüsündeki fiyatlara ve bu şarabın tadına bakılırsa, açıkça öyle düşünüyor.

"Dinle, Kaplan. Düz bir anlaşma mı? Ben bir sanatçıyım. Bu benim tutkum. Ama meşgul olmaya da ihtiyacım var. İçimdeki DEHB yüzünden. Yani tam bir pislik olacaksan ve sonunda beni kovabileceksen, o zaman zararımı şimdiden kesmeliyim. Annen için çalışacağımı sanıyordum, senin için değil. Seninle uğraşmaya ya da başımı ağrıtmaya ihtiyacım yok. Vakfı seviyorum. Yaptığı işi seviyorum çünkü önemli bir iş. Birlikte çalıştığım insanların çoğunu seviyorum. Kalmak isterim ama eğer gerçekten istediğin bu değilse, gider saatlerimi dolduracak başka bir şey bulurum."

Şurada. Kartlar masada.

Gözleri üzerimde, takmakta çok iyi olduğu o

dokunulmaz, vurdumduymaz maskeden daha fazlası. Bu
beni

Gerginim, derim hem iyi hem de kötü anlamda kaşınıyor. Onun bakışlarına maruz kalan her kadın aynı şeyi hissedecektir çünkü adam güzel ve yoğun. Biraz gizemli, biraz da seksi bir kötü çocuk. Yani benim ona verdiğim tepki onun doğal, ham seksapelinin bir yan ürünü, başka bir şey değil.

Burada onunla oturmak bir hata. Bunu biliyorum. Saf değilim. Benim üzerimde kullandığının farkında bile olmadığı bir gücü var ve bu tehlikeli. Kaçmıyorum ya da saklanmıyorum ve bahaneler de kullanmıyorum. Bununla ne umduğumu bilmiyorum ama sonuna kadar gideceğim.

Sonsuz bir sessizlikten sonra, "Bianca. Bu rolde ne yaptığın hakkında en ufak bir fikrin var mı?"

"Tam olarak değil," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Ama öğreniyorum ve akıllıyım ve bunu yapabileceğimi düşünmeseydim kabul etmezdim ya da kalmazdım. Neden benim yerime geçmek için bu kadar heveslisiniz?"

Salatalarımız önümüze konurken bir süre daha beni inceliyor. "Eski nişanlından haber aldın mı?" diye soruyor soruma cevap vermeden. Bu onun en sevdiği şey gibi görünüyor.

"Evet." Salata çatalımı kaldırıp bir domatesi deliyorum, birkaç parça rokayla birlikte ağızma atıyorum ve düşünceli bir şekilde çiğniyorum.

"Peki seni özlüyor mu?"

"Sen yapmaz mıydın? Ben tam bir avım." Arsızca göz kırpiyorum ama o hiç eğlenmiyor, ona vermek istemediğim gerçek bir cevap bekliyor. Benden fazladan bir şey kazanmadı. Neden bu restorana geldim, neden onun karşısına oturdum, anlamıyorum.

Kasıtlı olarak kıskırtmaya çalıştığı duygulardan hoşlanmıyorum.

Farklı bir hayatım olacağını düşünmüştüm. Farklı bir kadın olacağımı düşündüm. O adamla evlenirdim ve... Mutsuz olurum. Annem gibi olurum. Artık bunu biliyorum. Ama bu her şeyin acısını ortadan kaldırmıyor.

"Kaplan," diye başlıyorum, o da aynısını yapmaya başladığına göre çatalıma biraz daha salata dolduruyorum. "Yarın bir araba alıyorum. Pazar günü buradan çok uzak olmayan bir daireye taşıyorum. Her seferinde bir gün yaşıyorum, ama kalıp bu işi sonuna kadar götürmeyi planlıyorum. Paran umurumda değil ve seni becermek de istemiyorum. Dürüst olmak gerekirse, elimden gelse seninle kişisel olarak pek bir şey yapmamayı tercih ederim. Sence bu başa çıkabileceğin bir şey mi, değil mi?"

I içgüdülerim onu da buraya gelen her kadın gibi kıcının üstüne atmamı söylerken neden kalabileceğini söylediğimi bilmiyorum, dikkatimi çekmeye ya da benimle yemek yemeye çalışıyor. Onu merak ediyorum. Ona karşı güvensizim.

Kendime cevapların peşinde olduğumu söyledim.

Sonra oturdu, o kadar dürüst ve utanmadan kendisi, benimle ve saçmalıklarımınla o kadar mükemmel bir şekilde ilgilenmiyordu ki kendimi ona karşı pislikliğimi korumak için çalışmak zorunda buldum. Yine de bu benim varsayılan ayarım değil, zora geldiğinde gerçek bir orospu çocuğu olabilirim. Asistanlarıma sorabilirsiniz.

Bu hafta tam bir kabus gibiydi. Boston'un her yerinde takip edildim, medya ses getirecek bir haber peşindeydi, kadınlar bilerek ya da bilmeyerek bana çarpmaya ya da onları fark etmemi sağlamaya çalışıyordu. Babam, evlenmemiş milyarderlerin başına böyle şeyler gelebileceğini pek de tesadüfi olmayan bir şekilde söyledi.

Tek istediğim eve gidip bir şişe pahalı şarap, North End'deki favori restoranımdan güzel bir İtalyan yemeği ve Netflix ile her şeyi silkelemektir. Ama binamın güvenlik kameraları hareketten çılgına dönmüştü. Asistanım bana mesaj atıyor, neden dünyadan saklandığımı soruyordu.

Gittim, Valencia'ya siyah Amex'imi attım, buradaki tüm masaları satın aldım ve oturdum. Hayatımda daha önce hiç yaşamadığım bir migren, hayatım olan fırtına gibi esiyordu.

Huzur. Bir saatlik huzur ve sessizlik. Önüme yiyecek ve alkol koymaktan başka kimsenin beni rahatsız etmediği bir saat. Tekrar tam zamanlı güvenlik tutmam gerekecek.

Şimdi, loş ışık ve mum ışığında gözleri çikolatadan çok karamel gibi parlayan Bianca, yönetici asistanım olarak kalmasını sağlayıp sağlayamayacağımı soruyor. Ve doğruyu söylemek gerekirse, yapabilir miyim bilmiyorum çünkü Jenny'nin benim tipim olduğunu düşünse de fena halde yanılıyor. Ama hayatım üzerine, mezara bu sırla gideceğim. Bianca banka hesabımı ya da sikimi umursamadığını söyleyebilir ama bu yalanı bana o kadar çok yutturdular ki, yutmaya devam edersem sekiz yüz kilo olurum.

Yine de ne yazık ki Luca ve Carter'ın haklı olduğunu kabul ediyorum.

Onu şimdi kovamam.

Garsonumuz salatalarımızı temizlemek ve başlangıç yemeklerimizi getirmek için harika bir an yakaladı. Benim için biftek ve kuşkonmaz, onun içinse bir çeşit içi boş spagetti. Lezzetli görünüyor ve içine dalmak için sabırsızlanıyor. Aynı şeyi salatası için de yaptı ve ben daha durduramadan dudaklarımın kenarına bir gülümseme yerleşti. Onu izlediğimi umursamıyormuş gibi yiyor. Sanki kız arkadaşlarıyla ya da yalnızmış gibi.

Önümde yemek yiyen bir kadınla hiç çıkmadım.

Bu bir randevu değil. Kesinlikle öyle değil.

"Oh, yum. Vay canına. Burayı neden satın aldığını anlayabiliyorum.

İşte, bunu denemelisin."

Çatalını doldurdu ve bana uzattı. Şaşkın şaşkın bakıyorum, doğru hareketin ne olduğunu merak ediyorum. Aynı çataldan yemek paylaşmak... samimidir.

Çatalını kendi ağzına sokmadan önce yüz ifademi okuyarak gözlerini deviriyor. "Doğru, patron. Kusura bakma. Eğer

Makarnamı denemek istersen itiraz etmem ve bence denemelisin çünkü ağızma attığım en iyi şeylerden biri olabilir."

Çünkü henüz sikimi oraya sokmadın, dilime çarptı ama neyse ki daha ileri gitmedi. Çünkü ne sikim? Henüz mi? İşte bu yüzden bu kadın benim için çalışamaz.

Yine de kendimi aptalca bir şekilde "Ne tür bir araba alıyorsun?" diye sorarken buluyorum.

Anime gözleri baykuş gibi kocaman kırpışıyor. "Oh, yani düşürdüğüm fili buharla mı geçiyoruz? Tamam. Anladım. Anladım. Dört tekerden çekişli bir şey tabii ki. Karda araba kullanmadım, hiç sanmıyorum, o yüzden sağlam bir şeye ihtiyacım var. Üvey babam Duke bir Jeep Wrangler almamı önerdi, annem ise zaten Mercedes SUV kullanmaya alışkın olduğum için bir Mercedes almamı söyledi. Genelde vakıf fonlarıma dokunmam, sadece biriken faizlerine dokunurum, bu yüzden Jeep'in daha ihtiyatlı bir seçenek olduğunu düşünüyorum. Herhangi bir fikriniz ya da öneriniz var mı?"

"Ofise yakın bir yere taşınıyorsan neden arabaya ihtiyacın olsun ki?"

Şimdi gülümsüyor ve ben bir aptalım. Aslında ona doğrudan söylemeden yönetici asistanım olarak devam edeceğini söyledim. Ne sözümü geri alıyorum ne de bunu yaptığım için sinirlendiğimi belli ediyorum. Fikrimi değiştirmek için üç haftası daha var, ki bunu yapamayacağını zaten biliyorum. O bluzun içindeki göğüslerini beğenmenin yanı sıra, kısa ve kibar konuşmalar yerine uzun uzun cevaplar verirken konuşmayı kesememesini garip bir şekilde gerektiği kadar sinir bozucu bulmuyorum.

"Kiraladığım stüdyo Chelsea'nin endüstriyel bir bölgesinde. Oraya arabayla gitmek zorundayım. Ve sanatım üzerinde çoğunlukla geceleri çalıştığım için otobüse binmek ya da sürekli Uber'lere güvenmek istemiyorum. Ayrıca, daha önce hiç New England'da yaşamadım ya da seyahat etmedim. Havalarda daha az soğuk ve karlı olduğunda burayı keşfetmek istiyorum."

"Sanatınız üzerinde çoğunlukla geceleri çalışıyorum da ne demek?"

Yemeğinden bir lokma daha ağzına atıyor ve ben yere bakıp henüz yemeğime dokunmadığımı fark ediyorum. Onu izlemekle çok meşguldüm. Mükemmel pişmiş bifteğimi kesip ağzıma bir parça atarken kaşlarımı çatıyorum. "Pek uyuyamıyorum. DEHB'den mi yoksa kronik uykusuzluktan mı bilmiyorum ama genellikle gecede dört ila beş saatten fazla uyuyamıyorum ve bu da iyi bir gecede oluyor. Ayrıca sanatım üzerinde geceleri daha iyi çalışıyorum ve stüdyo alanı kiraladığım yer ne zaman gelip gittiğim umurunda değil."

Çatalım ve bıçağım dilimin ortasında duraklıyor ve ona inanamayarak bakıyorum. "Gecenin bir yarısı Chelsea'nin endüstriyel bir bölgesine tek başına Uber'le gittiğini mi söylüyorsun?"

"Oh lütfen." Şarabından bir yudum daha alarak beni başından savıyor. Garson gelip onun için kadehini dolduruyor ve muhtemelen söylediğimiz her şeyi dinlediğini hiç sanmıyorum. "İkinci üvey babam gibi konuşuyorsun. Dün gece bana çok kötü davrandı. Üzerimde her zaman bir şok tabancası taşıyorum ve on sekiz yaşımdan beri Los Angeles'ta yaşıyorum. Boston beni zor korkutuyor."

Tanrım, bu kız ciddi mi? O masum, fazla güvenen, güzel yüzünün her yerinde av yazıyor. Yine de ona bunu yapmamasını söyleyemem. Ama her gittiği yerde peşinde güvenlik olmasını sağlayabilirim. Geçici de olsa şu anda benim için çalışıyor ama farkında olsa da olmasa da asistanım olarak bir hedef. Korunduğundan emin olmak akıllıca bir iş.

"Bu gece oraya gitmiyorsun," diyorum ve bu sefer gözlerini deviriyor.

"Uh-huh."

"Ben ciddiylim."

"Not edildi."

"Dalga geçmiyorum."

"Aferin sana."

"Bianca."

"Kaplan," diye alay ediyor, benim kullandığım ses tonunu kullanarak.

"İki seçeneğin var. Ya bundan sonra bana gelirsin ve Netflix izleriz, böylece aptalca ve pervasızca bir şey yapmadığını bilirim ya da seninle Chelsea'nin bu endüstriyel bölgesine gelirim."

Bana o kadar çok göz kırpmıyor ki yüzünün uçmak üzere olduğunu düşünüyorum. "Sen ciddisin."

"Kalp krizi gibi ve ben kalplerle ilgilenen bir doktorum."

"Hayır."

"Bianca-"

"Ciddiyim." Çatalının ucunu bana doğru uzattı. "Bu delilik. Üniversite arkadaşımıyız ya da sikiş arkadaşımıyız gibi senin evinde Netflix'te takılmayacağım. Seni çok az tanıyorum. Hayır. Sen de benimle gelmiyorsun çünkü ben yalnızlığı seviyorum."

"Peki. O zaman
kovuldun." "Beni
kovamazsınız."

"Az önce söyledim. Annem ne isterse söyleyebilir ama bugün onun son günüydü ve ben resmi CEO'yum."

"Bana şantaj mı yapıyorsun?" Kaşları saç çizgisine çarpıyor ve çatalını neredeyse yere fırlatıyor, tabağının kenarına çarptığında yüksek sesle çınlıyor.

"Şantaj güçlü bir kelime. Teşvik etmeyi tercih ederim." "İyi, o zaman kovuldum."

Sinir bozucu kadın. "Bu kadar saf mısınız yoksa kendi güvenliğinizi hiç mi düşünmüyor ya da umursamıyorsunuz? Kimin için çalıştığını ya da içinde yaşadığın dünyayı anlamıyor musun? Sen bela arayan genç, çekik gözlü bir şeysin ve şimdi benim asistanımsın."

"Bence bunu çok abartıyorsunuz. Ve artık sizin için çalışmıyorum. Beni kovdunuz."

Kabin koltuğunda arkama yaslanıyorum, kollarımı kavuşturuyorum ve geri adım atmayı reddediyorum.

"Kaplan. Hayır!"

Hayır! Sadece hayır!"

Kımıldamıyorum.

Elindeki siyah peçeteyi yumruğunun içine alıp bana doğru fırlatıyor. Boynuma çarpıyor ve kucağıma, benimkinin üstüne düşüyor. Yine de kılımı bile kıpırdatmadım.

"Siktir git."

"Hiç şansın yok," diye karşılık veriyorum.

"Başka bir babaya ihtiyacım yok." Bu sefer bir parça ekmek, kırıntıları kaşmir kazağımı tırmalıyor.

"Tatlım, eğer bunun böyle olduğunu düşünüyorsan, yanlış adamı yakaladın. Bana istediğin kadar bok atabilirsin. Bunlar senin iki seçeneğin."

"İnsanlar senin evine girdiğimi görecek," diye tehdit ediyor, beni bununla hakladığını düşünüyor.

Umursamıyormuş gibi omuz silkiyorum ve ondan sahte sevgilim olmasını istemek gibi bir niyetim olmamasına rağmen Oliver'ın işine yaradı. Kadınları bir süreliğine sırtından indirdi. İnsanlar asistanımı becerdiğimi sanıyorsa, bu onların sorunu. "Basın bunu ilk kez yanlış anlamıyor.

kesinlikle son olmayacak."

Asıl sorun, o benim dairemdeyken sikimi kontrol altında tutmak olacak.

"Bu gece buraya hiç gelmemeliydim."

"Bunu seninle tartışmıyorum ve seninle daha fazla zaman geçirmek kesinlikle Cuma gecemin en önemli olayı olmayacak. Şimdi hangisi olacak? Netflix mi, sanat mı?"

Ters ters bakıyor. Bu biraz şirin çünkü bunu yaparken burnunu kıvrıyor. Mutlu değil ama gitmiyor da. Ya insanların ona ne yapması gerektiğini söylemesine ve onlara itaat etmesine çok alıştı ya da benimle zaman geçirmek istiyor. Şaşırtıcı bir şekilde, söz konusu o olduğunda, bence ikincisi değil birincisi.

Bu da doğal olarak sikimin sertleşmesine ve damarlarımda pompalanan kanın ilkel bir şeye dönüşmesine neden oluyor.

"Bundan çıkarın ne?"

Güzel soru, Bianca. Güzel soru.

"Eski çalışmamın yüzünün postanedeki bir kayıp ilanında görünmediğini bilmek ya da

Kirletilmiş cesedi nehirde balıklara yem olmasın diye. Bunun iş için ne kadar kötü olacağını tahmin edebilirsiniz."

Tiz bir hırıltıyla ellerini yüzünde ve saçlarında gezdiriyor. Ağır, koyu renk saç tellerini eğreti bir at kuyruğu şeklinde yukarı kaldırıyor, sonra da vücudunun etrafına perde yapmak üzere bırakıyor. "Senden cidden hoşlanmıyorum."

"Hisler karşılıklı, tatlım. Ben senin yerine karar vermeden önce karar vermek için on saniyen var."

"Tanrım, tamamen berbatsın. Tamam. Ama diziyi ya da filmi ben seçeceğim."

"Romantik komedi ya da kız filmi yok."

Bana kibirli bir şekilde, seni tam istediğim yere getirdim, taşaklarından yakaladım, der gibi bakıyor. "Pazarlığa açık değil. Ben sana bunu vereceğim, sen de bana bunu vereceksin. Kısasa kısas, sadece sen benim memelerimi almayacaksın ve ben de senin dövmelerine bakmayacağım. Ayrıca Hanover'daki pastanelerden birinden tatlı istiyorum. Ve daha fazla şarap."

İşte bu an, eğer bunu önemseyen ya da tembel bir milyarder olsaydım, yirmi dört-yedi asistanımı arar ve o cılız kıçlarını koşturup emirlerimi yerine getirmelerini isterdim. Ama ben o milyarderlerden değilim. Yaşamak için bebeklerin kalplerini ameliyat ediyorum. Zamanımı ailemle, yelkenlimle ya da hava uygun olduğunda yelkenli yatımızla geçiriyorum ve nadiren de olsa bir kadınla, o kadın kalbime yaklaşımadan ve ancak önce bir gizlilik sözleşmesi imzaladıktan sonra eve gidiyorum.

İşte bu kadar. Benim hayatım bu. En azından öyleydi.

Bu hamleyle ne yaptığımı analiz etmeyi de reddediyorum. Akıllıca değil. Orası kesin.

"Pastaneyi ben seçiyorum," diye karşı çıktım. Çünkü kilisedeki İsa kadar eminim ki, gecenin bir yarısı tek başına ıssız bir yerde sanatını icra etmesine izin vermeyeceğim. Ve yine, ona güvenmiyorum. Eğer düzgün bir şekilde denetlenmezse yine de gidip yapacak bir tipe benziyor.

Bunun akşamı onunla geçirmekle hiçbir ilgisi yok ve her şey yeni geçici asistanımın bir istatistik olarak sonlanmasına izin vermemekle ilgili.

"İyi cannoli yaptıkları sürece tartışmayacağım. Şimdiye kadar, yemek zevkiniz en iyi özelliğiniz olduğunu kanıtlıyor."

Alaycı bir şekilde gülüyorum, yemeğimizi bitirdiğimize göre ayağa kalkıp onun da aynı şeyi yapmasına yardım ediyorum. "En iyi özelliğimi asla göremeyeceksin. Şimdi gidelim."

Otuz dakika sonra, kameraları iyice taradıktan sonra daireme giriyoruz. Antredeki ışıkları açıyorum, evi sıkıca kilitliyorum ve alarmı kuruyorum.

"Vay canına, şu manzaraya bak. Oteldeki manzaramla kıyaslandığında park yeri gibi kalıyor."

Mutfak ve büyük odanın tavandan tabana pencerelerinden ne gördüğünü bilmek için bakışlarını takip etmeme gerek yok. Limanı, çünkü evim tam anlamıyla limanın üzerinde yer alıyor ve ötesinde Boston silueti var. Boston'da yaşıyorum ve yılın en az beş ayı bir tekneyle suda olamıyorum ve çoğu insanın oksijene ihtiyaç duyduğu gibi suya ihtiyaç duyduğum için burada yaşıyorum. İki taraftan su manzarası ve her gün uyandığımda güneşin doğuşuyla birlikte su. Burası benim cennetim. Benim vaham.

Ve buraya ailemden başka kadın getirmem.

"Benim karga yuvam en iyi eğlence düzenine sahip," diyorum, iki şarap kadehi ve iki tabak almaya giderken hâlâ ona bakmıyorum.

"Gerçekten kovuldum mu?"

Ses tonu başımı omzumun üzerinden çevirip onunla göz göze gelmemi sağladı. Restorandan ayrıldığımızdan beri yapmaktan kaçındığım bir şey ve kendimi neyin içine soktuğum konusunda çarpıntılar yaşamaya başladım. Kartlarını göğsüne yakın tutuyor, ama bu hatun kalbini koluna takmış bir kız, bu yüzden girişim nafile.

Tam olarak anlayamadığım nedenlerden dolayı bu işi istiyor ve benim tam bir pislik olmama rağmen, ilk haftasında iyi bir iş çıkardığını biliyorum. Ve benim üzüntüm

ve rahatladım, cinsel bir teklifte bulunmadı ya da benimle evlenmeye çalışmadı.

"Size kararlaştırdığımız ayı vereceğim ve nasıl gittiğine bakacağız."

Yutkunuyor ve başını sallıyor, pencereden dışarı bakmak için geri dönüyor. Burada çok yalnız olduğunu fark ediyorum. Üvey babaları hakkında hiçbir şey bilmesem de ailesi berbat görünüyor. Ama gerçek bir babadan bahsetmedi ve annesi de açıkça yargılayıcı bir sürtük. Yine de Boston'da kaldı. Hakkında çok az şey bildiği bir pozisyonda çalışmaya başladı. Gecenin bir yarısı yarım yamalak mahallelere gidiyor. Yaptığı her şeyin peşinden kalbi açık ve tehlikede olarak gidiyor.

O cesur biri.

İster kabul edeyim ister etmeyeyim, onun bu yönüne saygı duyuyorum.

Ayrıca çarptığı benim arabam olduğu için ona karşı garip bir şekilde korumacı hissetmeme neden oluyor.

Bir an onu izliyorum, kalbim göğsümde çarpıyor. Ondan hoşlanabilirdim. Bu yüzden ondan nefret etmek çok daha kolay.

Şimdi onu istemeyi nasıl bırakacağımı bulmalıyım.

I Yüzümde güneşin en yumuşak ipucu ile inanılmaz derecede sıcak ve rahatım. Bu, bilincin beyninizin arkasında sadece bir gıdıklanma olduğu bir an.

ve daha derine sokuluyorsunuz, solmakta olan rüyanızın kalıntılarını kovalıyorsunuz, gerçekten uyanmak ve güne başlamak zorunda kalmadan önce bu hissi devam ettirmek için endişeleniyorsunuz. Ta ki otel odamda olmadığımı, yüzümü saran battaniye ve yastığın taze çamaşır ve insan koktuğunu fark edene kadar.

Gözlerim açılıyor ama sudan yansıyan ve az önce gözbebeklerimi yakan müdahaleci güneş karşısında hemen kapanıyor. Bir an için hareket etmiyorum. Zorlukla nefes alıyorum. Dinliyorum.

Ses yok.

Dışarıda bir şeye -binaya- çarpan çok zayıf su sesi dışında.

"Kaplan?"

Dudağımı ısıyorum, umuyorum, dua ediyorum.

Yanıt yok ve yavaşça kendimi yukarı çekiyorum, onun deyimiyle karga yuvasındaki büyük seksiyonel koltuktan düşmemek için kendimi ayarlıyorum. Aslında apartman dairesinin üçüncü katında devasa bir televizyonun ve bir televizyon kanalının bulunduğu devasa bir açık oda.

Yukarıda bahsedilen kanepeler, tamamen dolu bir bar, bir bilyardo masası, bir kart masası, langırt makinesi ve odanın hemen dışındaki geniş güvertede bir jakuzi. Bekâr evi diyebilir misiniz?

Ama neyse ki Kaplan yok.

Uykuya daldığımı hatırlamıyorum. Olağan Şüpheliler'i izliyorduk çünkü masum, saf bir tavşan olsam da tonlarca aksiyon ve harika oyunculuk içeren iyi bir gerilim filmini severim. Şarap içip cannoli yedik ve film hakkında ve ne kadar inanılmaz olduğu hakkında konuştuk ve...

Şimdi bir bebeğin kışından daha yumuşak bir battaniyeyle örtülüyüm ve başımın altında kuştüyü bir yastık var. Kaplan Fritz beni yatırdı. Vay canına. Bu düşünce beni gülümsetmemeli ama kesinlikle gülümsetiyor. Çünkü dün gece eğleneliydi. Beklenmedik bir şekilde. Hâlâ huysuz, içine kapanık ve Boston'da Şubat ayında bir cadı memesi kadar soğuktu ama evet. Eğlenceliydi.

Ve durumumuz göz önüne alındığında tamamen garip. Bu yüzden gitmem gerek. Mesela şimdi.

Saatim bana saatin yediği biraz geçtiğini söylüyor, bu yüzden yukarıdaki tuvalete uğrayıp işedikten, makyajdan kabuk bağlamış yüzümü yıkadıktan ve saçlarımı başımın üstünde topuz yaptıktan sonra, bir fare kadar sessiz bir şekilde merdivenlerden aşağı süzülüyorum. Evini pek keşfedemedim ama bir zamanlar yan yana iki şehir evi olduğunu söyleyebilirim, satın almış ve aradaki bölme duvarını yıkıp tamamen yenilemiş olmalı.

Tek bir adamın neden bu kadar çok alana ihtiyacı olduğunu kimse tahmin edemez ama ikinci katta iki kanat var. Ayrıca tüm kapılar kapalıyken merhametli bir şekilde karanlık ve sessiz.

Phew! Nefesimi üfleyerek, paltomu, çantamı, telefonumu alıp buradan defolup gitmek için kaygılanarak yüzen merdivenlerden aşağı inmeye devam ediyorum. Çıplak ayaklarım birinci kata geliyor ve parmak uçlarımda mutfığa doğru ilerliyorum. Kanatları ve kapıları olan gülünç derecede geniş bir kat daha ama eşyalarımın nerede olduğunu biliyorum. Arkada, bıraktığım yerde.

Telefonum masanın üzerinde fişe takılı duruyor -benim de yapmadığımdan emin olduğum bir şey- ve onu elime alıyorum, içinde beni bekleyen şey karşısında iniltimi bastırıyorum. Başımı sallayarak çantama koyuyorum, paltomu giyiyorum ve tam elim kapı tokmağına değecekken bir ses "Alarmı çalıştırıp polisin gelmesini istemiyorsan bunu yapmazdım" diyor.

Çıglık atıyorum, yerimden sıçıyorum, elim kapı kolundan sanki derimi kemiklerimden ayırıyormuş gibi geri çekiliyor. "Siktir!" Tıslayarak göğsümü tuttum ve etrafımda döndüm. "Beni korkuttun..."

Ancak ona baktığım anda sesim kesiliyor.

Üstü çıplak, sadece spor şortu giyiyor, tüm geniş göğsü, kaslı kolları ve omuzları, kaya gibi sert karın kasları ve kutsal V-şeyi tam teşhirde. Dövmeleri de öyle. Ve Sevgili Abby, sol meme ucu piercingli. Terden sırlıklam olmuş. Bundan bahsetmiş miydim? Boncuklar halinde vücudundan aşağıya, mükemmel kaslarının her bir çıkıntısına ve vadisine doğru süzülüyor. Koyu sarı saçları ıslak, sırıtan yüzünden geriye doğru taranmış.

"Ben... um..." Evet, elimdeki hepsi bu.

Elinde olduğunu fark etmediğim bir su şişesini ağzına götürüyor -çünkü böyle bir anda elleri kimin umurunda- ve bir yudum içiyor ve şu anda ağzım o kadar kuru ki, o şeyi ondan kapıp hepsini bir yudumda içmek istiyorum.

Kolunun tersiyle ağzını siliyor ve bu neden bu kadar seksi? Olmamalı, değil mi?

"Ben de kahvaltı hazırlayacaktım," diyor, kendisine engel olamayan akılsız, şehvet düşkün bir aptal gibi onu açıkça süzmemi yorumlamak yerine. "Omlet sever misin?"

Omlet mi? Şu anda adımı bile bilmiyorum.

Yine de kendimi nefes nefese bir fısıltıyla "Elbette" diye mırıldanırken buluyorum. Mutfağa doğru yöneliyor ve o günah kadar seksi göğsünü -o piercingli meme ucu ve dövmeler!

Sis. "Hayır. Bekle. Gitmeliyim." Çünkü kalırsam, seni yalayıp kurutabilirim. "Bilirsin işte. Yoğun bir gündü." Elimini alnıma vuruyorum ve o anda kafası duvardan geri dönüyor, beni kendimi görsel olarak küçük düşürme eyleminde yakalıyor.

O lanet ukala sırtış hala orada. "Paltonu çıkar. Geri as. Çantanı bırak ve içeri gelip benimle yumurta ye. Ben düş alacağım, istersen sen de aynısını yapabilirsin. Tüm bunları yaptıktan sonra seninle arabayı satın almaya gideceğim."

O daha sözünü bitirmeden ben başımı sallıyorum. "Hayır. Asla olmaz. Neden bunu yapmana izin vereyim ki?"

"Hiç kendiniz için bir araba satın aldınız mı?"

Duruşumu değiştiriyorum, gözlerim ayaklarının önündeki zemine çarpıyor çünkü şimdi yine burada yarı çıplak duruyor, terli, seksi bir tanrı gibi kokuyor ve o bu haldeyken düşünemiyorum ya da odaklanamıyorum. "Hayır," diye ne yazık ki itiraf ediyorum. "Ama bunu yapmanın zor bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Kazıklanacaksınız" diyor ve bu beni çok sinirlendiriyor.

Gözlerim tekrar ona dikildi.

Elini kaldırdı. "Dinle, bu bir kadın meselesi değil. Delicesine masum ve güven dolu görünüyorsun. Kaçırdıysan söyleyeyim, bu şehirde soyadımın bir önemi var ve seni kandırmadan bir araba bulmana yardım edebilirim. Kelime oyunu yapıyorum."

Başımı eğip gözlerimi kısıyorum. "Bütün bunları neden yapıyorsun?" Gerçekten anlamıyorum. Hiçbirini. Dün gece ve şimdi bu? Hiç mantıklı gelmiyor.

"Sana nedenini söyledim."

Bunu tartışmak istiyorum. Cevap talep etmek istiyorum ama alabileceğimi sanmıyorum. Sözlerine son derece dikkat ediyor. Söylediği ve söylemediği şeyler konusunda. Gerçekten gitmeliyim. Bu noktada beni tanımayacağı çok açık. Tanısa bile, geçmişimizin benim için onun için olduğundan çok daha fazla şey ifade ettiği açık.

Ateşle oynuyorum. Mühürleyen ve bağlayan, yeni ve güzel bir şey yaratan bir ateşle değil. Parçalayan, yok eden ve acıtan, pervasızca ve umursamadan mahveden bir ateş.

"Kaplan... Ben..."

Yine de gitmek istemiyorum. Bunun teklif ettiğinden daha fazlası olmadığını ve hala potansiyel olarak incinebileceğimi bilsem bile gitmek istemiyorum.

"Tamam," diyorum ve bir anlığına yeşil gözlerini parlatan gerçek bir gülümseme yüzüne çarpıyor ama aynı hızla kayboluyor. Çölde bir serap, sadece bir yanılsama olsa da o saniye için nefes kesiciydi.

"Yukarı çıkıp hızlıca bir duş alacağım çünkü çok pisim. Sonra da kahvaltı hazırlayacağım."

İğrenç kelimesi benim tercih edeceğim bir kelime değil. "Bir gömlek giyeceksin, değil mi?"

"Yine kızarıyorsun ama neyse ki salyaların durdu."

Onu tersledim ve o da kıkırdadı.

"Evet, bir gömlek giyeceğim. Pantolon da giyeceğim. Mutfakta kahve var ya da makineyle kendine bir cappuccino yapabilirsin." O koşar adım merdivenlere doğru giderken ben de ceketimi çıkarıp kafamı toparlamak için kendime birkaç dakika daha veriyorum.

İyi bile davranmıyor, her şeyden çok buyurgan ve otoriter bir alfa. Belki de bu sadece onun işleyiş biçimidir ve Kaplan Fritz olduğu için dünya o ne derse onu takip ediyordur. Hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim, bugünün çok tuhaf bir gün olacağı.

"YAŞLANAN BİR ROCK YILDIZI GİBİ GÖRÜNÜYORSUN" diyorum Kaplan'a.

Boston dışında bir kasabadaki bayiye doğru gidiyor. Olduğundan on yaş daha genç görüldüğü için yaşlanma kısmını çıkarıyor. Siyah bir kazak giyiyor.

Siyah deri ceket, siyah kot pantolon, siyah botlar, Red Sox şapkası ve koyu renk gözlükler, bulutlar gelmeye başladığından beri hava pek güneşli olmasa da. Görünüşe göre bugün daha fazla kar yağacak.

"Sen de doksanlı yıllarda bu tarzın modasının geçtiğini fark etmemiş zengin ve pasaklı bir hippie benziyorsun."

"Gençken mi demek istiyorsun? Çevirmeli internetle, akıllı telefon ya da tablet olmadan büyümenin nasıl bir şey olduğunu bana anlatabilir misin?"

"Konuşmadığın zaman daha güzelsin."

Nefesim kesildi. "Kaba!" Koluna bir yumruk attım ve tek yaptığı gülümsemek oldu. "Tanrım, bunu neden kabul ettim ki?"

Cevap verme fırsatı bulamadı çünkü hemen önümüzde bir satıcı belirdi. Jeep almaya karar verdim çünkü bir, çok seksi görünüyorlar, iki, üstünü açabileceğim bir tane alabiliyorum ve üstü açık gibi oluyor ve üç, Boston'da yaşarken ihtiyacınız olan dört çeker. "Yardımcı olabilir miyim efendim?" dedi adam doğrudan Kaplan'a beni görmezden gelirken ve gerçekten?

Kaplan bana sırtıyor ve ben yine onu terslemek istiyorum. O ve o lanet sırtışı.

"Aslında, o sadece benim kol şekerim. Satın alan benim ve eğer kadınların kendileri için Jeep satın alabilecekleri gerçeğini küçümseyecekseniz, sanırım başka bir yerden alışveriş yapacağız."

Adam kekeliyor, yanakları kızarıırken bana dönüyor. "Oh, evet, hanımefendi. Saygısızlık etmek istemedim. Genelde buraya Wrangler arayan erkekler gelir, kadınlar değil."

"Uh-huh. Bugün olmaz." Adama tam olarak ne istediğimi söylüyorum ve o da ehliyetimin bir kopyasını çıkarmak ve test sürüşü yapabilmem için anahtarları almak üzere koşarak gidiyor. Bunca zamandır sessiz kalan Kaplan'ı dürtüyorum. "Hâlâ beni kandırmaman için sana ihtiyacım olduğunu mu düşünüyorsun? Masum, fazla güvenen bir kadın olduğumu mu?"

Güneş gözlüklerini çıkarıp şapkasının kenarına sıkıştırıyor ve beni öyle bir bakışla iğneliyor ki

kalp atışları hızlanıyor. "İş yerinde olmadığımıza ve şu anda patronun rolünü oynamadığımıza göre, tepkilerden ya da senin çok fazla şey anlamandan korkmadan sana karşı dürüst olabilir miyim?"

Oh lanet olsun. "Evet."

"O adamla başa çıkma şeklin inanılmaz derecede seksiydi ve eğer sen başka bir kadın olsaydın ve ben de başka bir erkek olsaydım, seni şu anda banyoya sürükler ve sen adımı haykırıp yüzüme boşalana kadar dilimi ve parmaklarımı amına sokardım."

Gıcırđıyorum, neredeyse dilimi yutuyorum, yüzümden alevler yükselirken gözlerim yuvalarından fırlıyor. Kalçalarım, her geçen saniye daha da ıslanan boş göbeğimle birlikte istemeden de olsa sıkılıyor. Daha önce hiç kimse bana bu kadar ateşli ve iğrenç bir şey söylememiştir.

"Anahtarları getirin hanımefendi." Şimdi hevesli olan kunduz bize doğru uçarken dışarı fırlıyor.

"Sanırım başkası değil de biz olmamız iyi bir şey," diyor Kaplan, yüzünde az önce bana söylediği edepsiz sözlerden en ufak bir iz bile olmadan. Güneş gözlüklerini tekrar gözlerinin üzerine indiriyor ve adamın elinden anahtarları alıyor çünkü belli ki üst düzey beyin ve kas fonksiyonları benden kaçıyor. "Benimle gezmeye hazır mısın Echidna, yoksa önce kendini toparlamak için bir dakikaya daha ihtiyacın var mı?"

Piç kurusu. Bana ne yaptığını çok iyi biliyor.

Anahtarları ondan kapıyorum, yanından geçerken topuklu botlarımla ayağına basıyorum ve test sürüşü için beni bekleyen bir Jeep'in olduğu otoparka doğru geri dönüyorum. Sıcak kıkırdaması arkamdan gürlüyor ve ben hafifçe ürperiyorum, sinir bozucu bir şekilde tahrik oluyorum. Meme uçlarım DEFCON 1'de, maksimum hazır durumda ve bunu ince bluzumdan gördüğünü biliyorum. Ceketimin fermuarını çektim ve bir küfür savurdum.

Bu benim suçum değil. Dört erkekle yattım ve sadece ikisi beni orgazm etti ve o da sadece bir tanesiydi.

bir zaman.

Tod bu ikisine dahil değil ve ben o boktan kadınla evlenmeye hazırdım.

Ne yazık ki bunun böyle olduğunu varsayıyordum ve en iyi arkadaşım olan kuzenim bu teorimden asla vazgeçmedi. Ya Tod ona daha iyisini vermiyordu ya da beni hiç çıkarmadığı gerçeğinden zevk alıyordu.

Ama Kaplan kadınlara Paskalya Tavşanı'nın - kelime oyunu yapmak istemedim - şeker dağıttığı gibi orgazm dağıtırmış gibi konuştu: toplu miktarlarda ve herkese. Ve hadi ama, yaşadığım haftadan sonra kim çığlık atarak orgazm olmak istemez ki?

Jeep'in ön kapısını yırtarak açıyorum ve tırmanıyorum, yerden ne kadar yüksek olduğunu düşününce küçük bir kadın olmadığımı şükrediyorum. Kapıyı kapatıyorum, Kaplan yolcu tarafına geçerken ben de kemerimi bağıyorum. Satıcı bizimle değil. Bayinin kapısının arkasında duruyor ve bize el sallıyor.

"Gelmiyor mu?!"

"Benden bir tampona ihtiyacın varmış gibi mi hissediyorsun?"

Alaycı yorumunu ve şakacı seksi tınısını görmezden gelerek Jeep'i sürüyorum ve ellerim direksiyonu iki ve onda kavrayarak yola çıkıyoruz. Kaza yapmamamız için dua ediyorum.

Daha önce hiç test sürüşü yapmadım, bu yüzden zaten gerginim ve Kaplan burada yanımda tek başına otururken, erkeksi ve lezzetli kokarken, telaşlı bir karmaşa içindeyim. Yine de Jeep çok havalı ve içinde kendimi delicesine yüksek ve güçlü hissediyorum. Hemen sevdim. Ve yeni evimin cadde dışında bir park yeri var ki Greta bana bunun Boston'daki kiralık daireler için altın değerinde olduğunu söyledi.

Ses sistemini açıp kontrol ediyor ve müzik aramızdaki boşluğu doldururken bir nefes alıyorum. Gözlerim saatte on mil hızla gittiğim caddeye lazer gibi odaklanmış durumda ve ona bakamıyorum. Çünkü duramıyorum.

orada söylediklerini düşündüm. Ya da bunu yaparken gözlerinin nasıl karardığını.

"Rahatla, Bianca. Pazartesi gününden itibaren aramızdaki her şey yüzde yüz profesyonel olacak ve sen yeni cipini aldıktan sonra ben de yakandan düşeceğim." Pencereye doğru dönüyor ve o kadar sessiz mırıldanıyor ki çalan müziğin sesini neredeyse duyamıyorum. "Ellerimi içine sokmak yerine."

Cipi son anda düzeltmek için direksiyonu kırdım, neredeyse yoldan çıkıyorduk. Daha dik oturdum. Boğazımı temizledim. Yanaklarımı boyayan kıpkırmızı rengi görmezden geliyorum. "Bu konuda tek kelime etme," diye uyarıyorum.

Sıcak bir kıkırdama. "Söz veriyorum. Ne kadar cazip olsa da
seninle alay etmektir."

M Bir gün sabah erkenden ön kapımı açtığımda, tüm kardeşlerimi ve onların sevgililerinin çoğunu diğer tarafta bulduğumda hiç şaşırmadım.

yan. Neden? Birkaç sebepten. Birincisi, onları tüm hafta sonu boyunca görmedim ve buna ailece her zaman gittiğimiz Pazar yemeği de dahil. Hastalarımın biri için hastaneye çağrıldım ve gidemedim. İkincisi, Bianca ile birlikte Cumartesi sabahı evimden çıkarken fotoğrafımız çekildi.

Hiçbir şey olmadığını, onun benim asistanım olduğunu ve ona yardım ettiğimi söylemek dışında bu konudaki aramalarına ya da mesajlarına cevap vermeyi reddettim.

Hiç mantıklı değil. Ne onlar için ne de benim için neden evime girmesine izin verdiğim. Neden kalmasına izin verdiğimi. Neden günü onunla geçirmekte ısrar ettim, geceyi benimle yatağında geçirmiş gibi ona kahvaltı hazırladım ve sonra bir araba almasına yardım ettim.

Neden ona tam olarak ne yapmak istediğimi söyledim. Ben kadınlarla böyle şeyler yapmam. Hiçbirini.

Daha da kötüsü, onunla çok iyi vakit geçirdim.

Şimdi burada, ilk resmi gününüzde size şans dilemek istiyoruz gibi saçma bir kisve altında cevap arıyorlar

CEO olarak ve oh, evet, seni rahatlatacağını ve kız hakkında konuşmaya başlayacağını umarak sevdiğin yerden sana kahvaltı getirdik.

Yapmayacağım.

"Senin, ne bileyim, kıyafet giymen gerekmiyor mu?" Grace sadece spor şortu giydiğimi ve terlediğimi görünce burnunu buruşturarak soruyor. Verdiği tepki Bianca'nınki kadar sevimli değil ve sorun da tam olarak burada.

"Hiçbirinizi davet etmediğimi düşünürsek, hayır."

"Huysuz biri. Kesinlikle bir şeyler oluyor," diyor Rina ve Landon'a bir bakış atıyor, o da sadece omuz silkiyor çünkü huysuzluğu ve bir şeyler hakkında konuşmak istememeyi bilen ve anlayan biri varsa o da kendisidir. Landon karısını dokuz yıl önce trajik bir trafik kazasında kaybetmiş. Yıllarca onun ölümü için kendini suçladı ve ancak şimdi hataları için kendini affetmeye başladı.

"Amelia ve Elle bu sabah sana uğrayamadıkları için özürlerini iletiler," diyor Oliver, yanımdan geçip evimden mutfağıma doğru ilerlerken. "İkisi de kızları okula ve işe götürmek zorundaydı ve Boston'a gitmek için zamanları yoktu."

Amelia, Oliver'ın artık gerçek nişanlısıdır, ancak bir süre için sahte nişanlısı olmuştur. Chestnut Hill'de Amelia'nın vasisi olduğu küçük kız kardeşi Layla ile birlikte yaşamaktadırlar. Elle, Landon'ın kadını, kızı Stella'nın öğretmeni ve olması gerektiği gibi komşusudur, ancak Elle ve Landon, Landon'ın hepsi için yaptığı evi inşa edecek kadar ciddileşmektedir.

"Raven da bu kadar erken saatte yataktan kalkıp konuşmak istemediğin bir konuda seni rahatsız etmeyeceğini söyledi, o yüzden gelmedi," diye bitiriyor Luca.

İronik bir şekilde, Raven muhtemelen Bianca hakkında konuşabileceğim birkaç kişiden biri.

"Onları göremediğim için hayal kırıklığına uğramak bir yana, hepiniz Raven'dan ders alıp gelmemeliydiniz. I

İşe gitmek için hazırlanmam gerekiyor ve ne yazık ki bugün sizler için olduğu gibi önlük giyme günü değil."

"Önlük giymiyorum," diyor küçük kız kardeşim Rina'nın artık kocası olan Brecken, telefonuna bakarak bir parça tost yerken. Görünüşe bakılırsa onu buraya Rina sürüklemiş. Brecken'in bu yönünü seviyorum. Kendini ne zaman aile dramasının içine sokacağını ve ne zaman geri çekileceğini biliyor.

"Belli ki sen kardeşlerine bir şeyler verene kadar gitmiyoruz ve ben de açlıktan ölüyorum," diyor Grace, waffles ve yumurta dolu bir paket servis kutusunu açarken. "Neden onlara bu kadınla ilgili tüm detayları anlatmıyorsun -yani yeni işini- ve bu işi bitirmiyorsun?" Her şeyin üzerine şurup dökerken bana göz kırpmıyor ve ardından inleyerek afiyetle mideye indiriyor. "Tanrım, bu hamilelik bittiğinde iki kişilik yemek yemeyi özleyeceğim."

"Hamile olsan da olmasan da hep böyle yiyorsun," diye takılıyor Oliver. "Doğru," diye kabul ediyor, parmaklarındaki şurubu emiyor.

Benim için olduğunu bildiğim yumurtalı-beyaz-kaşarlı sandviçi kaptığım gibi merdivenlere doğru geri geri sürünüyorum. "Siz burada yokmuşsunuz gibi davranırken yukarı çıkıp düş almama ne dersiniz?"

"Geçen gün bize anlattığın her şeyi onlara zaten anlattık," diyor Luca, parmağını Carter'la arasında bir ileri bir geri sallayarak. "Bize onunla yatmadığını söyledin ve biz de sana inandık. Ama aynı zamanda ona katlanamadığını ve onun da sana katlanamadığını söyledin ve sonra Cumartesi sabahı buradan birlikte çıkarken fotoğraflandınız. Bu arada, annem ve babam dün gece fotoğrafla ilgili olarak başımızın etini yediler ve basın da biz içeri girerken kışımıza yapıştı. Sizi bekliyorlar."

İnliyorum. "Banka hesaplarımızda dokuz sıfır olmasaydı, kimse bizi sikine takar mıydı?"

"Muhtemelen hayır. Ama yatakta ateşli ve harikayız, bu yüzden bu da bizim için geçerli."

Oliver'a sırtıyorum çünkü o anlıyor. Altımız arasında Oliver, Luca ve ben basın tarafından en çok takip edilenleriz. Rina,

Landon ve Carter her zaman daha düşük bir profil sergilemeyi başardılar. Özellikle de Rina ve bunun büyük bir kısmı ağabeylerinin koruyucu olması ve basını ondan uzak tutmasından kaynaklanıyor. "Bize kızdan bahset, sonra da kahvaltı ve huzur içinde duş."

"Rina, neden umursuyorsun?"

Gözüne bir şey çarpıyor, tam olarak anlayamadığım bir parıltı. "Resmi gördün mü?"

"Ne?" Başımı sallıyorum. "Hayır. Orada olduğunu biliyorum çünkü siz pislikler bana orada olduğunu söylediniz." Araştırmadım çünkü Bianca'yı zaten düşündüğümde daha fazla düşünmek istemiyordum ve dairemde çıkarken birlikte çekilmiş bir fotoğrafımızı görmek istemiyordum çünkü iliklerime kadar bunun en başta olmaması gerektiğini biliyordum.

Bir saatlik pusu yemeğimiz boyunca en az beş kez Paris'teki çatı katı dairelerinin ne kadar büyüklü olduğundan bahseden ve asla sahip olamayacağımız geleceğimiz hakkında konuşan Millie'ye mi yoksa o yemeği ayarlayıp bu aptal anlaşma tohumunu ektikleri için aileme mi bir siktirip gitme olduğunu bilmiyorum. Evet, o yemeğin sadece annem ve benim aramda geçmesi gerekiyordu ama sonra "bakın restoranda kimler varmış, bize katılmalısınız"- ya da basına çünkü Bianca her zaman birlikte fotoğraflandığım kadınlardan çok uzak.

Morgan Fairchild'ı, Raven'ın babasını ve aynı zamanda ailemizin güvenlik şefini aradım bile. Vakıf, hastane ve evim arasında tam bir karmaşa var ve bunu tek başıma yapamam. Artık güvenli değil.

"İşte." Rina telefonundan fotoğraf olduğunu tahmin ettiğim bir şey çıkarıyor ve ekranı çevirerek benim de görmemi sağlıyor. Bianca ve benim arabama doğru yürürken çekilmiş bir fotoğraf. Kapımın önünde olduğumuzun belli olması dışında zararsız. Ama sonra biraz daha yakından bakıyorum ve onu görüyorum. Dudaklarımdaki gülümsemeyi. Gözlerimin yüzünün yan tarafına yapışmasını. Başımın ve vücudumun ona doğru açılı duruşunu. Onun

Elleri sanki bir şey söylüyormuş gibi hareket ediyor ve bu beni gözle görülür bir şekilde büyülüyor.

Yüce İsa. Bu sabah uğraşmak istediğim şey bu değildi. Özellikle de ofise gidip sadece onunla değil, şüphesiz bu konu hakkında konuşacak olan tüm ofisle yüzleşmek zorunda kalmadan önce.

"Bana sanatını nasıl yaptığını anlatıyordu. Metalle çalışıyor ve bunu yapmak için çekiç, pense falan kullanması gerekiyor. Hepsi bu. Deli kadın gecenin bir yarısı Uber'le Chelsea'nin endüstriyel bir bölgesine gidip sanatı üzerinde çalışıyor ve ben bunu yapmasına izin veremezdim çünkü bu çok tehlikeli. Geldi, bir film izledik ve benim karga yuvamdaki kanepede uyuyakaldı. İşte bu kadar. İşte bu kadar skandal dışı."

"Senin sen olman dışında," diye araya giriyor Carter. "Boston'ın flört, ilişki ya da evlilikle hiçbir ilgisi olmayan son milyarder bekarı. Sen tam bir avsın, Kap. Özellikle de geri kalanımız piyasadan çekilmişken."

"Aynen öyle," diye onaylıyor Luca. "Raven sana ne diyor? Doktor Dokunulmaz. Tüm dünya seni böyle tanıyor ama şimdi evinden çıkarken yeni asistanınla gülümserken fotoğraflanıyorsun. Biz sana bir şey olmadığına inanıyoruz ama dünya inanmıyor."

"Doğru." Oliver tabağındaki yemeği karıştırarak başını sallıyor. "Tek söylediğimiz, dikkatli ol. Arkanızı kollayın. Bir koku aldılar ve peşinde oldukları şeyi elde edene kadar durmayacaklar."

Ailemin hakkını vermeliyim. Dikkatleri üzerimden çekmekte çok iyiler. Hep birlikte dairemde çıkıyoruz, Grace ve koca göbeği önde, eli göbeğinin üzerinde ve yüzünde acı çekiyormuş gibi bir ifade var.

"Carter," diye ağlıyor. "Hemen hastaneye gitmeliyiz."

Yalan söylemiyor. Her ikisi de MGH'de kadın doğum uzmanı ve bu sabah vardiyaları var, yani evet, şimdi hastaneye gitmeleri gerekiyor.

"Oh!" Bir yanında Carter, diğeri yanında Oliver vardı, bekleyen basın benim adım yerine onun adını haykırmaya başlamıştı bile, bu da dikkatimi dağıtmak için mükemmel bir fırsattı, arabamı görünmeyen bir yere değil de caddenin kenarına park etmiştim.

Tam kilit açma düğmesine bastığımda, iki uzun boylu, karanlık figür gölgemi bastırıyor. "Efendim," diyorlar hep bir ağızdan ve ben rahat bir nefes alıyorum. Morgan Fairchild dalga geçmemiş. Bana güneşi engelleyecek kadar iri olan en iri adamlarını gönderdi.

"Axl. Slash," diye selamlıyorum annelerinin Guns N' Roses'tan hoşlandığı belli olan ikizleri. "Bu sabah ikinizi de görmek güzel. Bu kadar kısa sürede geldiğiniz için teşekkür ederim."

Axl, ikisi arasında düzenli olarak konuşan tek kişi olduğu için, "Memnuniyetle efendim," diye yanıtlıyor. Slash onun yerine homurdanma eğilimindedir. "Bay Fairchild beni sizi götüren araca bindirdi, Slash de bizi takip ediyor. Evinizin önündekiler dışında vakfın önü basınla çevrili."

"Lanet olası harika," diye homurdanıyorum. "Peki ya personel? Onlarla hiç yüzleşildi mi?" Personel derken Bianca'yı kastediyorum, gerçi Rina bana hiçbir yerde adının geçmediğini ve ellerinde bulunan resmimizde yüzünün koluyla kısmen kapatılmış olduğunu ve uzun, ayırt edilebilir saçlarının topuz yapılmış olduğunu söyledi. Yine de, eğer onu tanıyorsanız, o olduğunu bilirsiniz.

"Bildiğim kadarıyla hayır efendim. Resmi olarak bir kamu binasının önünü kapattıkları için bir çevre oluşturuldu ve çoğu personelden kişisel anahtar kartlarını kullanarak arka taraftan girmeleri istendi."

"Güzel.

Tamam." İçim rahatladı.

"Hadi gidelim." Axl hiç tereddüt etmeden arabanın sürücü koltuğuna atlıyor ve ben de aptal bir ünlü gibi binamın önünden geçerken yolcu koltuğuna çöküyorum. Bundan nefret ediyorum. Bununla ilgili her şeyden nefret ediyorum. Ailemi seviyorum ve vakfımla gurur duyuyorum ama tüm bu diğer saçmalıklar olmadan sadece işimi yapmak istiyorum.

Hayatıma giren insanlara güvenmek istiyorum. Kadınlarla çıkmak istiyorum ve onların niyetlerini sorgulamak zorunda kalmak istemiyorum. Fotoğrafım çekilmeden huzur içinde markete ya da restorana gidebilmek istiyorum. Küçük insan kalplerini onarmak, yelken açmak, ailemle birlikte olmak ve kadınları becermek istiyorum. İşte bu kadar!

Bu neden bu kadar imkansız olmak zorunda?

Etrafı çitle çevrili ve kısmen kapalı olan arka arsaya çekiyoruz - annem bu binayı seçerken aptal değildi - ve rahat bir nefes alıyorum. Basın buraya gelemez. Bu, uzun menzilli objektiflerle fotoğraf çekemeyecekleri anlamına gelmiyor ama en azından personel için biraz koruma var.

Axl ve Slash binanın ön tarafına gitmeden önce ben içeri girene kadar bekliyorlar, ben de merdivenlerden üçüncü kata çıkıyorum ve arka kapıdan yönetici katına giriyorum. Ama mutfaktan gelen ve mutfağın hemen yanında duran sesi duyunca olduğum yerde duruyorum.

"Hayır, bunun doğru olduğunu sanmıyorum," diyor finans çalışanlarından biri olduğunu düşündüğüm biri. "Bu sabah Greta ve Charlie'ye anlatırken kulak misafiri oldum ve hepsi de arkadaş. Onlara yalan söylemek için bir nedeni yok. Bianca ve Kaplan onun evinde buluşmuşlar çünkü Kaplan ona araba alması için yardım edecekmiş çünkü Bianca burada nereye gideceğini bilmiyormuş ve Kaplan da yeni patronu olarak ona yardım etmeyi teklif etmiş."

Hah. Omuzlarımdaki gerginlik biraz azaldı. Film izledikten sonra geceyi benim evimde geçirdiğini ya da öncesinde birlikte yemek yediğimizi kimseye söylemedi. Arkadaşlarına o sabah geldiğini söylemiş.

araba alışverişine gidebiliriz. Beni iyi bir adam gibi gösterdi. Yeni asistanına yardım eden onurlu bir adam.

Alışık olmadığım bir sıcaklık damarlarıma yayılıyor. Ve lanet olsun ki, bu onu zaten sevmeye başladığımdan daha fazla sevmeme neden olmuyor. Ne söylemesini bekliyordum bilmiyorum ama bir hikâye satmaya çalışmaması ve hatta aramızda geçenlerin bir kısmını saklaması ve önemsiz göstermesi sadece beklenmedik değil, aynı zamanda rahatlatıcı bir şey.

Söz konusu ben olduğumda kadınlardan tam tersini beklemeye başladım.

Sesini tanımadığım bir başkası "Bilmiyorum," diye karşılık veriyor. "Çok rahat görünüyorlardı ve Cuma günü giydiği kıyafet de aynı değil miydi?"

"Farklı bir üst olduğunu düşünmüştüm. Her neyse, konu Fritz ailesi olunca basının olayları çok abarttığını hepimiz biliyoruz. Greta gizlice çıkıp çıkmadıklarını sorduğunda Bianca güldü ve kesinlikle hayır dedi. Kaplan'ı anlıyorum. Gerçekten anlıyorum. Hayatının böyle olması kolay olmasa gerek."

"Ama bu sabah Jenny'nin yüzündeki cinayeti görmeye değer. Çılgına dönecek sandım."

"Şaka yapmıyorum."

İkisi gülmeye başlıyor ve ben de bunu fırsat bilerek mutfağın önünden geçip yeni ofisime doğru yürüyorum. Annemin işgalinden beri buraya gelmemiştim ve Bianca'nın söylediğine göre tamamen farklı görünüyor.

Lafı açılmışken... Bianca yanımdaki küçük ofisten dışarı çıkıyor, yüzünde bir tablet, başını kaldırıp bakıyor ve göz göze geliyoruz. Bana ürkek bir gülümseme sunuyor ve ben de giydiği, göğüslerini saran ve dizlerinin hemen üstüne kadar uzanan dar bordo elbisesi ve ona uygun seksi, gök yüksekliğinde rügan topuklu ayakkabılarıyla nasıl görüldüğünü görmezden geliyorum.

"Günaydın, Dr. Fritz. Dışarıdaki kalabalığa rağmen sağ salım gelebilmenize sevindim."

"Ben de. Günün başlangıcı için her şey hazır mı?" Kayıtsız bir şekilde yanından geçip ofisime giriyorum.

Arkamdan geliyor. Kapıyı açık bırakıyor ve bunun kasıtlı bir hareket olduğunu biliyorum.

"Dünkü gazete hakkında konuşmak ister misin?" Sesi ancak fısıltıyı aşıyor. "İçindeki resmimiz hakkında mı? Çünkü soran herkese söyledim-"

Bir elimi kaldırıp onu durduruyorum. "Onlara ne söylediğini biliyorum. Başka birinin konuşmasına kulak misafiri oldum. Bunun için teşekkür ederim. Ve hayır, bu konu hakkında tekrar konuşmak istemiyorum."

Başını sallıyor, bana öyle bir gülümsüyor ki, yaşadığım sabahı ve şu anda çalışmak istemediğim bir işte çalıştığım gerçeğini unutuyorum.

"Umarım ofisini beğenirsin," diyor, yüzüne bir parça sinir bulaşıyor ve büyü bozuluyor.

Etrafıma bir göz attığımda, her şeyi bu kadar hızlı bir şekilde bir araya getirmesinden ve bir şekilde benim hakkımda fazla bir şey bilmeden ve evime gelmeden önce tarzımı mükemmel bir şekilde vurmasından etkilendim. Her şey antika ve modern, sıkıntılı ve temiz çizgilerin bir kombinasyonu. Masadan kitaplığa, köşedeki masa ve sandalyelerden yıpranmış görünümlü deri kanepeye kadar.

Benim için yaptığı metal parçayı, kitaplığın en üst rafında belirgin bir şekilde duran Typhon heykelini görüyorum ve sırtıyorum. Resimde olduğundan daha güzel görünüyor. Gerçek bir yeteneği var. Ve bunu benim için yaptı. Bu da beni düşündüğü anlamına geliyor.

Bunu düşünmek çok hoşuma gidiyor.

Çantamı yere bırakıp masanın arkasındaki deri koltuğa çökerken, "İşimi görür," diye mırıldanıyorum. "Dünkü taşınmanızın iyi geçtiğine inanıyorum?"

Ona karşı aptal bir pislik gibi yardım etmek istedim ama kendimi tuttum. İnsan kaynakları dosyasındaki adresine bakmadım. Cazip gelmesine rağmen onu araştırmadım bile. Annem geçmişinin tertemiz olduğunu söyledi ve ben de bunu sorgulamadım. Annem titizdir ve Bianca da Bianca'dır.

Ama onun hakkında daha fazla bilgi edinme arzusu, bastırma çabalarım rağmen kaşımam gereken bir kaşıntı gibi büyüyor. Onu etrafımda istemiyorum ama artık kaçınılmaz. En azından ben gelecek hafta hastaneye dönene ve o burada kalana kadar.

"Her şey çok iyi gitti, teşekkür ederim. Burada birkaç bavul dışında pek fazla eşyam yok ama seçtiğim kiralık mobilyalar zamanında geldi."

Acaba o da hissediyor mu? Aramızdaki bu gergin, girdap gibi dönen enerjiyi. Ya da sadece ben mi hissediyorum.

"Harika. Saçma sapan sabah sohbetlerimiz bitti mi yoksa gerçek iş bugünün gündeminin bir parçası değil mi?"

Kızgınlık ve hayal kırıklığı yüzünde bir yol çiziyor, gözlerinin daralmasına ve dudaklarının büzülmesine neden oluyor. Pislik gibi davrandığımı biliyorum. Sıcak, soğuk ve ikisinin arasında her şey olduğumu biliyorum ama artık ona karşı bundan başka bir şey olamam. Özellikle de burada. Benim için çalışarak hayatta kalmasının tek yolu bu.

Beni etkiliyor ve buna dayanamıyorum. Onunla sözlü münakaşaya girmeyi seviyorum, ki bu aynı zamanda bir pislik olmamın da yarısı. Diğeri de kendimi korumam. Bugünkü elbisesinin içinde, siyah saçları açık ve dağınık - sanki yeni seks yapmış gibi- görüntüsü beni çıldırtıyor. Kıvrımları. Geceleri gözlerimi kapattığımda tek hayal ettiğim o tatlı kıvrımlar. Sikimi elime aldığımda düşündüğüm tek şey.

Onun alaycı bakışlarına karşılık veriyorum.

"Aslında buraya ilk video konferans görüşmenizin on dakikadan kısa bir süre içinde başlayacağını ve ardından hibe inceleme ekibiyle bir toplantı yapacağınızı bildirmek için gelmiştim. Ondan sonra da önümüzdeki üç hayır etkinliği için bütçe ve etkinlik planlama oturumu var."

"Ve benim buna katılmam mı gerekiyor?" Neden önce Rina doğmadı ki? Ya da bu saçmalıkta benden daha iyi olduğu için Oliver. Hiç ilgim yok. Ne de

ne yaptığımı biliyor muyum? Etkinlik planlamaktan ne anlarım ben?

"Evet. Bunu yaparsan benim için yararlı olur, böylece bu işlerde nasıl çalıştığını bilirim ve sonunda senin için bu pozisyonu devralabilirim. Sana kahve getirmemi ister misin?"

"İçine tükürecek misin?"

"Onun yerine burnumu içine sümkürmeyi düşünüyordum, çünkü seninle yapmak isteyeceğim son şey tükürüğümü değiştirmek olurdu."

Hava elektrikle çatırdıyor, aramızda bir fırtına kopuyor ve bunu hisseden tek kişinin ben olmadığımı biliyorum. Nefes alış verişinden gözlerinin parlamaya kadar her yerinde hissediyorum. Etkileşimlerimizin asla bunun ötesine geçmeyeceğinden emin olmasaydım, bunu kendi ön sevişme tarzımız olarak görürdüm. Yine de bu, dudaklarını yaladığında vücudumdaki tüm kanın doğrudan sikime gitmesini engellemiyor.

"Kahve. Eksi sümüklü. Sade."

"Ruhun gibi."

"Ruhum gibi, Echidna." Bununla birlikte gitmek için döndü, ancak onu "Gelecek haftadan itibaren, haftada en az üç sabah hastanede çalışmana ihtiyacım olacak" diyerek durdurdum.

Çünkü görünüşe göre, ben kendine engel olamayan ve acı için yaşayan bir adamım.

Ofisimin kapısı arkasından çarparak kapanıyor ve video konferansım için kamerayı açana kadar gülümsediğimi fark etmiyorum.

B Etkinlik toplantısına vardığımızda onu öldürmeye hazırdım ve daha ilk günün öğle yemeği vakti bile gelmemiştir. Ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok. Onunla oturup

İlk iki toplantıda sıkılmış görünüyordu, aklı odaklanması gereken şeylerden başka bir yerdeydi ve zamanın yarısında gözle görülür bir şekilde kontrol edilmediyse, diğer yarısında telefonuyla çalışırken kaba ve küçümseyiciydi.

DEHB'li olan benim ama o bu sabah bunun poster çocuğuydu.

Masasının altından onu yarım düzine kez dürttüm ve ona anaç bir şekilde eşeklik etme bakışı attım ama o beni de görmezden geldi. Vakfı yönetme fikrinden o kadar mutsuz ki denemeye bile niyeti yok mu, yoksa gerçekten umurunda bile değil mi bilemiyorum.

Katın diğer ucundaki konferans odasına doğru yürürken ona "Bu toplantıda dikkatini vermen gerekiyor," diyorum.

"Deniyorum," diye yalan söylüyor. "Bu işler bana göre değil ve hastanede geçen hafta ameliyat ettiğim ve durumu pek de iyi olmayan bir hastam ve bu hafta gelen başka bir vaka var.

Asistanlarımın sorun yaşadığı bir sabah. Bana orada ihtiyaç var. Burada değil."

Duraklıyorum, kolundan tutup onu durduruyorum ve endişeyle bulanıklaşan gözlerine bakıyorum. "Gitmen gerekiyor mu?" Sadece eşeklik ettiğini düşündüğüm için kendimi kötü hissederek soruyorum.

İç geçiriyor, bir elini saçlarında gezdiriyor ve hepsini karıştırıyor. Geldiğinde mükemmel bir şekilde toplanmıştı ama şimdi karmakarışık, seksi bir felaket. "Hayır. Bu hafta izin aldım ve başka bir doktor ilgileniyor ama bu hoşuma gitmiyor. İçime sinmiyor."

"Çünkü senin işin bu."

Sanki sonunda anlamaya başlıyormuşum gibi başını sallıyor. "Yaptığım şey bu. Bunu değil. Annemin seni işe almasının tek nedeni bu işleri öğrenip sonunda benim için yapabilmen."

"Hâlâ CEO sensin. Benim pozisyonum bunu yapmanıza yardımcı olmak. Toplantılara katılabilirim. Notlar alabilirim. Düşüncelerimi tartışabilir ve önerilerimle size yol gösterebilirim. Ama nihayetinde, nihai kararlar size aittir."

"İşte bu yüzden haftada üç sabah hastaneden işe gidiyorsun."

Alnımdan ve ensemden soğuk terler boşalırken kalbim anında çarpmaya başlıyor. "Bu konuda." Ayaklarıma bakarak yer değiştiriyorum. "Hastaneleri sevmiyorum."

Daha çok iliklerime kadar nefret ediyorum. "Kimse hastaneleri sevmez. Orada çalışan insanlar da sevmez. Hele hele orada bulunmak zorunda kalan insanlar ve bu durumda hastalar çocuklardır."

Parmakları çeneme yapışıyor ve bakışlarımı onunkilere doğru sürüklüyor. Yemyeşil gözleri gözlerime gömülüyor ve kendimi soyunmuş hissetmeme neden oluyor. Çıplak. Yine de başka bir şey daha var ve sadece bana her dokunduğunda bunu hissedip hissetmediğini merak edebiliyorum. O lanet enerji akımı. Bir adım attım ve şimdi çok yakınımda, burnum onun kolonyasıyla mutlu bir banyo yapıyor.

Başparmağı çenemde küçük bir gezinti yapıyor, dudaklarımın köşesine dokunuyor ve nefesimin kesilmesine neden oluyor. Ve aynı anda gözleri kararıyor, vücut ısısı hissedilir derecede yükseliyor. Tekrar yapıyor, gözleri hareketi takip etmek için aşağı iniyor, benimkine dönmeden önce bir süre dudaklarıma kilitleniyor.

Ama o gözler... Bu bakışın ne olduğunu söyleyemem. Öfke mi?

Hayal kırıklığı mı? Açlık mı?

Yakındaki bir ses, sanki odaya geri dönüyormuş gibi gözlerini kırıpıştırtmasına neden oluyor ve eli anında yanına düşüyor. Bir adım geri çekildi ve ardından, "Aynı anda iki yerde birden olamam. Bu senin işin. Hastanenin hasta olmayan bir bölümünde olmanızı ayarlayacağım."

Bu bir emir, rica değil. Omuzlarıma soğuk bir hava hücumu yerleşiyor, birkaç dakika önce beni içine çeken tüm sıcaklık buz tutuyor. "Nerede mesela, hademenin dolabında mı?"

Nefes nefese kalıyor. "Ofisimin olduğu yerde idari bir kanat var. Orada sizin için bir yer ayarlayacağım."

Bunu tartışmayı, onun hayalarına tekme atmaktan daha çok istiyorum ve onunla geçirdiğim sabahtan sonra bu, bu fikirden ne kadar hoşlanmadığım hakkında ciddi bir şey söylüyor. "Pazarlığa ne dersin?"

"Pazarlık ya bunu yaparsın ya da istifa edersin, çünkü bana hatırlatmaktan hoşlanıyorsun, seni geçici olarak kovamam."

"Bırakmayacağım. Sadece varlığımla gününüzü mahvetmekten aldığım tatmin çok ödüllendirici."

"Görünüşe göre haftada üç sabah benimle birlikte hastanedesin, Echidna."

Konferans odasına gitmek için yanımdan geçerken daha fazla tartışmama fırsat vermiyor.

Lanet olsun ona.

Başka seçeneğim olmadığı için, gülümsememi takınıyorum ve her şey yolundaymış gibi davranıyorum. Hastanede zaman geçirmek zorunda kaldığım için çıldırmıyormuşum ve sadece bir

Patronumla dudaklarıma çok profesyonelce dokunmadığı bir an.

Çünkü büyük ihtimalle yapmadı, değil mi?

O kaba, hoşgörüsüz, kibirli, küçümseyen, bana dokunmaktansa sikine Icy Hot sürmeyi tercih eden bir pislik. Muhtemelen yüzümde kahvaltıdan kalan bir kırıntı vardı ve onu temizliyordu. Aramızda başka bir şey varmış gibi algıladığım her şey sadece bundan ibaretti. Algılanan. Kötü kalpli Jenny yanımdan geçerken, içinde bulunmam gereken konferans odasına girmeden önce bana tüm alayları sona erdirecek bir alay fırlatarak Kaplan Fritz'in tam olarak ne tür kadınlara ilgi duyduğunu bana hatırlatırken kanıtlanmış bir nokta.

Ben değil.

Umursadığımdan değil.

Onun gününü mahvetmek benim için en önemli şey dediğimde yalan söylemiyordum. Çünkü ondan nefret ediyorum. Muhteşem, hayalet piç beni üçüncü dönem Fransızcası gibi bıraktı. O benim için bir şeydi, ben de onun için bir şey olduğumu sanıyordum. Üç yıl boyunca beni gerçekten tanımadan tanıdığını hissettiğim tek kişiydi.

Sahip olduğum hiçbir arkadaşşa benzemeyen bir arkadaş.

Günlük hayatımın bir parçası değildi. Ona lisenin nasıl bir yer olduğunu ya da annem ve evlilikleri hakkında neler olup bittiğini anlatmadım. Ya da lise birinci sınıfta yeni bir okula başlayacağımı ve tekrar başka bir şehre taşınacağımı. Bunun yerine ona kendimle ilgili daha önce kimseye anlatmadığım şeyleri anlattım. Forest'la ve onun ölümünün bana neler yaptığıyla ilgili şeyler. Ona felsefi ve varoluşsal sorular sordum, o da bana sordu. Düşüncelerimizi ve sırlarımızı paylaştık.

Kaplan içimdeki ruhu biliyordu ve ona özen ve saygıyla davranırken aynı parçayı bana da uzatıyordu. Tamamen platonik ve masumdu ve belki de onu bu kadar mükemmel yapan da buydu. Ona güvenmiştim. Birinin beni gerçekten önemseydiği bilgisine güvendim.

Şimdi konferans salonuna girip ondan mümkün olduğunca uzaktaki koltuğa oturduğumda

Belki de tüm bunlar kayıp, yalnız bir çocuğun zihninden geçenler miydi?

Düşündüğüm gibi biri değilmiş.

Bu yüzden artık bu düşünceden kurtulmamın zamanı geldi. Burada işimi yapacağım. Kendimi Boston'daki hayata alıştıracacağım. Ve eğer birkaç ay ya da bir yıl içinde onun için çalışmayı şu anda olduğundan daha imkansız bulursam, istifa edip ruhumu besleyen başka bir şey bulacağım.

Ben dizüstü bilgisayarımı hazırlarken Kaplan toplantıyı başlatıyor ve baş etkinlik planlayıcısı Roberta'dan bir güncelleme ile başlamasını istiyor.

"Elbette," diyor ve sandalyesinde dönüp Kaplan'a bakmadan önce PowerPoint'ini SMART Board'a yönlendiriyor. "Pekala, bu slaytta da görebileceğiniz gibi, bu bahar sponsorluğunu üstleneceğimiz üç ana hayır etkinliğimiz var. Birincisi, spor için fon ve ekipman ve diğer müfredat dışı faaliyetler için kaynak sağlayarak yetersiz kaynaklara sahip çocuklara, kasabalara ve okul programlarına yardımcı olan bir organizasyon. İkincisi, düşük gelirli topluluklardaki şehir devlet okullarını hedefleyen ve hem yetenekli öğrenciler hem de ekstra yardıma ihtiyaç duyan ancak günlük müfredat ve okul bütçeleri aracılığıyla bunu karşılayamayan çocuklar için ek materyaller ve eğitimciler sağlayan bir okuma ve matematik programıdır. Üçüncüsü ise düşük gelirli aileler için üniversiteye hazırlık yardımı ve rehberliği sağlıyor. Buna standart testlere hazırlık, üniversite başvurularında yardım ve mali yardım gibi her şey dahildir."

Dizüstü bilgisayarındaki bir düğmeye tıklıyor ve slayt değişiyor. Her bir hayır kurumunun bağış toplama hedefini ve her bir etkinliğin maliyetini gözden geçirdim ve kaşlarımı çattım. Son bütçe toplantısında bu rakamların hiçbirini görmemiştim çünkü mevcut değillerdi. O toplantı, etkinliklere ne kadar harcama yapmayı planladığımızı belirlemek için yapılmıştı.

"Özür dilerim," diye araya giriyorum, sandalyemde bir ileri bir geri dönerken hâlâ tahtaya bakıyorum. "Birkaç soru sorabilir miyim?"

Bu konuda sorularınız var mı?"

Roberta sıcak bir gülümsemeyle "Elbette," diye yanıtlıyor. Kelly yeşili bluzu muhteşem koyu tenini vurguluyor ve nereden alışveriş yaptığını öğrenmem gerekiyor.

"Burada yeni olduğumun farkındayım, ama her etkinliğe aynı konuk listesini mi davet ediyorsunuz yoksa her yeni hayır kurumunda bu liste yenileniyor mu?"

Jenny, "Araştırmanı ve işini yapmış olsaydın bunun cevabını zaten biliyor olurdun," diye tersliyor. "Her üç olay arasında yüzde kırk iki oranında bir örtüşme var."

"Doğru," diyorum onun ses tonunu tamamen görmezden gelerek. Kalemimle ekrana doğru işaret ediyorum. "Ve bu hayır kurumlarının her biri akademik temelli ya da en azından imkanları kısıtlı çocuklar ve okul sistemleriyle ilgili."

"Yani?" Jenny'den bir şamar daha, bu seferki ilkinden daha sertti.

"Yani," diye alay ediyorum. "Belki de araştırmanı ve işini yapsaydın Jenny, bu rakamların hiç de etkileyici olmadığını fark ederdin. Bu etkinliklerin rezervasyon ve planlamasını yapan sen değil misin? Bunların tarihlerini sen belirliyorsun, değil mi?"

"Evet. Bir sorun göremiyorum."

"Davetli listelerinde bu kadar çok çakışma varsa, her birini bir hafta arayla düzenlemenin nasıl akıllıca bir finansal mantığı olduğunu düşünüyorsunuz? Bu etkinliklerin üçüne, hatta ikisine birden davet edilseydim muhtemelen birini kabul eder, diğerlerini reddederdim çünkü kim üç hafta üst üste bu saçmalıkla uğraşmak ister ki?" Jenny'yi tamamen göz ardı ederek Roberta'ya dönüyorum. "Üç küçük etkinlik yerine tek bir büyük gala düzenlemeyi düşündünüz mü?"

Roberta sandalyesinde geriye yaslanır. "Yani Abbot Vakfı Çocukları Önemsiyor ya da daha iyi bir isimle birleştirip geliri üç hayır kurumu arasında bölüştürmeyi mi kastediyorsunuz?"

Omuz silkiyorum, ayakkabılarımın topuklarını haliya vururken gözlerini ekrandan ayırmayan Kaplan'a bakıyorum. Hemen Roberta'ya dönüyorum. "Evet. Her etkinlik için cepten yaptığınız harcamalar, kazanmayı umduğunuz paranın neredeyse üçte ikisi. İnsanlar etkinliklerden bıkıyor. Giyinip kuşanmak ve çek defterlerini açmak isteyecekleri çok fazla zaman var. Özellikle de arka arkaya. Paralarını dağıtabilecekleri üç etkinlik olduğunu bilen insanların, her bir hayır kurumuna, yalnızca bir çek yazmaları ve yalnızca bir etkinliğe katılmaları durumunda yapabileceklerinden daha küçük miktarlarda bağış yapacaklarına bahse girerim. Bu etkinlikler de sadece akşam yemeği ve hafif dans. Lastik gibi tavuk ve çok iyi pişmiş biftek dışında onları heyecanlandıracak başka bir şey yok."

Roberta kıs kıs güler. "Kimse yemek için gitmez."

"Aynen öyle! Ama onlara heyecanlanacakları bir şey versek nasıl olur? Herkesi davet etseniz, daha uygun bir mekanda ev sahipliği yapsanız, daha büyük bir grup getirseniz, sessiz ve canlı müzayedeler yapsanız ve genel giderleri azaltırken bu hayır kurumları için potansiyel kazancı gerçekten artırırsanız?"

"Dediğin gibi, sen burada yenisin-" Roberta sözünü kesince Jenny yine bana saldırdı.

"Hayır, bence bu fikir çok değerli. Geçmişte insanlar bu etkinliklere Octavia ve Fritz ailesine duydukları saygıdan dolayı katılıyorlardı. Bazıları sadece onlarla fotoğraf çektirebilmek için. Ama ya tüm bunları değiştirirsek? Aileden ziyade hayır kurumları ve vakıf için biraz heyecan ve enerji yaratırız."

Roberta gibi ben de Kaplan'a bakıyorum ama o sessiz kalınca hemen devam ediyor.

"Üç vasat etkinlikle kendimizi zayıflatmak yerine, tek bir yerde büyük bir galaya ev sahipliği yapabiliriz. Sadece maliyet tasarrufunu düşünün. Tek bir etkinlik alanı. Tek bir grup. Tek bir yemek. Bir açık bar. Bu fikre bayıldım. Ayrıca bahar etkinliklerimizde daha önce hiç yapmadığımız açık artırma fikrine de bayıldım."

"Kesinlikle!" Finans sorumlularından Martin sandalyesinde bir ileri bir geri sallanarak haykırıyor. "Vakıf her bir etkinlikte toplanan meblağı her bir hayır kurumu için eşleştirdiğinden, her bir etkinlik için çok fazla harcama yapmayacağımız için bunun genel kârlılığımıza da yardımcı olacağını düşünüyorum. Bu paralar hayır kurumlarına gidebilecek."

Jenny masanın karşısından gözlerini kısarak bana bakıyor, beni aptal ya da beceriksizmişim gibi göstermeye çalışan çocuksu maskaralıkları sinir bozucu. Kaplan'ın hemen yanında oturuyor ve onu fark etmemiş gibi görünse de bunu değiştirmek için elinden geleni yapmaya çalışıyor.

Daha dik oturarak ona doğru eğiliyor, destek arar gibi profiline bakıyor. Göğüslerini onun yan tarafına bastırıyor ve ben bir iniltiyi bastırıyorum. "Bence bu fikir sonuçta her bir hayır kurumu için yeterli mali destek sağlamayacak. Yani, şimdi eklemek yerine çıkarmaktan bahsediyoruz."

Kaplan bunu benim için yaptığında ona gözlerimi devirip temel finans ve matematik dersi vermeyi o kadar çok istiyorum ki. "Bu bölme, çıkarma değil. Gerçi teknik olarak bunu zaten bir etkinlik yerine üç etkinliğe yayarak yapıyorduk. Roberta'nın dediği gibi yıllar boyunca bu etkinliklere sayısız kez katılmış biri olarak, art arda üç etkinlik yerine tek bir büyük etkinlik fikrinin cazip olduğuna katıldığımı söylemeliyim. Arka arkaya birden fazla kez para ödemeniz istenmesi yorucu oluyor. Bir etkinlik diğerine akıyor ve çoğu zaman insanlar hepsine katılmıyor çünkü hayatlarımız var, bu yüzden kayıplarınız olacak. Özellikle de son etkinlik için. Açık artırma dediğinizde neden bahsediyorsunuz?"

Gözlerimi hızla kırıştırırken kaşlarım alnıma fırlıyor. Sanırım cehennem az önce dondu. Kaplan Fritz de benimle aynı fikirdeydi. İsteksiz gözleri benimkilerle buluşuyor ve yüz ifademi fark ediyor. Ona iyi niyetli bir gülümseme gönderiyorum ve o da elini kurnazca ağzına götürüp orta parmağıyla alt dudağını siliyor.

Kıkırdıyorum ama sahte bir öksürük girişimiyle boğuyorum.

"Müzayede derken, potansiyel olarak çok fazla sermaye toplayabilecek bağışlanmış veya ciddi oranda indirimli ürünleri kastediyorum. Tatiller, otel paketleri, şehirdeki güzel restoranlarda bedava yemekler, el çantaları ve aklımıza ne gelirse. Bir keresinde hem sessiz hem de canlı müzayedenin olduğu bir müzayedeye katılmıştım ve çok eğleneliydi. İnsanların yaşadığı heyecanın yarısı arkadaşlarından daha fazla teklif vermektir. Annem bir keresinde Malibu'da Naomi Kent'in evinde bir hafta sonu kazandı."

Kaplan kahkaha atıyor, içinden çıkan ses odanın yarısını irkiltiyor. "Wild Minds üyeleriyle ve onların eşleriyle arkadaş olduğumun farkındasınız, değil mi?"

Kırmızının elli farklı tonuna büründüm, çenem yere düştü. Naomi Kent dünyaca ünlü bir pop yıldızı ve Wild Minds grubunun baş gitaristi ve geri vokallerini yapan Gus Diamond ile evli. Onlar aynı zamanda benim en sevdiğim grup. Hem de hiç.

"Hayır. Bunu fark etmemiştim. Ama bağış yapmalarını sağlayabilirsen, vay canına. Bu dolarların akmasını sağlayacaktır. Annem o açık artırma eşyası için yirmi bin dolar verdi ve bu, hayır kurumunun elindeki büyük biletli eşyalardan sadece biriydi."

Odada heyecanlı bir sohbet başlar, herkes bağışlayabilecekleri şeyler ve böyle bir gala yapmanın ne kadar eğleneli olacağı hakkında konuşur.

"Yani üç küçük etkinlik yerine tek bir gala konusunda hemfikir miyiz?" Roberta herkesin dikkatini tekrar eldeki göreve çekerek bastırıyor. İfadesindeki umut dolu ışıltıya rağmen sesi soğukkanlı ve sakin. Üç etkinlik planlamanın bu kadının yapmak isteyeceği son şey olduğunu hayal etmek zorundayım.

Jenny huysuzca kollarını kavuştururken tiz bir ses çıkarıyor. "Bence bu büyük bir hata. Size söylüyorum. Bu para kaybettirecek. Kaplan, senin daha zeki olduğunu biliyorum."

bundan daha fazla. Bir haftadır burada." Parmağını masanın üzerinden bana doğru uzattı. "Nasıl çalıştığımız hakkında hiçbir fikri yok."

"Bu benim buradaki ilk sabahım ve henüz nasıl çalıştığımızı ben de bilmiyorum ama yapmak istediğim son şey üç hafta üst üste üç etkinliğe katılmak ya da bu hayır kurumlarının potansiyel kazançlarına mal olmak. Üç etkinlik de tam olarak bunu yapar Kelly."

Buradaki herkes gibi ben de kahkahalarım boğuluyorum.

Roberta bana sinsi bir gülümseme ve göz kırptı.

"Ben Jenny," diye homurdanıyor, giydiği dikkat çekici, göğüs dekoltesini ortaya çıkaran elbiseden daha kırmızı bir renge bürünüyor. Şimdi Charlie'nin neden bahsettiğini anlıyorum. Bu kadar berbat bir insan olmasaydı onun için üzülürdünüz.

"Aferin sana," diye mırıldanıyor Kaplan kuru bir sesle. "Yaptığımız şey bu. Roberta, bunu gerçekleştir. Büyük paralar getireceğini bildiğim bazı açık artırma kalemleri üzerinde çalışacağım. Şimdi işimiz bittiyse bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor. Herkese iyi çalışmalar. Teşekkürler. Bianca." Beni takip edin diyen bir bakış ve hepsi bu. Toplantıyı bitirmek için sadece benim adım söyleniyor ve benim de onun peşinden koşmam gerekiyor. Jenny'nin oyalanmasını, benimle atışmak istemesini bekliyordum ama neyse ki Kaplan'ın peşinden fırlayıp gitti.

"Sana iyi şanslar," diye takılıyor hibe hakemlerinden biri olan Carlos, dizüstü bilgisayarını kapatıp ayağa kalkarken kendi kendine hafifçe gülerek. "İkisinin arasında, senin için biçilmiş kaftan var."

"Carlos, hayatımın son yedi yılını Los Angeles'ta yaşayarak geçirdim. İnan bana, üstesinden gelemeyeceğim hiçbir şey yok."

Muhtemelen yeni patronum hariç.

"İ Sanki seni bütün hafta görmemişim gibi hissediyorum," diyor Greta sodasından bir yudum alırken.

"Çünkü yapmadın," diye cevap veriyorum. kalçamla kapıyı kapatarak buzdolabından çıktım.

Beni görmeye dayanamayan ve her cümlesinde beni kovmakla tehdit eden bir adam için beni sürekli ofisinde tutuyor. Her konferans görüşmesine katılıyorum, her toplantıya katılıyorum. Çoğu zaman sessizce dizüstü bilgisayarımda çalışıyorum, notlar alıyorum ya da gelen e-postaları veya sunumları gözden geçiriyorum. Ara sıra ona bahsetmesi, sorması ya da önermesi gereken şeyler hakkında mesajlar atıyorum.

Ama çok konuşmuyoruz. Neredeyse hiç. Böyle bir haftayı birlikte geçirdikten sonra biraz yumuşayacağını düşünürsünüz ama daha sert, daha kopuk görünüyor.

"Bu hafta dur durak bilmeden geçti. Kaplan'ın ofisinden bir toplantıya gitmek dışında hiç çıkmamış gibi hissediyorum. Yemin ederim, bir kez bile kendi koltuğuma oturmadım."

Masaya oturup cam Tupperware'imin kapağını açıyorum.

Ben de dahil olmak üzere çoğu insan öğle yemeği için binadan ayrılıyor - bu bana takım elbiseli adamdan bir mola veriyor - ancak bugün kış karla biraz eğleniyor gibi görünüyor ve

karla karışık yağmur. Kimsenin oturmadığı ya da çalışmadığı binanın ana katında erken bir öğle yemeği yemeye karar verdik. Octavia belli ki caddeye kolay erişiminden ya da içerideki manzaranın açık olmasından hoşlanmamıştı.

"Oh lütfen. Burada kimse senin için üzölmüyor." Charlie ukalalık yaparak sandviçini ağzına götürüyor. "Bu adam çok iyi ve bütün gün onun güzel yüzüne bakmak zorunda kalmaktan şikâyet etmezdim."

"Çünkü hepiniz güzel bir yüz görüyorsunuz, ben ise kıcımla kalıyorum." Arkamdan biri sertçe boğazını temizliyor ve ben inliyorum. "Tam arkamda, değil mi?"

Greta ya da Charlie'nin cevap vermesine gerek yok. Onların şaşkın "oh kahretsin" yüzleri onlar için cevap veriyor.

"Sence beni duydu mu?" Fısıldıyorum.

Hep bir ağızdan başlarını sallıyorlar, gözleri güneşten daha geniş. "Muhteşem," diye homurdanıyorum nefesimin altında.

"Günaydın hanımlar," diyor Kaplan, yaklaştıkça pahalı ayakkabılarının sesi daha da yükseliyor. Eli sandalyemin arkalığını kavlıyor ve ben iç çekiyorum. Evet, beni kesinlikle duymuştu. "Öğle yemeğine erken mi geldin Bianca?"

Fırtınalı gözleriyle buluşmak için başımı sonuna kadar geriye eğiyorum. Adamın daha fazla gülümsemeyi öğrenmesi gerekiyor. Ya da daha az gergin olmayı. "Bugün planlanmış başka bir toplantımız yok."

"Çünkü hepsini taşıdım. Al bakalım." Bilgisayar çantamı, çantamı ve montumu bana fırlattı. "Hadi gidelim."

"Ne var? Nereye gidiyoruz? Masama girip eşyalarımaya dokunma iznini sana kim verdi?"

Cevap vermeden topuklarının üzerinde döner ve çıkışa yönelir. "Eğer beni takip etmezsen, kovulursun."

"Beni kovamazsın," diye bağıriyorum arkasından, elimdeki yenmemiş salatayı Greta'ya doğru itiyorum çünkü kız yeterince yemiyor. "Ne demek istediğimi anladın mı?" Kollarımı ceketimin içine sokuyorum ve hem çantamı hem de bilgisayar çantamı omzuma atıyorum.

Greta cilveli bir sırıtışla, "Beyaz atlı prensle iyi şanslar," diyor.

Gözlerimi deviriyorum, onlara bir el sallıyorum ve ardından peşinden koşuyorum, topuklarım zeminin sert yüzeyine gürültüyle vuruyor. Kaplan ön kapının yanında durmuş, dışarı bakıyor. Paparazzilerin çoğu, bir hafta boyunca hiçbir şey yapmadıktan sonra Kaplan'ı takip etmeye olan ilgilerini kaybederek çekip gitmişler.

"Lütfen bana yürümediğimizi söyle. Topuklu ayakkabı giyiyorum ve şapkamı ya da eldivenlerimi hatırlamıyorsun."

Kapıdan uzaklaşıp bir süre beni inceliyor, kıyafetime bakıyor, kaşlarını çatıyor ve sonra tekrar kapıya dönüyor. "Ceketinin düğmelerini ilikle."

"Evet efendim," diye alay ediyorum ve kafasını bana doğru çeviriyor, gözleri kararıyor.

"Konuştuğunuz herkese her zaman patronunuzdan bir eşek olarak mı bahsedersiniz?"

"Hayır." P sesini çıkarıyorum ve onun tedirgin ifadesine sırıtıyorum. "Sadece birkaç kişi, ama bir şey söylememe gerek yok. Herkese bu yönünü göstermek için kendi başına yeterince kapsamlı bir iş yapıyorsun."

Bir homurtu ve cam kapılara dönüp dışarı bakıyor. "Axl'in bizi almasını bekliyorum."

"Harika. Yürümek yok. Nereye gittiğimizi söyleyecek misin?"

"Hayır."

"Aramızdaki bu ilişkinin üzerinde çok çalışılması gerektiğini biliyorsun."

Başını geriye doğru savuruyor. "Neyimiz?"

"İlişki, Kaplan. Kaçırdıysan söyleyeyim, bir ilişkimiz var. Derinden. Bağlıyız. Birlikte."

Acı çekmiş gibi görünüyor.

"Yeesh. Biraz neşelen, olur mu? Sen bir doktorsun. Eminim çok fazla zarar vermeden çubuğu kıcından güvenle çıkarabilirsin. Aramızda bir iş ilişkisi var Kaplan. Ben senin çalışanım, sen de benim patronumsun ama bana beş kelimedenden fazla bir şey söylemedin."

Pazartesi gününden beri. Burada arkadaşça davranmaya çalışıyorum ama sen bunu çok zorlaştırıyorsun. Özellikle de beni öğle yemeğimden alıkoyarak."

"Bana kış diyerek ve sonra da kışım da bir sopa olduğunu söyleyerek mi?"

Touché.

"Güzel. Kış ve kış sopası yorumum için özür dilerim. Ama gerçekten iyi geçinmeye çalışmamızı istiyorum. Birazcık bile olsa."

Tam o sırada büyük siyah bir SUV yanaşıyor ve Kaplan buz gibi ıslak rüzgârla savaşıyor kapıyı açıyor. Kolumdan tutarak beni doğrudan arka kapıya yönlendiriyor, Axl açıyor; Kindle'ında şiir okuyan ve klasik müzik dinleyen iri yarı güvenlik görevlisi. Güçlü ve sessiz bir tip olmasına rağmen kardeşi Slash de en az onun kadar sevimli.

"Günaydın Axl," diye neşeli bir gülümsemeyle selamlıyorum onu, yüzüme çarpan buz gibi iğneler beni kör ederken bile.

"Bianca. Seni gördüğüme sevindim. Bu sabah ıslık ıslık görünüyorsun. Çabuk içeri gir, araba güzel ve sıcak."

"Teşekkür ederim!"

Kaplan beni arka koltuğa iterken nefesinin altından ne dediğini anlayamadığım bir şeyler mırıldanıyor. Kapı arkasından kapanıyor ve aynı anda hem iç çekmeme hem de ürpermeme neden olan bir sıcaklıkla bizi yıkıyor.

"Bahar ne zaman gelecek? Burr." Dışarı çıktıktan iki saniye sonra beyaz buzla kaplanmış saçlarımı silkeliyorum. Emniyet kemerimi bağladıktan sonra yola koyuluyoruz ve hemen pencereye doğru dönüyorum, yanımda oturan adamı görmezden geliyorum çünkü bu bizim oyunumuz gibi görünüyor. Kaçmak. Dostça davranmaya çalıştığım konusunda bana cevap vermedi ve ben de kovalamayı bıraktım.

Belli ki benim hakkımda kararını vermiş. "Biz gidiyoruz-"

Zil.

"Bu da ne?"

Yere uzanıp çantamı alıyorum, telefonumu çıkarıp ekrana bakıyorum. "Sadece bir bildirim."

"Neyin?"

Ona yan gözle bakıyorum. "Charlie'nin telefonuma yüklediği arkadaşlık uygulamasından. Önemli bir şey değil. Bildirimleri kapatacaktım ama sanırım unutmuşum."

"Arkadaşlık uygulamasında mısın?"

Onun kuşkulu ve belki biraz da iğneleyici ses tonuna karşı omuz silkiyorum. "Ben bekârim. Yeni bir şehirde yaşıyorum ve neden insanlarla tanışmaya çalışmayayım?"

"Bir bakayım." Yüzümle kilidini açtığım telefonu elimden aldı ve uygulamayı açtı.

"Hey!" diye bağırarak telefonuma uzanıyorum. Beni uzaklaştırıyor, az önce aldığım mesaja bakarken vücudunu eğerek ulaşamayacağım bir yerde tutuyor.

"Tanrım, Bianca. Bu bir sik fotoğrafı."

Burnumu kıvırıyorum, mücadeleden vazgeçiyorum. Bunun içinden bakması o kadar da umurumda değil. Zaten onunla pek bir şey yapmadım. Charlie benim için bir profil oluşturdu ve ben de ara sıra göz gezdirdim, iki erkekle biraz sohbet ettim ama aklım ve kalbim bu işte değil. Zaten uygulamayı silmeyi planlıyordum.

"Bunu silebilirsiniz. Ama dürüst olmak gerekirse, oradaki tüm erkekler böyle değil. Bazıları o kadar da kötü değil."

Olası eşleşmelerim arasında gezinirken kaşları çatılıyor ve her geçen saniye daha da tedirgin görünüyor. "Evet. Hepsi bu kadar kötü." Aldığım mesajlardan bazılarını okurken bir elini saçlarında gezdiriyor ve nefesinin altından küfrediyor. "Lütfen bana bu pisliklerin hiçbirisiyle çıkmayacağını söyle."

"Senin için ne önemi var?" Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum, bakışlarım tekrar pencereye kayıyor, sokaklarda yavaşça ilerlerken donmuş Boston manzarasını seyrediyorum.

"Çünkü böyle bir arkadaşlık uygulaması için fazla iyisin. Birincisi, paran var ve bu seni bir hedef haline getiriyor. Bunu öğrenmek için tek yapmanız gereken adınızı Google'da aratmak."

Bu dikkatimi çekti. Ona dönüyorum, kalbim boğazımda. "Tecrübelerinize dayanarak konuşuyor gibisiniz. Benim hakkımda başka ne öğrendin?"

"Bianca Barlow, yirmi beş yaşında, UCLA'den güzel sanatlar alanında lisans ve işletme ve finans alanında yüksek lisans derecesiyle yeni mezun oldu. Annesi Mariana Barlow ve babası Duke Barlow."

"Üvey baba."

Gözlerini kısarak bana bakıyor. "Üvey baba o zaman." "Blah. Benim hakkımda tüm bunları zaten biliyordun."

"Bunun ötesinde pek bir şey yoktu, sadece üvey babanın varsayılan serveti herkesin görebileceği şekilde oradaydı. Sanki dokuz yıl önce doğmuşsun gibi."

Çünkü annem Elijah Parker'dan o zaman boşandı ve ben de Teksas'a taşınıp Bianca Bunny Barlow oldum.

"Gerçek babana ne oldu?"

Şimdi yutkunuyorum. "Ben bir yaşındayken ölmüş. Araba kazasında."

Daha fazla sor, Kaplan. Diğer üvey babalarımı sor. Çocukluğum hakkında. Teksas'ta yaşamadan önce nerede büyüdüğümü.

Yüz hatları yumuşar. "Özür dilerim. Fark etmemiştim."

Omuz silkiyorum çünkü olan oldu. Babamı hatırlamıyorum, düşününce berbat geliyor, bu yüzden hatırlamamaya çalışıyorum.

"Yine de bu adamlarla dışarı çıkamazsın."

Telefonumu bana fırlattı. Usulca kucağıma düşüyor ve kaşlarımı çatıyorum. Ona her şeyi anlatmak çok cazip geliyor. Bunu yaparken yüz ifadesini izlemek için. "Bana kiminle çıkıp çıkamayacağımı söylemeye kesinlikle hakkın olmadığına farkındasın, değil mi? Dick Pic Guy'la ya da oradaki ya da başka bir yerdeki herhangi bir erkekle çıkmak istersem, seni yargılamadan ya da soru sormadan bunu yapmakta özgürüm."

Başka bir şey söylemesine gerek yok. Hoşnutsuzluğu yüzünden okunuyor. Ama zor iş. Yorum yapma ya da umurundaymış gibi davranma hakkını uzun zaman önce kaybetti.

"Ya bu gece onlardan biriyle çıkarsam? Bugün Cuma."

"Sen değilsin."

"Öyle olmadığımı nereden biliyorsun?"

"Çünkü onlarla ilgileniyor gibi görünmüyorsun."

"Belki de öyleyimdir," diye meydan okuyorum. "Belki de sadece numara yapıyorumdur."

"Bianca, beni bu konuda test etme."

Kulağa ne kadar saçma geldiğine gülüyorum. "Yoksa ne olur? Yaramazlık yaptığım için beni dizine yatırıp tokat mı atacaksın? Ben çocuk değilim."

Tüm tavrı anında değişiyor, arabadaki hava da onunla birlikte değişiyor. Gözleri, ardında ateş bıraktığı için ancak ateşli bir bakış olarak tanımlanabilecek bir şekilde vücudumda geziniyor. "Eğer ihtiyacın olan buysa, alacağın da budur."

Oh lanet olsun.

Koyu renk gözleri benimkilere kilitleniyor ve hiç utanmadan, yoğun bir şekilde bakıyor. "Onlardan biriyle mi çıkacaksın?"

Sadece ne yapacağını görmek için evet demek istiyorum. Beni gerçekten dizine yatırıp elbisemi kaldıracak ve kıcıma şaplak atacak mı? Ve neden böyle bir şeyi düşünmek bile beni inanılmaz derecede ıslatıyor ve tahrik ediyor? Durduramadan kıpırdanıyorum ve o da bunu fark ediyor, gözbebekleri büyüyor.

Onunla tartışmaya devam etmek istiyorum ama bana öyle bakarken ona gerçeklerden başka bir şey söylememin imkânı yok. "Söylemeyecektim. Hayır."

"Aferin kızıma."

Kahretsin. Gözlerim kapanıyor ve normal hızda nefes almayı yeniden öğrenmem gerektiğinden kendimi pencereye dönmeye zorluyorum. Avucumu yanağıma bastırıyorum, yanıyor. Onu kaldırdığını hissediyorum.

Telefonumu kucağımdan indiriyorum ama konuşamıyorum, tartışamıyorum ya da ona bakamıyorum.

"Uygulamayı sildim. Erkeklerle bu şekilde tanışmamalısn."

Telefonumu çantama geri koyarken onu dinliyorum.

Benim iznim olmadan böyle bir şey yaptığı için ona çok kızgıyım. Ama kendime ihanet etmeden konuşamıyorum, bu yüzden sessiz kalıyorum. Eğer yeniden indirmeye karar verirsem, bu benim kararım, onun değil.

Birkaç gergin dakikadan sonra boğazını temizliyor. "Hastaneye uğrayacağız, böylece sana yeni çalışma alanını gösterebilirim ve içeri girmene gerek kalmadan kata çıkabilmen için sana bir yaka kartı alabilirim ve sonra seni seninkinden çaldığım için öğle yemeği yeriz."

Işık hızıyla geri dönüyorum.

"Ne? Neden kafanı bana öyle sallıyorsun?" Korku boğazımı sıkıyor, nefes almamı zorlaştırıyor. "Kaplan, lütfen. Hastaneleri sevmediğim konusunda şaka yapmıyordum.

Beni oradan çalışmak zorunda bırakmayın."

Emniyet kemerini çözerek, tam yanıma gelene kadar kayıyor ve iri gövdesiyle orta koltuğun tamamını kaplıyor. Kemerini bir kez daha bağlıyor, cüssesiyle bana doğru bastırıyor, kalçası benimkine değiyor. "Anlat bana."

Ona en son hastaneye gittiğimde acil servisteydim ve üvey kardeşimin gözlerimin önünde öldüğünü, dudaklarının mavi, boynunun kıpkırmızı olduğunu söylemek için ağzımı açıyorum ama kelimeler ağzımdan çıkmıyor. O benim hakkımda bunu biliyor. O gün hakkında ona birden fazla kez ağladım, hıçkırdım ve yıkıldım. Ve açıkçası, artık acım konusunda ona güvenmiyorum. Benden hiçbir gerçeği hak etmedi.

O yüzden başka bir şey seçiyorum.

"Çocukken skolyozum vardı." Başka bir gerçek, bunu söylemek daha kolay. "Diş telleriyle çok zaman geçirdim. Bir sürü acı verici prosedür ve fizik tedavi. Hastanede çok zaman geçirdim."

Her zamanki doktor, "Eğrilik ne derecedeydi?" diye sorar.

"Kırk beş derece. Tam sınırdadır. Spinal füzyon ameliyatından kaçınmam için çok uğraştılar."

Yüzüm kucağıma düşüyor, başım dönüyor, ama o orada, çenemi kavırıyor ve tekrar yukarı çekiyor. "Başarılı oldular mı?"

"Hayır. On üç yaşındayken ameliyat oldum, kazanamayacağım bir savaştan bıkmıştım."

"Şimdi de omurganızı zorladığına şüphe olmayan topuklu ayakkabılar giyiyorsunuz." Gümüş Versace çengelli iğne süslemeli topuklu ayakkabılarıma bakıyor ve sonra tekrar bana bakıyor.

Bu bir soru değil, ama yüzünü buruşturması beni kıkırdatıyor, kaslarımdaki gerginliğin bir kısmı hafifliyor. "Ayakkabılar için yaşıyorum ve sırt ağrısına yabancı değilim. Ama dürüst olmak gerekirse, orada çalışmama gerçekten ihtiyacınız var mı?"

"Hastanelere karşı mantıksız bir korku duymak sağlıklı değildir."

Vücudumun bana bu kadar yakın oturmana verdiği tepki de öyle, ama hayat bu ve bazı şeyler kontrolümüz dışında. Onu bekleyeceğim.

"Evet, sana orada ihtiyacım var Bianca. Hastanede haftada altmış saat çalışıyorum ve vakıfta bulunacak zamanım yok."

"Ama ofisini daha yeni yeniledim," diye itiraz ediyorum.

Bir kıkırdama. "İstersen oraya taşınmakta özgürsün. Kaşlarını çatma. Sana yakışmıyor." Başparmağı kaşlarımın çatıldığı yere çarpıp zorla yukarı itiyor, ben de aptalca gülümseyerek onu kendimden uzaklaştırıyorum, belli ki demek istediği de buydu.

"Kaşlarını çatmak kimseye yakışmıyor."

Başını iki yana sallar. "Özellikle de senin üzerinde. Yaptığın heykeli yanımda götüreceğim. Nasıl olur?"

"Şimdi de benimle pazarlık mı yapıyorsun?" "Öyle görünüyor. Bu bir evet mi?"

"Korkuyorum," diye itiraf ediyorum, dudağımı dişlerimin

arasına alarak.

Gözleri benimkileri tutuyor. "Bir bina gibi bir şeyin seni geride tutmasına izin vermekten daha güçlüsün. Bunu başarabilirsin. Seninle orada olacağım ve Pazartesi günü birlikte at sürebiliriz."

"İlişkimizi bir sonraki seviyeye mi taşıyorsun?" Şaka yapıyorum. "Arkadaş mı oluyoruz?"

Homurdanıyor, elini saçlarında gezdiriyor ve ben başımı sallıyorum, uzanıp az önce karıştırdığı saç tellerini düzeltiyorum. Güçlü parmakları bileğimi sarıyor, sıkıca kavıyor ve saçlarından çekiyor. Gözleri benimkilere kilitlenmiş halde bileğimi burnuna götürüyor, tenimin, parfümümün kokusunu içine çekiyor. Bileğimi öpmeden dudaklarına bastırıyor, sonra bileğimi kalçasına yaslıyor.

Sıcak karıncalanmalar kolumdan yukarı çıkarken, kesik kesik bir nefes hararetli bir nefes olarak çıkıyor. Bakışlarım, parmaklarının kelepçesiyle kalçasına sıkışmış bileğime ve sonra tekrar ona düşüyor. Gözleri karanlık, hafif kapüşonlu ve başparmağı iç bileğimin hassas derisi üzerinde ileri geri hareket ederken yüzümü izliyor.

İçimi bir titreme kaplıyor ve iniltimi bastırıyorum. "Ne yapıyorsun?" Nefesim kesiliyor ve yanaklarımın bir kez daha ısındığını hissediyorum. Şehvetle. Kafa karışıklığıyla.

Beni serbest bırakıyor ama elimi bacağından çekmiyor ve vücudunu benimkine bastırma şeklinden bir santim bile geri çekilmiyor. "Ben arkadaş edinmek isteyeceğin türden bir adam değilim."

"Nasıl yani?"

"Gitmeni neden bu kadar çok istediğimi biliyor musun?" Bir kafa sallama.

"Çünkü seni çekici buluyorum. Ve bu benim oynayabileceğim bir oyun değil."

I Bana bunu söyleten neydi bilmiyorum. Ona, bu güzel, zeki, güneş ışığı kadına ondan etkilendiğimi söyle. Belki de onun yalvaran, dehşete düşmüş kahverengi gözleri. Omurgası ya da babasının ölümü hakkındaki hikayesi. Bir şekilde ruhuma girmeyi ve onun daha yumuşak, daha ince kısımlarını görmeyi başarması. Ya da belki de onu tanımadığım halde bir şekilde tanıyormuş gibi hissetmemdir.

Bana Bunny'yi
hatırlatıyor. İşte.
Söyledim işte.
Öyle.

Bir haftadan uzun bir süre bunu inkar etmeye çalıştım ama belki de Ellis'in onunla tanıştığım gün attığı mesajdı ya da başka bir şeydi, ama evet. İşte orada.

Bunny'nin resimleri yok. Gerçek adı da yok. Kısa mor saçları ve kahverengi değil mavi olduğuna yemin edebileceğim geniş, gözyaşlarıyla ıslanmış gözleri olan on beş yaşında harap olmuş bir kıza dair belirsiz anılarım var. Belki de Forest'ın mavi gözleri olduğu için onları bu şekilde hatırlıyorum, ki bu da gerçek kardeş değil üvey kardeş oldukları için pek mantıklı değil. Sonra onun daha sonraki görüntüsü var ama o hiçbir zaman bir yüzle gelmedi. Bu yüzden

Evet, Bunny'yi istediğim kadar iyi hatırlamıyorum. Ama konuşma şekli ve hissettikleri.

Aynı kişi değiller. Bunu biliyorum. Sadece benzerler.

Bu yüzden bu şekilde tepki veriyorum. Bütün hafta boyunca, bu yüzden böyle tepki verdim. Lanet bir karmaşa gibi. Ona bakamıyorum. Onunla konuşamıyorum. O benim için bir parya ama yine de benden birkaç santimden fazla uzakta olmasına tahammül edemiyorum.

Gülümsemesini arzuluyorum. Küçük kahkahasını. Gözlerindeki zeki ışığı. Keskin sözlerindeki alaycılığı. Yüzeyin altında zar zor kaynayan cinsel ateşi. Hastalıklı. Ahlaksızca. Sonsuza dek bir kadınla yaşadığım en eğlenceli şey.

İşim ve onun işi mükemmel bir şekilde öğrenmesi gerektiği bahanem var, bu yüzden bunu kötüye kullandım.

Boston Çocuk Hastanesi'nin önündeki köşeye yanaştığımızda o gözler bana doğru hızla kırpışıyor. "Hazır mısın?"

"Ne?" diye kekeliyor.

"Buradayız."

"Bütün bunları dikkatimi dağıtmak için mi söyledin? Tanrım, tam bir pisliksin."

Dikkatini dağıtmak için ondan etkilendiğimi söylediğimi mi sanıyor?

Keşke bu kadar basit olsaydı.

Yine de onunla tartışmıyorum. Niyetimin bu olduğunu varsayarsa daha iyi olur. Bunu ona bir konuşma başlatmak için söylemedim. Birini bitirmek için söyledim. Aramızdaki pek çok şeyi bitirmek için.

Onun yakınına ihtiyacım var ama yine de buna dayanamıyorum ve ben böyle biriyim. Onu becermek istiyorum ama beceremiyorum. Ona sahip olmak istiyorum ama o asla benim olmayacak.

Ona eskiden Bunny'ye baktığım gibi bakmak ve korumak istiyorum ama o Bunny değil ve ikisini bir arada tutmak yerine kafamda ayırmam gerekiyor. Bunny hakkında düşündüğüm ya da ona karşı hissettiğim her şey mahvoldu. Bunny bir genç kızdı -arkadaşlığımızın ötesini hiç düşünmediğim bir genç kız- ve sonra bir gün öyle olmadı ve

o zamandan beri kendime gelemedim.

Bianca'nın eli bacağımı kavırıyor, gözleri sola kayıyor ve büyük hastaneye bakıyor. "Bunu yapamam." Nefes nefese bir yalvarış.

Bunu tartıştım, ancak o, çok sayıda acı verici hastane ziyareti gerektiren bir rahatsızlığı olan ve bir daha asla duvarların içine adım atmak istemeyen ilk çocuk değil.

"Bianca Barlow, seni aldatan bir pislikle kaçtın. Yeni bir eyalette yeni bir şehre taşındınız ve hakkında hiçbir şey bilmediğiniz bir işe girdiniz. Sert ve bağımsızsın ve bunu yapıyorsun. Şimdi seni sürüklemek zorunda kalmadan önce o lanet kıcını arabadan çıkar."

Kapı tam zamanında açılıyor, Axl, benim hoşuma gitmeyecek kadar ona vurulmuş durumda. Buz gibi kar içeri giriyor ve şimdi koltuğun kenarını tutan ellerini kaplıyor.

"Senden nefret ediyorum." "Not edildi."

"Bunu yapamam."

"O zaman kovuldun."

"Kovulmadım."

"İş gerekliliklerimi karşılayamazsan öylesin."

"Pantolonum sana fermuarlı kalacak."

"Şanslıyım ki etek ve elbiselere yöneliyorsun."

Bir kahkaha ve Tanrı'ya şükür.

"Çekil. Dışarı. Şimdi." Onu arkadan hafifçe dürtüyorum. "İçeri giriyoruz. Sana zaten söyledim, seninle bu oyunu oynamayacağım, bu yüzden endişelenmene gerek yok. Cazibe tedavi edilebilir. Tıpkı hastane fobileri gibi."

"Kaplan..."

"Typhon ya da Lord Asshole'u tercih ederim. Beni donduruyorsun ve yağan kar ve sulu karla ailemin arabasını mahvediyorsun. Dışarı!"

Baştan çıkarıcı olmasına rağmen poposuna şaplak atmıyorum ama kalçasının üst kısmına çarpan elim çok yakın. Bir çığlık attı ve sonra arabadan atladı. Onun lanet

Son derece seksi topuklu ayakkabılar bir adım bile attırmıyor ve yeni seksi asistanım neden Rahibe Teresa gibi giyinemiyor?

Dışarı çıkıyorum, bedenimde pranga gibi duran takım elbisemi ayarlıyorum ve ona dönüp bakmadan girişe doğru yürüyorum. Peşimden koşuyor, ayak uydurmaya çalışırken adımları sakar ve kaygan.

"Uykunuzda küçük hayvanların ölümüyle ilgili rüyalar görürken, şeytanın yaptığı en büyük numaranın dünyayı kadın olmadığına ikna etmek olduğunu unutmayın."

Kısa bir kahkaha attım ve uzanıp elini tuttum. "Olağan Şüpheliler'den yaptığın yanlış alıntı çekiciliğime yardımcı olmuyor." Sinirli bir bakışla ona bakıyorum ama gözleri hastanenin büyük döner kapısına sabitlenmiş. "Yaydığın o tatlı, sağlıklı masumiyetle şeytandan çok uzaktasın."

Alay ediyor, elimi siper gibi kavlıyor. "Ben masum ya da sağlıklı değilim. Ben vahşiyim ve seni taşaklarından yakalayacağım."

"Söz mü?"

Tutuşu sıklaşıyor. Bir kademe yukarı kayıyor, ön kolumu kavıyor ve titreyen bedenine yaklaştııyor. "Asla. İkimiz de şanslıyız ki benim tipim değilsin."

Sanki onun tipi değilim. Tüm hafta boyunca arabada, ofisimde ve dairemde benimle yemek yedikten sonra uyuyakaldığında ne kadar onun tipi olduğumu gördüm.

"Şanslıyım," diye kestirip atıyorum ve kapıya ulaştığımızda onu yanıma çekebilmek için arkasına uzanıyorum, yanımdan geçen insanların meraklı bakışlarını toplarken onu neredeyse sürüklüyorum.

"Hâlâ bu cazibe saçmalığıyla dikkatimi dağıtmaya çalıştığını biliyorum, bu yüzden nerede olduğumuza veya ne yaptığımıza odaklanmayacağım ve içeri gireceğim, ama bunu yapamam. Lütfen. Yapamam!" Ceketimi kavıyor, çekebildiği kadar sert çekiyor, kapılara ulaşmadan önce beni durdurmaya çalışıyor.

"Topuklarını mahvedeceksin."

"Argh! Hayır! Dur! Dur! Kendimi iyi hissetmiyorum. Her şey dönüyor."

"Çekil! Ne yapıyorsun?"

"AHHHHhhhhh..."

Sesi boğazında düğümlenirken, gözleri kafasının içinde geri döner ve yüzünün rengi solar. Vücudu sıralanıyor ve sonra düşüyor. Bir şekilde, betona sıçmadan önce onu yakalıyorum. Kemiksiz kollarını boynuma dolayarak, gevşek bedenini göğsüme kadar sürüklüyorum, kollarım beline dolanıyor.

"Bianca!"

Lanet olsun. Bayıldı.

Bizi döner kapıdan geçirdim, onun tamamen ölü olan bedenini taşıdım. İnsanlar onu benim öldürdüğümü düşünecek.

Lobi cehennem gibi gürültülü ama o baygın. Sağa sola bakınırken onun cansız bedenini göğsümün içine alıyorum. Lobi çocuklar ve ebeveynlerle dolu ve onu acil servise götürmek istemiyorum. Bu onu daha çok korkutur. Sağ tarafta uzun bir koridor var ve ben de oraya gidiyorum, tuvaletlerin ve hademelik alanının ötesine kadar.

"Bianca?" Kulağına fısıldıyorum ama hiç kıpırdamıyor bile. Başı ön kolumdan sarkıyor, saçları da onunla birlikte. Ona ne yaptım ben? Bedenini daha yakın tutarak onu kollarımın arasına alıyorum ve daha sıkı kavriyorum. Dudaklarım saçlarına yerleşiyor, kokusu tatlı ve baştan çıkarıcı ve kendimi bir canavar gibi hissediyorum.

Paniğinin bu kadar ileri gittiğini bilmiyordum. Aptalca. Çok aptalca ve küstahça.

Arkadaki oda kırık dökük hastane yatakları ve ekipmanlarıyla dolu açık bir alan ve onu en iyi durumda görünen yataklardan birine yatırdım. Islak bir makarna gibi, koordinasyonsuz uzuvları ve uçuşan saçları var. Genellikle yanaklarını lekeleyen kalıcı gül rengi gitmiş, teni kül rengi.

Elim onun serin yüzünü avuçlarımın içine alıyor.

"Bianca?" Sessizlik.

Nabzını kontrol ediyorum. Yavaş ama sabit, nefes alış veriş de aynı şekilde. "Bu benimle çalışmaktan kurtulmak için berbat bir yol."

Tepki yok. Gözbebekleri tepkisel görünüyor, ancak ışık olmadan ve nasıl geri sarıldıklarından emin olmak zor.

"Genelde kadınlara onları istediğimi söylediğimde yalan söylediğimi söylemek yerine kendilerini bana atarlar ve bu sırada can havliyle kaçmaya çalışıp sonra da bayılırlar. Bana bayılma şeklin bu mu?"

Parmak uçlarımla göğüs kafesini ovuyorum ve hala bir şey yok ve lanet olsun, bu her zaman işe yarar. Korku beni ele geçiriyor ve ona sarılıyorum.

"Sana senden etkilendiğimi söyledim ve sen bunu sadece dikkatini dağıtmak için söylediğimi düşündün. En son ne zaman bir kadına bu kelimeleri ya da benzer bir şeyi söylediğimi biliyor musun? Asla, Bianca. Asla. Ciddiydim, seni deli kız. Lütfen uyan. Ödümü koparıyorsun."

Saçımı tutuyorum. Lanet olsun! Onu çok ileri ittim.

Telefonumu çıkarıp bugün hastanede olan Luca'yı arıyorum. İkinci çalışta cevap veriyor ve damarlarım rahatlıyor. "Ana lobideki hademe girişine gidip bir kalem ışığı ve tuz kokusu getirmeni istiyorum." "Tuz kokusu mu?"

Şaka mı yapıyorsun? Nedir bu, on dokuz-Elli mi? Sternal ovma yap."

"Yaptım! İşe yaramadı. Hâlâ dışarıda." "Kim?"

"Asistanım. Bianca."

"Onu çoktan öldürdünüz mü? Gerçekten öldüğünden emin misiniz yoksa onu diriltmeye mi çalışıyorsunuz?"

"Luca!"

"Yola çıkıyorum."

Telefon elimden kayıyor ve başım onun omzuna düşüyor. "Özür dilerim," diye fısıldıyorum ona, yüzüm boynuna gömülecek şekilde dönüyor. "Çok özür dilerim. Seni bu kadar zorlamamalıydim."

Birkaç dakika boyunca ona nefes veriyorum ve birinin yaklaştığını duyduğumda kendimi geri çekilmeye, ondan uzaklaşmaya zorluyorum, sedyenin kenarına oturuyorum ve elbisesini dizlerine kadar inecek şekilde ayarlıyorum.

"Bu da ne böyle?"

"Luca, Bianca Barlow ile tanış, annemin hayatımı mahvetmek için tuttuğu yeni asistanım." Bianca'nın gevşemiş haline el sallıyorum. "Bianca, kardeşim Luca'yla tanış. Umarım seni hayata döndürebilir ve bu garip anı geride bırakabiliriz."

"Kahretsin. Kap."

"Evet. Sadece ona yardım et, tamam mı?" Omzumun üzerinden kardeşime bakıyorum. "Çıldırarak üzereyim Luca. Hastaneleri sevmediği için panik atak geçirdi ve ben de onu buraya zorladım, sonra da bayıldı."

Luca ona çok hızlı bir nörolojik muayene yapıyor, portatif bir manşonla tansiyonunu, parmak sondasıyla nabız oksimetresini kontrol ediyor ve stetoskopuyla kalbini dinliyor. "Durumu iyi," diyor bana. "Hayati değerleri stabil. Sadece bilinci kapalı."

Sonra kokulu tuzları kızın burnunun altında sallıyor. Sarsılarak geri çekiliyor, şiddetli bir çığlık atıyor ve Luca'nın yüzünün önünde tuttuğu çubuğu sallıyor. Yatağın ucuna yerleşiyor, vahşi kara gözleri üzerimizde, korkmuş ve kafası karışmış bir halde düzensiz nefesler alıyor.

"Merhaba güzel bayan. Tekrar hoş geldiniz. Ben Dr. Luca Fritz. Bu pisliğin kardeşi." Başparmağını bana doğru uzattı. "Ben hastanede beyin cerrahıyım ve eğer sizin için de uygunsa, sizi hızlıca muayene etmek istiyorum. Her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için. Bu büyük galumph'un üzerinde bayılmışsın ve onu epey korkutmuşsun."

Bianca o kocaman kahverengi gözlerini hızla kırıştırtarak etrafındaki manzarayı inceliyor. Uzun bir süre Luca'ya bakıyor ve sonra bakışları bana kayıyor. Orada duruyor ve sonra tekrar ona dönüyor. "Bayıldım mı?"

"Oldukça dramatik," diye bilgilendirdim onu.

Kuru dudaklarını yalıyor ve biraz daha dik oturuyor. "Ben iyiyim."

Luca sabırla, "Söylediklerinizi anlıyorum ama yine de bundan emin olmak istiyorum," diye rica ediyor. "Kalplerle ilgileniyor." Bana doğru başını salladı. "Ben beyinlerle ilgilenirim."

"Yine de ikinizin arasında bir set yok." Bir kaşını kaldırıyor ama sonra yüzünü kapatıyor. "Özür dilerim, kabalık ettim. Öyle demek istemedim."

İkimizden de bir kahkaha yükseldi. "Yeni tanışmış olsak ve bu biraz kabalık olsa da tartışmayacağım. Senin adın ne?" Luca soruyor.

"Bianca 'Kardeşinden Nefret Ediyorum' Barlow."

Luca'nın yeşil gözleri yanılmadığım bir sırtıyla benimkilere kayıyor. Ondan hoşlanıyor. Evet, hepimiz öyle değil miyiz?

"Pekâlâ o zaman. Nerede olduğunu biliyor musun?" "Cehennemde. Cehennemdeyim."

Sedyeyi itiyor, kendini zorlayarak kalkıyor ve lanet olası topuklu ayakkabılarının üzerine oturuyor. Yüzünün rengi pek iyi değil ama onu buraya taşıdığım zamanki kadar da korkunç değil.

"Oha. Henüz ayağa kalkmana gerek yok. Tekrar bayılmak istemezsin," diye uyarıyor Luca sedyeden uçarken, kollarımız onun iki yanında, düşerse onu yakalamaya hazır bir şekilde uzanıyor.

"Dur. İyiyim dedim ya. Bak. Sarhoş da değilim." Gözlerini kapattı ve alfabeyi tersten okurken işaret parmaklarını burnuna dokundurdu. Ayıkken bile yapamadığım bir şey.

"Pekala, pekala. Anladım. Sen iyisin." Luca teslim olmak için ellerini kaldırdı. "Ama başın dönerse ya da bu adam sana sorun çıkarırsa, gel beni bul. Haftada iki gün burada çalışıyorum." Luca kartvizitlerinden birini kızın eline tutuşturuyor ve parmaklarını kartvizitin etrafında kapatıyor. "Seninle tanışmak büyük bir zevkti Bianca. Yabancı kalma, tamam mı?"

Luca bana muhtemelen görmezden geleceğim bir göz kırpmıyor ve sonra gidiyor.

"Eğlenceliydi," diye kestirip atıyorum, kalbim hâlâ ritmini kaybetmiş bir şekilde atıyor. "Sence bu sefer üst kata bayılmadan çıkabilir misin?"

Çocuklar yataklarından kalkamadıklarında üzerine oturttuğumuz pembe plastik portatif tuvaleti alıp bana fırlatıyor. Yana doğru eğildim ve kafamın yanından uçup gitti.

"Senden nefret ediyorum."

"Bunu zaten söyledin." Yatağa oturup pişmanlıkla ona bakıyorum. "Özür dilerim Bianca. Bunu sana yapmamalıydım. Hastane korkunun bu kadar kötü olduğunu bilmiyordum. Bana dürüstçe söyle, bu konuda ne durumdasın? Eğer yukarı çıkamazsan, seni şehrin öbür ucundaki vakıf binasına götürürüm ve başka bir çözüm buluruz."

Floresan ışıkları altında daha kehribar rengi görünen güzel kahverengi gözleri şaşkınlıkla bana kırışıyor. "Gerçekten bayıldım mı?"

"Evet."

Gelip yanıma otururken başını salladı. "Bunu daha önce hiç yapmadım. Panik atak geçirdim ve bayıldım."

Başımı ona doğru eğiyorum. "Seni yargılamıyorum. Bu benim hatam ve kendimi çok kötü hissediyorum."

"Ama ben burada mıyım? Hastanede mi? Bu odaya nasıl geri döndüm?" Etrafındaki kırık dökük hastane parçalarına bakar.

"Üzerimde bayıldın ve seni buraya kadar taşıdım."

Başını bana doğru çeviriyor, gözleri kocaman. "Beni sen mi taşıdın?"

"Evet. Bu bakış ne için?"

Isı, çekici bir kızarıklık şeklinde yüzünde kıvrılıyor. "Ağır değil miydim? Ben küçük bir kadın değilim."

Tanrım. Yine bu saçmalık. Annesini ve salak eski nişanlısını bulup ona bunu yaptıkları için ikisini de öldüreceğim. "Ağır değildin Bianca. Seni buraya kadar gayet iyi taşıdım."

Bir yudum alıyor ve sonra gözleri kollarıma düşmeden önce benimkilerle buluşuyor. "Sanırım gömleğinin altında o kadar kasın olması iyi bir şey."

Bu haldeyken ne kadar sevimli olduğuna sırtıyorum. Gardını indirdiğinde ve utanmadan savunmasız ve dürüst olduğunda. "Sanırım öyle. İstersen bir tane sıkabilirsin. Bunu da yargılamayacağım."

Sıkmak yerine gözlerini devirdi. "Hayır mı? Çok kötü."

"Artık bununla dikkatimi dağıtmana gerek yok."

"Doğru." Çünkü ondan etkilendiğimi söylediğimde açıkça bunu yapıyordum. "İşte hastanedeyiz. Bundan sonra ne olacağı sana bağlı. Bir kasırga dünyanı mahvettikten sonra seni Oz Diyarı'na hapsedtiğimin farkındayım ama bana aklının nerede olduğunu söylemelisin."

"İyi bir cadı mısın yoksa kötü bir cadı mı?" diye takılıyor. Sırtıyorum. "Neden, ben cadı falan değilim."

Bir kahkaha patlatıyor ve yana düşerek alnını omzuma koyuyor. "Tamam. Tamam," diye tekrarlıyor, onu kollarımla sararken ikinci kez daha kararlı. "Ben yukarı çıkacağım çünkü hiçbir kadın bu kız olmak istemez. Ama artık huzursuzluğumun farkında olduğuna göre, umarım uslu durursun."

Dudaklarım, o hain, muhtaç, aç piçler kendilerini onun saçlarına yerleştiriyor. Sonra burnum devralıyor ve onun tatlı, lezzetli kokusunu içime çekiyorum.

"Bebeğim, ben iyi biri değilim. İyi davranarak ya da iyi davranarak en çok kaybedecek ve en az kazanacak şeyim var. Özellikle de bir kadına karşı." Seni bulduğum kadar çekici bulduğum bir kadınla. Ellerim başının arkasına vuruyor, onu bana doğru tutuyor, parmaklarımın uçlarını saçlarının ipeksi tellerinde gezdiriyorum. "Ama seni öyle çökerken izledikten sonra..." Kahretsin, bu görüntüyü aklımdan asla çıkaramayacağım. "Sana söz veriyorum. Eğer bana bunun çok fazla olduğunu söylersen, o zaman çok fazla olur. Ama sana burada ihtiyacım var Bianca. Zekisin ve bir mucize eseri bu vakıfla ne yaptığını biliyor gibisin ve ben..."

Yapma. "Sana ihtiyacım var. Ne kadar istediğimi söylesem de seni kovmayacağım." Bir iç çekiş. "Bunu benimle yapabilir misin? Hem orada hem burada olamam ve olabilecek birine ihtiyacım var."

Onu tamamen serbest bırakmam gerekirken kendime daha sıkı bastırıyorum. Elleri sırtımı, omuzlarımı buluyor ve sanki onun can simidiymişim gibi beni kavırıyor.

"Bir panik atak daha geçirirsem işim biter."

"Anlaştık."

"Yine de yapmayacağım."

I Gülümse, basarak benim Dudaklar
içinde daha sıkı için onu Kafa.

Onu biraz daha içime çekiyorum. "Sana inanıyorum."

"Tamam." Sabit bir nefes alıp kendini üzerimden çekti, gözleri arkaya bakıp benimkilerle buluştu. "Ama artık cazibe saçmalığı yok. Bir dahaki sefere böyle dikkatimi dağıtmaya çalışmak yerine doğrudan söyle."

"Söz veriyorum," diyorum ona, içim içimi yerken bile.

"W Burada ne işimiz var yine?" Oliver'a son bir saattir kulaklarımı dolduran bangır bangır ev müziği eşliğinde bağıyorum.

"Kadınlarımızın dansını izlemek," diye yanıtlıyor, gözleri Amelia'ya sabitlenmiş, o, Raven, Rina, Grace ve Elle dans pistinde müziğe kendilerini kaptırırken. Stella ve Layla bile bu gece buradalar ve kimse izlemiyormuş gibi dans ediyorlar.

"Peki Grace'le flaş ışıkları konusunda endişelenmiyor muyuz?" Epilepsi hastası olan ve flaş ışıklarına karşı hassas olan hamile Grace'in dışarıda çok yoğun olduğundan emin olmak için soruyorum.

"Hayır," diyor Carter bana. "O iyi. Bu yüzden gerçek bir kulübe gitmek yerine buraya geliyoruz."

"Bu ve içkiler güzel." Landon limonlu votka bardağını kaldırıyor.

"Yemek sipariş edecek miyiz?" Şikayet ediyorum.

"Açlıktan ölüyorum." "Evet," diye onaylıyor Brecken.

"Yemek. Hadi biraz alalım." Bir garsona işaret ediyor ve ondan birkaç menü istiyor. "Bir randevu ayarladınız mı?" Carter Oliver'a sorar.

"Sanırım Haziran'da, çünkü Luca ve Raven 4 Temmuz'dan sonra Nikaragua'ya gidecekler. Amelia bağ evinde evlenmek istiyor."

Luca Nikaragua'da tıbbi bir görev yapacak. Bir travma geçirdikten ve tıbbi eşitsizliklerin ne kadar geniş kapsamlı olduğunu gördükten sonra kalbine çok yakın ve değerli hale gelen bir amaç. Raven'ı da yanında götürüyor çünkü ikisi beş dakikadan fazla ayrı kalamıyorlar ve Raven sinir krizi geçiriyor.

"Peki ya sağdıç?" Atıyorum. "Grace."

Ona doğru dönüyorum ve burbonumdan bir yudum alıyorum. "Grace?"

Gülüyor. "Evet, pislik. Grace. Bebekliğimizden beri en iyi arkadaşım. Başka kim yanımda durabilir ki?"

"Herhangi birimize ne dersin?"

Oliver başını Luca'ya doğru sallar. "Siz sağdıç olacaksınız ama Grace benim adamım. Birbirimize her şeyi anlatırız."

Carter, "Evet ama çocuğumu doğurtmana izin vermeyecek," diye karşı çıkıyor.

"Sana da izin vermiyor ve sen kadın doğum uzmanısın." "Ben babayım. Kendi çocuğumu doğuramam."

"Kafam karıştı," diyerek konuyu Grace'in yeğenimi doğuracak olmasıyla değiştiriyorum. "Madem hepiniz kadınlarınızla dans etmek için buradasınız, neden burada oturuyorsunuz?"

Luca gülüyor. "Çünkü sana biz bakıyoruz."

Onu tersliyorum.

Brecken alt dudağını yalayarak, "Çünkü izlemek buraya gelmeye zorlanmanın yarısı kadar eğlenceli," diyor. "Rina'nın bütün gece böyle dans etmesini izledikten sonra, daha sonra beynini sikeceğim. Bu eğlenceli bir ön sevişme şekli." Hepimiz sanki pahalı pantolonuna kusacakmışız gibi ona bakıyoruz. Elini havaya kaldırdı. "Özür dilerim. Benim hatam. Cidden. Özür dilerim. Bazen sizi Rina'nın kardeşleri olarak görmüyorum."

"Ne dediyse o. Sadece Elle ile," diyor Landon. "Ve eğer bir daha Rina hakkında böyle konuşursan, kafanı tuvalete sokmuş bulursun."

"Evet. Yine benim hatam. Ama izleme kısmını inkar edemezsin."

"Ciddi misin?" Soruyorum.

"Rina'nın bana okuttuğu aşk kitaplarından birinde okumuştum," diye itiraf ediyor Luca. "Çok ateşli görünüyordu ve şimdi bunu yaşadığım için kesinlikle katılıyorum."

Başım ona doğru dönüyor. "Hala onları mı okuyorsun?"

Gülmekten kırılıyor. "Dostum, onlar İncil gibi. Rina bu konuda yüzde yüz haklıydı. Neler öğrendiğimi tahmin bile edemezsin."

"Aynen," diye söze karışıyor Oliver. "Her türlü şey. Romantik bir sahne olduğunda Amelia'ya okuyorum, o da bayılıyor ve sonra seks daha da ateşli oluyor. İstiridyeyi unutun, aşk kitapları en büyük afrodizyaktır."

"Evet!" Carter fırladı. "Son okuduğumuz kitap inanılmaz ateşliydi. Grace oda arkadaşı, sürpriz hamilelik kinayesine bayıldı."

Aklıma bir şey gelene kadar ne diyeceğimi bilemez halde başımı sallıyorum. "Bir dakika. Hepiniz birlikte mi okuyorsunuz?" Brecken dahil tüm kardeşlerim aynı anda bana dönüyor. "Kahretsin. Okuyorsunuz. Birbirinizle romantik kitap okuma kulübündesiniz. Bunu kadınlarınızla mı okuyorsunuz yoksa sadece birbirinizle mi?"

"İkisi de," diyorlar hep bir ağızdan ve vay be, ne boktan bir şeymiş bu.

"Yuva kurmaya karar verdiğinizde bunu denemelisiniz. Bu şaka değil."

Bir kahkaha attım. "Oli, sanırım bunun yakın zamanda gerçekleşmeyeceğini biliyorsun. Millie Van Der Heusen gidip başka biriyle evlenebilir. Bu konuda bana durmadan mesaj atmayı da bırakabilir. Yüzük takmayacağım." O yemekten beri bana mesaj atıyor ve ara sıra arıyor. İkimizin bir araya gelme ihtimaline dair pek de ince olmayan imalarda bulunuyordu. Hatta bir mesajında "evlendiğimizde" diyecek kadar ileri gitti.

Onu başından savarken mümkün olduğunca kibar olmaya çalışıyorum ama mesajı almıyor. Yakında, açık sözlü olmak zorunda kalacağım.

"Şimdi öyle diyorsun ama gördüğüm kadarıyla geleceğinde bir düşün var." "Teşekkürler Yoda," diyerek Luca'ya zekice bir bakış attım.

"Seksi, kıvrımlı asistanınla bile mi yoksa onu halka açık bir binada bayıltacak kadar korkuttuğun için senden nefret mi ediyor?"

Landon'a gözlerimi kısıyorum. "Dün olanları nereden biliyorsun?" Ama saçma sapan bir soru. "Tanrım, Luca. Tüm dünyaya anlatmadığın bir şey var mı? Buna hasta mahremiyeti deniyor, dostum."

Kendini beğenmiş bir şekilde sırtıyor, bileğini diğer dizinin üzerine atıp ellerini boynunun arkasına götürürken yüz ifadesi hiç de pişmanlık duymuyor. "O benim hastam değildi. Onu kontrol etmeme bile izin vermedi, hatırladın mı? Bunu kendime saklamamın imkanı yoktu. Kesinlikle bu konuda değil. Topuklu ayakkabılarıyla Bayan Alıngan Pantolon geri gelene kadar altına işeyecekmiş gibi görünüyordun. Ondan hoşlandım. Bir sorum var, iş için hep böyle mi giyinir? Onun için bu kadar kötü olmana şaşmamalı. Yani, kahretsin. O kıvrımların şakası yok."

Ve bir kez daha onu tersledim. Çünkü bazen Luca'yla yapabileceğiniz tek şey budur. "Bir daha onun kıvrımlarından bahsedersen seni öldürürüm."

Şimdi hepsi bana Cheshire sırtışı atıyor. Harika. Az önce bununla elimi havaya kaldırdım.

"Bu geçen hafta sonu evinde yatıya kaldığın kadın, değil mi?" Brecken içkisini bitirip boş bardağını masaya bırakırken, siparişimizi almak için bir türlü geri dönmeyen garsonu her yerde arıyor. Şimdi buradan neden nefret ettiğimi hatırlıyorum. Boktan servis.

"Evet. Aynı kadın. Ama orada hiçbir şey olmuyor." Çünkü ondan etkilenmemin bir şaka olduğunu düşünüyor. Ve o benim asistanım. Ve ben artık kadınlarla görüşmüyorum.

ve kesinlikle onlarla ilişkiye girmeyin ve Bianca Barlow ilişkiye gireceğiniz bir kadın. Bağlılık ve ilişki çılgınlıkları atıyor.

Bir de ailemin hala görücü usulü evliliğe inanması ve Millie'nin evlenilecek kadın olduğunu düşünmeleri var. Yine de Bianca'nın, uğruna kuralları esnetebileceğim ilk kadın olduğunu itiraf etmeliyim. Gerçekten farklı olabilecek biri.

"Ama orada bir şeyler olmasını istiyorsun." Bu bir soru değil, bir ifade ve Oliver'ın ne söylediğini düşünüyorum.

"Bilmiyorum. Belki de. Ama olmayacak ve bunu düşünmek delice aptallık olur."

"Neden? Aşktan korkan bir korkak olduğun için mi yoksa ondan gerçekten hoşlanıyor olabileceğin ve bunun ne anlama geleceğinden korktuğun için mi?"

"Aşktan korkmuyorum. Benim için o kadar basit değil ve bunu sen de biliyorsun. Neler yaşadığımı biliyorsun." Bir kısmını. Bir kısmını biliyorlar. Hepsini değil. "Hepiniz aşk yüzünden en az bir kere perişan olmuştunuzdur. Sevgisinin gerçek olduğuna inandığım birine nasıl güvenebilirim ki?"

Landon basitçe, "Perişan haldeydik ama bakın şimdi neredeyiz," diyor ve Stella henüz küçük bir çocukken karısını korkunç bir trafik kazasında kaybettikten sonra hepimiz arasında en perişan durumda olan o olduğu için, bu konuda en çok onu dinliyorum. "Reese'i nasıl sevdiğimi değiştirmedim çünkü onu kaybettikten sonra çok uzun süre acı çektim. Onun sevgisi çektiğim acıya değerdi. Stella'ya sahip olmak acıya değerdi."

"İyi. Sen bir istisnasın. Güzel bir karın ve güzel bir kızın vardı ve şimdi Elle ile tüm mutluluğu hak ediyorsun. Ama benim adım ve spermim için ağza alınmayacak şeyler yapan kadınlar oldu. Şimdi vakfı ben yönettiğim için daha da kötü. Böylesi benim için daha kolay. Etrafına bir bak." Elimi odanın içinde gezdiriyorum. "Senin dışında

kadınlar, kaç kadın bana yanlış nedenlerle bakıyor?"

"Hepsi," diye cevap veriyorlar. "Gördün mü? Hayır, teşekkürler."

"Bianca'nın senden tek istediğinin bu olduğunu mu düşünüyorsun?"

Adınız, paranız ve meniniz?"

Hayır. Aklıma gelen ilk kelime bu. Hayır. İşe ilk alındığında nedenlerini ve tüm bunların tesadüf olup olmadığını sorgulamış olsam da, vakıfta geçirdiği iki hafta içinde onun dürüst ve samimi bir insan olduğunu anladım. O gece benim evimde yattığını tüm dünyaya söyleyebilirdi ama söylemedi. Başkaları bu sırrı saklamazken o sakladı.

Ve bu yönünü çok seviyorum.

Ben yanıt vermeyince Brecken, "Belki de onu bir denemelisin," diyor. "Bakalım sana uyacak mı? Aslında senin adının ve sperminin peşinde olan havasız kışkı Millie'den daha iyi."

Ona başımı salladım. "Bu konuşmayla işim bitti. Kadınlarınızla dans etmeye gidiyorum. Eğer garsonumuz geri gelirse, bana bir hamburger ve bir burbon daha söyle."

Kendimi ahşap banktan sıyrarak, odanın ortasındaki Fritz ve yakında Fritz olacak kadınlardan oluşan kümeye doğru ilerliyorum, bu arada selam veren ve Kaplan Fritz olup olmadığımı, onlarla dans etmek isteyip istemediğimi ya da onlara bir içki ısmarlamak isteyip istemediğimi soran tüm kadınları görmezden geliyorum.

"Hanımlar," diyorum ellerimi Rina'nın kalçalarına koyup küçük kız kardeşimin şakağına bir öpücük kondururken. "Hepiniz burada dans ederken çok hoş görünüyorsunuz. Erkekleriniz romantizm kitapları seviyesinde bir gün geçiriyor."

Dans etmeye devam ederken hepsi kıkırdıyor, etrafımda dolaşıyor ve beni gösterilerinin merkezi haline getiriyorlar.

"Sana onları neye bulaştırdığımı anlattılar, ha?" Rina kızarmış, yapışkan yüzünde utangaç bir gülümsemeyle soruyor.

Ben cevap veremedim kardeşlerim bize katılıyor, belli ki izlemekten ve aktif katılımcı olmamaktan yorulmuşlar.

Sadece Raven

Luca'nın hastalarından biriyle telefon görüşmesi yapmak için dışarı çıkması gerektiğinden ayakta kalmıştır.

"Buraya gel," diye emrediyorum, küçük bedenini göğsüme çekiyorum ve şarkı daha yavaş bir balada dönüşürken kollarımı ona sarıyorum. "Benimle dans et, bebeğim. Adamın bizi gördüğünde çılgına dönecek."

Raven'ın kolları boynuma dolanıyor. "Bu konuda tam bir bebek gibi. Dün gece Antonio konusunda yine çıldırdı, biliyor musun?"

Antonio, Raven'ın birinci sınıf çellist olduğu Boston Symphony Pops Orkestrası'nda onun şefidir. Antonio'nun bir noktada Raven'ın külotuna girmeye çalıştığı da bir sır değil. "Luca için Antonio'yu tamamen suçlayamam."

Minik arkadaşşıma sırtıyıyorum. Dört yıl önce Luca kendi iyiliği için Raven'ın kalbini kırdığında devreye girmiş ve ona göz kulak olmuştum. İkisi de berbat durumdaydı - gerçekten, o ikisinin yaşadıklarını gördükten sonra aşkı neden sevmediğime dair bir çetele daha tuttum- ve onun sadece iyi ve güvende olduğundan emin olmak istemedim, aynı zamanda zamanlama doğru olduğunda yeniden bir araya gelmelerine yardım etmeyi de amaçladım.

Ama aynı zamanda bu dört yıl içinde Raven ve ben on üç yaş farkımıza rağmen çok yakın arkadaş olduk.

"Her neyse. Hepiniz bizim için bir avuç mağara adamısınız." Gözlerine, parçası olmak istemediğim bir parıltı vuruyor. "Konu açılmışken..."

Başımı sallayarak onu durduruyorum. "Başlama yine. Koca ağızlı kardeşimin sana her şeyi anlattığını biliyorum."

Dudakları sinsî bir sırıtışla kıvrılırken okyanus gözleri bana doğru parlıyor. "Çok güzel olduğunu ve ağzının benimkine rakip olduğunu söyledi."

"Yalan söylemiyordu," diye itiraf ediyorum çünkü bazen Raven'la konuşmak kardeşlerimle konuşmaktan daha kolay oluyor. Onu kendime yakın tutarak etrafımızda sallıyorum. Raven'ın konuştuğumuz hiçbir şeyi kimseye anlatmayacağını da biliyorum. "O... farklı."

"Farklı ne demek?"

"Son zamanlarda tek düşündüğüm şey o demek. Farklı olan bu demek."

"Vay canına." Yüz ifadesi irkildi. "Biri hakkında böyle bir şey söyleyeceğini hiç düşünmemiştim. Bir an için sevincimi bastıracağım çünkü zorlandığını görebiliyorum. Madem onu bu kadar düşünüyorsun, neden gerçekten farklı olup olmadığını görmüyorsun? Millie'den daha iyi olduğu kesin."

Herkes bu gece deyip duruyor.

"Ben... Bilmiyorum. Üzerimde büyük bir baskı var, Raven. Yuva kurmak zorundayım. Evlenmek zorundayım. Doğru türden bir kadınla olmalı. Herkes benim peşimde. Herkes benden bir şey istiyor." İç çekiyorum. "Sakin bir hayat yaşamayı seviyorum. Yalnız olmayı seviyorum. İnsanların bana yapmam gereken şeyleri söylemesinden hoşlanmıyorum ki bunlar benim istediğim şeylerle hiçbir şekilde örtüşmüyor." Ama daha da kötüsü, ya Bianca ile denersem ve her şey her zaman olduğu gibi cehenneme dönerse?

Raven eliyle çenemi kavıyor ve bana usulca gülümsüyor. "Kafanda önyargılı bir düşünce var Kaplan. Bazen tüm bunları değiştirmek için doğru kişi gerekir."

Ben herhangi bir yanıt veremediğim Luca bize katılıyor. "Bunun için üzgünüm. Araya girip kız arkadaşımı senden çalabilir miyim?"

Luca'yı biraz kızdırmak için Raven'ın yanağını öper gibi yapıyorum ve sonra göz kırparak onu teslim ediyorum. "Piç kurusu," diye homurdanarak hem Raven'ı hem de beni güldürüyor. Arkamı dönüyorum, masama geri dönmeye hazırım ve umarım yemek bazı lanet olsun Yemek, ne zaman Ben uzun boylu, sıska bir esmer tarafından hemen durduruldu.

elbise ve kararlı bir bakış.

"Hey seksi," diye mırıldanıyor, bana yaklaşırken sesi ipeksi bir mırıltıya dönüşüyor. Eli göğsüme çarpıyor. "Bütün gece seni izledim. Benimle dans etmek ister misin?"

Geri çekilip elini üzerimden çekiyorum. "Hayır, teşekkürler.

Sadece ailemle birlikte olmak için buradayım."

"Ama görünüşe göre hepsi dolu. Bana bir içki ısmarlamana ne dersin?" diye teklif ediyor, beni itiyor ve küçük göğüslerini göğsüme bastırıyor. Alkolle renklendirilmiş nefesinin ve ağır çiçek parfümünün tiksindirici kokusu burnuma çarpıyor ve irkiliyorum.

"İlgilenmiyorum."

"Ama eminim ilgini çekebilirim." Bu kez pantolonumun üzerinden aletimi kavırıyor ve beni okşuyor. Sikim hayatımda hiç bu kadar ilgisiz olmamıştı.

Yüce İsa. "Hayır dedim ve ciddiydim. Bu dokunmayacaksın demek." Elini ikinci kez vücudumdan çekip etrafından dolanmaya çalışırken, önüme geçip dans pistinde beni bir kez daha engelliyor.

İri gözleri ve kirpiklerini kırpıştıran bir surat. "Böyle yapma. Eminim birlikte çok eğlenebileceğimiz bir arka oda vardır."

"Hayır. Sikeyim. İlgilenmiyorum."

Şimdi gözlerindeki tüm o seks bir anda zehre dönüşüyor ve göğsümü itiyor. Sertçe. Bir adım geri çekiliyorum, onun aşırı tepkisi beni bir an için sersemletiyor, ta ki çığlık atıp müziği kesene kadar. "Buna pişman olacaksın!" Hışımınla uzaklaşıyor ve ben de dönüp baktığımda kardeşlerimi ve kadınlarını en az benim kadar şaşkın buluyorum. Her şeyi açıkça görmüşlerdi ve burada kaç kişinin daha gördüğünü merak ediyorum.

Omuz silkip başımı sallıyorum, onlar da şaşkınlıkla başlarını sallıyorlar.

"Hayır hâlâ hayır demek, değil mi? Cinsel saldırı için bir davet değil mi?"

Rina kararlı bir şekilde "Hayır hâlâ hayır demektir" diyor ve Rina yıllar önce kendisine ağza alınmayacak şeyler yapan çılgın bir eski sevgilisi tarafından kaçırılmıştı.

"Hepinizi seviyorum ama burada işim resmen bitti. Yemek yok ve çılgın kadınlar benim limitim. İyi geceler ve hepinizle yarın akşam yemeğinde, yerleşkede görüşürüz." Ben bir

Onlar beni kalmaya ikna etmeye çalışmadan el sallayıp doğruca çıkışa yoneliyorum ve dunk fırtınadan kalma buz ve tuz tabakasıyla kaplı soğuk kaldırıma ıkıyorum.

Saatimi kontrol ettim. Cumartesi günü saat daha sekiz buçuk. Acıktım. O tuhaf karşılaşmadan sonra biraz gerginim. Ve bu geceki tüm konuşmalardan sonra düşüncelerim tek bir yönde dönmeye devam ediyor.

Bianca.

Kendime telefonumu çıkarıp onu kontrol etmek için numarasını tuşladığımı söylüyorum. Dn olanlardan sonra iyi olduğundan emin olmak için. Onun için hazırladığım yeni ofis alanına hiç çıkamadık. Bunun yerine onu öğle yemeğine çıkardım ve eve erken gitmesine izin verdim. Ama telefon çaldığında, açacağı ve tatlı sesini içimde duyacağım heyecanıyla, kendimi bile onu bu yüzden aradığıma ikna edemiyorum.

"**M**om, ciddi umurumda değil, artık onun hakkında konuşmak da istemiyorum. Neden sürekli onu gündeme getirme ihtiyacı hissediyorsun anlamıyorum." Clasp

Erimiş sıcak metali penseme çekiyorum, soğuyana kadar geriye ve sonra kaynak makinesini tekrar ateşliyorum.

"Bunny, lütfen beş dakikalığına ne yapıyorsan bırakıp benimle konuşur musun? Tek duyduğum yüksek sesli tıkırtılar, senin homurdanman ve metal gıcirtısı. Bu korkunç bir şey."

Başlığı çevirerek el fenerini kapatıp yanıma koyuyorum, koruyucu gözlüklerimi alnıma takıp eldivenlerimi çıkarıyorum. "Bitti. Şimdi mutlu musun?"

"Sesini alçalt ve ben de öyle olacağım."

"Hayır, sanırım bu tonu hak ettim. Son iki haftadır ne zaman konuşsak bana Tod'dan bahsetme ihtiyacı hissediyorsun ve ben ilgilenmiyorum. Ona da aynı şeyi söyledim ve neyse ki çoğunlukla ipucunu aldı. Tartışacak başka ne var?"

Küçük tahta tabureme doğru kayarken, belimdeki kas kramplarını rahatlatmak için sırtımı döndürürken ofluyor.

"Seni Ava hakkında konuşmak için aradım.

Tod hakkında değil." "Oh, bir kazanan daha. Hayır, teşekkürler."

"Annesine senin onu engellediğini söylemiş."

Homurdanıyorum. "Çünkü ben yaptım. Bak." İç çektim. "Bunu ona yapmayacaktım. Yapmayacaktım. Ama beni arayıp Tod'la ilgili mesajlar atmaya devam etti ve ben de... Anne, benden bu kadar. 'Umarım bizim için mutlu olabilirsin, birbirimizi çok seviyoruz ve senin yerine onunla evlenen hep ben olmalıydım ve neden seni değil de beni sevdiğini anlayabileceğini biliyorum,' diyor." "Gerçekten orada oturup bunu kabul etmemi mi bekliyorsun? Ona Tod'la ne yaptıklarının umurumda olmadığını söyledim. Bana yaptıklarından dolayı berbat bir insan olduğunu düşündüğümü ama hiç pişmanlık duymadığını, bu yüzden siktir et onu. Aynen öyle anne. Siktir et. Onu."

"Bunny. O kan."

"Ve bazen içmeye zorlandığınızda suyun tadı kandan daha iyidir. Anne, nişanlımla tüm ilişkimiz boyunca yattı ve bu konuda tamamen vicdansız. En azından özür dileme nezaketini gösterdi ve bana gördüklerimi ve duyduklarımı anlamadığımı ve her şeyi yanlış anladığımı söyledi. Yalandı ama denedi. Anlıyorum o senin yeğenin ve bu senin için berbat bir durum ama onunla işim bitti."

"Vicky'yi, o küçük sürtük kızını yola getirmezse ona bir kuruş daha vermeyeceğim diye tehdit ettim."

Gözlerim faltaşı gibi açılmış, beni bu depoda güzel ve sıcak tutan demir ocağının yanan alevine bakıyorum. Kan için çok fazla. "Anne? Sen yapmadın." Sürtük kelimesini sevmesem de ve kesinlikle başka bir kadın için kullanmasam da, kuzenimi savunacak değilim.

"Yaptım. Ama şimdi ikisi de çıldırdı ve bunun için ne enerjim ne de zamanım var. Duke bana tüm çiftlik çalışanları ve işçileri için büyük bir suare düzenlemem gerektiğini söylüyor ve Bunny, onlar sadece country müzik dinliyor ve barbekü yiyorlar. Ben bununla ne yapacağım?"

Başımı sallayarak kıs kıs gülüyorum. "Eminim tek dinledikleri ya da yedikleri bu değildir. Ama eğer öyleyse, onlara saygı duymalı ve partiyi onların ihtiyaçlarına göre düzenlemelisiniz. Ülke hariç, kulağa harika geliyor."

"Bunun için eve uçacağını umuyorum. Mitchell ve Elijah'ın yanı sıra Ellis ve kızları da sen gelirken gelmeyi planlıyorlar."

Şimdi tamamen gülüyorum. "Ve eminim bunu seviyorsundur."

"Seni sevmelerini seviyorum. Söylesene, iyi besleniyor musun? Karbonhidrattan kaçınıyor musun? Her gün egzersiz yapıyor musun? Lütfen kendi üzerinde çalıştığını söyle Bunny, çünkü düşününde-"

"Muhteşem görünüyordum ve bedenim ya da kilom ne olursa olsun güzelim?" Keskin bir şekilde araya giriyorum, tüm bunlardan da çok sıkılmışım. "O zaman evet anne. Şu anda tam olarak böyleyim. Eve gelmeyi düşüneceğim ama şimdi telefonu yüzüne kapatıyorum."

"Bunny, yapman gerek-"

Telefonumu demir ocağına atıp yanışını izlemek isteyerek aramayı kesiyorum. Onun tüm sevgisine rağmen, ben hala yeterli değilim. Asla mükemmel değilim, hatta ona yakın bile değilim.

Ben bir NFL yan hakeminin ve babasının genetiğini tercih ettiği belli olan bir güzellik kraliçesinin kızıyım. Uzun boyluyum. Kalınım. Yemek yemeyi de severim. Spor yapıyorum, kendime bakıyorum ve yediklerime dikkat ediyorum ama bu benim vücudum. Ne kadar az yersem yiyeyim ya da ne kadar çalışırsam çalışayım, bu benim vücudum.

Kolay olmadı.

Aynaya bakıp bana bakan kadını sevecek gücü bulmak düpedüz berbat bir şey. Bu günlük bir mücadele ve bazı günler diğerlerine göre daha iyiyim. Geçtiğimiz birkaç hafta bu konuda en kötüsüydü. Sürekli olarak başkalarının benden beklentilerine kapılıyorum. Başkalarının incitici sözlerine. Büyük göğüslerim, yumuşak bir göbeğim, kalın kalçalarım ve bir popom var.

Toplumun standartlarına göre asla

zayıf olamayacağım. Ve ben bununla
iyiyim. Nihayet. Sayılır.

Kendimi görmeye zorladığım şeyi başka hiç kimse
görmeyecek olsa bile bu yeterli olmalı.

Güzel olduğumu.

Tüm bu düşün, Tod-Ava olayı, sarsılan özgüvenime cidden yardımcı olmadı ve ardından Kaplan'ın benden hoşlandığı için benimle alay etmesi canımı yaktı. Özellikle de bir parçam umut etmekten, merak etmekten başka bir şey yapamazken-

Hayır. Yapmıyorum!

Tabureyi iterek gözlüklerimi ve eldivenlerimi tekrar takıyorum, bu çok ince, narin metali çarpıcı bir şeye dönüştürmeye hazırım. Bittiğinde çok güzel olacak. Bunu hissedebiliyorum. Ve buraya taşındığımdan beri denediğim tüm bu yeni şeyler ruhumu sanatsal bir amaçla yeniden keşfediyor.

Dün bütün geceyi burada bunu yaparak geçirdim, eve dönmeden önce sadece birkaç saat uyumak için eve gittim. DEHB'im dün ona verdiğim panik ataktan hoşlanmadı, bu yüzden beni rafine edilmemiş enerjiyle besliyor ve ben de onu organize bir iş haline getiriyorum. Çocukken DEHB'niz varsa, hayatınız kopuk kopuktur. Kontrolden çıkmış. Sürekli olarak her şeyde başarısız olduğunuzu, asla yeterince iyi olmadığınızı hissedersiniz çünkü her zaman sabit duramazsınız veya herkesin hatırladığı temel şeyleri hatırlayamazsınız.

Ama şanslıydım.

Elijah benimle yorulmak bilmeden çalıştı ve her gün tüm huzursuz enerjimi alıp sanatıma yönlendirmeme yardımcı olarak, karmakarışık zihnimi yorgun bıraktı ve önemli görevler söz konusu olduğunda daha fazla odaklanmamı sağladı. Okul gibi. Annem Duke ile evlenene ve ben yazları onun çiftliğinde çalışana kadar metale başlamadım. Bu benim varlığımı değiştirdi. Ama gençken çizmeyi, boyamayı, heykel yapmayı ve hatta kil atmayı öğrendim ve şimdi buradayım, amaca yönelik odaklanmamı ve konsantrasyonumu önemli hayır işleri için kullanıyorum ve gecelerimin gezgin zihnim tarafından tüketilmesine, çılgınca koşmasına ve güzel bir kaos yaratmasına izin veriyorum.

Annemle telefon görüşmem biter bitmez, eski tarz Britney yeniden kulaklarımda çınlamaya başlıyor. Parçama geri dönüyorum, parlayan metale bakıyorum ve ona geri

döndüğüm anda, annemin telefonu daha yüksek sesle
çalıyor

her zamankinden daha fazla. Tekrar. Eldivenlerimi fırlatıyorum ve bakmadan yeşil düğmeye basıyorum.

"Anne, sanırım açıkça belirttim, Tod, Ava ya da vücudum hakkında konuşmak istemiyorum!"

"Peki ya sadece ne yaptığınızı bilmek istiyorsam?"

Kaplan. Ve tıpkı onun sesini her duyduğumda olduğu gibi kalp atışlarım stratosfere fırlıyor. Ya da yakışıklı yüzünü gördüğümde. Ya da onu düşündüğümde. En iyi çabalarım rağmen, daha iyi bilmesi gereken ama yine de acele etmek isteyen bir kız gibi ona tepki veriyorum.

"Neden arıyorsun?"

"Sana neden aradığımı söyledim. Ve dünden sonra iyi olduğundan emin olmak istedim."

"Ben iyiyim."

Ayaklarımı kaydırıyorum, demirhanenin alevlerine bakarken alt dudağımı kemiriyorum. Beni çağırmasıyla ne yapacağımı bilmiyorum. Sesinde tam olarak tanımlayamadığım bir şeyin ipucu, içinde bulunduğum bunaltıcı sığa rağmen vücudumu ürpertiyor.

"Çalışıyorum."

"Sanat çalışması mı yoksa vakıf çalışması mı?" "Sanat çalışması."

Bir süre sessiz kaldı. Sonra... "Vücudun hakkında ne dedi?"

"Alışık olmadığım bir şey değil."

Şehrin sesi telefonundan içeri süzülürken bir hırıltı. Dışarıda bir yerde ama yine de beni arıyor. "Hepsi aptalca yanlış. Umarım onlara inanmazsın."

"Ben o kadar masum değilim." "Ha?"

"Üzgünüm. Britney kızlarımın harika çalma listesindeki son sanatçıydı."

"Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok. Ama düğününden kaçtığın gün otele varmadan önce arabamı kenara çektiğimde sana ne dediğimi hatırlıyor musun?"

Hatırlıyor muyum? Kalıcı olarak beynime kazındı. Tekrar ediyor. "Hayır."

Sanki bu yalanı doğrudan beynimden duyabiliyormuş gibi kıkırdıyor. "Söylediğim her kelimeye ciddiye dim. Sivri kemiklerin ve çok zayıf olmanın seksi ya da ateşli bir tarafı yok. Sen güzelsin Bianca. Umarım bunu biliyorsundur. Akşam yemeği yedin mi?"

"Akşam yemeği mi?" Zihnim az önce söylediklerine takılı kalmak isterken konunun aniden değişmesi üzerine mırıldanıyorum. Kaplan Fritz bir kez daha beni tamamen dengesiz hissettiriyor. Saatimi kontrol ediyorum. "Hayır. Öğle yemeğinden hemen sonra bir yerde olduğunu sanıyordum, bu da size ne kadar kopuk olduğumu gösteriyor. Ama akşam yemeği yememiş olmam annemi gururlandırır dı."

Bir homurtu. Sonra bir hırıltı daha. "Nerede olduğunu bana mesaj at.

Sana yemek getiriyorum." Sonra da telefonu kapatıyor.

Telefonuma bakıyorum. Ona mesaj atmazsam ne olur?

Kaplan: Bana nerede olduğunu söylemesen bile seni bulacağım.

"Argh! Zihin okuyucu. Dur! Lanet olsun."

Üzerimde coğrafi takip cihazı yok, değil mi?

Kaplan: Sen bilirsin. Bana bulunduğunuz yerin adresini gönderin, yoksa ailemin güvenlik şefine sizi buldururum. Kendisi aynı zamanda eski bir MI6 ajanı, yani James Bond'un sadece gerçek ve çok daha havalı halini düşünün.

Yapamazdı. Yapamazdı.

Kaplan: Beni test etme. Kesinlikle yapabilirim.

Aman Tanrım, bu da ne böyle? Kaplan'ın uğursuz bir şeytan gibi gölgelerin arasından çıkmasını beklerken kafam bir o yana bir bu yana savruluyor. Bunu nasıl yapıyor? Sanki bir tür Jedi akıl numarası gibi.

Ona adresi mesaj attım ve onu aklımdan çıkardım. Yemek yemem lazım. Aslında açlıktan ölüyorum. Ama bu onun buraya geleceği anlamına geliyor. Beni çalışırken

izlemeye. Ve benimle yemek yemeye. Cumartesi gecesi. Ve bana vücudumu beğendiğini hatırlattı. Kıvrımlı vücutları sevdiğini ve hayır. Sadece hayır! Yalancı!

Mankenlerle çıkıyor. Uzun boylu. Sıska. Keskin kemikli.

İşe geri dönüyorum. Tam donanımlı gözlükler, eldivenler ve aletler. Müziğimin sesini sonuna kadar açıyorum, AirPods'umdan geçmesini sağlıyorum ve işe koyuluyorum. Britney'i Rhianna, J.Lo, Shakira, Lady Gaga, Adele ve tabii ki TaySway takip ediyor.

Ter içinde ve kontrolsüz kalça hareketleriyle kendime geldiğimde annemi tamamen unutuyorum. Tod. Ava'yı. Ama Kaplan Fritz'in bana akşam yemeği getirmek için Chelsea'ye gitmekle tehdit ettiğini tamamen unutmuyorum.

Ama bir saatten ve gelmemelerinden sonra, bunu aştım.

Muhtemelen fikrini değiştirdi. Cumartesi gecesini tüm canavarların kraliçesi olarak bahsettiği bir kadınla geçirmek istemediğini fark etti.

Zıplıyorum, elim havada dönüyorum, kalçalarımı ritme göre sallıyorum. Saatlerdir üzerinde çalıştığım parçanın soğuması için kafamı sağa sola sallıyorum. Sonra kaynak makinesine tekrar vuruyorum, metali alevlendirirken "Poker Face" şarkısını çalıyorum, pensemle tam istediğim gibi büküyorum.

"Bebeğim, aşk olduğunda, eğer sert değilse, AH!" Omzuma dokunan bir el, Gaga'nın ortasında ciğerlerimden gelen çığlığı bastırıyor. "Kahretsin!" Parçayı ve aletlerimi yere bıraktım -iyi ki feneri çoktan kapatmıştım- elimden bir eldiven, kulağımdan AirPods'u çıkardım ve telefonumdan durdur tuşuna bastım. "Elinde sıcak metal ve aletler olan bir kadına gizlice yaklaşarak ne halt ediyorsun?"

Kaplan Fritz. Boyu 1.80, beş santimden fazla. Günlerce kesilmiş kasları ve kayrak grisi gömleğinin kolları dirseklerine kadar kelepçelendiğinden beri sergilenen seksi kol dövmeleeri. Saçma sapan bir şekilde muhteşem, günahkâr bir şekilde bebek yüzlü. Peki tüm bunlarla ne yapıyor? Bana gülümsüyor.

Güm. Teşekkürler, kalp. Sanki bunu yapmana ihtiyacım varmış gibi. Eğlencesini gizlemeye çalışıyor ama beceremiyor.

"Sana yemekle geleceğimi söylemiştim."

Evet, ama seni o kadar da ciddiye almamıştım. Bilirsin işte. Kalbim ve beynim aptallaşmasın diye. Şu anda olduğu gibi.

"Unuttum,"
diye yalan
söyledim.

"Yalancı."

"Zihnimi okumayı bırak ve benden nefret etmeye devam et, ben senin varlığının baş belasıymışım gibi davran ve bana tüm canavarların anası de."

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve evet, hepsini yüksek sesle
söyledim.

Harika.

"Her neyse. Bana ne yemek getirdin?"

"Güzel şarkı. Ve dans. Korkunç derecede akortsuz
olsanız bile izlemek çok hoştu."

Komşu masaya büyük bir paket servis poşeti koyarken
ona gözlerimi deviriyorum ama gözleri şu anda üzerinde
çalıştığım parçanın üzerinde.

"Bu altın mı?"

"Evet."

"Gerçek altın gibi mi?"

Gözlerimi tekrar deviriyorum, bu sefer yakaladığından
emin oluyorum. "Evet. Bir kolye yapıyorum."

"Altınla mı?"

Ellerimi havaya kaldırdım. "Yüce İsa Henrietta. Evet!
Tabii ki gerçek altından. Tam olarak yirmi dört ayar çünkü
içinde gümüş, çinko, paladyum veya diğer metaller olmayan
en saf formdur. Bu kolyenin rengiyle bunu gerçekten
sergilemesini istiyorum. Ayrıca, daha yumuşak ve çizilmesi
daha kolay olduğu için dikkatli olmam gerekse bile bu
şekilde kararmayacak."

Sanki boynumu sıkacakmış gibi bana bakıyor.

"Senin derdin ne?" Başımı eğiyorum, şaşkınım.

"Terk edilmiş bir deponun ortasındasınız ve değerli
metallerle uğraşıyorsunuz. Bu benim anlaşılmam," diye
bağırıyor.

"Şşşt!" Tıslayarak etrafıma bakıyorum ama büyük stüdyo
alanının çoğu boş. Ne de olsa Cumartesi gecesi. "Burası
terk edilmiş değil. Burası bir sanatçı deposu, Bay Judgy
Pants. Ne kullandığının reklamını yapıyorum ve
çoğunlukla burada köşede yalnızım. Ama bir süredir

giderek daha fazla takı yapıyorum ve bunu dandik bir metalle yapmayacağım. Altını külçe külçe almıyorum ki. Levhalar ve tüpler halinde geliyor."

"Burada da elmas zulanız var mı?"

"Hayır." Ama bir noktada bazı değerli ve yarı değerli taşlar almayı düşünüyordum. Birkaç zümrüt, yakut, topaz ve başka güzel şeyler. Yine de bundan ona bahsetmedim.

"Tanrım." Bir elini saçlarının arasında gezdiriyor. "Slash'in seni buraya kadar takip etmesini sağlayacağım. Restorandaki o geceden sonra seni Netflix'e götürüp benimle takılmanı sağladığımda bunu düşünmüştüm ama kendimi müdahaleci hissetmiştim. Artık yok. Sadece soyulmak istiyorsun."

"Aşırı dramatik davranıyorsun. Burada değerli metallerle mücevher yapan tek kişi ben değilim."

"Rosie the Riveter, gel benimle otur da yemek yiyelim."

Alnımdaki kırmızı bandanaya dokunuyorum ve üstümü ve yüksek belli kot pantolonumu örten deri önlüğe bakıyorum. Tamam. Haklı olabilir.

"Ne getirdin?" "Çizburger ve patates kızartması."

İnliyorum. Kahvaltıdan beri bir şey yememiştım, yağlı kızarmış yemek kokusu beni sert ve lezzetli bir şekilde etkiliyor. "Eğer bunu sakso için yapıyorsan, aslında kendini bitiş çizgisine yaklaşıtıyorsun."

Kaplan çiğnemekte olduğu kızartmayı boğazına tıkıyor ve ben de onu çıkarmak için avucumun içiyle sırtının ortasına vurmak zorunda kalıyorum. "Bunun için teşekkürler," diye geveliyor ve sonunda gazozundan bir yudum alarak yutuyor. "Artık sakso muhabbeti yok, tamam mı?"

"Çok namuslu Kaplan Fritz." Bir bakış.

"Tamam. Sakso yok. Yemekten sonra sana nasıl sanat yapılacağını göstermemi ister misin?"

Uzun metal bir masaya bitişik ahşap taburelerden birinin kenarına oturuyor, buradaki hiçbir şey temiz olmadığı için tasarımcı pantolonunu tamamen mahvediyor. "Buradayım, değil mi?"

Ve bir kız buna kesinlikle kanabilir. Özellikle de Kaplan Fritz gibi bir pakete sarılmışken. Özellikle de ailesinden ve erkeklerden her zaman iyi ilgi görmemiş bir kız. Ama her neyse. Birbirine sıkı sıkıya bağlı ailesine rağmen biraz yalnız biri olduğu izlenimini edinmeye başladım, muhtemelen benim kadar yalnız.

Yoksa neden şimdi burada benimle olsun ki?

O Yemeğimizi bitirdikten sonra Kaplan tüm dağınıklığı topluyor, çöpleri yakındaki bir çöp kutusuna atıyor ve sonra beklentiyle bana dönüyor. Yemek boyunca konuştuk.

Akşam yemeği sanki çok normalmiş gibi ve bu gece o buradayken, içimi kemiren bir suçluluk duygusu aklımı kurcalamaya başladı. Ona söylemem gerekiyor. Ama nasıl yapacağımı bilmiyorum. Bu öyle pat diye söylenecek bir şey değil ve ben... onun nasıl tepki vereceğini bilmiyorum.

Onu tekrar kaybetmekten korkuyorum.

Bana karşı huysuz, soğuk, asık suratlı bir piç olsa ve ben ondan açıkça nefret etsem bile. Sadece onunla birlikte olmak bana doğru geliyor.

"Tamam, hazırım," diyerek masadan kalkıyor ve son peçeteyi de büyük çöp kutusuna atıyor. "Bana ne yapacağımı söyle."

Onu tepeden tırnağa süzüyorum, gülmemi bastırmaya çalışırken dudağımı çiğniyorum.

"Ne?"

"Armani giyerken seni ateşin yanına koyamam."

Önce kendi vücuduna sonra da bana bakıyor. "Bu Ferragamo." Şimdi de sırtıyor. "Gömleğimi çıkarmamı mı istiyorsun?"

Kıvranmaya başlıyorum, "Evet, sorun olmazsa seni yakmamayı tercih ederim" derken kendimi durduramıyorum. Gömleğinin manşetleri dışarıda kalıyor."

"Yeterince adil." Gözleri benimkilere kilitlenmişken, en üstten başlayarak her seferinde bir düğmeyi yavaşça c z yor ve kutsal cehennem, kendimi neyin içine soktum? Kanıma Şehvet pompalanırken kalbim ritimsiz atıyor. En aşağıya iniyor, tiŐörtünü çıkarıp taburenin üzerine atıyor, kol kaslarını ve dövmelerini gösteren siyah bir atletle kalıyor ve...

 stemeden bir adım  ne çıktım, gözlerim göğsüne yapışmıştı. Sol meme ucuna.

"Acıyor mu?" Fısıldıyorum, her çıkıntısına ve oluğuna yapışan ince pamuğun arasından halterin dış hatlarına bakıyorum.

"Bazen." Sesi tüylerimi diken diken eden derin ve zengin bir tınıya sahip.

Yukarı bakıyorum ve gözleriyle buluşuyorum.

" yi hissediyor musun?" G ğs m titriyor.

Dudaklarını yalayıp başını sallarken gözlerinin yeşili siyah göz bebekleriyle neredeyse tamamen g lgeleniyor. "Bazen. Duruma göre..."

"Birinin ona ne yaptığı üzerine mi?" Onun yerine ben bitiriyorum.

"Evet. Devam et. Dokunabilirsin. Merak ettiğini biliyorum. Bana zarar vermeyecek ve eğer verirse, bu kısmen   n e m l i . "

Oh.

 keingen bir Şekilde uzanıyorum, parmaklarım gömleğinin yumuŐaklıđında geziniyor. Güçlü, erkeksi kokusu her yerde ve derin bir nefes alıyorum, bana dokunmamıŐ ya da ima bile etmemiŐken o kadar tahrik oldum ki. Klitorisim zonkluyor ve boş g beğim ağrıyor. Parmaklarım göğüs ucuna ulaŐıđı an, sert tepe noktası boyunca haltere doğru s z l yorlar. Bir iniltiyi yutuyorum.

Gömleğini kaldırıp dilimle piercingini keşfetmek istiyorum. Her bir piercingini yalayarak keşfetmek istiyorum.

dövmeler. Dizlerimin üzerine çöküp onu ağzıma almak, dilimle tatmak istiyorum. O kadar heyecanlıyım ki zorlukla düşünebiliyorum, nefeslerim eşitlemeye çalışmama rağmen kesik kesik geliyor.

Bana doğru kayıyor, ben gömleğinin üzerindeki piercingi keşfetmeye devam ederken çıplak kolu benimkine değiyor. Hafifçe çektiğimde boğazının arkasından kısık, hırıltılı bir ses çıkıyor ve ona karşı ürperiyorum. Elimi bırakıyorum ve bir adım geri çekiliyorum. Eğer ona bu şekilde dokunmayı bırakmazsam, burada bir ağaç gibi ona tırmanacağım.

Boğazımı temizliyorum, arkamı dönüyorum ve demirhaneye doğru ilerliyorum. "Bunu sevdim. Başka piercing'in var mı?" Havalı bir şekilde soruyorum, etkilenmemeye çalışıyorum ve muhtemelen başarısız oluyorum, ancak bir saniye sonra hatamı fark ediyorum çünkü onda görmediğim delinebilecek başka bir yer var.

Ancak bunu geri almak için çok geç çünkü onun sessizliği karşısında başımı omzumun üzerinden çeviriyorum. Ateşli bakışları amımın arzuyla çarpmasına neden oluyor, iç uyluklarım sızan ıslaklığımınla kaplanıyor.

"Evet."

Bakışlarım otomatik olarak kasıklarına düşüyor. "Orada mı?" Bir tane daha, "Evet."

Ve aman Tanrım. Ohmymotherfuckinggod!

"Acıyı seviyorsun." Daha önce söylediklerinden sonra bu bir sorudan çok bir ifade.

"Bundan daha fazlası zevkle ilgili" derken tenimi alevlendiren bir yoğunlukla beni izliyor.

"Tamam." Çünkü başka ne diyeceğime dair hiçbir fikrim yok. O kadar tahrik oldum ki bayılmak üzereyim. Yine. Ateşe dönerek, giyebileceği deri bir önlüğü işaret ediyorum ve kendimi hazırlamaya başlıyorum, ama yıpranmış durumdayım, düşüncelerim yıpranmış ve kirli. Çok kirli.

Eldivenlerimi giyerek, kısmen bitmiş kolyeyi elime aldım, metalin bir kısmını ısıtmaya başlamaya hazırdım ki, arkamdan yaklaşıp üzerimde durduğunu hissettim, yüzü

omzumun üzerinden ne yaptığımı izliyor gibi, ama nefesi yanağıma değiyor.

Kalın bir şekilde yutkunarak bir pense aldım. "Sıcak olmadığı sürece metali bükmek istemezsin, aksi takdirde onu göçertebilir, hatta kırabilirsin."

Kolyeyi metal bir tepsiye koyup ocağın kenarına getiriyorum.

"Ben de eritmek istemiyorum, sadece ısıtmak istiyorum, bu yüzden dikkatli olmalıyım."

"Uh-huh."

Bir an için gözlerimi kapatıyorum, sadece sessiz bir nefes üflüyorum ve kendimi konsantre olmaya zorluyorum. En hafif tabirle hiçbir zaman güçlü yanım olmadı. Bu adam ve onun yakınlığı sinirlerimi alt üst ediyor.

Boynumun dibindeki bir parmak beni ürkütüyor, metal tepsiyi sarsıyor ve yanlışıyla oraya atmadan önce onu hızla demirhaneden geri çekiyorum. "Ne yapıyorsun sen?"

"Ensende boncuk boncuk ter var."

"Oh-ahhh!" diye ciğerlerime hücum ederken, parmağının yerini hassas tenimde süzülen sıcak, ıslak dili alıyor.

"Şimdi senin tadına bakıyorum." Ağzı boynumun arkasını keşfetmeye devam ediyor, öpücükler, yalamalar ve nefes beni ürpertiyor ve inletiyor. Eli önlüğümün altından kayıyor, karnımın çıplak tenini buluyor, hınzır parmaklarını üstümün eteklerine doğru kaydırmadan önce gıdıklıyor.

"Kaplan-"

"Bana dokunmalısın. Benim de aynısını yapmam adil olur." Ağzı boynuma şehvetli bir şekilde saldırmaya devam ederken, parmakları gömleğimin altından geçip sütyenimin üzerinden göğüslerimi avuçluyor. Birlikte inliyoruz ve ben ne olduğunu anlamadan diğer eli de orada, iki ağır göğsüm de kaldırılıyor, sıkılıyor, meme uçlarım yuvarlanıyor.

"Oh Tanrım," diye inliyorum.

"Bunlara bayılıyorum," diye kulağıma fısıldıyor. "Gelinliğinin içinde zıpladıklarını gördüğüm ilk saniyeden beri onları becermek istiyorum."

Tanrım. Aklımı kaybediyorum. Başım göğsünün üstüne düşüyor, göğüslerime taparken, sütyenimin kaplarını çekiştirirken ve sonunda çıplak meme uçlarımı bulurken gözlerim kapanıyor. Enfes bir şey. Bana ne yaptığını açıklayamıyorum bile. Tek bildiğim, daha önce hiç kimsenin benimle Kaplan Fritz'in şu anda benimle oynadığı gibi oynamadığı.

Vücudu benimkiyle aynı hızda, büyük, sert aleti tam kığımın üstündeki tepeye bastırıyor. Piercingini hissedemiyorum ama orada olduğunu bilmek beni tekrar inletiyor, ona doğru sallanıyorum. Öne doğru itiyor ve aynı anda meme uçlarımı çimdiklerken gözlerim başımın içinde geri yuvarlanıyor.

"Dün sana senden etkilendiğimi söylediğimde dikkatini dağıtmaya çalışmıyordum. Senden delicesine, acı verici bir şekilde hoşlanıyorum." Bir itiş daha. "Düşündüğüm tek şey sensin. Hayalini kurduğum. Mastürbasyon yapıyorum. Seni isteme şeklim zihnimde çılgınlık yaratıyor. Ben böyle biri değilim Bianca. Bunların hiçbirisi değil."

Onları acıyla çekiştirerek bir "oh Tanrım "ın daha havaya karışmasına neden oluyor. "Biri bizi görebilir."

Bir elim tekrar göbeğimden aşağı kayıyor, kot pantolonumun eteklerine dalıyor, düğmeyi ve fermuarı açıyor. "Burada başka kimse yok. Sadece biz varız."

"Kaplan."

"Hiç kimse size sadece zevk vermek için dokundu mu?"

Başımı sallıyorum, bu cevaptan nefret ediyorum ama doğru. Ne zaman bir erkekle takılsam, her zaman seksle ilgiliydi. Bundan ne elde edebilecekleri hakkında. Üniversiteli çocuklardı ve sonra Tod oldular. Kaplan Fritz gibi bir adamla başa çıkmaya hazır olduğumdan emin değilim ama denemekten çekinmeyeceğimden eminim.

Dişleri kulak mememi sıyrıyor. "Bu şimdi değişiyor. Seni boşaltacağım, ama hepsi bu. Başka hiçbir şey

ve bu buradan öteye gitmiyor. Bu sadece bir kaşıntıyı kaşımamız."

Başımı sallıyorum çünkü ne dediğini biliyorum. Birlikte çalışıyoruz ve farkında olsun ya da olmasın, o benim için karmaşık biri. Çok karmaşık. Çok karmaşık. Onun hakkında ne hissettiğimi bile bilmiyorum. Kafamda çözmem gereken pek çok şey var ama onun elleri üzerimdeyken durup mantıklı düşünemiyorum.

Başıyla onayladıktan sonra parmakları bacaklarımın arasına dalıyor ve beni çıplak ve sırlısıklam bulduğunda bir inilti çıkarıyor. "Yaramaz kız, külotun yok mu?"

Dürüst olmak gerekirse, bu sabah dikkatim çok dağınıktı ve unutmuşum. Yerimde duramadım. Hareket etmem gerekiyordu ve yavaşlayamıyordum. Tıpkı şimdi olduğu gibi, elinin içine doğru sallanıyorum, henüz vermediği sürtünmeyi kovalıyorum. İki parmağı içimde yolunu buluyor ve ben onun etrafında kenetlenerek haykırıyorum.

Bir erkek bana bu şekilde dokunmayalı çok uzun zaman oldu. İki hafta önce evlenmek üzere olduğumu düşünürsek bu kulağa ne kadar üzücü geliyor.

Elim geriye uçuyor, pantolonunun arkasına sıkışmış sert uzunluğunu buluyor ve onu ovmaya başlıyorum. Her şeyin benim zevkimle ilgili olduğunu söyleyebilir ama ben onun dokunuşlarımın altında parçalandığını hissetmek istiyorum. Dokunuşumun ona neler yapabileceğini bilmek istiyorum.

"Bianca," diye uyarıyor ama dudaklarımdan birbiri ardına sesler ve inilti dökülürken başımı sallıyorum. Dişleri boynuma batıyor, bu bir uyarı.

"Lütfen," diye yalvarıyorum. "İstiyorum." Onu daha sıkı kavrayıp elimden geldiğince mastürbasyon yapıyorum.

"Dokunuşun bana bir şeyler yapıyor," diye homurdanıyor ve sanki beni cezalandırmak istercesine daha sert ısıırıyor. Ve bunun beni iyi hissettirmesi gerekirken, onu görünüşte etkilediğim gibi etkiliyorum, ama öyle değil. Ona dokunmamı istemiyor çünkü hiçbir şey hissetmek istemiyor. Dokunuşumun ona bir şey ifade etmesini istemiyor.

Çok soğuk. Kopuk. Dokunulmaz.

"Beni durdurma. Eğer istemezsen seni dışarı çıkarmayacağım." Ona karşı daha hızlı hareket ediyorum ve dokunuşuma doğru itmeye başlıyor, sonunda parmaklarıyla amımı becerdiği gibi elimi de beceriyor. Bu beni deli ediyor. Bu düşünce. Birbirimizi böyle beceriyor olmamız.

Parmakları içimde kıvrılıyor, başparmağı klitorisime bastırırken her acımasız, özensiz itişte yerime vuruyor. Sertçe. Ovalamıyor ama içimde kurduğu ritimle birlikte uyguladığı baskı daha önce deneyimlediğim hiçbir şeye benzemiyor.

Gözlerimin arkasında yıldızlar dans ediyor, yaklaştıkça ayak parmaklarım savaş botlarımın içinde kıvrılıyor, Kaplan'dan gelen vahşi sesler ve sert nefesler beni tahrik ediyor, beni daha yükseğe çıkarıyor. Beni oraya hayal edebileceğimden daha hızlı götürüyor.

Bacaklarım titriyor, uzuvlarım jöleye dönüyor ve göğsümü taciz eden elini alıp belime doluyor, beni yukarı kaldırıp kendisine doğru çekiyor. Serbest kalan elim yan taraftaki masaya çarpıyor, başım geriye düşüyor, sesim paramparça oluyor.

Piercingini arıyorum, tenini tenimde hissedemediğim için kızgınım. Elim daha hızlı, daha sert hareket ettiriyorum, küçük bir çizgi hissediyorum. Hayır, bekle. İki çizgi. Biri ucunda, diğeri shaftında ve kasılıyorum, sıkıyorum ve her tarafına damlatıyorum.

"Bunu istiyorum," diyorum ona. İçimde dokunduğum şeyi hissetmek istiyorum. Kaplan tarafından becerilmenin, gerçekten becerilmenin ne demek olduğunu bilmek istiyorum. Çünkü şu anda bana yaptığı şeyin bir örnek olduğunu biliyorum. Ana olayın ne olabileceğine dair küçük bir teaser.

"Sikimin seni doldurduğunu hissetmek ister misin? İçine girmesini?" "Evet. Lütfen, evet."

"Pis, tatlı kız, oynamak istiyorsun, değil mi?"

"Tanrım, evet! Bunu çok istiyorum."

Aleti elime çarpıyor, inanılmaz derecede sertleşiyor ve kalınlaşıyor, vücudu akılsızca içime giriyor. Başparmağı klitorisime iki kez dokunurken parmakları da onu tutuyor.

İçimdeki büyülü nokta ve ben onun üzerinde patlıyorum. Kıvranıyor, titriyor ve anlam veremediğim kelimeler ve sesler çıkarıyorum.

Baş döndürücü, yüksek sesli bir böğürme ve bir "Fuuuuck!" ve Kaplan da geliyor, pantolonunun içine sıcak spermler fişkırtıyor. Görmek istiyorum. Yüzünü görmek ve boşalırken izlemek istiyorum, ama beni çok sıkı tutuyor, orgazmım boyunca beni ovmaya devam ederken hareket etmeme izin vermiyor.

Artçı şokların sonuncusu da bittiğinde parmaklarını benden kaydırıyor. Hassas, şişmiş klitorisimi çimdiklediğinde irkiliyorum, beni bırakmadan önce son bir kez titriyorum ve kasılıyorum. Masaya yığılıyorum, nefes nefese kalıyorum, dünya gözlerimin arkasında dönüyor.

Arkamdan gelen bir kıkırdama gözlerimi kırıştıtararak açmama neden oluyor, başımı çevirip bir kaşımı kaldırırken dudaklarımda yumuşak, tembel, doygun bir gülümseme beliriyor. "Komik bir şey mi var?"

Koyu renk pantolonundaki ıslak noktaya bakıyor. "Bir ergen gibi pantolonumun içine boşaldım. Kahretsin, bunu ergenken bile yaptığımı sanmıyorum."

Hayır. O bunun için fazla kontrollü, asla kaybetmek istediğinden fazlasını vermiyor. Bana olan ilgisinin oynayacağı bir oyun olmadığını söylerken yalan söylemiyordu. Bunun tek seferlik bir şey olduğu konusunda verdiği söze sadık kalacağını zaten biliyorum ve bir yanımda bu konuda rahatlamış olsa da, diğer yanımda ciddi bir hayal kırıklığına uğradı.

Ne yazık ki, hayatımın en iyi orgazmıydı.

"Sana yakışmış," diyorum ona, kendimi düzeltip kıyafetlerimi ayarlarken. Gözlerine bakmadan önlüğümü çıkarıyorum ve eğilip alttan demirhaneye giden gazı kapatıyorum. Ateş anında sönüyor ve sadece tepedeki sınırlı depo ışıklarıyla bizi karanlığa gömüyor.

"Delirdin mi sen?"

Aletlerimi temizlemeye, kullanılmayan altınları ve yarım kalmış kolyeyi burada tuttuğum kasaya kilitlemeye devam ederken başımı sallıyorum. "Hayır. Yapmayacağım." Ve bunda ciddiyim. Yapmayacağım.

Sadece kafam karışık ve ondan bu kadar büyük bir sır sakladığım için biraz suçluluk duyuyorum ve bilmiyorum. Şu anda aklımdan ne geçiyor bilmiyorum.

Eli benimkini kavıyor, ikimiz de birbirine bağlı parmaklarımıza bakıyoruz. "Böyle olmak zorunda."

"Bunu biliyorum. Kızgın değilim. Eğlenceliydi ama bunun tuhaflaşmasını istemiyorum ve burada daha fazla kalırsak tuhaflaşacakmış gibi hissediyorum."

Beni kendine doğru çekiyor, benim gibi kokan diğer eli çenemde, başımı yukarı kaldırıyor ve dudaklarımı hiç öpmediğini şimdi fark ediyorum. Sadece boynumu. Gözleri benimkileri inceliyor, ona yalan söyleyip söylemediğimi anlamak için beni okumaya çalışıyor, tahmin ediyorum ve yalan söylemediğimi anladığında gülümseyerek dudaklarını alnıma bastırıyor.

Beni bırakıyor, çantamı alırken elimi tutuyor ve sonra beni terk edilmiş otoparktaki arabama doğru götürüyor. "Buraya böyle yalnız gelmeden nefret ediyorum. Güvenli değil."

"Ben büyük bir kıyım. Kendi başımın çaresine bakabilirim ve bu gerçekten seni ilgilendirmez."

Hırlıyor, bu hiç hoşuna gitmiyor, ama ne yapalım. Birdenbire mantıksız bir şekilde sinirlendim. Çaresizim ve belki de bu yüzden kızgıyım. Bu onun hatası değil. Benim suçum ve elini bırakıp kapımı açıyorum. Cipime binmeme yardım etti ve eğilip yanağımdan öptü.

"Pazartesi sabahı seni alırım, böylece hastaneye birlikte gideriz."

"Oh güzel. Hastane. Bugün neredeyse üzerine kusmayı unutuyordum. Hatırlattığın için teşekkürler."

Gülümsemiyor. Gözleri yüzümde, parmakları yanaklarımda, burnumun yamacında, dudaklarımda geziniyor ve bunca zamandır sımsıkı topuz yaptığım saçlarımdan arasından kayarak geri geliyor.

"Gerçekten yıkıcı, doğal olmayan bir güzelliğin var." Şakağıma bir öpücük. "İyi geceler, Bianca."

Cipimi çalıştırdım ve o da kapıyı arkamdan kapattı.

Yanımda park etmiş olmasına rağmen arabasına bindiğinden emin olmak için bakmıyorum. Hem ondan hem de dağınık düşüncelerimden kaçma ihtiyacıyla arabamı sürüp gidiyorum. Kapımdan içeri girip ışığııı açana ve bana az önce gönderdiği mesajı okuyana ve arabasının kaldırımından uzaklaştığını duyana kadar beni eve kadar takip ettiğini fark etmedim. Güvende olduğumdan emin olmak için.

İçime bir sıcaklık yayılıyor, göğsüm en tehlikeli şekilde sıkışıyor. Şimdi onunla ilgili ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok.

"W Grace'i becermeye başlayınca işlerin aksadı mı?" Telefonunu açtığında Carter'a soruyorum. Grace Carter'ın asistanıydı ve

Hâlâ birlikte çalışıyorlar, artık onun patronu olmasa da soracak kişi o. Arabamı çalıştırıp Bluetooth'a geçti ve ben de telefonumu şarj pedine yerleştirdim.

"Lütfen bana yapmadığını söyle."

"Yapmadım." Yani, ben onu sadece parmaklarımla becerdim, o da beni lanet olası pantolonumun içinden boşalttı, ama teknik olarak sevişmedik. Henüz yapmadık. Çünkü ona bunun sadece o lanet depoda olacağını, sadece bir kaşıntıyı kaşıyacağımızı söylesem de, bu kaşıntı vahşi, doymamış, hala aç bir canavar gibi büyüyor gibi görünüyor. Bunu açıklamak için bulabildiğim tek şey, onu gerçekten becermediğim gerçeği.

"Tanrım, Kap," diye tıslıyor ben yerimden kalkıp doğal olmayan saplantımın nesnesini almaya giderken. "Evet. İşler karıştı. Buna izin vermeyeceğimizi söyledik ama sonra Grace tuhaflaştı. O kadar kötüleştiki sonunda gelip benimle konuşmasını sağlamak için onu ameliyathaneden kovmak zorunda kaldım ve sonra yine bağırıp seviştik. Ama bir şekilde bu işe yaramış gibi görünüyordu."

"Ama ondan sonra onu becermeye devam ettin."

Kıkırdıyor. "Tabii ki. Ama unuttuysan söyleyeyim, onunla birlikte olma şansını elde etmeden önce bir yıl boyunca Grace'e aşkıttım."

"Bunda farklı bir şeyler var," diye itiraf ediyorum. "Ne olduğunu tam olarak kestiremiyorum." Sanki parmaklarıma karşı boşalırken çıkardığı o tatlı, gırtlaktan gelen sesler bir siren çağrısıydı. Beynime tamamen kısa devre yaptırdılar. Yoksa onunla zaten böyle miydim?

İçimden iç çektim. Onunla kesinlikle zaten böyleydim.

Carter telefona abartılı bir soluk verir. "Olabilir mi? Kaplan Fritz sonunda onu dize getirecek kadını buldu mu?"

Gözlerimi deviriyorum. "Alaycı bir dangalak olma. Onu çok az tanıyorum."

"Gerçekten ama. Anlamıyorum. Yani, rastgele ilişkilerle işinin neden bittiğini anlıyorum ve peşinden gelen kadınların çoğunun senden kalbinde olmayan bir şey aradığını kabul ediyorum. Sana ulaşmak için çılgınca şeyler yapan çılgın kadınlar olduğunu da biliyorum. Ama bu seferki farklıysa..." Bunu havada asılı bırakarak sözünü kesiyor.

Bu soruyu kendime doğrudan sormamış olsam da aklımın bir köşesinde bu soruyu sorduğumu duydum. Bir de kardeşlerim ve Raven'dan.

"Belli bir kadın tipiyle evlenmek zorundayım. Bunu hep biliyordum ve o belli tip kadınlar bana hiçbir şey katmıyor. O hayatı istemiyorum Carter. Hiç istemedim. Yıllar boyunca kadınlarla ilgili olarak benim ve sizin başınıza gelenlerden sonra, aşka tamamen tövbe etmek daha kolay hale geldi."

"Bundan daha fazlası var."

İç çekiyorum çünkü var. Her zaman vardı. "Güvenebileceğini nereden biliyorsun? Babam üniversitedeyken sevdiği kadının da aynı şekilde hissettiğine o kadar inanmıştı ki.

O yapmadı. Başından beri onun parasının peşindeydi. Oliver, Nora'ya evlenme teklif etmeye hazırdı ancak Nora'nın kendisini altı aydır aldattığını öğrendi. Bianca'nın eski sevgilisi bile onunla birlikte olduğu süre boyunca kuzenini beceriyormuş ve Bianca'nın bundan haberi yokmuş. Bunların gerçek olduğunu nereden biliyorsunuz?"

Tehlikede olan çok şey var.

"Bilmiyorum dostum. Sadece yaparsın. Genellikle, doğru şekilde bir araya gelen bir sürü küçük şeydir. Ya da değilse bile yanlış şekilde. Grace'in paramın ya da adımın peşinde olması beni endişelendirmiyordu çünkü o Grace ve biz onu hayatı boyunca tanıdık. Raven ve Luca için de aynı şey geçerli. Ama Oliver ve Landon Amelia ve Elle'i biliyorlardı. Bu içgüdüsel bir his ve sanırım bu his bazen yanlış olabilir, ama işaretler olduğunu hayal etmek zorundayım. Diğer vakalarda işler yolunda gitmiyordu. Bunlar ya göz ardı edildi ya da gözden kaçırıldı."

"Olabilir. Her neyse. Bianca'yı sadece birkaç haftadır tanıyorum ve çoğu zaman birbirimizle kavga ediyoruz. Bu tür konuşmalar için henüz çok erken."

"Ama onunla çıkmayı düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Annem ve babam Millie konusunda bana takmış durumdalar." Binasına yaklaştıkça içimi çekiyorum. "Kulağa ne kadar üzücü gelse de, bunu daha önce hiç yapmadım. Biriyle çıkmadım. En azından ciddi olarak. Birlikte olmaya çalıştığım her kadın gerçek yüzünü çok çabuk gösterdi. Ama Bianca öyle gelişigüzel sevişilecek bir kadın değil."

"O zaman sanırım onu becermeyi ne kadar çok istediğine ve beraberinde geleceklere değip değmeyeceğine karar vermelisin." Gülüyor. "Ayrıca, senin çirkin, çekilmez kıçını bile istemeyebilir."

"Doğru. Ama bence biliyor." Umarım öyledir ve bana garip gelen de bu. "Her neyse, şimdi onu alıyorum. Sağ ol dostum. Sonra görüşürüz." Telefonu kapattım ve arabayı onun binasının önüne çektim. Yukarı bakarak

Bir an için ona mesaj mı atsam yoksa bir centilmen gibi gidip zilini mi çalsam diye düşündüm. Binası güzel. Güvenli, ki bu hoşuma gitti. Bianca Barlow'un çok parası var. Cipini alırken gözünü bile kırpmadı ve gardırobu ve çılgın ayakkabı koleksiyonu düşünüldüğünde, zarar etmiyor.

Üvey babasının büyük parası olduğunu biliyorum ama kralı kazanmaya çalışan ilk zengin prenses de o olmazdı. Ama bunu düşünürken bile, ondan böyle bir his almıyorum. Hem de hiç. O böyle biri değil. Dünyadaki diğer Milly'lerden çok farklı. Sadece fiziksel olarak değil.

Her neyse. Böyle düşünmek için çok erken.

Arabamdan inmek üzereyken binanın ön kapısı açılıyor ve Bianca Barlow siyah, vücudu saran, uzun kollu bir elbise giymiş, elbisenin her iki kolunda ve her iki yanında gümüş çiviler var. Elbise dizinin hemen üstünde bitiyor ve üzerinde elbisesine mükemmel uyum sağlayan gümüş çivili diz üstü çizmeler var. Uzun, kahverengi saçları yüksek, sıkı bir at kuyruğu şeklinde toplanmış ve onu lanetliyor. Dudakları botlarının tabanı ile uyumlu koyu, zengin bir kırmızı.

O bir cadalog, bir tanrıça ve ben onun küçük bir tadının yeterli olacağını düşündüğüm için aptalım.

Kapı tıkırdayarak açılıyor ve içeri süzülüp baş döndürücü kokusuyla beni tam gaz çarpıyor. "Günaydın," diye cıvıldıyor bu kasvetli, sefil derecede gri günü aydınlatan bir gülümsemeyle.

"Günaydın. Bugün güneş ışığı ve gökkuşağı gibisin."

"Dün gece kolyemi bitirdim, bebek gibi uyudum.

ve uyandığımda anksiyeteme yardımcı olması için bir CBD sakızı aldım. Şu anda kendimi oldukça iyi hissediyorum."

Ne kadar sevimli olduğuna kıkırdıyorum. "Sakızın içinde THC olmadığına emin misin?"

"Ben öyleyim. Sadece CBD, ki bu utanç verici, ama THC bana ve DEHB'me hiç iyi gelmedi. Beni her zaman yumuşak başlı olmaktan çok gergin yaptı."

Hah. Tamam. "Bianca'yı uçurmak yok. Not edildi. Gitmeye hazır mısınız?"

Bacak bacak üstüne atıyor, elbisesinin etekleri krem rengi kalçalarına kadar iniyor. Gözlerim bir an orada oyalanıyor.

"Bacaklarıma bakmayı kes ve beni lanet olası hastaneye götür."

Sırıtiyorum. "Eğer bakmamı istemiyorsan belki de bir kulübe gidiyormuş gibi giyinmemelisin."

"Kulübe gittiğimde bunu giymiyorum. Bunun için çok daha küçük kıyafetlerim var."

"Bianca'yı kulübe götürmek yok o zaman. Anlaşıldı."

Kıkırdıyor ve yol boyunca koltukta kıpırdanırken bizi hastaneye götürüyorum. Otururken ve sessizken bile sürekli hareket ettiğini fark ettim ama bahar galası ve diğer işlerle ilgili gevezelik etmesine rağmen gergin olduğu konusunda hiç şüphe yok.

Garaja girdim, yerime park ettim ve arabayı kapattığımda onun nefes alış verişinin kesik kesik sesiyle karşılaştım. Ona döndüm. "Emin misin?"

İri gözleri asansörün kapısında, başıyla bana kısa bir selam veriyor.

"Yine dikkatini dağıtmamı mı istiyorsun?"

"Hayır. Sadece..." Bir iç çekiş. "Patronum olduğun ve ben de çocuk olmadığım için bu aptalca bir istek olacak ama içeri girerken elimi tutar mısınız?"

Tereddüt ediyorum çünkü onun elini tuttuğum iş arkadaşlarım, burada çalışan rastgele insanlar ve hatta çalışmayan ama yine de beni tanıyan insanlar tarafından görülecek. Yine de onu reddedemem. Burada olmak istemediği çok açık ve ciddi bir anksiyete ile bir şampiyon gibi mücadele ediyor.

Cevap vermeden arabadan inip onun için kapıyı açtım ve tutması için elimi uzattım. Elimi tuttu, çocuk doğuran emekçi bir kadın gibi kavradı ve ben

yüzümüzü buruşturup ellerimizi ayarlıyoruz. "Küçük insan kalplerinin cerrahı, Bianca. Parmaklarımı kırmamanı istiyorum."

"Oh." Ellerimize bakıyor. "Doğru ya. Özür dilerim."

Ninja tutuşu hafifçe gevşiyor, bunu takdir ediyorum, ama ona her dokunduğumda tenimin uğuldamasını hafifletmek için çok az şey yapıyor.

Dügmeye basar basmaz asansörün kapıları açılıyor ve biz asansöre binerken, "Bana edepsiz şeyler söyle ki hastanede olduğumu düşünmeyeyim," diye fısıldıyor.

Ve aynen böyle, sikim yarı sertlikten kaya gibi sertliğe geçti. "Ne? Sen ciddi misin?"

Ama bana karşı titriyor, eli o kadar kötü titriyor ki daha sıkı kavriyorum.

"Hayır. Tam olarak değil. Ama bana bir şey söyle. Senin hakkında bir şey. İlginç bir şey."

"Dünyada en sevdiğim yer bir yelkenlinin üzerinde olmak. Küçük bir katamaranım var ama vakfın başına geçtiğimde babam bana ailemizin yelkenli yatını verdi. Eğer burada bu vakıf için çalışmak zorunda olmasaydım, hastanede olmadığım geçen haftanın tamamını Florida Keys'de yelken açarak geçirirdim."

"Yalnız mı?"

"Evet."

Başını eğiyor ve gözleri benimkileri buluyor. "Yalnız mısın yoksa sadece yalnız olmaktan mı hoşlanıyorsun?"

"Yalnız olmanın tadını çıkarın. Özellikle de yelken yaparken. Heyecan vericidir. Sizden, okyanustan ve kaptanlığını yapmanız gereken bir tekneden başka bir şey yok. Yat çok büyük ve onu idare etmek için küçük bir mürettebata ihtiyaç duyuyor ama onlar personel ve beni asla rahatsız etmiyorlar. Ve geceleri güvertede sadece siz olduğunuzda, aşağıda sizi sallayan okyanus ve tepenizdeki yıldız denizinden başka bir şey olmadığında... bu alçakgönüllü bir şey. Ve cennet."

"Biliyor musun, daha önce hiç tekneye binmedim." "Hayır mı?"

Nedense bu beni şaşırtıyor.

"Hayır. Annemi korkunç derecede deniz tutar, bu yüzden gemi seyahati hiç yapmadığımız bir şeydi. Avrupa. Asya. Avustralya. Afrika. Hepsini ziyaret ettim ama hiç tekneye binmedim."

"Seni biraz zaman alabilirim, ama eğer tekneme kusarsan, seni denize atıp köpekbalıklarına yem etmek zorunda kalırım."

Gülmüyor. Zemine indiğimizde ve asansörün kapıları açıldığında gözleri panikle doluydu. Onu sertçe çekmem gerekiyor, diğer elimi beline atıp onu itiyorum.

"Omzunda bir dövme var. Eski bir deniz pusulası. Kısmen bir kalple iç içe geçmiş. Bir kalp şekli değil ama gerçek, atan bir kalbe benziyor, içinden çıkan tüplerle tamamlanmış."

"Gemiler," diye düzeltiyorum. "Ve evet. Benim iki tutkum, kalp ve okyanus."

"Titanic'teki mavi elmas gibisin."

"Teşekkürler," diye kestirip attım. "Umarım daha iyi bir sonuçla, gerçi eğer öleceksem bunu denizde yapmak en kötü yol değil sanırım." Onu göğsüme çekiyorum ve geriye doğru yatırıyorum, saçları yere çarpıyor. Bir çığlık atıyor ve ardından gülüyor. "Gözlerini aç. Bu senin ofisinin kapısı. Zeminin hasta kısmından tamamen uzakta. Kapıyı kapatıp hastaneyi dışarıda bırakabilirsin."

Onu sırt üstü çevirip kapıya bakacak şekilde döndürüyorum. Ellerim hala onun ellerinde, sırtı göğsüme değene kadar onu sürüklüyorum. Tıpkı Cumartesi gecesi onu kollarımda titretip parçalara ayırdığım zamanki gibi.

"Git aç şunu." Onu ileri doğru itiyorum ve tereddütlü bir adım atıyor, eli kapağın üzerine geliyor ve sonra açıyor.

"Normal bir ofise benziyor."

Sırıtiyorum. "Ne bekliyordun ki? Kadavra mı?"

Omzunun üzerinden bir bakış ve sonra içeri adım atıyor. Küçük bir yer. Bir masa ve bir kanepeden fazlası yok,

ama haftada sadece üç sabah burada olduğu için, sanırım bu yeterli olacaktır.

Onu içeri kadar takip ediyorum ve birden kolları boynuma dolanıyor, bana sarılıyor. "Teşekkür ederim," diye içime doğru nefes alıyor. "Bu konuda bana yardımcı olduğun ve beni rahat ettirecek bir alan sağladığın için teşekkür ederim."

Boynuna küçük bir öpücük kondurdum, hızlı bir nefes aldım ve sonra onu bıraktım.

"Ameliyata gitmem gerekiyor. İyi misin?"

"Ben iyiyim." Sanki onun kahramanıymışım gibi bana bakıyor ve içimde bir şeyler kıpırdıyor. Karıştırıyor. Dönüyor. Harika hissediyorum.

SABAHIM, plana göre gitmeyen iki ameliyatla yüksek vites geçiyor. İlkinde masamda damarları aşırı derecede gevrek olan beş yaşında bir çocuk vardı. Çok az bir dokunuşla kanamaya başladı. İkincisi ise kalbin iki üst odacığı olan kulakçıklar arasındaki septumda küçük bir açıklık olan patent foramen ovale olduğu keşfedilen on dört yaşında bir çocuktü. Tipik olarak bu kusur doğumdan önce veya kısa bir süre sonra kapanır, ancak onun durumunda kapanmamıştır. Tedavi edilmezse felce neden olabilir. Oldukça standart bir prosedür, ancak bugünün kaderi kışkırtma günü olduğuna karar verdi ve masamda bir değil iki kez kod verdi. Bu durumla ilgili hiç böyle bir şey görmemiştim.

Nispeten basit olması gereken iki vaka ameliyathanede saatler sürdü. Kahvaltıdan beri bir şey yemedim. Bianca'yı kontrol etmedim. Diğer hastalarımı kontrol etme şansım bile olmadı.

Lanet pazartesi.

Elimde bir protein barı ve ağrıyan sırtımla koridorda ilerleyip Bianca'nın kapalı kapısını çalıyorum.

"İçeri gel," diye tatlı sesi çınlıyor ve neredeyse sesle birlikte sarkıyorum. Kapıyı açıyorum, onu masasında seksi bir vampir gibi otururken buluyorum ve koltuğuna yığılıyorum. "Uzun bir gün müydü?"

"Bitti mi? Saat kaç?" "İki."

"Kahretsin." Yüzüm koltuğunun yumuşak derisine gömülüyor ve gözlerimi kapatıyorum. Ta ki sırtım sanki biri onu sıcak hançerlerle dürtüyormuş gibi gerilene ve homurdanarak onu serbest bırakmak için bir o yana bir bu yana dönene kadar.

"İyi misin?"

"Sadece bir sırt spazmı. Geçer."

"İşte." Sandalyesinin geriye itildiğini, topuklarının halıda çıkardığı yumuşak tıkırtıyı duyuyorum ve sonra... kığımın üzerine oturuyor.

"Ne halt ediyorsun sen?"

"Rahatla. Sana sırt masajı yapıyorum. Bu konuda harikayımdır. Skolyozum için yıllar ve yıllar süren PT ve haftalık masajlar. Güven bana, ne yaptığımı biliyorum."

"Elbise içinde kıcıma binerek mi?" "Sadece ters dönme."

Yarı inliyorum, yarı gülüyorum. Ama sonra elleri belimde ve tam bir inilti. "Yukarı. Sola. Yesss. İşte orası. Sakın durma."

"O da öyle dedi."

Gülüyorum. "Aslında bu daha iyi hissettirebilir." Kukusunun ince pantolonuma değen sıcaklığını görmezden geldiğim sürece. "Lütfen bana bugün iç çamaşırı giydiğini söyle."

"Oh, bir şey unuttuğumu biliyordum."

"Bianca-"

"Sakin ol. İç çamaşırı giyiyorum. Cidden, sırtın düğüm düğüm olmuş. Kıpırdama." Üzerimden iniyor ve bir gözümü açıp çantasını karıştırıp bir şeyler ararken izliyorum, ancak birkaç saniye sonra geri dönüyor, kıcı tekrar benimkinin üzerinde, ancak şimdi ellerine bir şey fişkirtiyor.

"Çantanda kayganlaştırıcı mı taşıyorsun?"

"Keşke. Hayır, bu el losyonu. Merak etme, kokusuzdur. Gömleğini kaldır."

Onunla tartışmıyorum çünkü daha önce elleriyle yaptığı şey sihirdi ve daha fazlasına ihtiyacım var. Hafifçe kıpırdanarak önlüğümü ve uzun kollu tişörtümü başımın üzerinden kaldırıp kanepenin koluna atıyorum.

Elleri sırtıma vuruyor ama üzerimde gerildiğini hissediyorum. "Neyin var?"

"Yok bir şey. Ben sadece... Henüz sırtını görmedim."

Elleri hareket etmeye başladı ama bunu havada hissedebiliyorum. Bir şeyler değişti. Sesi. Üzerimdeki duruşu. Nefesinin sesi. Birkaç dakika boyunca kaslarımı çalıştırıyor ve sonra parmak uçları alt omurgamın üzerinde, tam da bodur pantolonumun oturduğu yerde geziniyor.

"Bunu neden aldın?"

Neyi kastettiğini anlamak için sormama gerek yok. Bu bir orman dövmesi. Sadece ağaçların hepsi herdem yeşil, kalın, geniş ve bir arada kümelenmiş. Neredeyse karikatürize edilmiş. "Hazırlık okulundaki ve üniversitedeki en iyi arkadaşım... adı Orman'dı. On yıl kadar önce öldü. Sırtında aynı yerde aynı dövme vardı. Aslında dövmeyi yaptırmaya onunla birlikte gitmiştim."

"Yaptın mı?"

Sesi ancak bir fısıltının üzerinde.

"Evet... Üniversitenin ilk yılında bir çöküş yaşadı. Kendi kendine konuşmaya başladı. Sanrıları vardı. Paranoyaktı. Neyin gerçek neyin gerçek olmadığı arasındaki çizgiyi bulanıklaştırmaya başladığında ailesini de bu işe dahil ettim. Okulu bıraktı ve altı yıl sonra kendi canına kıydı. Kendini astı. Bunu yapmadan bir saat önce onunla konuştum ve ben... ne yapacağını bilmiyordum."

"Kaplan..."

Parmakları dövmeyi okşamaya devam ederken sesi duygu yüklü.

"Sorun yok."

"Hayır. Ben... Kaplan, ihtiyacım olan bir şey var-"

Çağrı cihazım çalınca sesi kesiliyor. "Kahretsin," diye inledim ve kontrol etmek için uzandım. Beş yaşındaki çocuğum. Lanet olsun. "Gitmem gerek." Altından sıyrılıp tişörtlerimi giyiyorum ve kapıya yöneliyorum. "Kusura bakma. Sırtıma yardım ettiğin için teşekkürler. Bugünlük işin bittiyse gidebilirsin. Zaten gereğinden fazla kaldın."

Kapıyı arkamdan kapatıyorum ama kafamın arkasında bir şey takılı kalıyor. Ne olduğunu tam olarak kestiremesem de.

I Bu sabah ilk iş olarak ona bir mesaj gönderdim ve yüz yüze konuşmamız gerektiğini söyledim. Dün hastanede oyalandım, geri gelmesini ve ona söyleyebilmeyi umuyordum,

Ama bütün gün meşguldü ve geri dönmedi. Çağrı cihazı mümkün olan en kötü anda beni engelledi. Bugün ofisteydim, zihnim dövmesine kilitlenmişti, dövmeyi gördüğümünden beri gözyaşlarım gözlerimin arkasına yapışuyordu.

İlk başta, ona söylememem öfke kaynaklıydı. İncinme odaklıydı. Düşmanlık odaklıydı. Hiçbir şey söylemeyerek kendimi koruduğumu hissediyordum. Eğer beni tanımadıysa, bu onun suçuydu ve ona hiçbir açıklama borçlu değildim.

Ama şimdi, aramızdaki şeyler değişti.

Ne olup ne bittiğini bilmiyorum ama her ne olursa olsun bunu bilmesi gerekiyor. O benim düşmanım değil ve ondan nefret etmiyorum. Aslında, onunla geçirdiğim her geçen gün, onu daha fazla önemsiyorum. Korunaklı, kendini koruyan zırhı çatlaklarla dolu. Onları bulmak ve içlerine sızmak, altındaki ödülü keşfetmek tarif edilemez.

Kaplan Fritz dokuludur. Katman katman ve dışarıdan bakıldığında sizin gördüğünüz, dünyanın gördüğü şey

altındaki adamın kalbi. Deniyor. Tanrı biliyor ya, dokunulmaz olmaya çalışıyor ama değil.

Ve artık bunu yapamam.

Dövmesi.

Onun bilmemesinin, bu sırrı bu kadar uzun süre saklamış olmamın suçluluğu beni yiyip bitiriyor.

"Hey, kalıyor musun?" Başımı masamdan kaldırdığımda Charlie'yi görüyorum, kolları ciltlerle dolu, çalışma çantası omzunda. Saatile bakıyorum ve zamanı fark ediyorum, ama yapmam gereken her şeyi bitirmedim. DEHB bugün kafamdan geçenlerle canıma okudu.

"Evet. Gerideyim. Devam et. Ben iyiyim."

Tereddüt ediyor, ağırlığını değiştiriyor. "Emin misin? Kalıp yardım edebilirim. Galanın şu anda herkesi tüm gücüyle zorladığını biliyorum."

"Evet, ama harika gidiyor." Ki öyle de oluyor. Hayır kurumlarından ve bu fikri onlara sunduğumuzda potansiyel katılımcılardan aldığımız tepkiler muazzamdı. Herkes bu fikirden heyecan duyuyor ve hatta Mean Jenny bile bu fikre katılıyor. "Gerçekten, bazı şeyleri bitirmek üzereyim. Sen git. Yarın görüşürüz."

"Tamam. İyi geceler. İyi geceler."

Ona bir el sallıyorum ve sonra kendimi dizüstü bilgisayarına geri dönmeye zorluyorum. Bir e-posta yazmayı bitiriyorum, Kaplan'ın kileri son bir kez kontrol ediyorum ve bir esnemeyle ayağa kalkıyorum, dizüstü bilgisayarımın üstünü kapatıyorum ve sırtımı uzatıyorum, ancak kapıda birinin durduğunu görünce şaşkınlıkla çığlık atıyorum.

"Tanrım," diye ağlıyorum, elim göğsümde. "Beni korkuttun. Burada ne halt ediyorsun? Binaya nasıl girdin?" Kapılar saat 17:00'de dışarıya kilitleniyor.

"Arkadaşın beni içeri aldı. Ona sana sürpriz yapacağımı söyledim.

Beni gördüğüne sevinmedin mi?"

Kaşlarımı çattım. "Dürüst olmak gerekirse, hayır. Cidden Ava, sana söyleyecek bir şeyim yok. Sen ve Tod birbirinize sahip olabilirsiniz ve dilerim

ama yaptıklarından sonra seni bir daha görmek istemedim."

Ava'nın mavi gözleri bir nanosaniye içinde cansızdan zehirliye dönüşüyor. "Benden ayrıldığını biliyor muydun?"

Ellerimi masamın üzerine bastırıyorum. Açıkçası, bunu yapıyoruz ve ondan kurtuluş yok. Boston'da olduğunu bile bilmiyordum. İç çektim. "Hayır, bunu bilmiyordum. Boston'dan ayrıldıktan kısa bir süre sonra onunla konuşmadım."

Geniş ve açık odaya doğru bir adım atıyor, sırtı sert ve duruşu suçlayıcı. "Artık bizi bildiğini ve aranızdaki her şeyin bittiğini, onunla konuşmayacağını, artık benimle rol yapmak zorunda olmadığını söyledi."

Başımı salladım. "Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok."

"Benimle birlikteydi çünkü sana ne yaptığımızı söyleyeceğimden ve seni kaybedeceğinden korkuyordu."

"Ava, yorgunum. Uzun bir gün oldu. Bunu yapmak zorunda mıyız?"

"Senden nefret ediyorum, Bunny. Senden hep nefret ettim. Seni seven üvey babalarınla birlikte. Seni seven üvey kardeşinle. Seni seven bir annen var. Tod seni seviyor. Herkes seni seviyor ama kimse beni umursamadı. Tod'a üniversiteden beri aşığım. Sen oraya gittiğin için UCLA'da yüksek lisans yaptığını biliyor musun? Sana çıkma teklif etti. Bana değil. Şişko, iğrenç Bunny. Ve seni istedi."

Tod'un otel odama geldiğinde söylediği sözler kafamın içinde dönüp duruyor. "Onu tuzağa düşürdün."

Bir adım daha atıyorum ve kalbim fazladan birkaç kez daha atıyor. Ava'dan korkmuyorum. Benden çok daha küçük ve egzersiz yapmak için boks yapmayı seven ve bana da öğreten Mitchell ile birlikte büyümedi. Bana fiziksel olarak saldıracağını sanmıyorum. Ama gözle görülür bir şekilde dengesiz, bu da onu öngörülemez ve korkutucu yapıyor.

"Bir gece biraz fazla içtikten sonra seks yaptık ve ona benimle çıkmayı denemezse sana söyleyeceğimi söyledim."

Ben de. Seninle ilişkisini bitireceğini düşünmüştüm. Tek istediğinin senin paran olduğunu biliyordum. Beni gerçekten sevdiğini."

"Ava, annen burada olduğunu biliyor mu?"

"Annem mi?" Biraz histerik olan garip bir kahkaha havayı kırbaç gibi şaklatıyor. "Annem beni evlatlıktan reddetti, Bunny. Annenin ona verdiği parayı benden daha çok önemsiyor."

Ah. Demek bu buymuş.

Başını eğiyor, kırmızı boyalı dudakları tehditkâr bir sırıtışa dönüşüyor. "Ama onlar senin sırrını benim bildiğim gibi bilmiyor."

Şimdi kalbim göğsümde çarpıyor. "Ne sırrı?" "Kiliseden kaçtığın gün onu gördüm. Kaçtın. arabasına kadar. Kaplan Fritz. Onunla olan tüm ilişkini biliyorum. Yıllar önce bilgisayarına kaydettiğin e-postaları ve mesajları buldum."

Kahretsin.

"Ne olmuş yani?" Omuz silkiyorum, kayıtsızmış gibi davranıyorum.

Sıkılı yumrukları kalçalarına vuruyor, yüzündeki o gülümseme donup kalıyordu. "Seninle konuşmayı bıraktığında ne kadar üzüldüğünü biliyorum. Üniversitede birinci sınıftaydık. Oda arkadaşındım. Her şeyi izledim ve duydum."

"Yine, ne olmuş yani?"

"Onu gördüm, biliyorsun. Kaplan'ı. Elijah'ın UCLA'ya gitmeden hemen önce sana verdiği on sekizinci yaş günü partisinde. Tam o geldiğinde bikinikle havuzdan çıkmış, şişman, iğrenç vücudunu sergiliyordun. Hayatımda hiç bu kadar iğrenmiş görünen bir adam görmemiştim. Sana bir kez baktı ve gitti."

Bu... bu doğru mu?

Kaplan ve ben geçen yıl pek konuşmamıştık. Çok yoğun çalışıyordu. E-posta ya da telefonda çok mesajlaşıyorduk çünkü bu daha kolaydı. Sadece rastgele mesajlar, hal hatır sorma, işlerin nasıl gittiğini sorma. Bazen bu mesajlar gecenin bir yarısı ondan geliyordu. Rastgele düşünceleri vardı. Derin, duygusal düşünceler

Uyandıgımda bulmayı çok istediğim bir şeydi. Ama hepsi o parti sırasında kesildi. Ve ondan sonra aramalarım, mesajlarım ya da e-postalarım hiç cevap vermedi. Zamanlama uyuyor.

Damarlarıma buz gibi su doluyor, içim daralıyor, doğruyu söylediğini anlayınca ruhumun derinliklerine kadar midem bulanıyor.

"Onu mahvedebilirim, Bunny. İkinizi de mahvedebilirim."

Bu beni geri çekti. "Bunu nasıl anladın?" Sesim titriyor ve bu kadar sarsılmış olmaktan nefret ediyorum. Onun burada olmasından, söylediklerinden ve Kaplan'ın bana bir kez bakıp bir daha benimle konuşmak istemediğine karar verdiği düşüncesinden.

"Sen reşit değildin. O bir yetişkindi. Gizli bir ilişki sürdürüyordunuz. Bunun basında nasıl yer alacağını düşünüyorsunuz? Pedofili ciddi bir suçtur."

Aman Tanrım. "O konuşmalar tamamen masumdu ve Forest'ın cenazesinden sonra birbirimizi hiç görmedik."

Masaya rahatça yaslanmış, yıpranmış kırmızı ojesini karıştırıyor. Düşünümde sürdüğü renkle aynı. "Bunun bir önemi yok ama. Fark eder mi? Gazetelerde zaten birlikte çekilmiş bir fotoğrafınız vardı. Tek yapmam gereken bir iddiada bulunmak ve temasın kanıtı var. Basın buna bayılacak. Boston'ın gözde milyarder prensi, on beş yaşında bir kızla ilişkiye girdiği için tahtından utanç ve rezalet kuyusuna düşüyor. O zamanlar kaç yaşındaydı, Bunny?"

Sikeyim. Sadece sikik sikik sikik.

Ne halt ettiğimi anlamadan masamın etrafında dönüyorum, ama kısa kesiyorum. Onu meşgul etmek istemiyorum. Ve şimdi ona biraz daha yakından baktığımda, iyi görünmüyor. Ava hiç yemek yemezdi. Her zaman açlık şeklinde "diyet" yapardı, ama şimdi neredeyse bir deri bir kemik kalmış görünüyor. Benimkiyle aynı renkteki kahverengi saçları tel tel, sırtından aşağı sarkıyor. Gözleri yüzüne göre çok büyük ve çökük.

Yaptığı ağır makyaja rağmen etrafındaki deri mora boyanmış. Yanakları da aynı şekilde.

Son birkaç hafta ona karşı hiç nazik değildi.

"Ava, anneni aramama izin ver. Annemi. Sana yardım getirelim, tamam mı? İyi görünmüyorsun."

"Senden daha iyi görünüyorum!" diye bağırıyor ve masadan cam bir kağıt ağırlığı alıp odanın bir ucuna fırlatıyor - neyse ki bana değil. Başka bir masadan sekiyor ve kırılmadan yere düşüyor. Sıçradım ve kalçamı masama çarptım. Sertçe.

"Burada ne haltlar dönüyor?" Kaplan hışımla içeri girdi. Çenesi kilitli, gözleri alev alev yanıyor ve doğruca bana yöneliyor, keşke burada olmasaydı. Gitmesi gerekiyor. Hemen. Gözleri benimkilerle buluştuğunda bunu ifade etmeye çalışıyorum. Odanın diğer tarafında, sanki beni kurtarmaya geliyormuş gibi hızla bana doğru ilerliyor ve ben de elimi kaldırıyorum. Üçümüz bir çeşit üçgen oluşturuyoruz ve başımı sallıyorum, çenemi az önce geldiği yöne doğru sallayarak gitmesi için yalvarıyorum.

Karşılık olarak başını sallıyor, yüzüne kin damgasını vuruyor. Vahşi yeşil gözlerini bana dikeyyor, yavaşça bana doğru yaklaşırken beni kontrol ediyor.

Bir kafa sallama daha, yüzümde yalvaran bir ifade ve sonunda duruyor. Bakışları keskin bir şekilde Ava'ya yöneliyor, Ava kıpırdamadan duruyor, gözlerini kısarak ona bakarken zorlukla nefes alıyor, öfkesi bir düğmeye basılmış gibi kesilmiş görünüyor.

Doğru olmayan bir şeyler var. O kadar şeyden sonra ürkütücü derecede sessiz ve sakin.

"Sen," diyor suçlayıcı bir şekilde, ona doğru yürürken. Onu işaret ediyor. "Sen. Sen kulüpteki kızsın. Hayır cevabını kabul etmeyen kız."

"Ne?" ağızımdan uçup gitti.

Başını bana doğru çeviriyor, parmağı hâlâ ona dönük. "Bana asıldı. Cumartesi gecesi. Beni tuttu ve ben hayır dedim ama bu cevaptan hoşlanmadı."

Hay aksi. Korku kalbimi kavlıyor, kaslarımın seğirmesine neden oluyor. Bu yüzden öyle duruyor. Ona asıldı ve o da onu reddetti. Tıpkı Tod ve annesi gibi. Ne yapacağımı bilemiyorum. Bunun için de beni suçlayacağına şüphe yok. Burnumdan dikkatlice nefes alıyorum, içimde yüzen isyankâr paniği sakinleştirmeye çalışıyorum ki düşünebileyim.

"Kaplan, gitmen gerek," diyorum, sesim alçak ve kasıtlı. "Lütfen git."

Öfkeden deliye dönmüş. "Cehennem gibi. Kim o ve burada ne işi var?"

"Evet, Bunny. Beni yeni patronunla tanıştırmayacak mısın?"

Zamanlaması bundan daha mükemmel olamazdı," diye mırıldanıyor. "Bunny?"

Derin, keskin bir sızı içimi parçalıyor. Kalın bir şekilde yutkunuyorum ve yüzümün rengi atarak ona bakıyorum. Yere yığılmadan önce masamın kenarına oturuyorum, bacaklarım beni bırakmak üzere.

"Sana söyleyecektim. Bu yüzden sana mesaj attım. Dün denedim ama..." Zaten zayıf olan sesim kesiliyor.

"Bunny," diye tekrarlıyor, ama bu sefer bir soru değil. Gözleri üzerimde, milyonlarca farklı duygu titreşiyor. "Bunca zamandır kim olduğumu biliyordun ve bana kim olduğunu hiç söylemedin mi?"

"Kaplan... Ben-"

"Bir dakika?" Ava araya giriyor. "Senin kim olduğunu bilmiyor muydu?" Şimdi gülmeye başladı. "Dostum, bu çok zengin. Lafı açılmışken, iki milyon dolar istiyorum. O burada olduğuna göre her birinizden. Yoksa reşit olmayan bir çocukla olan ilişkiniz hakkında basına giderim. Kanıtlar bilgisayarının her yerinde. İkinizin de hayatını mahvederim," diye söz veriyor ve bir tutam tel tel saçını kırmızı pençelerinden birinin etrafında döndürürken ona kötü kötü sırıtıyor.

"Ne bok yersen ye, küçük kız," diye hırlıyor Kaplan ona. "Kime bulaşmaya çalıştığının farkında değilsin."

Elimi kaldırıp onu durduruyorum. Bu iş şimdi bitecek. Bunu yapmasına izin vermeyeceğim.

"Ava, bunu yapabilirsin," diye başlıyorum, tekrar ayağa kalkıyorum, masanın diğer tarafına geçene kadar yer yutarcasına adımlar atıyorum, ellerim tahtaya bastırıyor, vücudum açı yapıyor. "Basına gidebilirsin çünkü ne Kaplan ne de ben sana tek kuruş ödemeyeceğiz. Ama gerçekten Mitchell'a karşı çıkmak istiyor musun? Seni yok etmeyi hayatının misyonu haline getirecek ve bunu bildiğini biliyorum. Kışkırtıldığında acımasız ve inatçıdır. Elinde kanıt olmadığından bahsetmiyorum bile. Sen nişanlımla bana ihanet eden kadınsın. Kötü görünecek olan sensin. Biz değil." Burada duraksıyorum, bir an için bunun kafama dank etmesine izin veriyorum. "Yardıma ihtiyacın var ve bunu almanın yolu bu değil."

Ava sendeleyerek geri çekiliyor, topuklarının üzerinde sallanıyor, gözlerinden bir musluk gibi yaşlar damlıyor. "Neden herkes benim yerime hep seni seçiyor?" diye feryat ediyor. "Ben sadece Tod'un da beni sevmesini istedim. Sevdiğini söyledi ama sen gittiğin anda, beni susturmak için her şeyin yalan olduğunu söyledi. Onu çok seviyorum ve o bana katlanamıyor. Şimdi annem benimle konuşmuyor. Bana hiçbir şey bırakmadı. Hiçbir şeyim yok. Evim yok. Param yok. Tod yok."

Kaplan dönüyor, bir bacağını diğerinin üzerinden geçirerek bana doğru yan adımlarla yaklaşıyor, aramıza bir bariyer koymaya çalışıyor ama ben masanın diğer tarafına, ona yaklaşıyorum. Bana doğru uzanıyor, beni yakalamaya çalışıyor ama ben etrafından dolaşıp ona doğru gidiyorum ve kollarımı onun zayıf bedenine doluyorum. Yüzü omzuma çarpıyor ve kesinlikle kendini kaybediyor.

"Tod da beni sevmiyordu Ava. Paramı istiyordu. Hepsi bu. O iyi bir adam değil ve sen daha iyi birini hak ediyorsun." Elimi başının arkasında gezdiriyorum ve omzumun üzerinden Kaplan'ı bulmak için dönüyorum. "Git," diyorum ama o sadece bana bakıyor. Yüz hatları kilitlenmişti. Aklından neler geçtiği hakkında hiçbir fikrim yok.

"Senden nefret ediyorum." Ava beni itiyor, hareket o kadar beklenmedik ki bir adım geri sendeleyip Kaplan'a düşüyorum, Kaplan beni yakalıyor ama hemen bırakıyor

sanki

derisi asitten yapılmış. Kapiya doğru koşuyor, merdivenlerden hızla iniyor, inerken neredeyse ayağı takılıyordu. Peşinden koşuyorum ama ben ikinci katın sahanlığına ulaştığımda o çoktan aşağıya inmiş, ön kapiya ve sokağa doğru koşmaya başlamıştı.

Lanet olsun. Saniyeler sonra dışarı çıktım, soğuktan korunmak için kollarımı kendime doladım, ama o hiçbir yerde görünmüyordu. Hangi yöne gittiğini bile bilmiyorum ve her yere gitmiş olabilir.

Nabzım hızla atıyor, içeri koşuyorum ve üç kat yukarı çıkıyorum, nefes nefese ofise doğru uçuyorum, ona düştüğümünden beri hareket etmeyen Kaplan'ı geçiyorum ve masama gidiyorum. Telefonumu elime alıp önce teyzemi arıyorum, o açmıyor, sonra annemi arıyorum, o da açıyor. Ona Ava'yla olan her şeyi anlatıyorum -Kaplan ve şantaj hariç- ve teyzemle birlikte bu işi çözmeleri gerektiğini söylüyorum. Ava'nın peşine düşebilirim ama bu ona ne kadar yardımcı olur bilmiyorum.

Yine de onun için endişeleniyorum.

Annem bana Boston polisini ve teyzemi arayacağını ve her şeyi halledeceğini söyledi. Teyzemin onun nerede kaldığını bildiğini düşündüğünü söyledi ki bu içimi rahatlattı. Tekrar şehirde olduğuna ya da başarısız olduğundan sonra hiç ayrılmadığına dair hiçbir fikrim yoktu.

İşim bittikten ve her şey yoluna girdikten sonra telefonumu yere bırakıyorum. Derin bir nefes alıp Kaplan'a bakıyorum. Müzikle yüzleşme zamanı.

KAplan bana bakıyor, öfke ve acı tüm yüz hatlarına kazınmış, dudaklarından kızgınlık damlıyor. "Bunca zaman?" diye soruyor, sesi ürkütücü derecede alçak ve

kaba. "Bunca zamandır sen miydin?" "Evet."

Sert bir yutkunuş, elleri kalçalarında buluşuyor, ağır ağır nefes alırken yüzü yere doğru eğiliyor. "Bana yalan söyledin."

"Tam olarak değil."

"Bu da ne demek oluyor?" diye çıkışıyor, gözleri bir kez daha benimkileri yakalıyor, sesi havayı parçalıyor.

"Seni arabada tanımadığım konusunda yalan söylemedim ve annen bana soyadını verip kartvizitini gösterene kadar kim olduğunu fark etmediğim konusunda da yalan söylemedim. Yeni patronum olacağını bilmediğim konusunda da yalan söylemedim."

Elleri başının arkasında birleşiyor ve zor nefes alıyor, içinde bir duygu savaşı yaşanıyor. "Bunun ne olduğu hakkında bir fikrin var mı..." Sesi kesilirken gözleri bir an için kapanıyor.

"Sana söyleyecektim. Bu yüzden sana mesaj attım ve yüz yüze konuşmamız gerektiğini söyledim. Dün denedim, ama sen

tam başladığım anda çağrıldım."

"Dün mü?! Bana daha önce söylemeliydin!"

"Belki de."

"Belki!" diye kükrer, elleri iki yanına düşer.

"Evet," diye karşılık veriyorum. "Belki de. Çünkü buradaki ilk günden itibaren bana bok gibi davrandın. Kim olduğum hakkında hiçbir fikrin yoktu ve bu sadece canımı çok acıtmakla kalmadı, aynı zamanda sana çoktan kızmıştım."

"Ben mi?" diye tersledi, başparmağını göğsüne sokarak. "Sen ne diye-"

"Çünkü beni terk ettin!" Birbirimizden birkaç santim uzaklaşana kadar masanın etrafında uçarak çığlık atıyorum. "Beni tamamen hayalete çevirdin. Sen benim arkadaşımydın. Benim için önemliydin. Belki bu beni çocuksu ve aptal yapıyor ama ben buna inanıyordum. Ama sonra bir gün gittin. Mesajlarıma, telefonlarıma ve e-postalarımaya cevap vermeyi bıraktın. Forest'ı kaybettim ve sonra hiçbir açıklama yapmadan seni kaybettim."

Aramıza ağır bir yük gibi sessizlik çöküyor. Gözyaşları, sıcak ve acı verici, gözlerimi yakıyor, ama onlara düşme özgürlüğü vermiyorum. Bir adım öne çıkıyor, gözleri fırtınalı bir yeşil, yaklaşan bir kasırga benden geriye kalanları yok etmeye hazır.

"Forest'ı o şekilde kaybetmek neredeyse benim sonum oldu," diye ağlıyorum. "Kabuslar ve suçluluk duygusu her nefesimde yaşıyordu. Herkesin bana söylediği tek şey bunun benim hatam olmadığıydı. Farklı yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Ama sen kafamı hiçbir teselli sağlamayan gereksiz sözlerle doldurmaya çalışmadan ben ağlarken beni dinledin. Olanları anlamlandırmama yardım ettin. Atlatmama. Sana hiç kimseye anlatmadığım şeyleri anlattım. Düşüncelerimi ve hislerimi. Senin de benimle aynı şeyi yaptığını düşündüm. Arkadaşlığımızın özel olduğunu düşündüm."

Kaplan benim merhemimdi ve sonra... öylece gitti. Kafamı sallıyorum, düşüncelerimi temizliyorum ve vites değiştiriyorum.

"Ava bana Colorado'daki on sekizinci doğum günü

partime geldiğini söyledi. Oradaymışsın, mayomun içinde bana bir kez bakmışsın ve gitmişsin. Bu doğru mu?"

"Evet. Bu doğru."

Acı içimde bir delik açarak nefesimi kesiyor. Yutkunuyorum, bir adım geriye düşüyorum ve yakındaki bir masanın üzerine iniyorum. Tanrım, buna inanamıyorum. Bu yüzden arkadaşım olmayı bıraktığına inanamıyorum.

"Lütfen git," diye yalvarıyorum, soğukkanlılığımın son kırıntısıyla, aklımı kaybetmek üzereyken ve kaybettiğimde onu seyirci olarak istemezken.

Gitmek için hiçbir hareket yapmıyor ve ben bunu yapamam. Yapabileceğimi sanmıştım ama ondan sonra.

Kendimi masadan kalkmaya zorlayarak kendi masama dönüyorum ve eşyalarımı topluyorum. Burada işim bitti.

Bugün araba kullanmadım, yürüdüm, bu yüzden otoparkın olduğu arka kapıya yönelmek yerine ana girişten çıkıp onun yanından geçmek zorunda kaldım. Bir el uzanıyor, sağ ön kolumu tutuyor, beni durduruyor ama ona bakmıyorum. Bakmıyorum.

"Akşam yemeği yedin mi?"

"Akşam yemeği mi?" İnanılmaz bir kahkaha attım.

"Evet. Akşam yemeği. Bu sabah bana konuşmamız gerektiğini söyleyen bir mesaj attın ve ben de bu gece buraya sana yemek ısmarlamak için geldim."

Ağırlığımı sol ayağıma veriyorum, başımı öne eğiyorum.

"Benimle yemek ye, Bunny. Lütfen. Açıklayacak şeyleri olan tek kişi sen değilsin."

İsteksizce dönüp ona bakıyorum. Ne söyleyeceğini duymaktan korkuyorum ama sanırım kalbimin yine de bunu duymaya ihtiyacı var. Gerekirse buna kapanış diyeceğiz. Bana Bunny dedi. Bunun acısı çok zarif bir şekilde yıkıcı.

"Tamam. Akşam yemeği."

Parmakları parmaklarımla iç içe geçene kadar eli kolumdan aşağı kayıyor, sonra beni arka çıkışa, merdivenlerden aşağıya ve arabasına götürüyor. Binmeme yardım ediyor, kapıyı arkamdan kapatıyor ve ben koltuğa yığılıyorum, aklım başımdan gidiyor. Mahvolmuştum.

Bizi karanlık Boston sokaklarında dolaştırırken sessizdik. Hiç konuşmadan bir ara sokağa giriyor, arabayı park ediyor ve inip arabayı çalışır halde, beni de içeride bırakıyor. Birkaç dakika sonra, kim bilir ne dolu beyaz bir çantayla geri dönüyor ve sonra tekrar yola koyuluyoruz. Onun yerine park edene kadar beni evine götürdüğünü fark etmedim.

Bir restoranı tercih ederdim. Halka açık bir yer. Ama sanırım bu Kaplan Fritz gibi biriyle açıkta yapabileceğim türden bir konuşma değil. Kuzenim bu gece ona şantaj yapmaya çalıştı. Ben de öyle. Tüm o konuşmalar hâlâ bilgisayarımda kayıtlı. Ve doğrusu, yüzde yüz masum olsalar da, yanlış yorumlanabilirler.

Eğer isterse ciddi zararlar verebilir. Umarım o kadar ileri gitmez.

Yolcu kapısı açılarak beni ışıkla yıkıyor ve uyuşuk bir şekilde arabadan iniyorum, başımı eğip paltomla üzerimi örterek dairesine kadar olan kısa mesafeyi yürüyoruz. Hâlâ basın tarafından takip edilip edilmediğini bilmiyorum. Dışarıda pusuya yatmış birileri var mı bilmiyorum ama görülmek ya da tanınmak istemiyorum.

Kaplan ışıkları yakıyor, arka kapıyı arkamızdan kilitliyor ve alarımını kuruyor. "Takip edilmedik ve burada kimse yok," diyor sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi. "İçeride yemeğimizi alırken kameralarımı kontrol ettim."

"Güzel."

Birinci kata doğru yürürken ışıkları açıyor, beyaz çantayı mutfağa bırakıyor ve görünüşe bakılırsa deniz ürünleri olan bir şeyler alıp tezgâhın üzerine koyuyor. Aç değilim, bu yüzden büyük aile odasından geçiyorum, mürekkep gibi suya ve ötesindeki Boston silüetine bakıyorum, ama önce bir şey gözüme çarpıyor. Muhtemelen bir zamanlar iki kasaba evinin arasındaki orijinal bölmeyi ayıran büyük gömme kitaplıkta, buraya ilk geldiğimde keşfetmediğim resimlerle dolu raflar var.

Kardeşleriyle birlikte çocukluktan günümüze kadar uzanan fotoğrafları. Ailesi. Tıp fakültesi mezuniyetinde. Göz alıcı beyaz bir teknede yelken açarken. Yeğeni Stella. Ve Forest. Grnēe bakılırsa ikisi de niversitedeyken, kol kola, her ikisi de gömleksiz ve aptal sırtıēlarından sarkan purolarıyla.

Parmaklarım çerçevenin camına dokunuyor, Forest'ın yüzünde geziniyor. Orada çok mutlu görünüyor. Bu, zihni ona karēı dönmeye baēlamadan önce olmalı. nc sınıfın bitiminden önce eve gelmiēti ve ilk baēta onu tanıyamamıētım. İlaçlarını düzenlerken haftalarca hastanede kalmıētı ve annemle Elijah onu görmeme izin vermemiēlerdi.

Her gün okuldan eve gelirdim ve birlikte video oyunları oynardık. Bazı günler iyi geçerdi. Bazı günler kendi kendine mırıldanır ya da duyamadığım veya göremediğim insanlarla tartıēmaya girerdi.

Öldüğü gün eve geldiğimde dudaklarında bir gülümseme vardı. Yukarı gelmeden önce ona on beē dakika vermemi söyledi. nce duē almak istediğini söyledi. Kendime bir ēeyler atıētırdım ama sonra bir gürültü duydum ve yukarı koētum ve onu yatak odasında bir kiriēe asılı, vücudu çırpınırken buldum. Yanına gitmeye alıētıęımda beni tekmeleyerek uzaklaētırdı ve ben de koēup 911'i aradım. Döndüğümde morarmıē ve gevēemiēti; kendini bağlamak için kullandığı sandalyeyi kullanarak yukarı tırmanıp onu serbest bırakabildim. Ağır bir gümbürtüyle dēti. Yaēadıęım sürece asla unutamayacağım bir sesti ve sonra ambulanstaydık.

Onu bulacağımı biliyordu. Buna güveniyordu çünkü babasının olmasını istemiyordu ve Ellis o zamana kadar evde yaēamıyordu çünkü iki ocuk da benden çok daha büyüktü. Cenazesine kadar neredeyse katatonik bir haldeydim. Sonra içimdeki her ēey kırıldı ve beni ayakta tutan, benimle birlikte ağlayan, benimle aynı suçluluk duygusunu hisseden kiēi, ēimdi arkamda duran adamdı.

"Onu her gün zlyorum."

"Ben de," diye mırıldanıyorum, düştüğünü fark etmediğim gözyaşlarımı siliyorum.

"Dövmemin ne olduğunu biliyordun."

"Onu ben çizdim. Sırtındaki Forest dövmesinin resmini onun için çizdim. Annem ve Elijah kavga etmeye başlamışlardı ve bunun onun için her zaman nasıl sonuçlandığını biliyordum. Colorado'yu, hayatımı ve oradaki arkadaşlarımı, Forest'ı seviyordum. Oradan ayrılmak istemiyordum, bu yüzden bana oradaki evimizi çevreleyen ormanı hatırlatan bir resim çizdim. Onun adı."

"Bunu bana hiç söylemedi."

Omuz silkiyorum, hâlâ resme bakıyorum çünkü buna başka ne diyeceğimi bilemiyorum.

Güçlü parmaklar saçlarımın arasından geçerek uzun tellerden birini etraflarında dolaştırıyor. "Seni tanıımıyordum ama nedense seninle vakit geçirdikçe bana Bunny'yi daha çok hatırlatmaya başladın. Yüzünü pek hatırlamıyordum ve göz rengini kafamda yanlış canlandırmışım. Ama sende aklımı Bunny'ye götüren bir şey vardı Bianca. Gerçek adını hiç bilmiyordum. Bunu biliyor muydun?" Gelmiş geçmiş en saçma şeymiş gibi kıkırdıyor, ki belki de öyledir. "İçgüdüsel olarak Bunny olmadığını biliyordum ama herkes sana öyle sesleniyordu, başka bir şey demiyordu. Annemin Bunny diye hitap ettiği bir arkadaşı var ama gerçek adı Barbara. Sanırım bu bir mavi kan olayı, bu yüzden fazla düşünmedim."

"Üniversiteye gidene kadar bana Bunny'den başka bir isim verilmedi ve ben de kendimi Bianca olarak tanıttım çünkü Bunny kulağa çocukça ve biraz da aptalca geliyordu. Lisede bile. Öğretmenler, arkadaşlar, ben hep Bunny'ydim. Ailemin yanında hâlâ öyleyim."

"Seni neden hayaletimde bıraktığımı biliyor musun?"

Dönüp onun çalkantılı yeşil gözlerine bakıyorum, beni iliklerime kadar sarsan bir yoğunlukla içime işliyor. "Bana söylemeni istiyorum," diyorum, Ava'nın onun beni gördüğünde tiksindiğine dair söylediklerini dile getiremeden. "Gerçeği."

Elimi tutarak beni alt kattaki mutfağa götürüyor ve adadaki bir tabureye oturtuyor. Yemekleri hazırlamıştı ve kadehlerde şarap vardı ama hepsini görmezden geliyorum. Yanımdaki koltuğa oturuyor, dizlerimiz birbirine değecek ve birbirimize bakacak şekilde dönüyoruz.

Gözleri bir kez daha tuttuğu elin üzerinde, parmakları benimkilerle oynarken, "Sana sürpriz yapmak için Colorado'ya uçtum. Ellis'le iletişim halindeydim ve üniversiteye gitmeden önce onlarla kutlama yapmak için bir hafta orada kalacağından bahsetti. Vakti olmayan bir asistandım ve e-posta ve mesajlaşmamıza rağmen seni görmek istedim. Cenazeden kısa bir süre sonra ayrıldığımdan beri seni görmemiştim ve son gördüğümde iyi olmadığın için kendi gözlerimle iyi olduğundan emin olmam gerekiyordu."

Yukarı bakıyor, ifadesi yumuşak, başı eğik, o kadar yakın ve tanıdık ki bunu hissetmek garip olmalı, ama değil.

"Ön kapıya kimse cevap vermedi, ben de arka tarafa gittim ve herkesi havuzun başında buldum. Kapıdan girmeden hemen önce bir kadın kendini yukarı çekti ve sudan çıktı. Onu sadece arkadan gördüm, kahverengi saçlarından sırtının ortasına kadar su damlıyordu ama onu görünce nefesim kesildi. Tek düşünebildiğim onunla konuşmam gerektiği idi. Onunla tanışmam gerektiği idi. Kıpırdadı, yüzü gökyüzüne dönüktü ve daha tatlı kıvrımlarını ve pürüzsüz, soluk tenini bir anlığına yakaladım ve sonra biri adını seslendi. Biri Bunny diye seslendi ve büyülendiğim kadın başını çevirip cevap verdi."

Nefesim göğsümde sıkışıyor, gözlerim kocaman açılıyor. Ayağa kalkıyor, elimi bırakıyor ve aramıza mesafe koyuyor.

"Bu beni hasta ediyordu, Bunny. Sen Forest'ın küçük kız kardeşiydın ve seni son gördüğümde bir çocuktun. Seni hep öyle düşündüm. Sana Rina'ya davrandığım gibi davrandım. Seni orada, on sekiz yaşında görene ve seni isteyene kadar bunun ötesinde hiçbir şey düşünmedim.

Bu yanıltı. Ben yirmi dokuz yaşımdaydım ve sen de sendin, bu yüzden ayrıldım. O anda artık seninle konuşamayacağıma karar verdim."

"W-" Boğazımdaki kurbağayı temizliyorum. "Neden bana söylemedin? Bana bir açıklama yapmadın? Tüm o mesajlar ve e-postalar cevapsız kaldı."

Aramızdaki boşluğa mizahsız bir kıkırdama vuruyor. "Ne diyecektim ki? Seni bikininin içinde gördüğümü ve senden o kadar tahrik olduğumu, artık arkadaşın ve sırdaşın olamayacağımı mı?"

"Peki ya şimdi? Şimdi beni nasıl görüyorsun?"

Başparmağı alt dudağımda geziniyor, bakışları hareketi takip ediyor, gözlerime yerleşmeden önce yüzümün her çizgisini ve özelliğini alıyor. "Şimdi seni keskin dili ve keskin zekâsıyla bir şekilde derimin altına girmeyi başarmış bir kadın olarak görüyorum. Sonsuz cesareti ve utanmaz kırılganlığıyla. Tatlı gülümsemeleri ve yumuşak kalbiyle. Muhteşem yüzü ve çarpıcı kıvrımlarıyla. Geçilmez olduğuna yemin edebileceğim bir katmanı aştin. Sen olduğun için mutluyum Bunny, ama seni önce Bianca olarak tanıdığım için de rahatladım."

"Aksi takdirde beni yalnızca Forest'ın küçük kız kardeşi olarak göreceğiniz için mi?"

"Belki." Eli yüzümü kavırıyor. "Ama şu anda seni öyle görmüyorum."

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor, nefesim kesiliyor. "Mankenler ve sosyetiklerle çıkıyorsun. Benim gibi kızlarla değil."

Yüzünde bir gülümseme beliriyor, yaklaştıkça sırtışı çarpıklaşıyor. "Bana çıkma mı teklif ediyorsun? Çünkü ben sadece mankenler ve sosyetiklerle çıkarım."

Göğsüne vuruyorum ve o da elimi yakalayıp çarpan kalbine bastırıyor.

Gülüyor, elimi ağzına götürüp avucumu, bileğimi öpüyor ve sonra kucağında tutuyor. "Sadece mankenlerle ya da manken gibi görünen kadınlarla çıktım çünkü aşk ya da ilişkiler hakkında hiçbir zaman olumlu bir fikre sahip olmadım. Bunun sonucunda ortaya çıkan bazı korkunç şeyler gördüm ve her zaman

Belli bir kadın tipiyle birlikte olmam gerektiği söylenmişti. Birinin bana kiminle birlikte olmam gerektiğini söylemesi fikrinden nefret ediyordum. Madalyonun öteki yüzünden bahsetmiyorum bile, yani benimle çıkan ama beni hiç umursamayan, sadece kendi bencil çıkarlarını düşünen kadınlardan. Daha da ötesi, ben yalnız biriyim. Bu şekilde olmayı sevdim. Kimseye hesap vermek ya da yaşam tarzımı değiştirmek zorunda kalmamak. Son birkaç yılda, hiçbir zaman gerçek bir bağ kuramayacağımı bildiğim kadınlarla çıkmak daha kolay hale geldi. Dürüst olmak gerekirse, yaklaşık bir yıl önce bir kadın buraya girip kullandığımız prezervatifi almaya ve ondan hamile kalmaya çalıştıktan sonra çıkmayı büyük ölçüde bıraktım."

Gözlerim yuvalarından fırlıyor, elimi ağzıma götürüyorum. "Ciddi misin? Bunu biri mi yaptı?"

"Artık burada neden bu kadar yüksek güvenlik önlemleri aldığımı biliyorsunuz."

Dudaklarımı yalıyorum ve derin bir nefes alıyorum. "Yani... bu... bilirsin, seni çeken şey bu değil mi?"

Eğiliyor, dudakları çenemden kulağıma doğru ilerliyor ve fısıldıyor: "Sanırım bu konudaki tercihlerimi sana zaten açıkça belirttim, ama hayır, beni cezbeden bu değil. Ben seni çekici buluyorum."

"Ve acı," diye takılıyorum, ama o sadece geri çekiliyor, bana bakıyor, artık gülümsemiyor. Yeşil gözleri biraz daha koyulaşırken, biraz daha şehvetle dolarken kanım kulaklarımda dolaşüyor, ancak pürüzsüz dış görünüşünün altında gizlenen temkinli bir belirsizlik var. Dile getirmediği bir soru.

Eli kalçama çarpıyor, başparmağı kalçamın iç kısmında aşağı yukarı kayıyor. "Nefes almayı bıraktın." Sanki onun sözleriyle tetiklenmiş gibi, ciğerlerim nefesimin her zerresini dışarı atıyor. Şeytani bir şekilde sırtıyor. "Bazen evet. Biraz acı çekme düşüncesi seni korkutuyor mu? Şimdiye kadar hissettiğin en iyi şeymiş gibi hissettireceğime söz versem bile mi?"

Karnımda ılık bir arzu sarmalı birikiyor, yüzüm durdurulamaz bir kızarıklıkla ısınıyor. Öyle mi? Bilmiyorum. Bunu ne yaptığını bilen biriyle hiç denemedim. Bunu zevkli

hale getirecek biriyle. Öyle değil mi?

Cumartesi gecesi ne dedi? Acıdan çok zevkle ilgili olduğunu mu? Ve eğer öyle bir şeyse.

"Hayır. Seninle olmak beni korkutmuyor."

Kalçamdaki eli sıkıyor ve ben bunun nereye gittiğini biliyorum. Çıldırılmış arzusu tüm yüzünü kaplamıştı. "Karşı koymaya çalıştım. Seni vakıf binasına girerken gördüğüm andan itibaren bununla savaşmaya çalıştım. Sana duyduğum bu inanılmaz ihtiyaçla. Ve sadece bedenim için değil. Onunla savaşmaktan yoruldum. Savaşmak istemiyorum. Sadece seni istiyorum."

Başımı salladım. "Cumartesi gecesi ne olursa olsun, senin için o kız olmayacağım."

Eli daha yukarı kayıyor, beni yoğuruyor. "Peki sen benim için hangi kız olduğunu sanıyorsun?"

"Belki de benim sorum sana budur," diye karşılık veriyorum kaşlarımı çatarak. "Bana ilişki istemediğini söylüyorsun ve bunu anlıyorum. Ben de bir ilişkiden yeni çıktım ve tüm bunlara tekrar hazır değilim, ama bu beni sıradan yapmaz ve bu paylaştığım anlamına gelmez."

Sanki söylediğim şey hayatında duyduğu en saçma şeymiş gibi kıkırdıyor. "Bunny, seni paylaşmak gibi bir niyetim yok. Asla. Kim olduğunu ve bunun benim için ne anlama geldiğini bilmek mi? Sen benim kafamdaki sıradanlıktan en uzak şeysin." Öne doğru eğildi, tek görebildiğim yeşil gözleri. "Seni istiyorum Bianca. Sadece seni. Ama sana güvenebilir miyim? Yani, sana gerçekten güvenebilir miyim?"

Fya da son yirmi yıldır, beni çevreleyen dünyanın nelerden oluştuğunu ve kendi dünyamın peşinden koşmak için ne kadar sınırlı bir kapasiteye sahip olduğunu fark ettiğimden beri

Kader ve özgür irade, bu benim gerçekliğim oldu. Her zaman eylemlerimin sonuçlarını düşündüm. Asla sadece şu anda olan bir zamanda yaşamadım.

Üniversite. Tıp fakültesi. Asistan. Devam ediyor. CEO. Kolumda belli bir şekilde görünecek ve dünyadaki konumumu güçlendirecek bir kadınla evlilik. Dünya bizi nasıl görmek istiyorsa öyle görüyor, biz öyle olsak da olmasak da.

Doktor kısmı hariç, geri kalanı siktir olup gidebilir.

Hayatım ve kim olduğum konusunda en ketum olan benim çünkü kaybedecek en çok şeyim var.

Bu yüzden yalnız olmayı ya da sadece ailemle birlikte olmayı seviyorum. Ya da yelkenciliği bu kadar çok sevmemin nedeni. Bana bu özgürlüğü veriyor. Beni çevreleyen beklentilerden kurtulma özgürlüğü. Dünyanın benden gördüklerinden ve taleplerinden özgürleşiyorum.

Ama Bunny beni tanıyor. Ona anlattığım şeyler, paylaştığım kendimden parçalar.

Ve Bianca geri kalan hiçbir şeyi umursamıyor. Hiç umursamadı.

Beni sadece kendim olarak istedi.

Bianca'nın badem gözleri umutsuzca benimkilere bakıyor ve ben onun küçük, masum, baykuş gözlü haline neredeyse gülmek istiyorum. Aslında vermek istediğimden çok daha azını isterken çok şey istediğine inanıyor. Ondan. Başka kimse yok çünkü bu gece ne oldu böyle?

Bianca, Bunny mi?

İçim çığlık atıyor, EVET! Bunu biliyorduk. O bizim.

Kafam hala yetismeye çalışırken. Restorana girdiğimde, Bianca'nın kuzeninin yaptığı tehdit hakkında Morgan Fairchild'ı aradım. Bianca'nın annesi ve teyzesinin hallettiğini söylemesi umurumda değil. Bu benim için yeterince iyi değil.

Evet, güzel bir geceydi.

Bana şantaj yapmaya çalışan dengesiz bir kadınla uğraşmak ve sonra Bianca'nın gerçek kimliğini keşfetmek. Ya da daha çok Bunny'nin gerçek kimliğini.

Bir yanım hâlâ bunun yanlış olduğuna inanıyor ama o artık bir çocuk değil. O havuz başında gördüğüm kadın. İlk görüşte kalbimi çalan kadın. Bunny'nin o uzak düşüncesi o günden beri beni esir aldı. Dünyadan ve kadınlardan saklanmamı kolaylaştırdı çünkü ona asla sahip olamayacağıma göre başka kimseyi istememe gerek yokmuş gibi geliyordu. Ama Bunny burada.

Sadece o daha iyi.

Son birkaç haftadır aklımdan bir saniye bile çıkaramadığım kadın o. Benimle kavga eden ve umursamayan kadın.

Bianca, bunca zamandır nefret etmediğimi bilmeden özlediğim her şey.

Acıyı sevdiğimi söylerken haksız değildi. Gerçekten severim. Benim şartlarımda olduğu sürece acı vermeyi ve almayı seviyorum. Ama bu benim asla oynamadığım bir oyun. Sevgililerinize güvenmediğinizde, onlara imzalattığınız yasal belgelere rağmen, sık sık açılmazsınız. Bir fısıltı. Bir fısıltı.

Öneri. Hayatım çok aleni. Çocukları tedavi ediyorum. Ailem kraliyet ailesidir. Yüzüm her yerde.

Ama onu tanıyorum. Ona güveniyorum.

Yani bu kadınla sert oynayabilme fikri? Sikim şimdiden zonklamaya başladı.

"Bana her konuda güvenebilirsin," diye bastırıyor, neredeyse öfkeyle. Bu soruyla onu incittim, tıpkı yıllar önce çekip giderek onu incittiğim gibi. Bunun için telafi etmem gereken çok şey var.

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Başka bir şey söylemeden ayağa kalkıyorum, onu kollarıma alıyorum ve tezgâhın üzerine bırakıyorum. Gözlerinin içine bakıyorum, ne kadar tatlı ve masumca yozlaşmış görüldüğüne hayret ediyorum. O güzel geyik gözleri, göstermeden edemediği bir yanmayla dolu ama yine de biraz gergin. Kalçalarını bulup onu kenara doğru iterek bacaklarını etrafıma sarmaya zorladığımda nefeslerinin düzensizliği onu ele veriyor.

İçeri giriyorum, sola doğru hareket ediyorum, dudaklarının onu nasıl takip ettiğine sırtarak bakıyorum ve sağa doğru uçarak boynunun hemen altındaki yumuşak, güzel kokulu tene konuyorum. Kıkırdıyor ve ben de ona gülümsüyorum, ısıırıyor ve yalıyorum.

"Geçen gece ağzının tadına bakmayı o kadar çok istedim ki," diyorum ona, sıcak ve ıslak tenine serin hava üfleyerek.

"Yapmadın," diye inliyor, başı geriye düşüyor, ben onu emerken elleri saçlarımda. Çok hassas ve tanrım, onunla ilgili her şeyi seviyorum. Bana vermek zorunda olduğu her nüansı, siniri ve tatlı nefesi keşfetmek için zaman ayırmak istiyorum. Bu düşünce beni bir an duraksatıyor.

Benim için daha önce hiç böyle olmuş muydu?

"Normalde öpüşmeyi pek sevmem." Geri çekiliyorum ve onun yarı baygın gözlerini buluyorum.

"O zaman doğru kızı öpmemişsin." Hiçbir fikri yok.

Her şey doğru zamanda ve doğru anda bir araya gelene kadar geçen otuz altı yıl.

Daldım, dudaklarını yakaladım, o yumuşak şeker yastıklarını, sıcak nefesini üzerimde hissettim, beni içine çekti. Tepkim anında oldu. Fünyesi bitmiş bir dinamit lokumu gibi. Patlıyorum, ona verdiğim tepkiyi durduramıyorum. Tadı, kokusu, beni çevreleyen hissi. Onun.

Ellerim saçlarına gidiyor ve onu olabildiğince sıkıca kendime doğru çekiyorum, büyük, yumuşak göğüsleri göğsüme çarpıyor. Gümbürdeyen bir inilti boğazımın derinliklerinden titreşiyor ve gömülmek için can attığım cennet gibi nokta olan kalçalarının tepesine doğru ilerliyorum.

Masum bir tavşan olmaktan çok uzak olan Bianca başını eğiyor, dili doymak bilmez bir şekilde benimkini ararken sırtımı kavlıyor, tırnakları etime batıyor ve beni kendisine doğru tutuyor. Dillerimiz birbirine çarpıyor, tutku ve çılgınlık onu ele geçiriyor, ben onun bluzunu yırtıp başının üzerinden geçirirken, benim gömleğim de onu takip ediyor.

Ellerim göğüslerini buluyor ve kendimi onun nefis ağzından uzaklaştırıyorum, geçen gece görmekten mahrum kaldığım şeyi görmek için endişeleniyorum. Titrek bir nefes alıyorum. Hayal ettiğimden bile daha güzeller. Arkasına uzanarak sütyeninin kopçasını açıyorum, dudaklarım omzunu öpüyor. Bir kez çözüldüğünde, dişlerim önce bir omuz askısını, sonra da diğerini sürükleyerek saten kumaşın düşmesini ve yerdeki gömlek yığınının katılmasını sağlıyor.

Bianca seksi iç çamaşırlarından hoşlanıyor, güzel kıyafetlere ve ayakkabılara olan tutkusu göz önüne alındığında bu hiç de şaşırtıcı değil. Bu özelliğine bayılıyorum. Bu beni çılgına çeviriyor ve ellerimi doldurmaktan daha fazlasını yapan, mükemmel orantılı pembe meme uçlarıyla uçlanmış göğüslerini avuçlarken bunu ona söylüyorum.

Başparmaklarımı etrafında döndürüyorum, aşağıya dalıp birini ağzımın derinliklerine çekmeden önce sert tepelerinin üzerinde ileri geri fırçalıyorum. Tadı bal, şeker ve güneş ışığı gibi ve çıkardığı sesler beni kesinlikle cıldırıyor. Özellikle de bunu yaptığında...

"Kaplan. Tanrım, Kaplan."
Bu. Bu her şey.

Sahte sesler çıkaran kadınlar oldu. Bana duymak istediğimi düşündükleri şeyi verdiler. Oscar'a layık performanslar sergilediler. Ama Bianca değil. Bu kadında yapmacıklık yok. O gerçek ve benim. "Bu gece sana yıldızları göstereceğim."

Onu üst kata çıkarmak istiyorum. Onu yatağıma sermek ve her yerini yalayıp yutmak istiyorum. Ama onu öpmeden duramıyorum. Göğüslerine dokunmadan duramıyorum. Dilimi yumuşak karnında gezdirirken onu sırtını kavislendiren ve vücudunu titreten soğuk taşın üzerine yatırmaktan kendimi alamıyorum.

İnliyor ve iç çekiyor, ellerim pantolonuna değdiğinde titriyor ve yüzümün altında olabileceği bir elbise ya da etek giymediği için sinirleniyor. Düğmesini ve fermuarını çözerek bacaklarından aşağı kaydırıyorum, sütyenine uyan soluk mor külotuna bir göz atıyorum ve sonra onlar da gidiyor.

"Kaplan!"

Sesindeki aciliyet gözümü kaldırmama neden oldu. Dirseklerinin üzerinde doğruluyor, dişleri alt dudağını öfkeyle çiğniyor ve bana tam olarak anlayamadığım bir şeyle bakıyor.

"Ne oldu? Seni incitiyor muyum?" Daha ona dokunmadım bile.

"Hayır. Bu. Um. Belki bunu üst kattaki odanızda yapsanız daha iyi olur. Bilirsin, biraz daha karanlık bir yerde. Daha samimi olur," diyor, ters ters bakmaya başladığımı fark edince. Ve bir kez daha, onun lanet olası eski nişanlısını ve annesini öldürmek istiyorum. Ve muhtemelen kuzenini de. Ve bir kadının bedeni üzerinde bu kadar baskı kuran bir toplumu.

Kendini örtmeye çalışıyor ama elini tokatlayarak uzaklaştırıyorum.
Hayatta olmaz.

Bir adım geri çekilip ona bakıyorum, tamamen çıplak ve görkemli bir şekilde tezgâhımın üzerine tünemiş. Koyu renk saçları her tarafına dökülmüştü. İri göğüsleri ve pürüzsüz karnı yuvarlak kalçalarına ve uyluklarına doğru uzanıyordu. Ağzımı ve sikimi arzulayan mükemmel, çıplak amcığı. Sonra

tekrar

Büyük, yuvarlak, badem rengi gözleri ve titreyen kırmızı dudakları.

Benim için daha mükemmel olabilir miydi?

Elini tutup ağrıyan aletimin üzerine koyarken onu oturmaya zorluyorum ve her bir sert santimimi

kavramasına izin veriyorum. "Bunu hissediyor musun?"

Homurdanıyorum, alt dudağını avucumun içinde sıkıyorum. dişlerimi onunkilerden uzaklaştırdım. "Şu anda ne kadar tahrik olduğumu hissediyor musun? Bunu bana sen yapıyorsun. Daha önce hiç kimse için böyle olmamıştı. Senin her bir mükemmel, güzel santimin için çelik gibi sertim. Haftalardır ağzımın suyu akıyor. Benim için delicesine seksisin." Alnım onunkiyle buluşuyor. "Nefesimi kesiyorsun Bianca. Tanrı bana seçme şansı verseydi tam olarak yaratacağım şeysin."

Göğsüme bakıyor, beni kavrayan eli yukarı kayıyor, karın kaslarım boyunca gıdıklanıyor ve mürekkebinin etrafında dönüyor. "Kıvrımlarımı hep sevmişimdir, ta ki..."

Yüzünü avuçlayıp gözlerini tekrar kendime çekiyorum. "Vücudunu seviyorum. Kıvrımlarını seviyorum. Sen de kıvrımlarını seviyorsun. Başka ne önemli? Benim sana güvendiğim gibi sen de bana güven. Benim seni sevdiğim gibi sen de kendini sev."

Titrek bir nefes alıyorum ve dudaklarının kenarını yalayarak tadına bakıyorum. Ağzını ve boynunu öperek, parmaklarım göğüsleriyle ve amının pürüzsüz tümseğiyle oynarken onu tekrar zevk sükûnetine sokuyorum. Başparmağım dudaklarının kenarında, şişmiş klitorisinin üzerinde ona hiç baskı yapmadan kayıyor. Parmaklarımın ucunda parçalandığını hissediyorum ama dilimin tadına bakmak için can atıyorum. Ben onu bu şekilde bir aşağı bir yukarı kaydırırken ağzı sessiz bir solukla açılıyor ve boynuna doğru gülümsüyorum.

Bianca delicesine duyarlı ve bıraktığında inanılmaz derecede seksi. Onun vücuduna yapmayı planladığım şeyler, test etmeyi ve zorlamayı düşündüğüm sınırlar sınırsız.

"Arkana yaslanma," diyorum vücudunu aşağı doğru takip ederken. "Açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi seni

yememi izle."

Kalçalarını aralayıp omuzlarımla üzerine attığımda ve ağzımla amını kapattığımda keskin, hırıltılı bir nefes ciğerlerinden kaçıyor.

Ellerimi ipeksi kalçalarında gezdirirken, onu tadarken, klitorisini emerken boğazımdan bir gümbürtü kaçıyor. Yüksek sesli bir inleme ve ardından eli saçlarımda, sanki bu hisle ne yapacağını bilmiyormuş gibi beni köklerimden kavlıyor. Daha önce kimse onun amını böyle yemiş miydi? Bundan şüpheliyim. İçimde sahiplenici bir tatmin duygusu alevlenirken mağara adamı gibi hırlıyorum.

Bu tatlı, masum küçük tavşan artık benim.

Kıçı taştan kalkıyor, ben damlayan girişine doğru kayarken dilimi arıyor. Bacaklarından birini bırakıp göğsünü tutuyorum ve çığlık atana kadar meme ucunu sıkıyorum. Sonra dilimi içine sokuyorum ve çığlığı alçak, uzun bir iniltiye dönüşürken başı geriye fırlıyor. Onu böyle beceriyorum. Dilim onu yiyip bitiriyor. Girdaplı dalmalar ve derin yalamalar.

Bacakları omuzlarımda titremeye başladığında geri çekiliyorum ve orgazmı engellendiği için hoşnutsuz bir inilti çıkarıyor. Amına soğuk hava üflüyorum ve gözlerim onunkilerdeyken klitorisini tokatlıyorum. Çığlık atıyor, ama ben zaten oradayım, iki parmağımı içine sokarken acıyı hafifletmek için ağzıma geri çekiyorum. Bunu sürdürüyorum, acı ısırıkları ve mutluluk veren zevk arasında gidip geliyorum, o kadar heyecanlanana kadar doruk noktasıyla oynuyorum, boşalmasına izin vermem için bana yalvarıyor.

O kadar sertleştim ki kot pantolonum patlamak üzere, ağzım ve çenem ondan sızan uyarılmayla özensiz. Çarpık parmaklarım içindeki noktayla oynuyor, amının duvarları titriyor, kasılıyor, tıpkı kızım gibi.

"Lütfen." Bir başka yalvaran çığlık ve onu daha fazla inkar edemiyorum. Onunla bu şekilde oynamama izin vererek çok iyi bir kız oldu ve bunu ona daha önce olduğundan daha yüksek sesle inlemesini sağladığını söyledim. Sırada ne olduğuna dair hiçbir fikri olmasa bile.

Parmaklarımın hızını artırarak ona tekrar üflüyorum. Kontrolsüzce titriyor, bir eli tezgahın üzerinde, diğeri göğsüyle oynuyor. Bacakları etrafıma daha sıkı sarılıyor, beni tekrar içine bastırmaya çalışıyor ve ben de ona istediğini veriyorum. Dudaklarım klitorisini yakalıyor ve ağzımın içine sertçe emiyorum, parmaklarım daha hızlı ve daha hızlı hareket ederken dilimle fiskeliyorum. Patlıyor, bir an için o kadar güçlü bir salıverme çılgılığı atıyor ki, tezgahıdan düşeceğinden korkuyorum.

Vücudu fırlıyor, neredeyse üzerime düşüyor, eli saçlarımda beni geri çekerken daha yakına çekmeye çalışıyor. Bu çok fazla. Bu kadar uzun süre inkar edildikten sonra çok fazla baskı ve çok fazla zevk ve ona karşı kolay ya da nazik davranmıyorum. Ama orgazmının son zerresini de vücudundan çekip aldığımda, çok hassas amını yalayarak temizlediğimde, hafifçe gülerken nefes nefese tezgâha yaslanıyor.

"Yıldızlar," diye mırıldanıyor, gözleri kapalı. "Kesinlikle yıldızları gördüm."

Ayağa kalkıp terli vücudunu, göğüslerini öpüyorum, ta ki dudaklarına varıp nazik bir öpücük verene kadar. "Çok mu fazla oldu?"

Gözlerini açıyor, elini kaldırıp saçlarımın bir kısmını yüzümden geriye doğru tararken şiş dudaklarında sersem ve memnun bir sırıtış beliriyor. "O kadar güzelsin ki bazen başa çıkmak imkânsız oluyor. Özellikle de böyle görüldüğünde. Hayır. Çok fazla değildi. Çok fazlaydı. Daha önce hiç yaşamadığım kadar. Ama hoşuma gitti."

"Güzel."

"Tezgahınızı temizlememiz gerekecek."

Kıkırdayarak onu daha derinden öpüyorum, böylece bunun bekleyebileceğini biliyor. Bu gece onunla işim bitmedi. "Bacaklarını etrafıma sar, güzel kız." Yapıyor ve onu tezgahıdan kaldırıyorum, merdivenlere doğru giderken onu kendime doğru tutuyorum.

"Kaplan, yürüyebiliyorum!"

"Seni daha önce de taşıdım ve bana yardım et, eğer küçük ya da hafif olmadığınla ilgili tek bir kelime edersen ya da aklından hangi zehirli şey geçiyorsa, kışına el izim kırmızı görünene kadar şaplak atarım."

"Sadece düşmek istemiyorum."

Geri çekiliyorum ve merdivenlerin yarısında gözleriyle buluşuyorum. "Seni bırakacağımı mı sanıyorsun?"

"Hayır. Bilmiyorum. Sadece devam et."

Merdivenleri bitirdim ve koridordan yatak odama geçip onu yatağa yatırdım. Pantolonum yere düşüyor ve gözlerim onunkilerle buluşana kadar üzerinde sürünüyorum. Bacaklarından birini yukarı kaldırıp omzuma koyuyorum ve sonra hiçbir uyarı ya da kelime kullanmadan içine giriyorum. Prezervatif yok. Bizi ayıran hiçbir şey yok.

Zevk o kadar coşkulu ve yabancı ki, ciğerlerimdeki her nefes anında dışarı atılıyor.

Bunu hiç kimseyle yapmadım. Prezervatifim olmayan ve gizlilik sözleşmesi imzalamadığım bir kadını becerdim. Bunun benim için, hayatım için ve şimdiye kadar nasıl yaşadığım için ne anlama geldiği benim için kayıp değil.

Ama Bianca sıradan bir kadın değil. Son on yıldır ruhumun bir parçası. Zihnimin daimi bir sakini. Bırakın bu şekilde birlikte olmayı, bir daha görebileceğimi hiç düşünmemiştim. Onun kim olduğunu, benim için ne anlama geldiğini bilmek beni bilinmeyen sulara sürüklüyor. Daha önce hiç gitmek istemediğim sular ama şimdi onun gözlerine bakarken ve onu etrafımda hissederken, başka bir yerde nasıl yaşayabileceğimi bilmiyorum.

Bir dizi omzumda, diğer dizi belimde, bu şekilde açılmışken iyi bir ritim tutturarak ona vurmaya başladım.

"Tanrım, hissedebiliyorum. Metali. Aman Tanrım, Kaplan." Elleri kollarımı kavırıyor, başı soldan sağa dönerken beni sıkıca kavırıyor.

"Çok mu fazla?"

"Hayır. Çok iyi. Çok güzel. Aman Tanrım, bu çok iyi. Ama onları göremedim."

Pantolonun ortasından kıkırdıyorum, aşağı uzanıyorum, tatlı kıcını tutuyorum ve onu yukarı kaldırırken, açımızı değiştirirken globlara masaj yapıyorum. "Yapacaksın, bebeğim. Bu sadece birinci raunt."

"Lanet olsun, ya öleceğim ya da bayılacağım."

Eğilip meme ucunu ısırdım. Çığlık atıyor, elleri başımın tepesine vuruyor, ta ki ben onu dönen dilimle ve derin öpücüklerimle yatıştırana kadar.

"Bu acıttı."

"Çok mu?"

"Ben... hayır. Daha fazla. Bir daha. Beni tekrar ısır. Diş izlerini tenimde görmek istiyorum."

Sikeyim. Bu kız. O benim için yaratılmış.

Tekrar yapıyorum, bu sefer diğer göğsünde, onu becerirken göğüsleri çılgınca zıplıyor, şimdiye kadar hissettiğim en iyi şey olan sıcak, dar amına bir koçbaşı gibi pistonluyorum. Beni kavrayan sıcak, ıslak bir yumruk gibi, neredeyse her yerime sığamayacak kadar küçük.

Kayarak dışarı çıkıyorum, onu ters çeviriyorum, kalçalarını dört ayak üzerine gelene kadar yukarı sürüklüyorum ve sonra ona bu şekilde giriyorum, açının daha derin olacağını ve G noktasında piercinglerimi daha fazla hissedeceğini biliyorum. Bana geri çarpıyor, itiş için itişimi karşılıyor, başı öne eğilmiş, yumrukları yorganımı tutuyor. Islak tokatlar havayı dolduruyor, taşaklarım her vuruşta klitorisine çarpıyor.

Çoktan yaklaştı. Amının beni sağmaya, içine almaya çalışmasından, yüksek sesli inlemelerinden ve iniltili çığlıklarından anlayabiliyorum.

"Bianca, gözlerini aç tatlı kızım ve yukarı bak."

Geliyor ve odanın karşısındaki aynada bizi buluyor. Sarhoş bakışları benimkilerle buluşuyor ve orada kalıyor, yanakları daha da kızarıırken dudakları aralanıyor, vücudunun her yeri kızarıyor. Saçlarından bir avuç tutarak onu öylece tutuyorum, bir erkek gibi içine girip çıkarken bizi izlemeye zorluyorum

ele geçirilmiş. Sarhoş edici hissi ve baş döndürücü kokusuyla tamamen uyuşturulmuştu.

Eğilip dudaklarımı omurgasında gezdiriyorum, terini yalıyorum, dilimle tadına bakıyorum. "O kadar iyi hissediyorsun ki başımı döndürüyorsun," diyorum ona, kelimeler kendi iradeleriyle kaçıyor. Genelde seks sırasında çok konuşan biri değilimdir. Yine güven faktörü, ama Bianca'ya aklıma gelen her kirli, pis düşünceyi ve hissi anlatmak istiyorum. Onun da bunu hissetmesini istiyorum. Aramızda olan bu çılgın, tüketen, hayat değiştiren şeyi.

Saçlarını çekerek onu kaldırmaya zorluyorum, ağzım onunkinin ırzına geçerken kolum karnına dolanarak onu kendime bağlıyor. Öpüşmemiz ıslak ve özensiz, dişler, nefes ve diller birbirine dolanıyor, ben onun içine daldıkça daha da yaklaşıyor, taşaklarım o kadar büyük bir zevkle kalkıyor ki neredeyse korkuyorum.

"Yaklaştım," diye içime doğru haykırıyor ve ben uzanıp klitorisini çimdikliyorum, parmaklarımın arasında yuvarlıyorum ve bu işi bitiriyor. Sertçe boşalıyor, her yerime boşalıyor, sikimi acının en uç noktasına kadar ıslatıp sıkıyor ve ben bir kükremeyeyle içinde patlıyorum, döllerim vücuduna fişkırıyor.

Öne doğru düşerken, bir yığın halinde yere iniyoruz ve bizi yuvarlıyorum, böylece o benim üstümde, benim horozum bir şekilde hala yarı direk ve kısmen onun içinde.

"Daha önce hiç bu kadar sert boşalmamıştım. Bu inanılmazdı," diye inleyerek boynunu öpüyorum.

"Evet. Bu."

Sırıtiyorum, onu hafifçe ısıriyorum, kollarımı ona doluyorum ve onu kendime yakın tutuyorum. Kalbinin bana çarptığını hissediyorum, tıpkı onun da benimkini hissettiğine şüphe yok. Ve hayatımda ilk kez, içimi kaplayan bir farkındalık ürpertisiyle, onun yanından başka bir yerde olmak istemiyorum. Gitmesini istemiyorum. Yatağımda yanımda uyumasını istiyorum. Uyanmak ve onu duşumda becermek ve onu yapmak istiyorum

kahvaltı etmek ve onunla işe gitmek istiyorum. Elini tutmak ve ona dokunduğumda gülümsemesini izlemek istiyorum.

O yanımda değilse yalnız kalmak istemiyorum.

Ve eğer ona sahip olamazsam başka biriyle olmak istemiyorum.

Kollarımda yuvarlanıyor, başını çenemin altına sıkıştırıyor, ben tavana bakarken parmaklarım omurgasında aşağı yukarı kayıyor. O kadar etkilenmişim ki zorlukla nefes alabiliyordum.

Hayatımın yörüngesi bir gecede nasıl bu kadar değişebilir?

Ve şimdi kendimi bulduğum bu yeni rotaya hazır mıyım? Onu takip etmekten başka bir seçeneğim var mı?

H Bir iniltiyle uyanıyor, uykulu bedeninden gelen sesle dudaklarım bir gülümsemeye dönüşüyor. Dilim sertleşen aletin alt tarafına doğru sürükleniyor ve Başının hemen altındaki piercinge ve sonra da ucundaki diğerine. Kaplan mükemmel. Yani, Tanrım. Kalın, uzun ve damarlı. Elim onu ağızma pompalarken çeliğin üzerindeki kadife gibi. Ya piercingleri? Hol-lee-shit, o kadar seksi ki onlara doyamıyorum.

Pelvisi ağızma doğru hafifçe itildiğinde karın kasları sıkılıyor ve içim ısınıyor. Bunu yapma fikrini daha önce hiç seksi bulmamıştım ama Kaplan Fritz'i zevkin zirvesine çıkarmak bana her türlü şeyi yapıyor. Kafamı şimdiye kadar hiç sahip olmadığım keşfedilmemiş arzularla dolduruyor.

İçimde bir şeyleri uyandırdı.

Sersemlemiş yeşil gözlerini açıyor ve kaçırmak istemediği bir görüntüyü saklayan koyu renk saçlarımdan bir yele buluyor. Saçlarımı topluyor, inanılmaz uzunluktaki, birbirine karışmış telleri yüzümden uzaklaştırıyor ve gözlerimiz buluştuğunda tekrar inliyor.

"Bu uyandığım en güzel şey olabilir," diye mırıldanıyor. Deliğinden geçen piercing'e bir fiske vuruyorum,

homurdanmasına ve saçımı daha sıkı kavramasına neden oldu. "Sözümü geri alıyorum. Olmayabilir. Bu kesinlikle uyandığım en güzel şey."

Ben mırıldanıyorum ve o tekrar inliyor, bu sefer daha uzun.

"Sana piercinglerini görmek istediğimi söylemiştim," diyorum ağızım ıslak bir patlamayla ondan ayrılırken.

"Bebeğim, şikayet etmiyorum." Komodinine bir göz atıyor. "Saat sabahın beşi ve alarmım on dakika içinde çalacak. Buraya gel." Bana seçenek bırakmadan, ağızım onunkıyla buluşana, dili benimkine dolanana kadar beni vücuduna çekiyor. "Bütün günü yatakta geçirebilseydik, bu vücuda o kadar kötü şeyler yapardım ki bir hafta yürüyemezdin ve bir ay boyunca ağrın olurdu."

Ağızı benimkini yağmalarken parmaklarım onun göğüs ucu halkasını buluyor. Küçük bir çekiştirme yapıyorum ve o da ağızımın içine sırtıyor.

"Metalime karşı bir ilgin var."

"Ve dövmeleler," diye haykırıyorum, bacaklarımın arasına uzanıp benimle oynarken sesi bir iniltiye dönüşüyor, tembel bir parmağını klitorisimin üzerinde gezdiriyor.

Geri çekiliyor, bakışları sanki bir şeyin farkına varıyormuş gibi şaşkın. "Daha önce hiç sabah seksi yapmadım."

"Ne?" Başımı kaldırıyorum, odasının karanlığında gözlerim kocaman açılıyor. Ciddi olamaz.

Saçımın bir tutamını parmaklarıyla döndürüyor. "En azından benim hatırladığım kadarıyla. Tıp fakültesinden beri yatıya kalmamıştım ve o zaman bile çok az uyuduktan sonra çok erken kalkıyorduk, seks o kadar da çekici değildi."

"Biz mi?"

Kaşlarımı çatmama hafifçe gülüyor. "Bunu tek başıma yapıyordum."

Başımı salladım. "Bunu duymak hoşuma gitmiyor."

Başparmağım alt dudağımın yumuşak yastığının üzerinde geziniyor. "Bu iyi çünkü senin eski sevgilini bulup öldürmeyi planlıyorum. Merak etme, bu işlerde tecrübeliyim ve kimse benim yaptığımdan

şüphelenmeyecek. Eğer istersen

Bana ondan önce sevgililerinin isimlerini verirsen, bir kılıçla bütün kuşları öldürebilirim."

Ona gözlerimi deviriyorum.

"Ben tamamen ciddiym. Dün gece benim yaptığımı bir başkasının sana yapması fikri beni mantıksız bir şekilde kıskanç ve saldırgan yapıyor."

"Dün gece bana yaptığın şeyi daha önce kimse yapmamıştı. Bu bir ilkti."

"Ve başka biriyle son kez."

Kalçalarımı kavrayarak, ben onun üzerine çıkana kadar beni kaydırıyor, ıslaklığımla kaplanana kadar beni sikinin üzerinde ileri ve geri sallıyor. O kadar tahrik oluyorum ki bana yaptıklarından başka bir şey düşünemiyorum. Piercingleri her yukarı kayışta klitorisime çarpıyor ve bu saf bir ecstasy.

"Tanrım, bu şeye ne diyorsun?"

"Bir penis, tatlı kız. Ona penis deniyor. Dün geceden önce bu kadar masum olduğumu düşünmemiştim."

Soluk soluğa bir kahkaha attım, şimdi kontrolü ele almış ve ona biniyordum. "Ben de öyle olduğumu düşünmüyordum ama belli ki yanılmışım. O tür bir piercing demek istemiştin. Belli ki."

"Belli ki." Aptal gibi sırtıyor.

O kadar seksi ve eğlenceli ki, onunla oynamaya devam etmek istiyorum. Onu gülümsetmek ve bütün gün gelmesini sağlamak. Onu böyle rahat, mutlu görmek karnımı tehlikeli bir sıcaklıkla dolduruyor, çok yakından düşünemiyorum.

"Uçtakine Prens Albert denir. Diğer i ise apadravya piercingi." Meme ucumu çimdikliyor, ben zing diye bağırana kadar büküyor. "Prens Albert apadravya'dan daha çok benim zevkimle ilgili olsa da, ikisi de seni önden ya da arkadan alsam da G noktana vurmak için tasarlandı."

"Bunu doğrulayabilirim," diye inliyorum düzensiz bir şekilde, zaten yaklaşıyorum. "Seni içime sokabilir miyim?"

"Bana ne istersen yapabilirsin."

O göğsümle oynamaya devam ederken ben ona sırtıyorum, gözleri bedenlerimizin olduğu noktaya kilitlenmiş durumda

bağlı. "Dr. Control onu bırakıyor mu?"

Şimdi iki göğsümü de sıkıyor, onları birbirine bastırıyor ve beni bağlıyor. "Azıcık bile değil. Üzerimde zıplamanı izlemek istiyorum. Bu, sen zıplarken benim de bir şeyler planlamadığım anlamına gelmez."

"Oh, Tanrım," diye inliyorum, bir ürperti omurgamda yarışırken gözlerimi kapatıyorum. Onun üzerinde daha hızlı ve daha hızlı sallanıyor, böylece halter ve çember klitorisime tekrar tekrar vuruyor. "Bu çok iyi hissettiriyor."

"Birazdan daha iyi hissedeceksin. Hadi, sok beni içine."

Gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve yüzüm düşüyor. Başımı eğip dudağımı ısıriyorum ve kirpiklerimi ona fırlatıyorum. "Ama sen çok büyüksün, nasıl sığacaksın ki?"

"Arsız küçük şey." Kıcımlı morartacak kadar sıkıyor ve sonra tokatlıyor.

Neden bu da iyi hissettiriyor? İnliyorum, durduramıyorum ve siki daha da sertleşiyor.

"Eğer sen yapmazsan, ben yaparım ve hangi deliği yağmalayacağımı garanti edemem," diye tehdit ediyor, sesi kalın, gözleri kararıyor.

Hareketlerimi durduruyorum ve ona inanamayarak bakıyorum. "Yapmazsın."

"Öğrenmek ister misin?"

Kalın kalın yutkunuyorum. "Şu an değil, hayır."

Dizlerimin üzerinde yükselip, elimle onun uzunluğunu daha sıkı kavriyorum, ona hırıldamasına neden olan bir sıkma veriyorum ve sonra onun üzerindeyim, yavaşça aşağı kayıyorum, sadece onun yukarı itişiyi karşılanıyorum, kendini kabzasına kadar içime gömüyorum. İkimiz de tıslayarak nefes alıyoruz ve bana boyutuna alışmam için bir an veriyor çünkü şaka yapıyor olsam da o çok büyük.

Vücudum gevşediğinde, hareket etmeye başlıyorum, aşağı yukarı zıplıyorum ve neyin iyi hissettirdiğini görmek için önden arkaya sallanıyorum. Piercingleri bana her tam isabet ettiğinde, o sihirli noktaya sürtündüğünde, dudaklarım sessiz bir çığlıkla ayrılıyor ve göğsündeki el daha derine bastırıyor. Bu çok iyi. Böyle çok derin.

Kaplan birkaç dakika boyunca burada öylece yatıp gösteriyi izliyor, kapüşonlu gözleri üzerimde.

"Sen bir tanrıçasın, alarmım çaldığında dünyanın sonu gelecekmış gibi aletimden zevk alıyorsun. Göğüslerin, henüz keşfetmeye ve kendimi mahvetmeye bile başlamadığım o büyük tümsekler, seninle böyle zıpladıklarında beni çok sertleştiriyor."

"Meme uçlarımı çimdikle" diye yalvarıyorum, o da seve seve kabul ediyor.

Hızımı artırıyorum, zaman bizim tarafımızda değil ve o kalçalarımı kavıyor, bedenim onunla buluşmak için alçalırken içime giriyor.

Beni böyle çılgınca beceriyor, alttan vururken beni kendisine doğru tutuyor, hızlı ve öfkeli, sert ve acımasız. Tırnakları göğsünü tırmalıyor ve henüz kontrol etmemiş olsam da, dün gece sırtına taktıklarına yenilerini ekleyeceğinden eminim. Sesler, kelimeler ve yalvarışlar ağzımdan kaçıyor, lezzetli, kıvrımlı bir sıcaklık damarlarımdan tonik gibi fışkırırken dünya eğiliyor.

Beni kaydırıyor, başparmağı klitorisimi buluyor, beni becerdiği kadar hızlı ve aynı miktarda basınçla ovuyor. Arkama yaslanıyorum, ellerim kaval kemiklerini kavıyor, vücudum ona tamamen açılıyor ve bu benim için her şeyi yapıyor. Bu açı, parmakları ve zonklayan siki ve klitorisime defalarca vurduğunda çığlığa dönüşen yüksek sesli bir çığlıkla boşalıyorum.

Elektrik atımları vücudumda titreşiyor ve tam zirveye ulaştığımda ve artık dayanamadığında, Kaplan kalçalarımı sıkıyor, beni son bir kez ona çarpıyor ve tıpkı bu orgazm gibi devam eden alçak bir feryatla boşalıyor.

Lanet olası alarmı çaldığında bedenim ona yaslanıyor ve ikimiz de inleyip gülüyoruz.

"Vay canına. Sabah seksi." Saçıma bir öpücük kondurdu. "Ya da belki sadece üstümdeki kızdır."

Gülümsüyorum, içimdeki her şey çok hafif. Bundan korkmam gerekirdi. Tüm bunların hissettirdiklerinden. Ne kadar hızlı indiğinden

Birkaç hafta önce neredeyse başka bir adamla evleniyordum. Ancak daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Annemi dinledim ve aşkın, ilişkilerin ve evliliğin ne demek olduğunu anlatırken onun sözlerine inandım. Ve doğrusu, beni bu resimden saptıracak başka bir şey de görmemişim.

Şimdiye kadar.

Bu yüzden gitmem gerekiyor. Kaplan Fritz, Kaplan Fritz'dir ve ikimiz de bunu yavaş ve eşit bir tempoda tutmanın ideal olduğu konusunda hemfikirdik.

"Eve gidip duş almam lazım," diye yakınıyorum yorgun bir iç çekişle, gevşemiş, doymuş, ağrıyan bedenimi onunkinden uzaklaştırmaya çalışarak.

Beni daha sıkı tutuyor. "Burada benimle duş al, sonra üstünü değiştirmen için seni eve bırakacağım. Hastaneye yine birlikte gidebiliriz."

"Doğru. Hastane. Joy."

Saçlarımı okşuyor, alnımdan öpüyor. "Forest yüzünden mi? Bu yüzden mi oradan bu kadar nefret ediyorsun?"

Kaskatı kesilip başımı sallıyorum, kalbim o günün görüntüleriyle çarpıyor.

"Lanet olsun. Ve sana yaptıklarımı düşününce. Orada çalışmayı bırakmak ister misin?"

Düşünceli bir an sessiz kaldıktan sonra fısıldıyorum,

"Hayır.

Ben bundan daha güçlüyüm. Pes eden biri değilim."

Beni tekrar öpüyor. "Bilmez miyim. Seni kovmayı dene."

Göğüs ucu halkasını büküyorum ve o da popoma şaplak atıyor, ikimiz de gülüyoruz, birbirimize daha sıkı sarılıyoruz. Kesinlikle kalkmamız gerekmeden önce bir an daha bunun tadını çıkarıyoruz. Birlikte duş alıyoruz ve Kaplan çıplak tenimi kendi vücut yıkamasıyla köpürtmekten çok fazla zevk alıyor. Sonra beni eve bırakıyor, oturma odasındaki kanepemde bekliyor ve ben hazırlanmayı bitirirken telefonuyla uğraşıyor.

Evinden çıktığımızda kimse yoktu, saat erkendi ve hava paparazziler için bile berbattı ve ben fazla düşünmemek için elimden geleni yaparken çözmemiz gereken çok fazla şey var. Şimdilik planımız bunu günü gününe yaşamak.

ve bizi nereye götüreceğini görelim. Baskı yok. Zorlanma yok. Beklenti yok. Yatak odamdan dışarı adımımı attığım anda başımın belada olduğunu biliyorum.

Başını omzunun üzerinden çeviriyor ve bakışları bana yapışıyor, gözleri birazcık açılıyor. Üzerimde bir santim bile tenimi göstermeyen, kıvrımları saran zümrüt yeşili bir kazak elbise var ama gözlerindeki ifadeye bakınca en seksi, en dar iç çamaşırını giydiğimi sanırsınız.

"Hayatımda daha çarpıcı bir kadın gördüğümde emin değilim," diye fısıldıyor, sesi o kadar alçak ki kelimelerin benim duymam için söylendiğinden emin değilim.

Ama onları duydum ve kalbimi göğsümde zıplattılar.

"Elbisenizin renginin cildinizi parlatması."

Lütfen dur, yalvarmak istiyorum. Beni öpmeden parmaklayan, böyle bir şeyin bir daha asla olmayacağını söyleyen bir adamdı. Haftalardır birbirimizin boğazına sarılmıştık. Ve şimdi de bu. Kim olduğumu öğrenmesi her şeyi değiştirmiş gibi görünüyor ve ben... korkuyorum. Her şey çok hızlı geliyor.

Kanepeden kalkarak, sanki vücudu bilinçli bir düşünce olmaksızın tepki veriyormuş gibi bana doğru yürüyor. Elleri saçlarıma dalıyor ve dudakları şaşırtıcı derecede tutkulu ve sahiplenici bir öpücükle benimkilerle birleşiyor.

"Sen bir tanrıçasın," diye nefes alıyor içime, dili içeri dalıyor, bir tat almak için çaresizce. Sanırım buna ellerinizi birbirinizden uzak tutamamak deniyor, çünkü ellerim önlüğünün üstünü yırtıyor, altındakine dokunabilmek için çekiştiriyor. "Tek yapmak istediğim seni soymak ve her santimini yalamak. Kendimi tekrar tekrar içine gömmek."

İnliyorum, dişleri dudaklarıma takılıyor, beni bırakmak zorunda kalana kadar hassas dokuyu kazıyor. Alnımı bastırıp gözlerimin içine bakıyor.

Bir saat içinde ameliyat olacak ve muhtemelen hastanede olması gerekiyor. Ama görünüşe göre tüm kuralları çiğniyoruz.

Şu anda. Patronumu beceriyorum. Benden 11 yaş büyük bir adamla. Gençken tanıdığım, büyük üvey kardeşimin en iyi arkadaşı olan bir adam. Kardeşlerinden biri olarak gördüğünü bildiğim biri.

"Bütün gün senin nasıl görüldüğünü düşünerek zorlanacağım."

"O zaman sana bunları göstermemeliyim, değil mi?" Kollarından kurtulup elbisemi yukarı kaldırıyorum ve amımı zar zor örten küçük yeşil parçayı ortaya çıkarıyorum.

Homurdanıyor, uzanıp kıcıma şaplak atıyor. "Tanrım, B. Bununla bir adamı öldüreceksin."

"B?"

Gülümsemesi o n u normalde olduğundan daha da çocuksu gösteriyor. "Bunny. Bianca. B."

"Oh, hayır. Anladım. Sadece seni lakaplı bir adam olarak düşünmemiştim."

"Senin tüm adın bir lakap," diye karşılık veriyor.

"Ama sen bunu bilmiyordun. Ellis'in bunu bilip bilmediğini bile merak ediyorum."

Ellis. Tamam.

Sanki bu düşünce onun da aklına gelmiş gibi, "Kardeşine söylemeliyiz" diyor.

Gülüyorum, çantamı ve bilgisayar çantamı alıyorum, sonra da çıkabilmemiz için kapıyı açıyorum. Omzumun üzerinden ona bir bakış fırlatıyorum. "Devam et. Ellis aslında Boston'da bana göz kulak olacak bir arkadaşı olduğundan bahsetmişti. Benimle ilgileneceğinden emin ol."

O yüzünü buruşturuyor ve ben kapıyı kilitlerken gözlerimi deviriyorum.

"Oh lütfen. Hepiniz benim çok zayıf ve çaresiz olduğumu düşünüyorsunuz. Bana bebek gibi davranılmasına ihtiyacım yok. Ben yetişkin bir kadını ve Ellis hiçbir zaman zorba, kimse kız kardeşime dokunamaz bir tip olmadı. Eğer ona görüştüğümüzü söylemek istiyorsan, söyle. Eğer bununla ilgili bir sorunu varsa, bu onun sorunu. Amira ile takılmaya başladığında bana danışmamıştı ve o benim lisede edebiyat öğretmenimdi."

Ayrıca, Ellis endişelerimin en küçüğü. Annemden ya da teyzemden Ava hakkında bir daha haber almadım. Bu kadar çabuk beklediğimden değil, ama onun dışarıda, kızgın, kırgın, beni suçluyor olması ve Kaplan'ı bilmesi beni geriyor.

Dün geceki tüm yorucu akrobasi hareketlerine rağmen uyuyamadım. Dönüp durdum ve hatta nerede olduğunu ve iyi olup olmadığını sormak için ona mesaj atmayı bile denedim. Cevap gelmedi, şaşırdığımdan değil. Ama yine de... şu anda gücü var ve Kaplan'ın etrafında olmam onun için tehlikeli olabilir.

Yağmurda dışarı çıktık ve şemsiyesini açtı, boştaki elini omuzlarıma doladı ve arabasına doğru koşarken ıslanmamam için beni yanına yatırdı. Benim için kapıyı açıyor, ben de çabucak içeri giriyorum. Kapıyı arkasından kapatarak arabaya biniyor, şemsiyesini arkada yere atıyor ve saçlarını silkeliyor.

Bu korkunç bir şey.

"Burada yağış hiç durmaz mı? Ugh." Elbisemin eteklerini ıslatan suyu siliyorum.

"İlkbahara pek de iyi bir başlangıç olmadı. Umarım bu sezonun son poyraz fırtınası olur."

"Umarım öyledir. Mart ayı bu kadar ıslak ya da buzlu olmamalı."

Hastaneye gidiyoruz, kaloriferler sonuna kadar açık, bizi kurutuyor. Kapalı otoparktaki asansöre girdiğimizde sessizim, zaten derisi yüzülmüş sinirlerim gerginlikle kıvılcımlanıyor. Gözlerini üzerimde hissedebiliyorum ama onlarla buluşmak için kendimi zorlayamıyorum. Sözsüzce elimi tutuyor, başparmağını parmak eklemlerimin üzerinde gezdiriyor.

"Seni yakaladım." Tüm söylediği bu ve kalbim, göğsümdeki o çılgın, kana doymuş organ, bir arabanın kaputuna atladığımdan ve gördüğüm en yeşil gözlere kilitlendiğimden beri garip bir şekilde atıyor. Sanki göğsümden çıkıp onun göğsüne girmeye çalışıyormuş gibi hissettiren türden.

Başımı kaldırdığımda onun kararlı bakışlarıyla karşılaşıyorum, yüz ifadesi yoğun, içe dönük ve acaba o da

benim gibi zorlanıyor mu?

am.

Merak etmek aptallık.

Özel olmayı kabul edebilir ve belli ki beni çekici buluyor, ama yaptığımız şeyin seksten öte bir şey olduğunu düşünmek aptallık olur. Bunun için çok karmaşık ve dağınık durumdayız. Ben ondan nefret ederken ve o benim kim olduğumu bilmezken daha kolaydı.

Kapılar açılıyor ve ben sola, o sağa dönene kadar eli hâlâ benimkini tutuyor. "Senden kurtulmaya çalışırken bu neredeyse daha kolaydı" dediğinde bakışları kilitli ellerimize sabitlenmişti.

Sanki aklımı okuyor, ama sözleri yine de beni yanlış etkiliyor.

Beni bırakıp uzaklaşmadan önce fırtınalı yeşil gözleri benimkilerle buluşuyor ve beni kaşlarımı çatarak peşinden sürüklüyor. Sesi benim hissettiğim kadar acı çekiyor gibi geliyor. İç çekerek, eğer dikkatli olmazsak aramızdaki bu şeyin gerçekten çirkinleşebileceğini fark ediyorum.

S Bianca'yla asansöre bindiğimden beri kafamın bir köşesinde yanlış bir şeyler dönüp duruyor. Garip bir suçluluk duygusu. Hayır, belki de tam olarak suçluluk değil.

Bunu nasıl kategorize edeceğimden bile emin değilim. Sanki zımpara kağıdıyla ovulmuş ve bıçakla derisi yüzülmüş gibiyim ve bundan kurtulamıyorum. Tüm ameliyatlarım boyunca. Tüm sabahım boyunca.

İşte bu yüzden tam temizlik işlerini bitirdiğim sırada gelen telefon bana kader gibi geldi. Bir işaret gibi. Buraya böyle geldim.

"Benimle tanıştığınız için teşekkür ederim," diyor Millie inci gibi beyaz gülümsemesi ve mükemmelleştirdiği güzellik kraliçesi ışıltısıyla. Sarı saçları, mavi gözleri, minik düğme burnu, minicik beli ve kıvrımları var. Olması için eğitildiği her şey beni tamamen soğutuyor.

"Aslında iyi bir zamanlamaydı," diyorum ona, menüye bakarak. Burada olmaktan nefret ediyorum. Yanlış hissettiriyor ama gerekli. "Ben de seninle yüz yüze konuşmak istiyordum zaten." Lanet mesajı mesaj yoluyla almadığına göre.

"Sana daha önce sormadığım için kendimi kötü hissediyorum. Değişmen için sana bir şans verebilirdim."

Ona bakmadan esprili bir şekilde kıkırdıyorum. "Önlüğüm seni rahatsız mı etti?"

"Hayır. Yani... Onları umursamıyorum. Ama burası belli bir tür restoran."

Kesinlikle öyle. Boston'un en pahalı ve seçkin restoranlarından biri.

Tam bir şeyler söyleyecektim ki garson öğle yemeğinden önce bir şeyler içmek isteyip istemediğimizi sormak için bu mükemmel anı seçti.

"Oh. Ne güzel bir fikir," diye haykırır Millie, daha dik oturarak. "Evet, Kaplan, hadi bir kokteyl içelim. Bizi biraz rahatlatacak bir şey. Ben bir kadeh şampanya alayım, lütfen. Yoksa bir şişe mi sipariş etsek? Cristal?"

Menüm yer sofrasına düştü. "Benim için sadece su ve biraz acelem var, sakıncası yoksa."

Millie'nin kusursuz gülümsemesi bir çentik atıyor. "Elbette önce bir içki için vaktiniz vardır."

Benimle dalga mı geçiyor?

Garson rahatsız bir şekilde kıkırdıyor ve ben ona başımı sallıyorum. "Sadece su lütfen."

"Evet, efendim. Çok iyi."

O gider gitmez, Millie surat asmaya başlıyor.

"Cerrah olduğumun farkındasınız, değil mi? Bu da demek oluyor ki vardiyamdayken ya da nöbetteyken alkol yok. Bu yemeği başıma sen açtın ve geri dönmek zorundayım. Bekleyen hastalarım var. Buraya sadece konuşmamız gerektiği için geldim."

Bana el sallıyor. "Hadi ama Kaplan. İşten biraz kaytarırsan ne olur ki? Eminim hastanede başka biri senin yerine bakabilir."

Öyle düşünebilir. Bir senatörün kızı olarak, hiçbir zaman zerre kadar ilgi ya da sorumluluk sahibi olmadı. İhtiyacı olan her şeyin yapıldığından emin olmak için birileri hep oradaydı.

"Millie, sana karşı açık sözlü olabilir miyim?"

Koltuğunda kayarak bacak bacak üstüne atıyor ve etrafına bakınıyor. Herkesin içinde onunla konuşma şeklimden hoşlanmıyor. Ama gerçekte, denediğim tüm yolları kabul etseydi

Annelerimiz ayarladığı için randevudan çok uzak olan tek öğle yemeği buluşmamızdan sonra onu başından savmak için burada olmamıza gerek kalmazdı. Normalde bu kadar atılgan değilimdir ama bu işi bitirip buradan gitmek istiyorum. Burada otururken derim yanıyor gibi hissediyorum.

Uzun kollu gömleğimin kollarını sıvayıp işe koyulmaya hazırlanırken nefesi kesiliyor. "Dövmelerin mi var?"

Ona boş boş bakıyorum. "Evet. Bende onlardan çok var."

"Fark etmemiştim." Burnunu kaşıdı ve bu Bianca'nın yaptığı kadar sevimli değildi. "Eminim onları aldırabilirsin."

Gülüyorum, koltuğumda geriye yaslanıyorum. "Onları aldırmayacağım."

"Senin konumundaki biri için biraz düşük kiralar, Kaplan." Tam hangi mevkide olduğumu düşündüğünü soracaktım ki sandalyesinden fırladı. "Caroline, hayatım. Seni görmek çok güzel. Muhteşem görünüyorsun. Bu elbise sana çok yakışmış." Yanından geçen bir kadını havadan öpüyor. "Kaplan Fritz'i tanıyorsun, tabii ki."

Kadına kibarca başımı sallayıp yarım bir gülümseme veriyorum. Onu resmen selamlamak için ayağa kalkarak elini sıkıyorum.

"Evet, sanırım geçen yıl Evsizler için Sağlık Hizmetleri yardım balosunda tanışmıştık. Sizi tekrar görmek harika."

"Evet. Sen de." Kibar bir sırıtişla tekrar oturdum.

"Gitmem gerek ama yakında bir şeyler içelim, Millie. Seni görmek çok güzel."

Tekrar öpüşürler ve sonra Millie yerine oturur. "Elbisesini gördün mü? Felaket. Burada böyle bir şey giydiğine inanamıyorum. Klasik değil, sadece eski ve yorgun."

Ve bu kadar. Benden bu kadar. Çünkü Bayan Tatlı Günışığı hiç de öyle biri değil. O iki yüzlü, kendini beğenmiş, sosyal tırmanışçı, zehirli bir kadın. Doğrulup kollarımı, dövmelerimi ve her şeyimi masaya bırakıyorum.

"Millie, beni yemeğe davet ettiğin için teşekkür ederim ama kabul etmemin nedeni seninle konuşmak istediğim önemli bir konu olması. Ailelerimizin bizimle ilgili olarak ne planladıklarını ya da belki de ne umduklarını biliyorum. Senin de bunun farkında olduğunu biliyorum."

Dik oturuyor, gözlerine hevesli bir ışık vuruyor. "Evet. Seninle biraz zaman geçirmeyi umuyordum. Şimdiye kadar tüm isteklerimi erteledin ama sanırım ailelerimizin hazırladığı her şey hakkında konuşmamız şart." Eli benimkinin üzerine düşüyor, orada duruyor ve bir an için teması kesmiyorum. "Annelerimiz bu kadar yakın arkadaş olduğu için birbirimizi hayatımızın çoğunda tanıdığımızın farkındayım ama daha önce baş başa çok fazla zaman geçirmedi. Bununla birlikte, dediğim gibi annenizi oldukça iyi tanıyan annemle yaptığım konuşmalara dayanarak, bunun gerçekten ikimiz için de mükemmel bir eşleşme olacağını düşünüyorum."

Başımı sallayarak elimi onunkinin altından çekiyorum ve biraz daha yaklaşıyorum. "Hayır. Beni yanlış anladın ve aramızdaki şey hakkında yanlış bir izlenim edindiysen özür dilerim. Ama... bekle?" Merakla başımı eğdim. Mükemmel uyum dedi. "Aramızdaki şeyin ne olduğunu düşünüyorsun?"

Sanki soru mantıksızmış gibi gülüyor. "Ah, hadi ama Kaplan. Bunun ne olduğunu sen de benim kadar iyi biliyorsun." Eğildi, önce sola, sonra sağa ve sonra tekrar bana baktı. "Geleceğimizin başlangıcı. Birlikte yaşayacağımız hayatın. Bir anlaşma ya da nişan, eğer böyle kesin terimler istiyorsanız. Söylemem gerekirse, oldukça iyi bir anlaşma. Evlendiğimde hiç hoşnutsuz değildim. Eminim sizin de olmadığınız gibi ebeveynler bana bunu sundu." Bir an için konuşamayacak kadar şaşkınım.

Çünkü o ana kadar görücü usulü evlilikten sadece bahsedilmişti. Önerilmişti. Benim tarafımdan dalga geçilmişti. Ve evet, Millie ailemin başlıca adayıydı. Ama asla planlanmamıştı, baskı yapılmamıştı ve kesinlikle zorlanmamıştı. Ve kesinlikle ayarlanmamıştı.

"Belli bir kadın tipiyle evlenmek" zorunda olmalarına rağmen, ailem sevgiye her zaman bu saçmalığın üzerinde değer verdi.

Kabul ediyorum, Bianca hakkında hiçbir şey bilmiyorlar ve bu kelimeyi henüz onun için kullanmıyorum - bunu düşünmek için bile çok yeni. Ama...

Bugün buraya Millie'ye biriyle görüştüğümü ve resmi olarak geri çekilmesi gerektiğini söylemek için geldim çünkü Bianca'yla birlikteyken beni ararsa ya da mesaj atarsa kendimi garip hissederim. Millie'nin bunun ailelerimizin bizi bir araya getirmeye çalışması olduğuna inandığını varsaydım. Bu konuda acımasız olmaya devam edeceğini düşündüm çünkü geleceğin Bayan Fritz'i olmak istiyordu. Bu benim için yeni bir şey değil ve Millie de kim olduğu göz önüne alındığında böyle bir kadın.

Ama bu...

Garson onun şampanyası ve benim suyumla geri geldi. "Sipariş vermeye hazır mısınız?"

"Sanırım birkaç dakikaya daha ihtiyacımız var," diyorum ona, normal şartlar altında olacağımdan daha sert bir şekilde. Ama savruldum ve sarsıldım. Çabucak toparlanıyorum. "Teşekkür ederim. Kusura bakmayın."

O bizden ayrılıyor ve ben derin, sakinleştirici bir nefes alıyorum. "Millie, çok özür dilerim. Aramızdaki ilişkinin böyle olacağına inandığını bilmiyordum. Soyadıma rağmen görücü usulü bir evlilik hiçbir zaman planlarımda olmadı."

"Ortak çıkarlarımız aynı doğrultuda olduğu sürece ne fark eder ki? Aşk için evleneceğini düşünmüyordun, değil mi?" Sanki bu dünya tarihindeki en saçma fikirmiş gibi gülüyor.

"Ne olursa olsun, böyle bir şey olmayacak. Aramızdaki şey bu değil."

Millie'nin mavi gözleri bana yapışıyor, eliyle ağzını kapatıyor, sanki bu haber onu yıkmış gibi. "Anlamıyorum. Neden olmasın?"

Ellerimi masaya bastırarak, doğrudan ona veriyorum. "İlk buluşmamız bir tuzaktı." Kendimi kontrol edebilmek için derin bir nefes daha almak zorunda kalıyorum. "Bak, çok tatlısın ve görücü usulü evlilik fikrini reddetmem seni kişisel olarak yansıtmıyor. I

sadece bunların hiçbirini kabul etmedim ve bu yapmak istediğim ya da niyetlendiğim bir şey değil."

Başını sallıyor, elleri şimdi kucağında, sırtı tamamen dik. "Ama biz birlikte mükemmeliz Kaplan. Kesinlikle mükemmel. Babamın bağlantıları ve ailenin servetiyle birlikte her şeyi yapabiliriz. Gökyüzü sınırsız. Senatörlüğe adaylığını koyabilirsin. Hatta bir gün başkan bile olabilirsin."

"Ki bu benim asla yapmak isteyeceğim bir şey değil," diye karşı çıkıyorum. "İşin ticari yönünü, bizimki gibi bir eşleşmenin dışarıdan nasıl görüneceğini ve asla harcamayacağımız ne kadar çok sıfırımız olacağını anlıyorum, ama gerçekten bir kocada istediğin şey bu mu?"

Sanki saçmalıyormuşum gibi gülüyor. "Tabii ki." Şaşkınlıkla ona bakıyorum.

"Bana öyle bakma." Gözlerini devirerek beni başından savıyor. "Ben aptal bir kız değilim. Bu işten aşk beklemiyorum, gerçi öyle bir şey olursa harika olur. Ama öncelikle güç, para ve doğru sosyal bağlantılar istiyorum."

"Bu..." Ne yapacağımı şaşırdım.

"Ne? Bunları istemenin yanlış bir tarafı yok, Kaplan Abbot-Fritz." Alaycı bir küçümsemeyle soyadımı vurguluyor. "Annenle baban tam da bu nedenlerle evlendi, benimkiler de öyle. Bunu itiraf etmekten korkmuyorum. Tüm kadınların bir kocadan istemesi gereken şey bu ve bu beni eski kafalı yapmaz. Beni akıllı ve hırslı yapıyor. Eğer peşinde olduğunuz şey aşk ya da seksse, bu işlerin nasıl yürüdüğünü anlıyorum. Gizli bir Marilyn'leri olsa bile her John'un yanında bir Jackie'ye ihtiyacı vardır."

Aldığım su yudumunda boğuluyorum. Bianca kesinlikle bir Marilyn'den daha fazlası - çarpıcı kıvrımları ve saçma sapan politikalardan uzak oluşu aklıma geliyor - ama asla böyle bir sır olmayacak. Asla bir yan parça olmayacak.

"Millie, bir gün bir başkası için mükemmel bir Jackie olacağına inanıyorum, ama bu ben olmayacağım. Asla olmayacağım. Buraya geldim.

Bugün bana mesaj atmayı ve aramayı bırakmanı istemek için. Biriyle görüştüğümü sana bildirmek için. Çok değer verdiğim biriyle."

Kendine güvenle karışık öfke, yüzüne yayılan bir hastalık gibi kıvrılmaya başlıyor. "Anlamsız," diyor küçümseyerek. "Birlikte olduğunu iddia ettiğin bu kadını biraz olsun önemsiyor olsaydın, daha önce haberimiz olurdu. Ne olursa olsun, bunun olmayacağından o kadar emin olmazdım. Aslında, artık çok geç. Şu anda avukatlarımızla görüşülüyor. Biz konuşurken sözleşmeler hazırlanıyor."

"Hiçbir zaman kabul etmediğim ve imzalamayacağım sözleşmeler."

Doğrusu bunun ne kadar doğru olduğundan emin değilim. Ailemin arkamdan böyle bir şey yapacağını sanmıyorum. Onlar pek çok şeydir ve benden pek çok şey isterler ama asla böyle el altından bir şey yapmazlar. Annem defalarca biriyle tanışıp tanışmadığımı sordu. Benim için endişelendiği için görücü usulü bir evlilik önerdi. Benden bunu istediği için değil.

"Yanlış bir izlenim edindiyseniz tekrar özür dilerim ama böyle bir şey olmayacak."

Şampanyasından aceleyle bir yudum alıyor, ancak kimsenin onu izlemediğini fark edince kadehi geri devirip bitiriyor. Kadehi yere bıraktıktan sonra peçetesiyle ağzını siliyor, ancak peçeteyi aceleyle boş tabak takımının üzerine atıyor ve bana ciddi olduğunu ve fırçalanmaya alışık olmadığını belirten bir bakış fırlatıyor.

"Otuz iki yaşındayım Kaplan. Bunun hemen olmasını istiyorum. Sana çocuklar verebilirim. Varisler. Soyadım ve soyum onların soyağacının bir parçası olacak. Herkesin hayranlıkla baktığı güçlü bir çift olabiliriz. Kıskanır. Bunu bir düşün!"

"Bu hiçbir zaman aradığım bir şey olmadı ve bir koca olarak benimle sadece hayal kırıklığına uğrarsınız. Kağıt üzerinde her şey harika görünüyor. Gerçekte ise hiç de öyle değil. Tekrar söylüyorum, ben

Üzgünüm. Sizin için en iyisini diliyorum ve arzuladığınız yaşam tarzına daha uygun birini bulacağınızdan hiç şüphem yok."

"Bu işin böyle gideceğini düşünüyorsan tam bir aptalsın," diye sertçe çıktı. "Ben bir senatörün kızıyım. Hakkımızda çoktan konuşulmaya başlandı bile."

"Ne olmuş yani? Kimin umurunda? Kesinlikle benim değil. Umurumda bile değil ve seni becermek ya da sana mirasçı vermek asla yapacağım bir şey değil." Sabrım tükendi. "Buraya nezaketen geldim. Anneme. Sana. Ama hepsiyle işim bitti. Ve buna sen de dahilsin."

"Anlamış gibi görünmüyorsun. Artık geri çekilmek için çok geç. Küçük yancılarını ve hayranlarını istediğin kadar b e c e r e b i l i r s i n . Ama benimle evleneceksin ve bu anlaşma gerçekleşecek." Bu konuşma bitince ayağa kalktım, iki tane yüz dolar çıkardım. faturalar için alarak yukarı ve masa ve Sadece bir kadeh şampanya sipariş edip elimi ona uzatacağım. Ben böyle yetiştirildim ve onu burada, canavarlar denizinde kayıp bir bebek gibi bırakmadığım için kendini şanslı saymalı. Yapmacık gülümsemesini tekrar takınmadan önce bir an için sertçe baktı ve Elini benimkinin içine soktu ve kalkmasına yardım etmeme izin verdi.

Elini hemen bırakıyorum ve kapıya yöneliyorum. "Bekle," diye bağılıyor. "Bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyor. Lütfen en azından arabama kadar eşlik et de sıırıslık olmayaım. Şemsiyem bile yok."

Ya da bırakayım da senin o berbat, sosyal tırmanışçı, paragöz, elitist kışın bir yetişkin olsun ve kendi arabana kendin yürü.

Dehşet içinde homurdanarak restoranın kapısını açtım, şemsiyemi açtım ve onu şemsiyemle kapattım, çünkü hak etmediği bir centilmenim. İkimiz de kalkıp onu bekleyen arabaya doğru koşmaya başladık. Şoförü bizi gördü ve hemen harekete geçerek dışarı fırladı ve kapısını açtı. İlk parıltı o zaman geldi. Ve bu şimşek değildi.

"Kaplan! Millie! Buraya gel." Flaş. Klik.

Millie kafasını çeviriyor ve milyar dolarlık parlak gülümsemesini takınarak bekleyen basına el sallıyor.

"Kaplan, soruyu sordun mu? Büyük gün ne zaman? Ailen aşkınız hakkında ne düşünüyor?"

"Basını mı aradın?" Kulağına tıslıyorum, kemikli küçük bedenini bir dal gibi kırmaya hazırım ama sadece onu ölümüne gazladıktan sonra. "Bana tuzak kurdun."

"Teşekkür ederim! Çok nazıksınız." Amerika Güzeli gibi el sallıyor.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Başını geriye doğru savuruyor, o sarsılmaz gülümsemesine rağmen gözlerinde şeytani bir parıltı var. Eğiliyor ve yanağıma bir öpücük konduruyor. "Yakında görüşürüz, sevgilim."

Siktiğimin kaltağı.

Ve ben bu terimi asla kullanmam. Asla.

Başımı sallıyorum, onu şoförüne bırakıyorum, sıırıslıklam olmasını ve bazı fotoğraflarda boğulmuş bir fare gibi görünmesini umuyorum. Arabama koşarak geri dönüyorum, içeri atlıyorum ve kapıyı arkamdan çarpıyorum. Basın hala orada. Onları duvarlarda saklanan hamamböcekleri gibi hissedebiliyorum ve onların önünde aklımı kaybetmek yerine dışarı çıkıyorum.

Elimin kıcı direksiyona çarpıyor. "Lanet olsun. Allah kahretsin! Lanet olası kaltak."

Bu her yerde olacak. Birlikte. Yanağıma öpmesi.

Kahretsin.

Hastaneye geri dönüyorum, Bianca'yı bulmak için sabırsızlanıyorum ama bulamıyorum da. Annemle konuşmam gerekiyor. Ne halt ettiğime dair düşüncelerimi sıralamalıyım. Bianca ile. Hayatımla.

Öğle yemeği için zamanım yok. Bianca'yı kontrol edecek zamanım yok. Yeni doğmuş bir bebeğin acil ameliyatı söz konusu ve bu her şeyin önüne geçiyor. Öğleden sonraya doğru ona bir mesaj atmayı başarıyorum ve Slash'in onu eve bırakacağını ve kötü hava koşulları nedeniyle stüdyosuna gitmemesini söylüyorum.

Hiç şüphesiz hak ettiğim bir orta parmak emojişi alıyorum. Ama şu anda Chelsea'nin ortasındaki o depoda da onun için endişelenemem. Hayatımda bir kez olsun bu konuyu kapattım. Tartışmıyorum. Kavgaya etmiyorum. Cevap bile vermedim.

Bunun yerine hastalarımı ziyaret ediyor, minik kırık kalpleri onarıyor ve ne halt olduğunu anlamak için elimden geleni yapıyorum.

Tam aklımı kaçırmaya başlamıştım ki kardeşimin mesaj akışı patlamaya başladı, Oliver bize ailelerimizi görmek için yerleşkeye gideceğini söylüyordu. Katılmak isteyen olup olmadığını soruyor.

Mükemmel, sanırım.

Ona mesaj atıp geldiğimi ve benimle burada buluşup buluşamayacağını soruyorum. Bir başparmak emojişi alıyorum ve sonra günümü bitirmek için geri dönüyorum. Millie'yi düşünmemek için kendimi zorluyorum. Bianca'yı. İşimden ya da tüm bunlar olmadan önceki hayatımdan başka bir şey düşünmemeye. Ailemle konuştuktan sonra her şeyin yoluna gireceğini umuyorum.

Ancak bu konuda hiçbir şeyin bu kadar basit olmayacağını biliyorum. Asla olmaz.

"H ey," diye bir ses dizüstü bilgisayarımda incelediğim fetal ekokardiyogramı kesiyor. Başımı kaldırıyorum ve gülümsemeye zorluyorum. O kadar da değil.

Bebekliğinden beri tanıdığım güzel sarışın ofisime geldiğinde zorlanıyorum.

"Hey, bebeğim. Çok güzel görünüyorsun. Seni buraya getiren nedir?"

"Ben," diye araya giriyor Oliver, Grace cevap veremeden. Kolunu en iyi arkadaşının omuzlarına doluyor. "Gelmek istediğini söylemiştin ama annemle düğünle ilgili her şeyi konuşmak için yerleşkeye gidiyoruz. Grace'e benimle burada buluşmasını söyledim. Gelmek istediğine emin misin?"

"Evet. Benim de annemle konuşmam gerek."

Umutsuzca. "Düğünleri konuşmak için mi?"

Grace homurdandı.

Yüzümü buruşturuyorum. "Kesinlikle olmaz. Annemin ona söyleyeceğin her şeyi senden önce bilmediğinden emin misin?"

"Her şeyi nasıl yaptığını mı kastediyorsun?" Oliver gülüyor. "Ona Amelia'yla sahte nişanlı olduğumuzu ama aslında birbirimize aşık olduğumuzu söylemeye gittiğimde, 'Evet, bunu zaten biliyordum. Ben senin annemim ve her şeyi bilirim' demişti."

"Tam olarak demek istediğim bu." Dizüstü bilgisayarımı kapatıp önlüğümü ve uzun kollu gömleğimi başımdan geçiriyorum ve küçük dolabımdaki temiz yeşil uzun kollu gömleğimi giyiyorum. "Grace, sırada pantolon var."

Ben ovalama pantolonumu çıkarıp bir kot pantolon giyerken o ciyaklıyor, etrafında dönüyor ve yüzünü Oliver'ın göğsüne gömüyor.

Oliver vücudunu Grace'inkinden uzaklaştırarak, "Grace, Bebek Owen beni tekmeliyor," diye homurdandı. "Adını benden alsın ya da almasın, bu hiç hoşuma giden bir şey değil."

Başını kaldırıyor, elleri havada uçuşuyor. "Bütün gün deli gibiydi. Sırtım çok ağrıyor ve yemin ederim, sanki küçük adam mesanemi trambolin sanıyor. Her beş dakikada bir işemek zorunda kalıyorum. Ameliyat sırasında bunun ne kadar korkunç olduğunu biliyor musun? Hapşırduğınızda mesanenizin sızmasının ne kadar iğrenç olabileceği hakkında bir fikriniz var mı?"

"Hayır," diyorum. "Ama hayat büyütme sanatını asla deneyimleyemeyeceğim ve siz yeğenimi büyüttüğünüz için yorum yapmayacağım."

"Akıllıca," diyor ve omzunun üzerinden bana bir kaş atarak, benimle dalga geçersen seni akşam yemeğinde yerim diyor ve iki kişilik yemek yediğim için artık dalga geçmiyorum.

"Carter nerede?" Onu alnından öperek ve kardeşimin koluna bir yumruk atarak soruyorum. Çıkışa doğru yöneliyoruz ve ihtiyacım olan şey bu. Ailem. Hiç olmadığım bir yerde kendimi ayakları yere basmış hissediyorum. Bianca'nın bugünlük gittiğini zaten biliyorum. Ait olduğu yerde güvende. Slash iki saat önce onu evine bıraktı ve bana binaya girerken çekilmiş bir fotoğrafını gönderdi ama o zamandan beri ne ben mesaj attım ne de o aradı. Kafam çok karıştı. Cevaplara ve bir şeyleri çözmeye ihtiyacım var.

Bunny'ye kendimden her bir parçayı borçluyum ve bunu tam olarak yapana kadar...

Konuşacak daha çok şeyimiz var. özmemiz gereken daha çok şey var. I çözmemiz gereken daha çok şey var.

"Gece yarısına kadar çalışıyorum. Benim için fazladan vardiya alıyor çünkü bugünden itibaren daha hafif bir rotasyundayım."

"Ve sen düğün konuşmak için bu geceyi mi seçtin?" Arabama doluşup Boston gecesine doğru yola çıkarken homurdanıyorum. Bu sabah yağan yağmur şimdi karla karışık yağmur ve dondurucu yağmura dönüşmüş, caddeleri sular altında bırakıyor ve trafiği yavaşlatıyor.

"Bu bizim tek boş gecemiz," diyor ikisi birlikte. "Ve daha önce bu kadar kötü değildi. Hava durumu uzmanlarının fırtınanın şimdiye kadar dağılacağını söylediklerini sanıyordum," diye bitiriyor Grace.

"Yalan söylediler," diye mırıldanıyorum, gözlerimi devirip devam ediyorum ve I-90'dan batıya, yerleşkeye doğru ilerliyorum.

Her şey dramatik bir şekilde yavaşladığında şehrin kenarına ancak varabiliyoruz. "Bu da ne böyle?" Oliver öne doğru eğilip ön camdan dışarı bakıyor. "Lanet olsun. Bir kazaya benziyor. Kötü bir kaza."

"şaka yapmıyorum. şu anda hareket etmiyoruz." Etrafımızdaki tüm arabalar durmuş, ileride dört ya da beş araba gibi görünen arabalar bir araya yığılmıştı.

"Dışarı çıkıp kontrol edelim mi? Herkesin iyi olduğundan emin olalım mı?"

Başımı salladım. "Muhtemelen, evet." Emniyet kemerimi özüyorum ve dörtlü flaşörlerimi yakıyorum. "Bagajımda bir çanta dolusu eşyam var. Dur kapayım-"

"Aman Tanrım. Oh hayır."

Oliver ve ben ışık hızıyla dönüyoruz, ikimiz de bakışlarını açılmış bacaklarının arasına kilitlemiş Grace'e bakıyoruz.

"Grace, tatlım?"

Başını kaldırıyor, önce Oliver'a, sonra bana bakarken gözleri korku ve panikle irileşiyor. "Ya altıma işedim ya da suyum geldi."

"Ne?!" diye hem Oliver hem de ben bağırıyoruz.

"Daha çok erken," diye haykırıyor, bacaklarının arasındaki dağınıklığı görünce yüzü irkiliyor, bizimkilere bakarken gözleri sulanıyor. "Daha otuz dört haftalık hamileyim."

Oliver ve ben önce birbirimize sonra da buzla kaplı ön cama bakıyoruz. Otoyolda, buz fırtınasının ortasında sıkışıp kalmışız ve ileride bir kaza olmuş. Oliver tek kelime etmeden yolcu tarafından inip Grace'le birlikte hemen arkaya geçti. Ben de arabadan dışarı fırlıyorum, etrafta koşuşturuyorum ve bagajıma doğru giderken kayıp düşmemeye ve ölmemeye çalışıyorum. Açmak için düğmeye basıyorum, içinde tıbbi malzemelerim olan spor çantamı buluyorum, battaniyeleri ve havluları buraya alıyorum ve sonra Grace ve Oliver'ın bulunduğu arka koltuğa giderek çantayı kapatıyorum.

Oliver şimdi onun arkasında, ama onu kontrol edebilmek için dar arka kuyudan geçmeye çalışıyor.

Adamın elini fırçaladığı pantolonundan uzaklaştırıyor. "Hayır, Oliver. Yüzünü ve ellerini vajinamdan uzak tut."

"Grace, benimle dalga mı geçiyorsun? Seni kontrol eden ben olmalıydım. Ben aile hekimiyim."

"Hayır. Kaplan olmalı," diye talep ediyor.

"Onun yüzünü ve ellerini bacaklarının arasında istiyorsun ama benimkini istemiyor musun?"

"Bazı sınırlar en iyi arkadaşlar tarafından aşılmamalı. Vajinam sana yasak."

"Tanrım, Grace," diye çıkıştı Oliver. "Dikiz şovu yapmaya çalışmıyorum."

"İkiniz de çenenizi kapatın. Onu kontrol ediyorum. Oliver, sen de oradaki çılgın kankanın sakinleşmesine yardım et. Kendini kaybetmesine iki saniye kaldı ve buna izin veremeyiz."

Homurdanarak ve isteksiz bir hırıltıyla bir kez daha arkasına geçip onu göğsüne yaslıyor. "Özür dilerim," diye mırıldanarak başının yanını öpüyor. "Korktuğumu biliyorum. Ama bilgin olsun, vajina kontrolünde harikayımdır."

"İşte bu yüzden benimkine yaklaşmana izin yok. Böyle yorumlar."

Kadın adama tokat atar, ancak adam elini yakalayıp parmak eklemlerini öper.

"Doğru. Kusura bakmayın. Şaka yapmayacağım. Seni seviyorum, yanıdayım ve senin için buradayım," diye yatıştırıyor ama bu durumu yatıştıramazsınız. Arka koltuğum amniyotik sıvıyla ıslanmış, Grace'in önlük pantolonunun ortası tamamen sıırılsıklam.

İç ışıkları açarak her şeyi gözden geçiriyorum. "Sıvı temiz, bu da bir şeydir," diyorum. "Doğuma girmek için çok iyi bir zaman seçmişsin."

"Evet," diye tersledi. "Açıkça görülüyor ki bu tamamen bir tasarımdı. Düşündüm ki, 'hey, Kaplan'ın arabasında büyük bir arka koltuk var. Neden prematüre çocuğumu doğurtmak için orayı denemeyeyim ki? İşte bu yüzden kadınlar bebeklerini doğurma zamanı geldiğinde erkeklerden nefret ediyor."

"Kimse arabamın arkasında bir şey teslim etmiyor. Seni kontrol ettikten hemen sonra hastaneye götüreceğiz. Nöbet geçirmenle ilgili bir endişe var mı?"

Grace'in epilepsisi var ve bu da buna eklenen bir başka "oh olsun" parçası.

"Ben... Ben yapmamalıyım," diye kekeliyor, yüz ifadesi dehşetle boyanmış. "Son tahlillerim harikaydı ve kendime çok iyi bakıyorum."

Yanıp sönen ışıklar ve sirenler soldaki arıza şeridi boyunca kazaya doğru ilerliyor ve bu rahatlatıcı. En azından bir durumla ilgileniliyor ve eğer yakınlarda EMS ekipleri varsa, Grace'e neler olduğunu daha iyi anladığımızda, onlardan ekstra bir ambulans çağırmalarını isteyebiliriz ve-

"Oh! Kasılma. Büyük bir tane." Sırtını kamburlaştırıyor, elleri Oliver'ın kalçasını ninja gibi kavırıyor. "Oliver, ıkmak zorundayım."

"Hayır, tatlım," diye bağılıyor, sesi titriyor. Kızın saçlarını yüzünden geriye doğru tarıyor. "Yapamazsın. Henüz yapamazsın. Sadece nefes al. Mırıldanmayı dene."

"Bu neden bu kadar erken oluyor?" diye feryat ediyor, kasılma onu yırtıyor, pantolonunu ve koltuğu kaplayan başka bir sıvı fışkırıyor. "Lanet olsun. Acıyor ve çok fazla baskı var. İkinmam gerek."

Oliver'la birbirimize dehşet dolu bakışlar atarken kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor. Eğer ıkınma isteği duyuyorsa, bu gerçekleşiyor demektir ve şimdi gerçekleşiyor. Bu da yeğenimi doğuracağım anlamına geliyor. Prematüre yeğenimi, arabamın arkasında.

Sessiz bir dua savuruyorum ve katılaştan bir nefes çekiyorum.

"Muhtemelen ya bütün gün doğum sancısı çektin ve bunun farkında değilsin ya da ani bir doğum sancısı çekiyorsun." Çantayı açıp hızlıca karıştırıyorum, neye sahip olduğumu ve neye ihtiyacım olduğunu gözden geçiriyorum. Tanrım, stajyerlik yılımdan beri hiç doğum yaptırmamıştım ve o zaman bile etrafımda on doktor, asistan, tıp öğrencisi ve hemşirenin olduğu bir hastanedeydim. Owen prematüre olduğu için akciğerlerinin nasıl olacağı hakkında hiçbir fikrim yok.

Bir acil durum fenerini yakarak Grace'i altına bir havlu koyması için kaydırıyorum ve battaniyeyi kucağına atıyorum. Oliver telefonda 911 operatörüyle konuşuyor, onlara yerimizi ve bir yenidoğan yoğun bakım ambulansına ihtiyacımız olduğunu söylüyor. Benim hastanemde bir tane var ve Brigham and Women's'da da olduğunu biliyorum ve şehrin o tarafında olduğumuz için umarım buraya gelmeleri sonsuza kadar sürmez. Ama yine de buz fırtınasında, bir kazanın ardından akmayan trafikte sıkışıp kaldık.

Ne yazık ki, Grace için sıvı dışında, ambulanda bize yardımcı olabilecek hiçbir şey yok ve orada neler olup bittiğiyle ilgileniyorlar.

Eldivenlerimi takıyorum. "Grace, önlük pantolonunu ve iç çamaşırını çıkaracağım. Seni kontrol etmem gerek."

"Bunun olduğuna inanamıyorum." Başı Oliver'ın göğsüne yaslanıyor ve Oliver onun şakağını öpüyor.

"Kaplan, yapmamı ister misin-"

Grace Oliver'ın sözünü sertçe keserek, "Hayır," dedi. "Bu konuda ciddiymim. Bırak Kaplan yapsın. Arkamda olmanı istiyorum Oliver. Benimle birlikte. Lütfen. Bunu sensiz yapamam. Kaplan'la ikimiz konuşabiliriz. Carter nerede?"

"Şimdi onu arıyorum."

Grace hıçkırıklara boğulur, vücudu titrer, elini saçlarında gezdiren Oliver'ın koluna gömülür.

"Burada olmalıydı," diye inliyor. "Bu arabada olmamalıydı. Ya... ya bebeğin ciğerleri gelişmemişse? Ya bir şey varsa-"

"Dur," diye kestim sözünü. "Artık resmen bir hasta olduğunuz için arabada iki doktor var ve ambulans da yolda. Lidokain, şırıngalar, makas, neşter, çeşitli cerrahi aletler, pediatrik eklentili bir Ambu çantası ve epinefrin de dahil olmak üzere bazı temel kurtarma ilaçları var. Sağ ol baba, bize sürekli arabalarımızı dolu tutmanın önemini anlattığın için. Ancak serum takacak bir şeyim yok, yani şırıngayla enjekte edebileceklerim dışında göbek bağı yok." Oliver'a bir stetoskop, bir nabız oksimetresi ve bir tansiyon aleti veriyorum. "Hayati değerlerini kontrol edin. Annem için hazırsın. Nöbet geçirmesinden endişeleniyorsanız bana söyleyin. Burada yardımcı olabilecek bir şey olabilir ama şu anda bunu aramak için zaman harcamak istemiyorum."

Oliver telefonu orta konsolun arka tarafına bırakır ve Grace'in hayati değerleriyle ilgilenmeye başlarken Carter'ın sesi arabanın içinde çınlar. "Oliver? Her şey yolunda mı?"

"Carter, trafikte bir kazanın arkasında sıkışıp kaldık kardeşim ama Grace'in doğum sancısı var."

"Ne?! Grace?"

"Ben buradayım. Carter, çok erken."

Bir dizi küfür tıslıyor. "Hastaneye geri dönebilir misin? Gelip seni alacağım. Bana nerede olduğunu söyle. Seni almaya geleceğim."

Eldivenli ellerimi bacaklarının arasından çekip küçük arka koltuğa garip bir şekilde oturarak, "Artı iki istasyonunda," diye anons ediyorum. "Bebeğin başı tamamen yerine oturdu, bu da şu anda bunun gerçekleştiği anlamına geliyor. Carter, bu konuda benimle konuşman gerekecek. Oliver, sen Grace'le ilgilen. Grace, nefes almaya odaklan ve Oliver'la benim sana yapmanı söylediğimiz her şeyi yap. Anladın mı?"

Oliver, "Annemin hayati değerleri stabil," diye duyurdu.

Pencereden dışarı bakıyorum. Kimse kıpırdamıyor ve zaten tehlikelerimiz var. Artık bebeği doğurtmaktan ve nefes almasını ve YYBÜ ambulansının çabucak gelmesini ummaktan başka yapacak bir şey yok.

"Kaplan. Tanrım. Tamam."

Arka planda Carter hareket ediyormuş gibi sesler geliyor ve biriyle konuştuğunu duyuyorum ama sonra Grace bir çığlık atıyor. "İtmek zorundayım. Şimdi, Kaplan. Şimdi."

"Kap, parmaklarını vajinal açıklığına doğru kaydır, bir elin üstte, diğeri bebeğin başının altında olsun. Çekmeyin! Sadece tut ve yönlendirmeye yardım et. Grace, it. Bir. İki. Üç. Her biri yavaşça sayılsın. Dinlen. Sonra tekrar yap. Bir. İki. İki. Üç. Nefes almayı unutma, tatlım. Bunu başarabilirsin. Seni çok seviyorum."

Grace ıknırken çığlık atıyor ve ben de Carter'ın söylediği gibi bebeğin başını tutuyorum.

"Ekle Grace," diye teşvik eder Oliver. "İşte bu kadar. Devam et. Kasılmanın sonuna kadar devam et. Mükemmel, tatlım. Çok iyi gidiyorsun."

"Kasılma duruyor," diyorum, artık ıknmıyor olmasına rağmen hâlâ başını tutuyorum.

"Nasıl görünüyor, Kap?"

"Oğlun iyi görünüyor," dedim ona. "Bir şampiyon gibi ilerliyor. Biraz siyah saç, biraz da alnı. Henüz yüzü yok ve gözyaşı yok." Yine de bebeğin herhangi bir sıkıntı içinde olup olmadığını söyleyemem. Bu konuda tamamen körüz.

"Annenin ikinci hayati göstergeleri tutuyor. Gözbebekleri eşit, yuvarlak ve reaktif. Nöbet belirtisi yok."

Oliver'a başımı sallayıp terli alnımı kolumla siliyorum. "Önlüğümün içinde kalmalıydım."

"Amniyotik sıvımı ve kanımı giyince iyi görünüyorsun." Grace titrek, kırık bir kahkaha attı. "Özür dilerim."

"Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok," diyorum ona, kırık mavi gözlerinin içine bakarak. "Zaten yeni bir arabaya ihtiyacım vardı."

Başka bir titrek kahkaha. Bu seferki öncekinden daha kırık döküktü.

"Daha kötüsü de olabilirdi Grace," diye gönülsüzce takılıyorum. "Bu çok daha kötü olabilirdi." Umarım. "Oliver bebeğini doğuruyor olabilirdi."

"Göt herif," diye şakacı bir şekilde tersliyor, sesinde de ciddiyet arıyor. Hiç fark etmez. Bu işin tam ortasındayız ve hepimiz bunun farkındayız.

Gözlerimin içine bakarken yüzünden bir damla yaş süzülüyor. Çaresiz. Yalvarıyor. Korkudan mahvolmuş. Ter içinde, can havliyle nefes alırken Oliver sırtını kapıya dayamış onu tutuyor. Kulağına benim duyamayacağım şeyler fısıldıyor, hepsinden şüphem yok ama Carter burada olamayacaksa, Oliver'ın burada olmasına seviniyorum.

Dediğim gibi. Daha kötüsü de olabilirdi.

"Bir tane daha geliyor," diye anons ediyor Grace ve ben tekrar pozisyonumu alıyorum, dizlerim koltukta ondan olabildiğince uzakta, sırtım kambur. "Onu dışarı çıkarmalıyım. Bu baskı gerçek değil. Onu çıkarmalıyım."

"Hadi yapalım şunu. Sen halledersin," diye Oliver güvence verir. "Tamam. İt, Grace. İt."

"Say, Grace. Nefes al, tatlım. Küçük adamımızı içinden çıkaralım," diye cesaretlendiriyor Carter.

"Kafa geliyor," diyorum onlara. "Onu tutmaya devam edeyim mi Carter? Kendini kısıtlanmış hissediyor."

"Bir elinizi başının altında tutun ve eğer uzanıp tutabiliyorsanız omuzlarını yönlendirmeye yardımcı olun. Görünüyorlar mı? Nasıl görüldüğüne bağlı olarak onu döndürmeniz gerekebilir."

"Evet! Geliyor. Küçük ve geliyor. Devam et Grace. Neredeyse geldik." Elim kaygan küçük omuzlarında, onu hafifçe ayarlıyorum, böylece pelvik kemiğine takılmasın, onu inciteceğimden korkuyorum, ama onun da dışarı çıkması gerektiğini biliyorum. Kalbim göğsümde patlamaya hazır bir orospu gibi atıyor. Adrenalin damarlarımda dolaşıyor, beni keskin ve odaklanmış tutuyor.

"Ahhhh!" Grace, onu biraz daha kaydırduğımda acı içinde çığlık atıyor.

"Carter, geliyor. Onu çıkarayım mı?" "Evet.

Çıkar onu. Şu anda en iyi şansı bu."

"Neredeyse oldu, neredeyse oldu. Bir kez daha it Grace, sonra onu çıkaracağım. Bana büyük bir tane daha ver. Oliver, onu yakaladığım anda sana ihtiyacım olacak kardeşim."

Bir kez daha sertçe ıkındım, daha da yüksek sesle çığlık attım ve bebek dışarı kaydı, minicik, mavi ve ağlamıyordu. Onu hazırladığım ikinci havlunun üzerine koydum ve hemen onunla ovmaya başladım, bu küçük adamı harekete geçirmeyi umuyordum.

"Kaplan?!"

"O dışarıda, Carter. Onun üzerinde çalışıyorum. Kapa çenenı. Oliver, stetoskop lazım." Bana verdi, ben de kalp atışlarını dinledim.

"Grace?" Carter soruyor.

"Ben iyiyim." Ama o değil. Fenerin ve iç ışıkların parıltısında hıçkırarak ağlıyor ve solgun görünüyor. Uzaklardan yeni siren sesleri duyuyoruz ve umarım bu bizim içindir. "Ben plasentamla ilgileneceğim. Siz ona göz kulak olun."

"Kesin sesinizi. Herkes konuşmayı kessin," diye bağırlıyorum, kendimi kaybetme arzum inanılmazken kendimi toparlamaya çalışıyorum. Hayatımda hiç bu kadar dehşete düşmemiştim. "Kalp atışı. Sayıyorum." Sayıyorum. "Doksan. Hadi yükseltelim. Oliver, yardımına ihtiyacım var."

"Nefes alıyor mu?!" Carter bağırlıyor. "Henüz değil. Oliver, şimdi."

Grace'i öpüyor ve arkasından çıkabilmek için onu kaydırıyor. Göbek bağıını kesiyorum ve Oliver makası kaldırıp kordonu kesiyor.

"Onu şimdi paketleyin. Nefes almasını sağlayalım." Pediatrik boy yüz maskesinin takılı olduğu Ambu çantasını ona uzattım.

Vücudunu ovmaya devam ediyorum ama yeterli olmuyor. Gevşek ve hâlâ mavi ve henüz nefes almıyor.

"Ona epi verelim mi?" Oliver soruyor çünkü kendisi bir aile hekimi olmasına rağmen travmalarla benim ilgilendiğim gibi ilgilenmiyor. Özellikle de yeni doğan bebeklerde.

"Muhtemelen, evet." Bir kez daha dinliyorum ve not alıyorum. "Kalp atış hızı nedir?"

"Yavaşlıyor."

"Kaplan!"

"Kapa çeneni Carter ve bırak çalışsın," diye çıkıştı Oliver. "Bu iş onda."

Grace şimdi feryat ediyor, üzerimize oturuyor ve geri çekiliyor, biliyorum ki annesi, içindeki doktor bunu izlerken ölüyor ve araya girip yardım edemiyor.

"Bir tur epi yapalım. Ona... 0,1 ml/kg verelim, ne kadar, 4 kilo falan," diye mırıldanıyorum kendi kendime, matematiksel olarak düşünerek. "Bu göbek kordonuna 0,2 ml demek. Damar içine, atardamarlara değil. Yardıma ihtiyacın var mı?"

Oliver'ın gözleri benimkilere dikildi. "Bunu daha önce hiç yapmadım."

"Ben hallederim. Onu paketlemeye devam et."

Epinefrini hazırladıktan sonra kalan göbek kordonunu açıyorum, damarı buluyorum ve şırıngayla yavaşça içeri itiyorum, ardından az miktarda serum fizyolojik veriyorum. Bu işlem tamamlandıktan sonra Oliver Ambu torbasından oksijen vermeye devam ederken ben de kollarını ve bacaklarını, başının üstünü ve ayaklarının altını ovmaya devam ediyorum.

"Haydi, küçük adam. Bize bir şey ver, Owen," diye ağlıyorum. Yalvarıyorum.

Hiçbir şey.

Oliver yanımda titriyor, nefes nefese kalıyor ve duygularını kontrol altına almaya çalışıyor. Tam da korku ve paniğin galip geleceğini ve önemsedığımız her şeyin elimizden kayıp gideceğini hissettiğimiz anda bebek Owen irkiliyor, minik kollarını ve bacaklarını dışa doğru sallıyor. En ufak bir çığlık havayı deliyor, ama orada ve yemin ederim, kendimi kaybetmeye başlıyorum. Oflayıp pufluyorum ve çaresizce kendimi toparlamaya çalışıyorum.

Ellerim asla titremez -bu yüzden bu kadar iyi bir cerrahım- ama şu anda içimdeki her şey rahatlamayla sarsılıyor. Oliver nefes nefese kalırken alnı omzuma çarpıyor.

"Çok iyi gidiyorsun küçük adam," diyorum ona, hâlâ havluyla vücudunu ovuyor, cildinin biraz daha pembeleşmesini sağlamaya çalışıyorum. Şimdi daha fazla hareket ediyor. "Bize biraz daha ağla, tamam mı? Savaşmaya devam et. Seni seviyoruz. Annen ve baban seni duymak istiyor."

Bir ağlama daha, bu seferki biraz daha yüksek sesle ve Grace ile Carter teselli bulamıyor, ikisi de hıçkıra hıçkıra ağlıyor. Oliver da etrafımda dönüyor ve Grace'i kucaklıyor. Oksijeni ben devralıyorum, küçük adama oksijen veriyorum ve kalp atışlarının güçlenmesini dinliyorum.

"Kalp atış hızı kırkta bir." Gülümsemeyi başararak ön koltuğun arkasına yaslanıyorum. "Şimdilik durumu iyi ama ambulans gelip onu hastaneye götürdüğümüzde daha iyi hissedeceğim." Onu havluyla kundaklayıp kaldırıyorum ve Grace'e veriyorum. Onu kucağına alıyor, bebeğini göğsüne bastırıyor ve gözyaşları yüzünden akmaya devam ederken başını öpüyor.

"Teşekkür ederim Kaplan. Söyleyecek söz bulamıyorum. Ne kadar minnettar olduğumu ifade edecek bir yolum yok. Kalbimin derinliklerinden ve ruhumun derinliklerinden teşekkür ederim."

"Kaplan," diyor Carter telefonda boğuk bir sesle. "Lanet olsun, dostum. Her şeyi sana borçluyum."

"Haydi takım," diyerek Oliver ve Grace'den titrek bir kıkırdama aldım. "Sanırım sizin için her şeyi yapacağımı söylemek resmi olarak güvenli." Hem onu hem de minik Owen bebeği başından öpüyorum. Ambulansın sesi giderek yükseliyor ve eldivenlerimi çıkardıktan sonra arka kapıyı açıyorum. "Oliver, onları aldın mı? Kenara çekip onlara işaret vereceğim. Nefes alışını ve kalp atışını takip et."

"Hallediyorum." Sırtımda bir el. "Hey." Ona geri döndüm. "Bu gece iyi iş çıkardın, kardeşim."

"Sen de," diyorum ona, bir süre bakışlarını tuttuktan sonra arabadan iniyorum.

Kapı kapanıyor ve çarpılmamak için arabama yaslanıyorum, terli, nabızı atan tenimde inanılmaz bir his uyandıran buz gibi, dondurucu havayı soluyorum.

Hay sikeyim. Yeğenimi yeni doğurdum ve birkaç dakikalığına... Tanrım. Önümüzdeki kaza tamamen temizlendi, arabalar kornalarını çalarak etrafımızda dolaşıyor ve tüm bunlar olurken arabamın çarpmamış olması bir mucize. Etrafımızda neler olduğunu fark etmemiştim bile.

Sürücü koltuğuna geri tırmanarak bizi arıza şeridine çekmeyi başarıyorum, park ediyorum ve sonra tekrar inerek hızla yaklaşmakta olan ambulansın bizi görmesi için kollarımı sallıyorum. Saniyeler içinde arkamızda durdular ve ben EMS ekibini tanıdım. Onlara olan biten her şeyi ve bebek Owen'ın durumunu anlatıyorum ve hemen işe koyuluyorlar. Grace ve Owen'a serumlar, monitörler ve oksijen bağlanıyor ve ambulansa taşınıyorlar.

EMS ekibinden Callie, "İyi görünüyor," diyor. "Bu gece iyi iş çıkardınız, Doktor."

Ona başımı sallayarak ailemin, kalbimin rahat olduğundan emin oluyorum. Oliver da onlarla birlikte gidiyor ve onların hızla uzaklaşmasını izledikten sonra arabama geri dönerken kendime bir saniye ayırıyorum. Sadece nefes alıp veriyorum. Kendimi toparlamaya çalışıyorum. Adrenalini ve endişeyi yavaşlatmaya çalışıyorum. Minnettarım, böyle olduğu için çok minnettarım.

Arabam kan, ter, sıcak ve kim bilir daha neler kokuyor. Duş almam lazım. Kıyafetlerimi değiştirmeliyim. Yemek yemeliyim. Grace ve Owen'ın düzgün olduğundan emin olmalıyım.

Ve tüm bunlar bittiğinde, olmak istediğim diğer tek yer Bianca'nın içi. Cehennem gibi bir gün oldu. Tek umudum bunun bir süreliğine dramının sonu olması. Bir ömür boyu yetecek kadar yaşadım.

B Brigham and Women's'a vardığımda dışarıda kamp kurmuş bir medya hayvanat bahçesi vardı. Annemin de aynı hastanede yattığı zamanlardaki dejavu gibi.

Şükran Günü'nde arabamı park ettikten sonra fotoğrafçıların ve soru yağmurunun arasında yoluma devam ediyorum.

Yalnız da değilim. Ben varır varmaz Luca, Raven, Landon, Elle ve Stella da geliyor. Dehşete düşmüş gözleri ve solgun yüzleri büyük ihtimalle benimkilerle aynı. Özellikle de bana daha yakından baktıklarında. Kıyafetlerim kan, verniks ve amniyotik sıvı ile lekelenmiş. Saçlarım darmadağın ve muhtemelen geri kalan her yerim gibi lekeli. Eğer "bir adamın enkazı" Urban Dictionary'de bir yere sahip olsaydı, yüzümün yanında uyarıcı bir hikaye olarak yer alırdı.

"İyi misin?" Raven koşarak yanıma geliyor, üzerime atlıyor ve kollarını bana doluyor. Benim ne kadar iğrenç olduğum ya da fotoğrafımızın çekilip çekilmediği umurunda bile değil.

"Ben iyiyim. Sayılır. Onların iyi olduğundan emin olmalıyım, sonra ben de iyi olacağım."

Tekrar ayağa kalkıyor, eli göğsümde, çarpan kalbimin üzerinde. "Sen bir kahramansın Kaplan Fritz. Sen

bebek Owen'ın ve muhtemelen Grace'in hayatını kurtardın. Onları kurtararak bu aileyi kurtardınız."

Alnına bir öpücük konduruyorum. "Seni seviyorum." Şimdilik elimden gelen bu.

Hastaneye girdik, doğum katına çıkan asansörlere binerken birbirimize sarıldık ve sessiz mırıltılarla konuştuk.

Carter doğum sırasında kardeş sohbetimize bir mesaj göndermişti ve herkes burada, endişeli gözler ve volta atan ayaklarla bekleme odasını dolduruyor. Amelia koşarak yanıma geliyor ve beni bir kez daha kucaklıyor. "İğrenç bir pisliksin ama seni şu anda sevdiğim kadar sevdiğimi hiç sanmıyorum."

Kıkırdıyorum ve müstakbel baldızıma sarılıyorum. "Hepsi Grace'in eseriymiş. Gerçekten. O muhteşemdi. Neredeler? İyiler mi?"

Rina sırtıma vurarak beni Amelia'dan uzaklaştırıp bir kez daha sarılıyor. "O iyi. Oliver onun yanında çünkü vajinasından uzak durması için bağırmasına rağmen yanından ayrılmadı. Doktor onu muayene ediyor ve YYBÜ ekibi bebek Owen'ı değerlendirirken hemşireler de onu temizliyor. Carter Grace'in başından ayrılmak istemedi ama ikisi de Owen'ın yalnız kalmasını istemiyor, o yüzden onunla birlikte." Gözyaşlarıyla ıslanmış bir mutlulukla bana bakarken ellerini omuzlarımdan çekti. "Carter'ı hiç ağlarken gördün mü? Hem de hiç, değil mi? Adam bir çocuk gibi ağlıyordu. Bu en iyisi. Ama muhtemelen Owen'ın bir süre YYBÜ'de kalması gerekecek çünkü küçük ve bir arabanın arkasında doğdu ve lanet olsun Kaplan." Bir tokat daha, bu sefer göğsüme. "O yaşıyor. Senin sayende."

Yutkunuyorum, gülümsemeye çalışıyorum ama tam olarak başaramıyorum.

Arabada olanlar beni hâlâ iliklerime kadar sarsıyor. "Vay canına, bakın," diye seslendi Stella, hepimizin dikkatini duvara yapıştırılmış televizyon. "Bütün haberlerde sen varsın, Kaplan Amca. Sen ve Oliver Amca."

Amelia'nın küçük kız kardeşi Layla gözlerini devirerek homurdanıyor. "Evet, Owen'ı doğurtmak için arabanın arkasında ameliyat yaptığınızı söylüyorlar. Çünkü bu çok mantıklı."

Yorum yapamadan sırtıma sert bir şey çarpıyor, beni birkaç adım ileri savuruyor ve rüzgârımı kesiyor. Güçlü kollar göğsümün etrafında kenetlendi. "Seni mutlak orospu çocuğu." Sırıttıyorum, dönüyorum ve içimdeki hayatı söndüren Carter'a sarılıyorum. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyor bana, gözyaşları sesini tıkıyor. "Siktir, Kaplan. Çok teşekkür ederim. Ben... Ben sadece-"

"Biliyorum." Çünkü biliyorum. Sırtını sıvazlıyorum. "İyiler mi?"

Daha önce onda hiç görmediğim bir şekilde parlayan gözlerini silerek geri çekiliyor. "İyiler. Owen Kaplan Fritz bir şampiyon."

"Owen Kaplan Fritz?"

Başını sallıyor ve evet, şimdi tıkanıyorum. Bastırdığım ve itip kaktığım tüm duygular bir gayzer gibi boğazımdan ve yüzümden fışkırıyor. Kardeşimi tutup tekrar göğsüme çekiyorum, sırtını kavrayıp sıkıca tutuyorum. Şimdi gülüyor çünkü ben bunu yapmıyorum. Duygusallaşmak.

"O iyi mi? Gerçekten iyi mi?"

"O iyi, dostum. Şimdiden Grace'i emziriyor ve nefes almasına yardımcı olmak için sadece bir burun kanülüne ihtiyacı var. Maske yok. Havalandırma yok. Üç kilo, üç ons. Canavar penisli."

Gülüyorum, göğsümde bilmediğim bir düğüm açılıyor. Carter'ı bırakarak yüzümü ovalıyorum ve kardeşimin omzuna bir tokat atıyorum. "Bir Fritz erkeğinden bekleyeceğiniz gibi."

"Kesinlikle. Onlara geri döneceğim, ama ikisinin de harika olduğunu bilmeni istedim, seni seviyorum ve teşekkür ederim."

Ona bir kez daha sarılıyorum çünkü görünüşe göre sarılmak benim yeni olayım ve arkamı döndüğümde, bugünkü berbat öğle yemeğimden beri görmeyi umduğum bir çift yeşil gözle karşılaşıyorum. En başta arabada olma sebebim. Benim

Annem yüzümü soğuk elleriyle kavırıyor ve bana bakıyor. Söz yok. Onlara gerek yok. Yüzü, içinden akan merak, sevgi ve minnettarlığın her zerresini sergiliyor.

Octavia Abbot-Fritz halkını rakipsiz bir şiddetle seviyor.

"Seninle konuşmaya geliyordum. Millie hakkında."

Bana usulca gülümsüyor. "Bugünkü öğle yemeğinle ilgili her şeyi duydum. Catherine beni aradı." Catherine, Millie'nin annesi.

Eminim öyledir.

"O lanet olası bir kabus anne. Nasıl olur da onunla birlikte olmamı istersin? Görücü usulü bir evliliğe doğru gittiğimize inandığını biliyor muydun?"

İlk defa kullandığım dil hakkında yorum yapmıyor. "Kaplan, bunu tartışmanın ne yeri ne de zamanı. Millie konusundaki tutumunuzu anlıyorum ve bunu daha sonra konuşacağız."

"Öğle yemeği için mi kızgınsın? Ona söylediklerim için mi?" "Kızgınlık, bu durumda seninle birlikte olabileceğim bir şey değil.
an."

Anneme Bianca'dan bahsetmeliyim. Bunny hakkında. Ama şu anda kelimeleri bulamıyorum. O bir sır gibi geliyor. Kendime saklamak istediğim bir sır. Sadece biraz daha uzun süre. Özellikle de tüm bunlardan sonra.

"Seni seviyorum Kaplan," diye devam ediyor. "Ve seninle çok gurur duyuyorum. Sadece bu gece yaptıkların için değil. Sen parlak bir doktor ve üstün içgüdülere sahip harika bir adamsın. Onları takip etmeye devam et ve seni nereye götüreceklerinden korkma."

Kalın kalın yutkunarak başımı sallıyorum.

Yanağımı öpüyor ve ardından rujunun lekesini siliyor. "Şimdi eve git ve temizlen. Çok dağınıksın."

Sırıtarak uzaklaşıyor ve bana seninle gurur duyuyorum oğlum diyen babamın yanına gidiyor. Ben de ona karşılık veriyorum ve çıkışa yöneliyorum. Ama olmak istediğim yer ev değil.

Kızımı görmem gerek.

Onu düşünmek bile heyecanımı yatıştırıyor. Bunny, benim üzerimde hep böyle bir etkisi vardı. Zor bir vardiya geçirirdim ya da kendimi kaybolmuş ya da keyifsiz hissederdim ve sonra ona mesaj atar ya da onu arar, hatta e-posta gönderirdim. O sadece bir çocuktuk, ama bir şekilde bu onunla konuşmayı kolaylaştırıyordu. Hayatı benden çok farklı görüyordu ve ben de buna tutunuyordum. Ona en saçma düşüncelerimi anlatırdım. Çok az kişiye güvendiğim şekilde ona güvenirdim. Onu küçük bir kardeş gibi sevdim, ta ki onu tekrar görene ve her şey bir anda tersine dönene kadar.

Şimdi haftalardır uyanık olduğum her saati tüketen kadın o. Neler olduğunu bilmiyorum. Sadece ona ihtiyacım olduğunu biliyorum. İçimde çırpınan azgın canavarı dışarı atmaya ihtiyacım var. Onun dokunuşuna, sesine, nefesine ve vücuduna ihtiyacım var. Ona. Ona ihtiyacım var.

Geri dönüş yok. Daha önce olduğum kişiye değil.

Eskiden olduğu gibi değil.

Adımlarımdaki kararlılıkla asansörün düğmesine basıyorum. Bütün gün Bianca'yla kısa mesajlaşmamız dışında konuşmadım ve kaşınıyorum. Belki de bu gece olanların etkisidir. Belki de kuzeninin nerede olduğunu bilmediğindendir - Fairchild bunun üzerinde çalışıyor ve yarın sabaha kadar cevap bulacağına söz verdi. Belki de beni dinlemeyip fırtınanın ortasında, gecenin karanlığında Chelsea'ye gittiği için endişeleniyordur.

Belki de sadece onu görmem gerekiyordur.

Her ne ise, zilini normalde çaldığımdan biraz daha yoğun bir şekilde çalışıyorum.

"Alo?"

"Benim."

Burada ne işim olduğunu sormuyor. Kapı sadece vızıldıyor, içeri girmeme izin veriyor, asansörü kullanmak yerine dört kat yukarı koşuyorum çünkü bu sabah kullandığımızda çok yavaştı. Bu sabah. O zamandan bu zamana ne kadar çok şey oldu.

Yumruğumu vurmak için kaldırıyorum ama o çoktan orada, kapıyı açıyor ve bana öyle tatlı bir masumiyet ve acı dolu bir öfkeyle bakıyor ki, hepsini onda tatmak istiyorum. Elim yüzünde geziniyor, parmak uçlarım saçlarında ve ağzımı onunkine yapııştırıyorum.

Ürkek bir solukla ağzına eriştim ve bundan sonuna kadar faydalandım, onu dairesine geri götürüp kapıyı arkamdan tekmeleyerek kapatırken dilim onunkiyle birlikte dönüyordu. Onu döndürerek kapının içine itiyorum. Kilitlemek için sürgünün mandalını çevirirken, aramızda bir santim bile boşluk bırakmadan ona sürtünüyorum.

Elleri her yerimde. Saçlarımda. Yüzümde. Boynumda. Omzumu sıkıyor. Öpüşmeyi kesiyor, nefes nefese "Neler oluyor?" diye soruyor.

Hissedebiliyor mu? Aciliyetimi. İçimde yüzen çaresizliği. Göğsümde yaşayan, nefes alan, büyüyen vahşi kaosu.

Onu tekrar öpmeye gidiyorum ama beni geri itiyor. "Neyin var senin?"

Kendime ters ters bakıyorum.

"Grace arabamda sancılandığında ailemin yanına gidiyorduk. Bu gece prematüre yeğenimi dünyaya getirdim."

Nefesini içine çekiyor, beni daha yakın tutuyor, yüzü tedirginlikle dolu. "Aman Tanrım. Onlar iyi mi?"

Başımı salladım. "Şimdi öyleler ama Owen'la çok korkutucu anlar yaşadık. Sana daha sonra anlatırım." Alnım onunkine değiyor, parmağımın ucu yüzünün güzel hatlarında geziniyor. "Yeni doğan yoğun bakım ünitesinde ve Grace ile Carter da onunla birlikte."

"İyi misin?"

Öyle miyim? "Şimdi daha iyiyim." Dudaklarına yumuşak bir öpücük konduruyorum. "Bütün haberlerde vardı. Sen görmedin mi?"

"Hayır. Resim yapıyordum. İşte..." Yıkık gömleğimin eteklerine uzanıyor, onu yukarı ve başımın üzerine çekiyor. Sonra kot pantolonuma yöneldi. "Hadi sana bir duş aldıralım."

Aç mısın? Akşam yemeği yedin mi? Kıyafetlerini yıkamaya atacağım çünkü sana uyacak bir şeyim olduğundan emin değilim."

"Bana uyuyorsun."

Gülüyor. Şaka yaptığımı sanıyor. Sözcükler ağzımdan kaçtı ama arkalarındaki doğruluğu hissediyorum. Onları gerçeğe dönüştürme arzusu. Kafamın içinde zil gibi çalan her şeyi söylemek için.

Her gün yaşam ve ölümle uğraşıyorum ve bazı günler bu konuda diğerlerinden daha zor oluyor, ancak bu gece olanlar, Owen'ın başaramayacağı veya Grace'in komplikasyonları olacağı yönündeki mutlak ruh sarsıcı korku içimde bir şeyleri değiştiriyor.

Yoksa bu geceden önce zaten oluyor muydu?

Sanki her şey bir anda yüzüme çarpıyor, ama bunun ne olduğunu ya da nasıl tarif edileceğini bile bilmiyorum. Tek bildiğim, Owen ve Grace'in iyi olduğunu öğrendikten sonra olmak istediğim tek yerin onun yanı olduğuydu. Onu görmek zorundaydım. Onun yanında olmalıydım. Bu onun kıyafetlerini yırtıp vücuduna girmekten daha fazlası.

Şimdi burada olmak ne kadar iyi hissettirse de bu beni korkutuyor. Ama bu beni çekip gidecek ya da gerçek değilmiş ve yaşanmıyormuş gibi davranacak kadar korkutmuyor. Çünkü oluyor.

"Seni görmek zorundaydım," dedim ona. "Başka bir şey düşünemiyordum."

Gözleri benimkilere kayıyor, elleri hâlâ kot pantolonumun üzerinde, sadece dudaklarını yalıyor, yutkunuyor ve bakışlarını bir kez daha bırakıyor. "Gel hadi. Seni temizleyelim."

Tamam. Duş.

Belli ki ikimiz arasında varoluşsal kriz yaşayan bir tek ben varım. Saatin kaç olduğunu bile bilmiyorum. Kendimi kontrol altına almalıyım. Kafam allak bullak olmuş durumda ve beni geri dönüşü olmayan yollara sürüklüyor. Ben 10 mil ileride yarışıyorum ve o hiçbir yere yaklaşıyor. Yani ben

ağzımı kapalı tutup, ben onu izlerken pantolonumu çıkarmasına izin verdim.

Ayağa kalktığı anda, kazağını kafasından yırtıp atıyorum. Sütyen giymiyordu ve evet. Sonra taytına saldırıyorum ve onu çıplak yakaladığım anda, dairesinden banyosuna doğru tökezleyerek ilerlerken ağzım onun her yerinde.

Duvarlara çarpıyoruz. Mobilyalara. Kim bilir nelere takılıp düşüyor, gülüyor ve ortalığı dağıtıyoruz. Banyo kapısı uçarak açılıyor, duvara çarpıyor ve onu kapıya çarpıyorum, boynunu emiyorum ve parmaklarımı bacaklarının arasından geçiriyorum. Islak.

"Her zaman çok ıslaksın, güzel Bianca." Parmaklarımı kıvrımlarında gezdiriyorum ama bu yeterli değil. Neye dokunduğumu görmek istiyorum. Dizlerimin üzerine çökerek bacaklarını ayırıyorum ve ona dokunmaya devam ediyorum, bakışlarım şehvet sarhoşu yüzü ile kaygan amı arasında gidip geliyor. "Çok güzel bir amın var. Ve kokun da öyle." Burnum içeri dalıyor, onu içime çekiyorum, sarsılmasına neden oluyorum, kıpırdanmaya çalışırken sırtı kamburlaşıyor.

"Duşa ihtiyacın var," diye inliyor, ben onun zonklayan klitorisini yalarken parmaklarım onun açıklığıyla oynuyor.

"Seni istiyorum." Ama bundan daha fazlası. "Sana ihtiyacım var." Onu emiyorum, dişlerimi kullanarak onu sıyrıyorum ve keskin acıdan dolayı çığlık atıyor, sadece dilimin düzlüğüyle yatıştırmam için. Amına bir öpücük konduruyorum ve sonra ayağa kalkıyorum. "Derim yüzüldü ve vücuduna o kadar çok kötü şey yapmam gerekiyor ki dürtülerimi zor kontrol ediyorum. Evet de."

Yavaşça göz kırptı.

"Evet." "Korkuyor musun?"

"Bana zarar verecek misin?"

"Evet. Canını yakacağım. Ama inan bana, bunu yapmamı isteyecek ve daha fazlası için yalvaracaksın."

Bir öpücük daha ve sonra o bunu sindirirken ben duşu başlatıyorum. Sıcaklığa ulaştığında, içeri giriyorum ve geçirdiğim günü yıkamaya başlıyorum. Gülümsemek için fazla bir şey gerekmiyor.

Şimdi korku ve panik yatıştığına göre dudaklarımdan dökülmeye başladı. Owen Kaplan Fritz. Ben bile sevemiyorum. Sanki onu doğurmadan ve yeni göbek adını öğrenmeden önce küçük adamı zaten her şeyimle sevmiyordum.

Bianca'yla birlikte olmak için sabırsızlanarak saçımı ve vücudumu yıkiyorum. Onu bir vahşi gibi ele geçirmeye ihtiyacım var. Bir dakika sonra suyu kapatıp dışarı çıkıyorum ve Bianca'yı tam olarak bıraktığım yerde buluyorum, belime kabarık yeşil bir havlu sarıyorum.

Harika.

Hâlâ çıplak ve bu da onun benim yanımda yeterince rahat olduğunu gösteriyor. Nihayet. Bununla havaya yumruk atmam gerekiyormuş gibi hissediyorum. Ama dürüst olmak gerekirse, çok heyecanlıyım ve eğer ellerim, ağzım ve vücudum bir saniye içinde onun üzerinde olmazsa...

Ona doğru adım atıyorum, yüzünü ellerimin arasında tutuyorum, sersemlemiş gözlerini kendime çevirmeye zorluyorum. O kadar güzel ki göğsüm sıkışıyor. Benim. Kesinlikle benim.

"Bana hiç cevap vermedin." Bir göz kırpma daha. "Tamam."

Alnımız buluşuyor, başparmağım biraz takıntılı olduğum dudaklarında geziniyor. "Tamam mı?"

"Evet. Bunu istiyorum."

"Bu sadece seks ya da sapkınlık değil. Seni istiyorum. Sana güveniyorum. Güvenmeseydim burada olmazdım. Bunları sadece seninle yapmak istiyorum."

Bana doğru yumuşuyor, dili dışarı çıkıyor ve başparmağımı yalıyor. "Bana nasıl oynanacağını öğretir misin? Sanırım..." Zor yutkundum. "Sanırım bunu nasıl yapacağımı öğrenmek istiyorum, ama aynı zamanda seni nasıl memnun edeceğimi de bilmek istiyorum."

Tanrım, ben bittim. Kodu ara. Kalp durdu. Damarlar parçalanmış. Canlandırma umudu yok.

Onu kaldırıyorum, dudaklarım onunkileri yutuyor ve bizi döndürerek kışını tezgâha çarpıyorum. Bir an sallanıyor

ama ağzım, dilim ve dişlerim ona saldırırken ellerimi kalçalarına koyarak onu sabitliyorum.

Artık yavaşlamamın imkanı yok. Bu çok zor ve çetin olacak.

Elleri saçlarımda geziniyor, beni aynı tutkuyla öpüyor. Bir fitil ateşlendi, ben onu yerken, dilini emerken ve dudaklarını ısırırken patlayıcıyız. İki parmağım, daha önce oynadığımız küçük oyundan dolayı hâlâ ıslak olan amını buluyor ve gidebildikleri kadar derine itiyorlar.

Geriye doğru eğiliyor, üçüncü parmağımı ona sert ve hızlı bir şekilde soktuğumda daha da yüksek bir çığlık atıyor. Ses ıslak ve özensiz ve o kadar iyi ki, izleyebilmek için dudaklarımı ağızından ayırıyorum.

"Bu şekilde boşalmayacaksın," diyorum ona, başparmağımı klitorisine bastırırken harekete geçiriyorum. "Bunu benim aletimle yapacaksın."

Bir ayağını tezgâhın üzerine kaldırıp dizini dışarı itiyorum. Ve lanet olsun. Ne güzel bir manzara bu böyle. Pembeleşmiş, şişmiş ve elime damlıyor. Ama açgözlü. Amı çok açgözlü, daha fazlasını istiyor. Gelmesi için bana yalvarıyor. Eğilip başparmağımı zonklayan düğmesinden çıkarıyorum ve dişlerimle sıyırmadan önce üzerine soğuk hava üflüyorum.

"Kaplan. Siktir. Bu çok fazla."

Neyin çok fazla olduğu hakkında hiçbir fikri yok. "Durmamı ister misin?"

"Hayır." Dilimin ucuyla klitorisine dokunup parmaklarımın hızını artırdığımda ciyaklamaya dönüşen yüksek sesli bir inleme. Yaklaşıyor. Amının iç duvarları kasılmaya başlıyor. Ve oraya varmadan hemen önce, parmaklarımı vücudundan çekiyorum ve itiraz etmeye başladığında ağızına sokuyorum.

Tatlı, iyi b i r kız gibi onları emiyor. Klitorisine hafifçe dokunarak, nabzının atışını izliyorum. "Ah! Aman Tanrım."

Tekrar tekrar yapıyorum, dün gece yaptığım gibi tam olarak şaplak atmıyorum. Bunu yaparsam kesinlikle boşalacak ve bunun onun için sürmesini istiyorum. Bunu onunla saatlerce yapmak istiyorum. Getir onu

ve sonra onu orada tut. Çaresiz. Aç. Bana o kadar muhtaç ki, yalvaracak.

Kapısının arkasında asılı duran bornozunun ipini koparıp ellerini arkadan bağlıyorum ve yüzündeki şaşkın ifadeye bakıp sırtıyıyorum.

"Bebeğim, yaptığım herhangi bir şey çok fazla ya da çok acı vericiyse ya da senin hoşuna gitmiyorsa bana söyle. Tamam mı?" Kontrol ediyorum. "Söz veriyorum, bunun sadece senin için iyi olmasını istiyorum. Güvenli bir kelime ister misin?"

"İhtiyacım var mı?"

"Belki, evet." Bir duraklama. "Bana ne düşündüğünü söyle." "İyiyim. Heyecanlıyım. Biraz gerginim. Daha önce hiç

daha önce bağlanmış. Güvenli bir kelime akıllıca olabilir."

Yüzüm boynuna çarpıyor ve onu içime çekiyorum, parmaklarım hala asla doyamayacağıma yemin ettiğim amcıyla oynuyor. "Bianca, benim tatlı, güzel kızım, seni pek çok şeye açacağım. Ama şu anda sadece seni becermem gerekiyor."

Ağzı kulağıma yaklaştı. "O zaman yap Dr. Fritz. Durman için yalvarana kadar sık beni. Adını haykırana kadar sık beni. Eğer bir şeyden hoşlanmazsam ya da durmanı istersem, kırmızı derim, ama şu anda hepsini istiyorum."

Bu kadın için deli oluyorum.

Bir anda onu tezgâhtan sürükleyip döndürüyorum, sonra da karnını soğuk taşa bastırıyorum. Geçen gece odamda izlemiştik, ama bu tam burada. Bu yakın çekim. Aynada onun gözlerini birkaç santim öteden görebiliyorum. Dişlerim kulağını sıyrıyor, çenesini kazıyor.

"Gözlerini aç. Seni böyle becerdiğimde nasıl görüldüğüne dikkat et."

Hiçbir uyarıda bulunmadan sikimi içine sokuyorum ve anında cezalandırıcı bir ritim tutturuyorum. İzinsiz girişte çılgılık atıyor, piercinglerim zaten parmaklarımdan hassas olan iç duvarları boyunca kazınıyor. Elleri arkasına kilitlenmiş, vücutlarımızın arasına sıkışmış ve vücudu sabitlenmiş halde

Lavaboya karşı, tamamen merhametime kalmış durumda. Bir elim kalçasını kavırıyor, diğeri göğsünü sıkıyor, amını cezalandırdığım gibi onu da cezalandırıyor.

Aynada göz göze geldik, kahverengi olanları tamamen patlamıştı, neredeyse siyahtı ve bunu daha önce hiç yapmamıştım. Ben onu çekerken bir kadının gözlerine böyle bakmamıştım. Bu düşünce daha önce hiç aklıma gelmemişti ama Bianca'yı izlemek yaşayan, nefes alan, hareketli bir sanatı izlemek gibiydi. Uçurumun kenarından yuvarlanıyorum, serbest düşüşle onun içine düşüyorum. Çok fazla keşifle dolu bu son birkaç gün, durmayı ve hatta yavaşlamayı imkânsız hale getiriyor.

Elim göğsünden çıkıp boynuna dolanana kadar tırmanıyor. Gözlerimi onunkilere sabitleyerek sıkıyorum ve hava akışını kesiyorum. İrkilerek bakışları elimin onu kavradığı yere kayıyor. Daha sıkı sıkıyorum ve titriyor, ben ona tekrar tekrar vurmaya devam ederken gözleri kafasının içinde geri dönüyor.

Hayatımda gördüğüm en seksi şeydi, sesler birbiri ardına dudaklarımdan dökülüyordu. Homurdanmalar ve inlemeler. O kadar sıkı ki. Çok ıslak. Çok sıcak. O kadar iyi hissettiriyor ki, boşalmamak için kendimi zor tutuyorum. Ama bunun sürmesini istiyorum.

Ben onun havasıyla oynarken dudakları aralanıyor, inlemeleri ve çığlıkları kısılıyor, sessizleşiyor. Bu beni çıldırtıyor ve bunu ona da söylüyorum. Onu bu şekilde becermek beni daha da yükseltiyor, vücudumu kaplayan taze bir ter tabakası hala tenime yapışan su kalıntılarıyla karışıyor.

Klitorisini gümbürdetmeye başlıyorum, nefes alma yeteneğini tamamen kesmeden boynunu biraz daha sıkıyorum ve işte o zaman kendini kaybetmeye başlıyor. Çok sert ve şiddetli bir şekilde boşalıyor, sessiz çığlıklar havayı parçalarken vücudu tezgâha çarpıyor. İç duvarları beni acı noktasına kadar sıkıştırıyor, içimden bir tıslama çıkarıyor. Vücudu sarkmaya başladığında boynunu serbest bırakıyorum, göğüslerini kavırıyorum, onu kendime doğru çekiyorum ve kendimi onun içinde serbest bırakıyorum. İçindeki her şeyi dökerken istismara uğramış boynunu

öpüyor ve seviyorum.

O kadar güzel ki. Küçük sevimli gülümsemesiyle muhteşem yüzü, dağınık uzun saçları ve her zaman aç, açık ve dürüst olan gözleri.

"Çok mükemmelsin," diyorum ona, yapış yapış tenine karşı nefes nefese kalarak. "İyi misin?"

"Bilmiyorum."

Kaşlarım çatıldı, gözlerim fal taşı gibi açıldı. Hemen onu çözüyorum ve etrafımda döndürerek kollarımın arasına alıyorum. "Bianca-"

"Hayır. Yani, evet. Ben iyiyim. İyiyim. Harikayım. Sanırım yumurtalıklarımı ikiye böldün. Özür dilerim. Düşünemiyorum. Biri bana hayatımın en yoğun orgazmını yaşattı ve sonra iyi olup olmadığımı sordu, ki belli ki bundan sonra değilim."

Kıkırdıyorum, yüzünü kaldırıp ona bakıyorum. Boynunda kırmızı izler var, kollarında da öyle ama moraracağından şüpheliyim. Kollarını ovarak kızarıklığı yatıştırmaya çalışıyorum. "Emin misin?"

"Bunu bana bir ara tekrar yapar mısın?"

"Ne zaman istersen."

Dudaklarım onunkilerle birleşiyor, onu öyle nazıkçe öpüyorum ki az önce yaptığımız şeyin ahlaksızlığını düşününce neredeyse gülümseyeceğim. Onu kaldırıp göğsüme bastırıyorum ve yatak odasına götürüyorum, ikimizi de yorganın altına sokuyorum ve tatlı bedenini bana yaslıyorum.

Ona teslimattan ve Owen'dan bahsediyorum, o da bana ne boyadığını, Jenny olay çıkardığı için bugün Roberta'yı nasıl ikna etmek zorunda kaldığını ve teyzesinin Çin Mahallesi'nde bir otelde kaldığını öğrendiği Ava'yı almak için bugün nasıl uçakla geldiğini anlatıyor. Millie'den bahsetmiyorum çünkü bu onunla konuşmak istediğim en son şey.

Saatlerce konuşuruz. Eskiden yaptığımız gibi. Ama bu farklı. Çok farklı. Çok daha iyi çünkü onunla böyle olmak her şey demek. Onu nasıl götürmek istediğimi anlatıyorum.

Bu yaz yelken açtı ve bana verdiği en iyi kararın buraya taşınmak olduğunu söyledi.

Ve uyuduğundan emin olduğumda, ona yeni kavramaya başladığım ve potansiyel olarak temsil ettiği her şeyden korktuğum bir şey söylüyorum. "Sanırım sana aşık oluyorum."

T Geçtiğimiz birkaç hafta tam bir karmaşa içinde geçti. Kesintisiz bir sirk. Örnek olarak, bu konuşma. Birçok yeteneğim var ama incelik bunlardan biri değil. Kaplan Beynimle yüzüm arasında bir filtre olmadığını söylüyor ve haklı.

"Jenny, pastel pembe ve bebek mavisi çarşaflar ve balonlar yapamazsın."

Bana bakıyor -her zaman yaptığı gibi- sanki onun dünyasındaki Deccal benmişim gibi, ki muhtemelen öyleyim. Bir numara al, tatlım. Kuzenimin ilk hakkı. Neyse ki kuzenim şu anda California'da annesinin yanında ve yardım alıyor. Teyzem onu terapiye gönderdi. Hâlâ aramalarım ya da mesajlarıma cevap vermiyor ve hayatını "mahvettiğim" için benden açıkça nefret ediyor. Her neyse. En azından güvende ve artık bir tehdit oluşturmuyor.

Sanırım bu noktada, bir şey söyleyecek olsaydı, söylerdi.

Jenny sırf sinir bozucu olmak için pembe sakızını patlatarak, "Bana neden olmadığını açıkla," diye tersliyor.

Omzunun üzerinden mutfağın girişinde kahkahalarını duyurmamaya çalışarak bekleyen Charlie ve Greta'ya bakıyorum ve sonra Jenny'ye dönüyorum.

"Çünkü bu cinsiyet açıklayan bir bebek partisi değil. Bu şık bir gala."

Roberta grubu onun seçmesine izin verdi ve bu kararımızdan pişman olmamamız için dua edebilirim. Jenny bu etkinliğin estetiğini denetledi ve Roberta onu bu göreve ilk getirdiğinde kiminle çalıştığımızı düşündüğünden emin değilim.

Kaplan, vakıf için tüm bütçe ve tekliflerin yanı sıra doğrudan gözetimini gerektiren bazı operasyonel konularla da ilgileniyor, ancak bu gala söz konusu olduğunda, son veto yetkisi dışında ellerini yıkıyor.

Bu onun son vetosuydu.

Jenny'nin eliyle teslim ettiği maketi gördü -hastaneye kadar gittiğini de eklemeliyim- ve hemen ardından beni arayarak bu işe el atmam gerektiğini söyledi.

Onun zamanı yok. Anlıyorum. Küçük insan kalplerinin cerrahı olduğunu bana hatırlatmayı seviyor. Son iki haftadır etrafında dönen medya fırtınasından bahsetmiyorum bile. Hiçbirini izlemedim ama acımasızca takip ediliyor. Yerel gazetelerden ulusal haber ağlarına ve gece yarısı talk show'larına kadar herkesten röportaj talepleri geldi. Hepsini reddetti çünkü Kaplan senin için böyle. Doktor Dokunulmaz. Dünyanın onu tekrar tekrar spot ışıklarının altına itmesine rağmen spot ışıklarından nefret ediyor.

Ayrıca ailesi ve yeni yeğeniyle olabildiğince çok vakit geçiriyor.

Bu onun en sevimli yanlarından biri olabilir. Ailesine olan sonsuz sadakati ve sevgisi.

Onun hastanedeki işi, vakıf için yapması gerekenler, benim buradaki işim, sanatım, basın tarafından birlikte görülmekten kaçınmak istemem derken bu hafta birbirimizi pek göremedik. Bugün Perşembe ve Kaplan bana erken çıkmaya çalışacağını söyledi, ben de ona bu gece Chelsea'ye gitmeyeceğimi söyledim.

Plan yemek ve seks. Bir sürü ateşli, kirli seks. Ayak parmaklarını kıvıran, çok orgazmlı, vajinayı mahveden seks. Bu şeyi -aramızdaki şey her neyse- sessiz tutacaksak sağduyu ve kurnazlık gerektiriyor. Bu son medya çılgınlığının pembe tarafını bulmaya çalışıyorum. Etrafta sinsice dolaşmanın eğlenceli olduğunu varsayıyorum. Biraz tehlikeli ve biraz da tabu. Tabii üvey kardeşinizin en iyi arkadaşı olan, sizden on bir yaş büyük, Kennedy kadar ünlü ve daha fazlasını keşfetmek için yanıp tutuştuğunuz vahşi bir tarafı olan patronunuzu becermek tabu sayılabilirse.

Daha çok aptalca, pervasızca ve kalp kırıklığı ve felakete davetiye çıkarmak gibi, ama bir kız oynayabilir, değil mi?

Bu da beni Jenny'ye geri getiriyor. Kaplan Fritz'in istediği kadına hiç benzemeyen Jenny. Ben sırtıyorum ve o fark ediyor.

"Neden bana öyle sırtıyorsun?" Sinirli bir yarı çığlık

Oops. "Çünkü bence bu galayı kasıtlı olarak sabote etmeye çalışıyorsun çünkü bu benim fikrimdi ve bizi üç ayrı konser için görevlendirdin."

İşte söyledim. Söylenmesi gerekiyordu.

Hafifçe kızarıyor, duruşunu değiştiriyor ve soluna bakıyor. Alaycı bir tavırla uzun sarı saçlarını omzunun üzerinden savuruyor. "Bunu neden yapayım ki? Burada yaptığım işi seviyorum. Abbot Vakfı'na asla zarar vermem."

Uh-huh. Bunu bir yargıca anlat tatlım, çünkü bu jüriyi kandıramazsın.

"Çünkü ben Kaplan'ın asistanıyım. Çünkü haftada üç sabah onunla birlikte hastanede çalışıyorum. Çünkü benden daha uzun süredir burada olduğun ve daha nitelikli olmasan da eşit derecede nitelikli olduğun için benim sahip olduğum işi hak ettiğini düşünüyorsun. Anlıyorum, Jenny. Anlıyorum. Ama intikam uğruna bu galayı mahvetmek seni iyi göstermez. Sen zekisin. Güzelsin. Senin için pek çok şey var. Kendine dürüstçe sor, neden ben bu roldeyim ve sen değilsin? Sen

ilk gün söyledim. Ancak tüm bunların asıl amacını kaçıırıyorsunuz."

"Ne yani, Kaplan'ın beceremeyeceği ya da aşık olamayacağı çirkin, şişman kız sen olduğun için bu işte ben değil de sen mi varsın?"

İç çekiyorum. Sonra ona tamamen göstermelik olan daha yüksek bir tane veriyorum çünkü kadınlar, birbirimizi ezmek ne zaman yaptığımız şey haline geldi? Özellikle de bir erkek adına. Sadece hayır! Ne kadar yanlış olduğunu söylememe bile gerek yok. Kaplan toplumun ona dikte ettiği şeyleri istemiyor gibi görünüyor. Jenny'nin olmaya çalıştığı her şey, ki bu yine üzücü.

"Bir milyarder sevgisiz bir evliliğe ikna etmek için bir işte çalışmanıza gerek yok. Çünkü bunun diğer tarafında olan biri olarak size şunu söyleyeyim, eski eşim benden bir kuruş bile alamayacaktı çünkü evlilik sözleşmelerinin şakası yok. Ve dürüst olmak gerekirse, bundan çok daha iyi olabilirsiniz. Sen bundan çok daha iyisin. Kendine bir iyilik yap, tamam mı? Kıcını yırt. Beyninizi ve yeteneğinizi sergileyin. Kendi milyarlarınızı yaratın ve bu dünyada kendi yolunuzu açın. Ve asla kendini bir erkeğin son oyunun olduğu bir pozisyona sokma."

Sanki az önce onunla domuz Latincesi konuşmuşum gibi bana göz kırıyor.

"Onu kendin için istediğin için böyle söylüyorsun."

Ugh. "Jenny! Tamam." Ellerimi havaya kaldırdım, cılız boynunu boğmaya hazırdım. "Bu konuda çılgın ol ama çirkin bebek partisi dekoruyla galayı mahvetmeye çalışmayı bırak. Göz alıcı ama gösterişli olmayan tonlarda zarif çiçekler. Uzun sütunlar üzerinde mumlar. Ambiyans için saksılar. Duvarlar ve sert yüzeyler boyunca aydınlatma. Yumuşak renklerde ipeksi kumaşlar. Dans pistinde hayır kurumlarının isimlerinin yer aldığı havalı aydınlatma ekranları. Balon yok. Hokus pokus yok ve eğer lanet olası pembe ya da maviyle ilgili tek bir kelime daha duyarsam, biz şişman, çirkin kadınların sinirlendiğimizde neler yapabileceğimizi çabucak öğreneceksiniz."

Kendini beğenmişlikten çok kabızmış gibi görünmesine neden olan küstah bir sırıtışla karşılaşıyorum. "Koca kışınla üzerime oturacağını söyleme şeklin bu mu?"

Hayır, yapmadı. Sonunda sabrım

-Bir kol belime dolanıp beni havaya kaldırdığında ve aniden tam ters yöne baktığımda ona delice saldırmaya hazırlanıyorum. Bana biriktirdiğim izleyicilerin güzel bir manzarasını sunan bir yön.

Muhteşem.

"Şeyler. Dışarı. Şimdi."

Üç keskin kelime, ama vay canına, havayı neşter gibi kesiyorlar. Arkamı bile dönemiyorum, belimdeki kol adeta canımı eziyor. Başımı sola çevirdiğimde, Greta ve Charlie'yi aynı kocaman gözlerle ve ellerini ağızlarına götürmüş halde yakalıyorum. Roberta gerçekten havaya zıplıyor, elleri bariz sevinciyle sessizce alkışlıyor.

"Kaplan-"

"Senin için Dr. Fritz," diyerek Jenny'ye çıkıştı. "Kimse, tekrar ediyorum, kimse kimseyle böyle konuşamaz. Benim binamda değil. Benim yanımda değil. Ne vakfımda ne de hastanemde. Bu utanç verici. Tiksindirici. Bu çok yanlış. Büyü artık. Lisedeki kötü kız saçmalıkları o zaman bile eskiydi."

Elinden kurtulmaya çalışıyorum ama tutuşu daha da sıkılaşıyor ve o izin verene kadar hiçbir yere gidemeyeceğimi bildiğim için çırpınmayı bırakıyorum.

"Benden bu kadar. Benden bu kadar. Bianca ortaya çıktığından beri boktan bir iş yapıyorsun ve bunu sana canlı yayında söylemem gerekiyorsa, işte söylüyorum. Sen ve ben asla birlikte olamayacağız. Senden etkilenmiyorum. Seninle çıkmak ya da yatmak istemiyorum ve seni asla karım yapmayacağım. Bianca burada olsa da olmasa da bu hep böyle olacaktı. Bu yüzden güvenlik gelip senin için bunu yapmadan önce eşyalarını topla ve binamdan defol git Kelly."

İşte bu kadar. Adı Jenny iken ona Kelly demesi. Ben ölürüm. Buradaki herkes de öyle. Ve ben düşünüyorum. Ufacık, minicik bir aşka. Ve bayılıyorum. Çünkü hiç kimse beni kurtarmaya gelmedi ya da benim için böyle ayağa kalkmadı.

Jenny kulaklarımdaki kan şırıltısından ne olduğunu bile anlayamadığım bir şeyler tıslıyor ama sonra büyük bir gösteri yaparak çekip gidiyor ve her nasılsa artık Kaplan'ın sırtına yapışmış değilim. Hayır, bir kasırganın gelişine benzeyen yeşil gözleri görüş alanımın her santimini dolduruyor.

"Eşyalarını topla. Biz gidiyoruz. Şimdi."

"Ama daha yapacak çok işim var."

"Charlie," diye sesleniyor aval aval bakanların olduğu açık odaya. "Bianca yarın burada olmayacak. Gala için Kelly'ye estetikle ilgili söylediği her şeyi yap."

Charlie elini havada sallayarak bize başparmak işareti yapıyor. "Hallediyorum. Moda harikası yapacağım, sadece daha iyisini."

"Greta, Kelly'nin diğer tüm işlerinde çok başarılısın."

Kaplan göz kamaştırıcı yüzünü ona çevirdiğinde Greta bayılacak gibi oluyor ama başını sallamayı başarıyor ve "Tabii," diye mırıldanıyor.

Bizi döndürüyor, şimdi tüm odaya hitap ediyor. "Bu galayı yarım yamalak yapmayacağız. Bu hayır kurumlarının hak ettiği her şey olmalı. Bianca, her seferinde üç farklı ama benzer hayır kurumunu içeren sezonluk galaların onlara bir ton para kazandıracağını düşünüyor. Sezonun 'O' etkinliği olacaklar ve eğer yeterince açık değilse, bu konuda onun kararına güveniyorum."

"Evet, efendim," odanın her yerinde yankılanıyor.

"Yarın burada olmayacak çünkü benimle birlikte hastanede olması gerekiyor. Herkese iyi geceler. Sıkı çalışmanız için teşekkürler. Evinize gidin. Buralarda pek bulunamadığım için üzgünüm ama bunun nedeni yaptıklarınızı takdir etmemem değil. Çünkü sizin birer rock yıldızı olduğunuzu ve benim müdahaleme ihtiyacınız olmadığını zaten biliyorum."

Ve böylece, Kaplan Fritz, doktor, CEO, evrenimin

efendisi, o seksi törpüleme şeyiyle kulağıma fısıldıyor

"Eşyalarını topla. İki dakikan var." Sadece gözlerindeki suçlamayı izlemek için tartışırdım, ama bunu daha sonra yapmanın daha eğlenceli olabileceğini düşünüyorum.

Çantamı ve dizüstü bilgisayarımı kaptığım gibi, bana ayrılan süreden daha kısa bir sürede onun yanında oluyorum. "Ödül alacak mıyım?"

"Bu, eşyalarını ne kadar hızlı toplayabileceğine bağlı."

"Eşyalarımı toplamak mı? Onu daha yeni yaptım," diye ciyaklarken Axl binanın kapısını bizim için açıyor, Slash Kaplan'ın tarafını tutarken benim tarafımı koruyor. "İyi akşamlar çocuklar." İkisine de el sallıyorum. Hiç basın mensubu görmüyorum, bu bir mucize, ama kimse asla bilemez.

Arabanın kapısı arkamızdan kapanıyor ve Kaplan beni kucağına çekerek elbisemin içinde ona sarılmamı sağlıyor. Elleri kalçalarımı kavırıyor ve gözleri benimkileri yakalıyor.

"Az önce Jenny'yi kovdun."

"Kimsenin çalışma ortamında böyle zehirli birine ihtiyacı yoktur. Bu sabah hastaneye geldiğinde bana yine sataştı ve muhtemelen bununla başa çıkabilirdim ama seninle konuşma şekline asla tahammül edemezdim. Kimse sana böyle şeyler söyleyemez. Asla."

Gülümsememi dizginlemek için elimden geleni yapıyorum ama o böyle bir şey söyledikten sonra bu imkansız. "Şansına sana asıldığını bilmiyordum yoksa yüzünde pençe izleri olurdu."

"Bölgeci ve kıskanç. Bunu sevdim."

Parmaklarımı saçlarında gezdirip telleriyle oynuyorum. "Bunu yapman hoşuma gitti. Benim için ayağa kalktın. Beni tamamen tahrik ettin." Ona göz kırpıyorum ve o da gülümsüyor. Gerçek bir gülümseme. Rahat, neredeyse mutlu bir gülümseme.

"Seni eve götürüyorum ve çantanı hazırlaman için tam on dakikan var."

Duraksıyorum, başımı eğiyorum çünkü onu doğru duyduğumdan emin değilim. "Çanta mı?"

"Kıyafet getirebilirsin ya da getirmeyebilirsin. Her iki durumda da, nereye gittiğimiz önemli değil."

"Kaplan."

"Bianca," diye alay ediyor beni daha da ıslatan bir sırtıŖıŖla.

Bunun için ona lanet olsun.

"Bana neler olduğunu anlatabilir misin? Tam olarak ne için toplanıyorum?"

"Seni bu gece bir yere götürüyorum çünkü seni bütün hafta görmedim ve biraz yalnız kalmaya ihtiyaım var. Hayatımdaki ılgınlık araya girmeden böyle bir Ŗey yapmayalı çok uzun zaman oldu ve sen de orada olacağın için teknik olarak benim için yalnız z a m a n o l m a y a c a k o l s a d a bunu seninle yapmak istiyorum. Takip edilmekten, iŖten, insanlardan ve dramadan bıktım ve ikimizin de sıvı resüsitasyonuna ihtiyaç duyacağı noktaya kadar seni becermem gerekiyor. Bu arada serum ve baŖlangı kiti getirdim. Bilirsin, gerçekten o noktaya ulaŖırsak diye."

YaklaŖık on bin kez göz kırpyorum. "zr dilerim, sanırım az önce felç geçirdim. O laf kalabalığının içinde bir yerde beni bu gece bir yere götüreceğini mi söyledin?"

Araba çok hızlı bir Ŗekilde durur ve aniden kapı açılır.

"On dakika," diye hatırlatıyor, kııma Ŗaplak atıyor ve sonra gözleri telefonuna kayıyor ve yazmaya devam ediyor.

Gszce arabadan çıkıyorum ve umutsuzca eğlenmemeye alıŖan Axl'a bakıyorum.

"Biraz yardım eder misin?" Yalvarıyorum.

"Daha sıcak bir hava dŖnn," diye öneriyor sinsi bir sırtıŖıŖla.

"Daha sıcak hava mı?" Bu beni sadece bu gece değil, hafta sonu da götüreceği anlamına mı geliyor? Tüm bu olanlardan sonra yarın iŖe gitmeyecek miyim? Jenny gerçekten kovuldu mu? Penceresinin camına vuruyorum. "Sorularım var, Kaplan Fritz."

"Umurumda değil," diye mırıldanıyor kapıdan. "Artık dokuz dakikan var."

Lanet olsun ona!

"Ya gitmek istemezsem?"

"Seviyorsun. Bu havadan nefret ediyorsun. Şimdi kımılta yoksa sadece bizim için hazırladığım şeylerle yaşamak zorunda kalacaksın. Sekiz dakika."

Bizim için mi paketledin? Her neyse. Fazla düşünmemek en iyisi.

Çılgın Kaplan Fritz'in benim için hazırladığı her neyse çıplak kalmamaya kararlı bir şekilde daireme koşuyorum. Bir çanta bulup raftan indiriyorum ve içini dolduruyorum... Hiçbir şeyim yok. Hiçbir şeyim yok. Mayo yok. Seksi, minik, dar elbiseler yok. Son altı aydır, her fırsatta vücudumu saklamak istememe neden olan boktan bir adamla yaşıyordum ve ondan önce de bir buçuk yıldır onunla çıkıyordum.

Balayı için kışın İskoçya'ya gidiyordum, Maui'ye değil.

"Siktir et." Aynada kendimle yüzleşiyorum. "Siktir et!" Daha yüksek sesle çığlık atıyorum.

Tişörtler, gecelik şortlar, külotlar, sütyenler ve yaramaz çekmecemdeki en seksi şeyleri buluyorum. Birkaç güzel sundress gözüme çarpıyor ve onları da atıyorum. Sadece bir tane çirkin tek parça mayom var ve o da ağlama isteği uyandırıyor. Nereye gidersek gidelim bir şeyler almaya karar veriyorum. Bir yerlerde bir dükkan olmalı. Sonra diş fırçamı ve temel tuvalet malzemelerimi almaya gidiyorum ve bir ya da on çift sandalet ve başka ayakkabılar alıyorum.

Görünüşe göre ayakkabısız olmaktansa çıplak olmayı tercih ederim.

Uyumsuz eşyalardan oluşan gülünç çantama bakarak düşünmeye başlıyorum ama kendimi durmaya zorluyorum. Ayakkabılar kadını kadın yapıyorsa, başka neye ihtiyaç var? Ve sonra, aman Tanrım, Kaplan beni alıp götürüyor. Bu gece ya da hafta sonu için, kim bilir, ama beni sürpriz bir geziye götürüyor. Ve Jenny'yi bana kötü davrandığı için kovdu.

"Yavaş ol Bianca. Bunun bir anlamı olmak zorunda değil."

Sadece kalbimin baş döndürücü çarpıntısı ve yanaklarımdaki heyecanlı kızarıklık bunu satmıyor.

Küçük bir korkma dansı yapıyorum ve bu bittikten sonra çantamı kapıyorum, tüm ışıkları kapatıyorum, her şeyi kilitliyorum ve merdivenlerden aşağı uçarak bekleyen arabaya gidiyorum.

"On dakikadan fazla oldu," diyor Kaplan, ben kendimi onun yanındaki arka koltuğa atarken, gözleri hâlâ telefonundaydı. "Sensiz gitmeye hazırlanıyordum."

"Hayır, değildin. Bu arada, mayom yok. Eğer menüde yüzmek varsa bir yerde durup mayo alma şansımız olacak mı?"

"Hayır. Ama dediğim gibi, sizin için kıyafet tamamen isteğe bağlı."

Başımı sallıyorum. "Bazen seni çok iyi tanıdığımı düşünüyorum ama sonra böyle anlarda şaka mı yapıyorsun yoksa ciddi, iğneleyici bir hıyar mısın anlayamıyorum."

"Ciddiyim."

"Kaplan, lütfen bana neler olduğunu anlatır mısın?"

Telefonunu yere bırakıyor ve nabzımı hızlandıran bir sırtıtışla gözlerimin içine bakıyor. "Yakında göreceksin. Şimdilik gerilimin tadını çıkar."

Kaplan'a gerilim okumadığımı, sadece içinde biraz edepsizlik olan düz romantizm okuduğumu söylediğimde beni öptü. Şaka yaptığımı sandı. Ben oynarım

Masum ve fiziksel olarak öyleyim sayılır, ama toplam paylaşım zamanı, MMF kitaplarından hoşlanıyorum. Ama bunu bilmesine gerek yok.

Konuyu dağıtıyorum.

Çünkü Kaplan Boston'a doğru ilerlerken sessiz kalıyor, tünele girdiğimizde işaretler belirginleşiyor. Havaalanına. Bavulumu hazırlamamı söylediğinden beri en aza indirmeye çalıştığım dengesiz, neredeyse hastalıklı, heyecanlı bir duygu patlıyor ve aniden, Disney World'e gideceği söylenen altı yaşındaki bir çocuk gibi zıplıyorum.

Bekle.

Yüzümü ona dönüyorum, ellerim hâlâ cama yapışık.

"Disney World'e mi gidiyoruz?"

Bana saçmalama der gibi bakıyor. Ve doğru. Disney'de çıplak olunmaz. Oranın tüm büyüsünü bozar.

"Hiç kıpırdamadan oturur musun?" diyor kuru bir sesle, yüzü hâlâ o lanet olası ekranında.

"Dürüst olmak gerekirse, hayır. Suçu DEHB'ye atmayı deneyebiliriz ama şu anda ilk fahişesiyle birlikte olan on dört yaşında bir çocuğum."

"Ne?"

"Gerçekten, bilmiyorum bile. İki saniye önce Disney World'ü düşünüyordum ve aklım bir anda Maden Treni'ne gitti."

Kıkırdarak elimi tutuyor ve sonunda telefonunu cebine sokuyor. Araba Logan havaalanından geçip jetlerin daha küçük, daha şık ve giderek daha pahalı olduğu özel tarafa doğru ilerlerken yaptığı tek şey bu.

Altın çerçeveli camları olan, bembeyaz, etkileyici bir uçağın önünde duruyoruz. Kapı açılıyor ve bana yardım etmek için elini uzatırken Axl'a bakıyorum. "Bizimle geliyor musun?"

"Uçakta ve onun biraz ötesinde. Ondan sonra sadece ikiniz varsınız."

Oh. Oh!

Hayatım boyunca zengin bir kız oldum. Ama zenginliğim garipti. Önce öz babam, sonra da üvey babalarım tarafından bana bahsedilen vakıf fonları şeklindeydi. Annemin üzüntüsüne rağmen, hiçbir zaman elmasların damladığı ve şampanya içinde yüzdüğüm bir hayatım olmadı. Yani, hiçbir zaman bir şey istemedim. Hem de hiç. İhtiyacım olan, asla ihtiyaç duymadığım her şeye ve daha fazlasına sahiptim. Üvey babalarım çok zengindi, bana bir şeyler alırlardı ve inanılmaz bir hayat yaşırdık. Ama benim zenginliğim beni seven ve büyüten adamların birikimidir.

Ve bu çok sık harcadığım bir şey değil. Gerektiğinde yatırımlardan elde ettiğim kar paylarıyla geçiniyorum. Çoğu zaman elimdekiyle yetinmeye çalışıyorum.

Yani özel bir jetle uçmak... Bunların hepsi Abbot-Fritz ve benim için yeni şeyler.

"Bu senin mi?" Küçük merdivenden çıkmama yardım ederken ona tıslıyorum ve uçuş görevlisi Allegra ve pilot Mike ile tanışıyoruz.

"Ailemin." Kaplan krem rengi deri bir bankın üzerine kayıyor, ayak bileğini diğer dizinin üzerine atıyor ve ben her şeyi süzerken beni görmezden geliyormuş gibi yapıyor,

Yine de göz ucuyla beni izlediğini hissedebiliyorum.

Dudaklarında saklamaya çalıştığı sırıtış beni eğlenceli bulduğunu gösteriyor ve buna engel olamıyorum.

"Beni etkilemek için mi yoksa böyle mi yapıyorsun?"

"Seni etkilememe gerek var mı?"

Başımı iki yana sallıyorum. "Hayır,"

diyorum ona dürüstçe. "Güzel," diyor ve öylece bırakıyor.

Burası muhteşem bir yer. Uzun ve hayal ettiğim kadar dar olmayan ana kabin, banklar ve derin minderli sandalyeler arasında değişen yirmi kadar koltuktan oluşuyor. Masalar, bir yemek alanı, bir bar ve en arkada küçük bir mutfakın yanı sıra monitörlü bir ofis, iki monte edilmiş televizyon, iki banyo gibi görünen bir şey ve... "Bu bir yatak odası mı?"

"Hmmm."

Vay canına. Sadece vay. "Güzelmiş." Karşısındaki koltuğa oturmak üzereydim ki belimden tutup beni yanına çekti.

"Güzel mi?"

"Sanırım. Bilirsin işte. Eğer bu tür şeylerle ilgileniyorsan. "Burnumu kıvırıyorum ve o da bana sırıtıyor.

"Etkilenmedin mi?"

"Beni etkilemeye çalışmadığını sanıyordum. Çünkü eğer öyleyse, bunun daha kolay ve ucuz yolları var."

Başını sallıyor, eğiliyor ve küpemi emerken kulak mememi ısıyor. "Seni etkilemeye çalışmıyorum. Bu, ticari bir uçuş rezervasyonu yapmaya çalışmaktan ve tüm bunların zamanlamasıyla uğraşmaktan daha kolaydı. Sana bunun ne olduğunu söyledim."

"Sen yaptın." Ona bakıyorum. Durduğumu sanmıyorum. "Teşekkür ederim. Nereye gittiğimizi ya da ne yaptığımızı bile bilmiyorum ama şimdiden çok iyi vakit geçiriyorum."

Dudakları dudaklarıma yapışıyor. "Seninle olmak en güzel zaman.

Bu da bunu yapmamızı kolaylaştırıyor."

Eli kalçalarımın arasına kayıyor ve ben onu tokatlayarak uzaklaştırıyorum.

"Oh hayır. Mile-high kulübü yok, bayım."

Kıkırdıyor ve elini aynı noktaya geri götürüyor. "Bu Doktor ve neden tam olarak değil?"

Tam olarak neden olmasın? "İnsanlar bizi duyacak," diye tıslıyorum, bana bilmiş bilmiş sırtan Axl, Slash ve Allegra'ya bakıyorum.

Bir kıkırdama daha. "Sadece doğru yaparsak." Oh.

Uçak hızlanmaya başlıyor, havada yükselene kadar pistte yarışıyor, midem de onunla birlikte gidiyor. Kolunu kavriyorum, kemerim bağlı olmasına rağmen tutunuyorum.

Dudakları kulağımın hemen altından boynumu gıdıklıyor. "Rahatla, bebeğim. Bir şeyler iç. Biraz yemek ye. Üç buçuk saatimiz var ve seni küçük bir banyoda, hatta yatakta, duyma mesafesindeki bir dizi tanıkla becermek çekici olsa da, daha sonra bizim için planladığım şey için daha endişeliyim."

Aman Tanrım.

Dudağımı çiğneyerek ona dönüyorum. "Bunu çok yaptın mı? Kadınları gece ya da hafta sonu için bilinmeyen yerlere uçurdun mu?" İğneleyici bile değilim. Sadece bir Fritz'in nasıl çalıştığını gerçekten merak ediyorum. Hem de bir Kaplan Fritz.

Başparmağı boynumun sütununda aşağı yukarı kayıyor, bakışları ciddi ve yoğun. "Sen ilksin." Bunu söylerken gözlerindeki bir şey parlıyor, ışıltısıyla ruhumu aydınlatıyor.

Onu öperim. Tüm bunların benim için ne anlama geldiğini ona hissettiriyorum. Beni ne kadar özel

hissettirdiğini. Ne kadar... sevildiğimi. Bu kelimeleri

söylemedik, uzaktan yakından alakası bile yok ve bunun

böyle olmadığını biliyorum. Bunlar için çok erken.

Ama onunla geçirdiğim bu bir buçuk ay hayatımın en güzel dönemiymiş. Kavga ettiğimizde ve kutsal olan her şeye yemin ettiğimde bile ondan nefret ediyordum. Düşünmemeye çalışıyorum. Şu ana odaklanmaya çalışıyorum. Ama Kaplan'la birlikte her şeyi istemeye başlıyorum. Her şeyi hayal ediyorum.

Ve bunu nasıl durduracağımı bilmiyorum.

Eli benimkini kavıyor ve saatler sonra uçak yere indiğinde bir sarsıntıyla uyanmak için yerleşiyorum. Gözlerimi açıyorum, başım omzuna yaslanmış, dudaklarımın hemen ötesinde gömleğinin lacivertini boyayan müthiş ıslak bir salya lekesi var. Yanaklarım alev alev yanarken ona gözlerimi kırıştıyorum ama tek yaptığı alnımı ve ardından burnumun ucunu öpmek oluyor.

"Özür dilerim." Kanıtların bir kısmını silmeye çalışırken utangaç bir şekilde dudağımı kemiriyorum.

"Sen iyisin. Stella'nın salyası bundan çok daha kötü akıyor. İlk kez üzerimde uyumasına izin verdiğimde dört yaşındaydı ve annesi yeni ölmüştü. Bütün geceyi üzerimde uyuyarak geçirdi, ne zaman onu hareket ettirmeye çalışsam çığlık atarak uyandı. Tişörtüm sabaha kadar sıırılsıklam olmuştu. Bu bir süre onunla aramızda bir şey oldu ve bir sürü tişört eskittim."

Bu ifadede üzerinde durulması gereken çok fazla şey var. Minik, kalbi kırık yeğeninin üzerinde uyumasına izin vermesi - Landon'ın karısının öldüğü zamanı hatırlıyorum, Forest'ın ölümünden sadece bir yıl sonraydı. Ailesine ve sevdiklerine gösterdiği özen ve onları koruma biçimi. Denemeden ya da öyle olup olmadığını umursamadan yaydığı seksilik. Tüm dünya onun tadına bakmak isterken, hayatını gizli tutmak ve spot ışıklarından uzak tutmak için aşırıya kaçması.

Ama onu tanımak... gerçek onu... sevmemek imkansız.

Tüm sivri uçları ve keskin parçaları bir araya gelerek en inanılmaz adamı oluşturuyor.

Kaybetmek ya da bırakmak istemediğimi her geçen gün daha iyi anlıyorum. Bir daha olmaz.

Uçak taksi yapıyor ve aniden kabinin kapısı açılıyor, merdiven aşağı iniyor. Geriniyorum, ılık havanın, çiçeklerin ve... muhtemelen okyanusun kokusu kapıdan içeri süzülüyor ve ılık bir sıcaklık tenime ve saçlarıma yapışıyor.

"Neredeyiz biz?" Gözlerimi kısarak gecenin karanlığında kapıdan dışarı bakarken soruyorum. Ayağa kalkıp Axl ve Slash'in eşyalarımızı almaya gidişini izliyorum. Saatin kaç olduğuna dair hiçbir fikrim yok, tek bildiğim akşam yemeği vaktinin çoktan geçmiş olduğu ve benim uyuyup kaldığım.

"Key West."

"Key West mi? Gerçekten mi? Margaritaville Key West gibi mi?" "Evet ama kaldığımız yer burası değil."

"Değil." Kaşlarımı çatmaktan kendimi alamıyorum, ancak bunun ne kadar saçma olduğunu fark ediyorum. Kaplan'la Florida Keys'deyim. Kötü ne olabilir ki? Beni bir pansiyona götürebilirdi ve bu yine de harika olurdu. Uçaktan çıkıyoruz, başka bir büyük, siyah araba bizi bekliyor ve bir kız böyle seyahat etmeye alışabilir. Gözünü bile kırpmıyor, neden kırsın ki? O milyarder bir aileden gelen bir milyarder. Anne ve babasının aileleri evlenmeden önce bile milyarderdi.

Yanına kayarak utanç verici derecede yüksek bir esneme sesi çıkarıyorum ve o da kollarını bana dolayarak beni omzuna geri yatırıyor.

"Gömleğini önemsemiyor olmalısın."

Başımın üstünü öperken gülümsediğini hissediyorum. "Hâlâ yorgun musun?"

"Dürüst olmak gerekirse, hayır. Şu anda yorgun olamayacak kadar heyecanlıyım."

"Sende en çok sevdiğim şeylerden biri ne biliyor musun?" diye fısıldıyor kulağıma ve gözlerim fal taşı gibi açılıyor, kırpmadan karşıya bakıyorum.

Kalbim az önce bir mariachi grubu kurdu. Dudaklarımı yalayıp nefes alıyorum ve sesimi kontrol edebileceğimden emin olduğumda "Hayır. Ne?" diyorum.

"Çok saf ve dürüst bir kalbin var. Kuzenin nişanlıyla birlikte sana ihanet etti ve ikimizi de tehdit etti ama sen yine de ona yardım etmeye çalıştın. Jenny'ye bir milyarderin peşinden koştuktansa daha iyi olabileceğini söylediğini duydum ve o da bunu duymazdan geldi. Çoğu insan onlara ulaşmaya bile çalışmazdı."

"Evet, Ava'ya yardım etmeye çalışmak çok iyi bir şeydi ve Jenny kötü bir insan ama bir yanımda onun için üzülüyor. Senin için entrikalar çeviriyor olsa bile."

"Ben de tam olarak bunu söylüyorum. Sen sensin. Her zaman kendin oldun."

Başımı ona doğru eğiyorum, kaşlarım çatılıyor. "Ne demek istiyorsun? Başka kim olabilirim ki?"

Gözlerimin içine bakarken parmakları yüzümü gıdıklıyor. "Bu konuda kafanın karışık olması senin sevdiğim yönün. Sende hiç yapmacıklık yok. Eğilip bükülmek ya da bir başkasının senden olmasını istediği şeye uymaya çalışmak yok. Eğer bir şeyden korkuyorsan, söylersin. Eğer utanırsan ya da bir hata yaparsan, bunu kabullenirsin. Gülüyor, gülümsüyor ve yargılamadan herkesin içindeki iyiliği görüyorsunuz. Sana daha önce de kalbini ve aklını koluna taktığını söylemiştim ve bunu saklamaya ya da değiştirmeye çalışmamı seviyorum." İç çekiyor, tatlı nefesi dudaklarımın üzerinde geziniyor. "Daha önce hiçbir kadınla böyle bir şey yaşamamıştım. Her zaman başka bir şey ya da başka biri olmaya çalıştılar. Her zaman Jenny gibi kadınlar oldular. Hepsi bir rolden ibaretti, ama seninleyken ben ben olabiliyorum - ailem dışında kimseyle olmadığım bir şey - ve sen de sen olabiliyorsun ve bu çok doğal."

"Bunu nasıl yapacağımı hiç bilemedim. Olmadığım bir şey olmayı. Ava ve Tod bu sanatta ustalaşmışlardı ama benim hiçbir fikrim yoktu. Bu yüzden insanlar beni zayıf ve saf olarak görüyor. Çocuk oyuncağı. Kendi başının çaresine bakamayan küçük çaresiz Tavşan."

"Ben seni öyle görmüyorum. Bence sen tanıdığım en güçlü, en cesur, en zeki, en yetenekli kadınlardan birisin. Kendin olmak cesaret ister. Kendimi yalnız kalmanın daha iyi olduğuna ikna ettim. Onca saçmalıktan sonra, onca yıldan sonra, bu daha kolaydı. Hiç gerçek biriyle birlikte olmadım. Benim için benimle olan biriyle."

Burnumu kıvırıyorum. "Buna inanmak bana çok zor geliyor."

"Beni belli bir dereceye kadar sevmediklerini söylemiyorum. Onlara sağlayabileceklerimi sevdiklerini söylüyorum."

Daha fazlasını. Mücevherler, giysiler, ön sıradan konserler ya da spor etkinlikleri, ünlülerle buluşmalar, belli bir şöhret düzeyi, sosyal basamakları tırmanma, övünme hakları, her neyse. Her zaman bir şeyler vardı."

Ne diyeceğimi bilemez bir halde başımı salladım.

"Vazgeçtim. Ayrıldım. Aşka ve ilişkilere tamamen tövbe ettim. Erkek kardeşlerimin yaşadıklarını gördükten sonra bu düşüncem daha da pekişti. Tüm bunları bir bahane olarak kullanmak, meşru bir şey bulmak için kadın karmaşasının içinden sıyrılmaya çalışmaktan daha kolaydı." Elini kaldırıyor ve gözleri yüzümde dans ederken yüz hatları yumuşuyor. "Sonra seninle tanıştım B. Asla yeniden düşünmeyeceğime yemin ettiğim şeyleri yeniden düşünmemi sağladın."

Nefesim kesiliyor ve o bunu duyunca gülümsüyor.

Alnımız birbirine değiyor, burnu benimkinin üzerinde ileri geri kayıyor. "Senin için çıldırıyorum."

Yutkunuyorum. Boğazımı temizliyorum. Faydası yok. "Ben de senin için deli oluyorum," diye mırıldanıyorum.

"Güzel. Çünkü biz buradayız." "Ne?"

Pencereye yönelip dışarı bakıyorum ve bu sırada Kaplan'ın üzerine tırmanıyorum. Kapı açılıyor ve ben neredeyse yuvarlanarak dışarı çıkıyorum, ancak Slash beni yakalıyor ve kalkmama yardım ediyor.

"Umarım deniz bacakların bundan daha sağlamdır," diye takılıyor Kaplan, ama ben bulunduğumuz yere bakmakla o kadar meşgulüm ki, pek de zarif olmayan çıkışım yüzünden benimle dalga geçmesini umursamıyorum.

"Beni bir tekneye mi götürüyorsun? Hangisine?" Kelimeler ağızımdan çıktığı anda hangi tekne olduğunu anlıyorum. Rıhtımın en ucunda kocaman bir yelkenli var. Uzun. Şık. Havaya kaldırılmış iki devasa beyaz yelkeni ve suda serin mavimsi mor bir ışığı var.

Kaplan arkamdan geliyor, göğsünü sırtıma dayıyor. Kolu belime dolanıyor ve az önce hayretle baktığım kadını işaret ediyor. "Şu güzel bayan."

"O şeyi tek başına kullanabiliyor musun? Çok büyük."

Boynuma bir öpücük kondurdu. "Hayır. Gemide personel var. Gün içinde biraz dümen tutacağım. Sana nasıl yapılacağını öğreteceğim ve sonra bu yaz seni daha küçük yelkenlimle götüreceğim ve o zaman okyanusun hareketini gerçekten hissedebileceğiz."

Aman Tanrım. "Beni deniz mi tutacak? Annemi tutar."

"Bu lüks bir yat, bu yüzden onu hissedecek olsan bile hareket et, o kadar hızlı değil ve daha dengeli bir gövdesi var. Yine de her ihtimale karşı yanımda senin için bir şeyler getirdim. Annen hakkında bundan bahsettiğini hatırlıyorum."

"Kaç kişi uyuyor?"

"On dört artı on mürettebata kadar." Vay canına.

Kollarında dönüyorum, boynuna sarılıyorum ve onu ölesiye öpüyorum. "Devam edebilir miyiz?"

"O bizim, istediğimizi yaparız," diye nefes alıyor bana karşı.

"Onun adı ne?"

"Amphitrite."

Arkamı dönüp onunla yüzleşirken gözlerim parlıyor. "Deniz tanrıçası. Poseidon'un karısı. Okyanusun kraliçesi."

"İşte bu. Hadi gel. Seni ne kadar çabuk oraya çıkarırsam, o kadar çabuk soyabilirim."

W Rüzgar saçlarımı savururken, güneş gözlükleri gözlerimi kör edici güneşten korurken, bir elimde bira, diğer elimde dümen ve bacaklarını açmış, başında şapkasıyla oturan minik bikinili bir kadın, bugün benim en mutlu günlerimden biri olabilir. Nokta. Bu ve bebek Owen'ın nihayet YYBÜ'den eve gönderildiği haberi.

Yani evet. Mutlu bir gün.

Bianca kıpırdanıyor, üstünün biraz fazla küçük üçgenini ayarlıyor ve ben sırtımama engel olamıyorum. Baş hostesime onun için seçtiğim kıyafet yüzünden biraz tepki çekmiş olabilirim. Bianca mayosunun olmadığını söyledikten sonra onu uçaktan aradım, gün boyunca Amphitrite'i iyi bir rüzgârda tutmama yardım eden personelle birlikte bir şeyler giymesi gerekeceğini biliyordum.

"Neredeyiz?" diye soruyor, sesi rüzgârda kayboluyor. "Bu ada da ne?"

"Sanırım bu Marquesas Keys. Evet. Bak." Leeward tarafını gösteriyorum.

Bianca doğruluyor, elleri küpeşteyi kavırıyor, vücudu eğiliyor. "Aman Tanrım! Yunusları hiç böyle görmemiştim. Çok yakındalar. Ya birine çarparsan?"

Biramdan bir yudum alarak kıkırdıyorum. "Yapmayacağım. İnanın bana, teknelere çok alışkınlar ve nasıl yüzeceklerini çok iyi biliyorlar. Bizi birkaç mil boyunca takip edecekler. Oluşturduğumuz akıntıyı seviyorlar."

"Çok güzeller."

"Birazdan duracağız ve belki onlarla yüzmeyi deneyebilirsiniz."

Başı dönüyor, gülümsemesi zapt edilemiyor ve ben bu riski aldığım için memnunum. Her zaman sadece kendim için yaptığım bir şeyde birini de yanımda getirdim. Ben küçükken babamla birlikte bu gemiyle çok gezerdik ama annem yelkenli kullanmayı hiç sevmezdi, her zaman daha büyük gezi yatını tercih ederdi. Ama son birkaç yıldır sadece ben varım ve bu benim dört gözle beklediğim bir şey oldu.

Sessizlik. Huzur. Yalnızlık.

Ama dün gece Bianca ile yatağымda seviştım ve bu sabah tekrar seviştik ve sonra birlikte kahvaltı ettik, ikimiz de tabletlerimizde kitap okuyorduk. O zamandan beri buradayız, Keys'in etrafında yelken açıyoruz ve onun tepkisini, heyecanını ve en büyük tutkularımđan birini öğrenmeye olan ilgisini izleyebilmek her şeydi.

O her şey oldu. O her şey oldu.

Tamamen vazgeçtiğim bir şey.

Ona çok fena aşık oluyorum. Ve artık bunu durdurmanın bir yolu yok.

"Buraya gel, B. Dümene geç."

Ayağa fırlayarak bana doğru ilerliyor, kolumun altından kayarak direksiyonla arama giriyor ve aletime doğru küçük bir kalça sallama hareketi yapıyor çünkü bu şekilde çok lezzetli bir alaycı olabiliyor.

"Bunu yapabileceğini düşünüyor musun?" Boynunda aşağı yukarı bir iz bırakarak kulağını törpüledim.

"Bana sadece ne yapacağımı söyle."

"İşte benim kızım. Pekala, rüzgar yön değiştirdiği için yelken noktamızı değiştirmemiz gerekiyor. Hissedebiliyor musun?"

"Rüzgâra doğru gidiyormuşuz gibi hissediyorum."

"Güzel. Aynen öyle. Ve rüzgara karşı yelken açamayız. Sancak tarafına gideceğiz. Hangi yön olduğunu hatırlıyor musun?"

"Doğru."

"Mükemmel. Ana yelkeni ve flok yelkenini istediğimiz gibi hareket ettirecek halatlara ve donanımlara yardım edeceğim. Sana söylediğimde, dümeni sancağa kır."

"Baş üstüne, Yüzbaşı Kaplan." Bana bir selam veriyor ve ben de kışına bir şaplak atıp sıkıyorum. Teknedeki çoğu şey motorlu. Sadece birkaç düğmeye basıyorum ve istediğimi yapıyor. Katamaranım kadar eğlenceli değil ama ne yapabilirsin ki? Sadece onun dümene geçmesini izlemek istedim. Özellikle de "Yo, Ho!" şarkısını söylemeye başladığı için. (A Pirate's Life for Me)" şarkısını söylemeye başlaması.

Bu yaz onu dışarı çıkaracağım ve gerçekten yelken açmayı öğreteceğim.

Deniz tutmasına dair en ufak bir belirti bile yok, o da benim kadar bu iş için yaratılmış.

Bianca ona söylediğimi yapıyor, bizi biraz dolaştırıyor ve öğleden sonra güneşi batıya doğru daha da alçalmaya başladığında, hiçbir yerin ortasında demir atıyoruz ve sonra sadece ikimiz güneşlenme güvertesinde dinleniyoruz. Şef bize bir peynir tahtası, biraz sos ile birlikte bir crudité yaptı ve bize soğuk bir şişe şarap bıraktı. Ayrıca olta tutucuları tarafından sabit tutulan, suda asılı iki oltamız var.

"Bu, Mart ayında Boston'da olmaktan çok daha iyi," diye düşünüyor, ağzına bir parça peynir atıyor ve şarabından bir yudum alıyor.

"Şimdi bunu neden yılda birkaç kez yaptığımı biliyorsunuz."

"Burada yaşamamana çok şaşırdım."

"Bunu düşündüm," diyorum ona dürüstçe, bir üzüm tanesini çiğneyerek. "Tıp fakültesinden sonra Miami'deki ihtisaslara baktım ama Boston Çocuk Hastanesi dünyanın en iyisi ve Boston her zaman evim oldu. İyi ya da kötü, ait olduğum yer burası. Carter ihtisasını Virginia Beach'te, Luca ise Minnesota'da yaptı. Rina bir süre New York'ta yaşadı ama sonunda hepimiz Boston'a geri döndük."

"Benim hiçbir zaman gerçekten bir evim olmadı. Yani, kendimi bağlı hissettiğim bir yer olmadı, bu yüzden hepinizin neden evinize geri döndüğünüzü anlıyorum. En uzun süre Los Angeles'ta yaşadım, küçüklüğümden üniversiteye ve yüksek lisansa kadar. Ama hayatımın bu iki dönemi arasında Colorado ve Teksas vardı. Ve annemle birlikte hiçbir şey kalıcı olmadı. Birbirinize bu kadar yakın olmanız hoşuma gidiyor. Hepiniz ailenize ve şehrinize bu kadar değer veriyorsunuz."

"Aile her şeydir. Bunu biliyorsun. Sen de kendi ailen için aynısın." Ayağa kalkıp güneş kremi şişesini alıyorum ve omuzlarına ve sırtına sıkmaya başlıyorum. "Güzel beyaz tenin pembeleşmeye başlıyor," diye açıklıyorum bana şaşkın bir bakış fırlattığında.

"Güneşi ne kadar sevsem de cildim buna alışkın değil," diyor tam oltasındaki misina önce sarsılmaya sonra da çekilmeye başladığında. "Oh! Vay canına, bir şey yakaladım." Ayağa fırlayarak oltaya doğru koşar, onu olta tutucusundan kaldırmaya çalışır, ancak oltanın üst kısmı bükülür ve kendisine doğru çekilir. Bir çığlık attı. "Makarayı çeviremiyorum. Ne yapacağım ben?"

Arkasından koşarak onunla birlikte direğe tutunuyorum ve onu kenara sürüklemeyi önce direği kendimize doğru çekiyorum. "Tekneye bağlı değilsin. Yaralanmadan ya da düşmeden önce bırak. Ben makarayı saracağım." Elimden geldiğince makarayı çevirmeye başladım ama yakaladığı her neyse inanılmaz bir mücadele veriyordu. İkimiz de ağırlığımızı geriye doğru vererek topuklarımızı teknenin güvertesine bastırıyoruz.

"Bu her neyse, akşam yemeği olmak istemiyor." Biz boğuşmaya devam ederken o gülüyor. "Bırakalım mı?"

"Onu sudan çıkarana kadar yapamam, tabii oltayı da onunla birlikte bırakmak istemezsem, ki bu ona daha fazla zarar verebilir." Kollarımdaki ve sırtımdaki kaslar beni öldürürken, oltayı yukarı çekmek ve sonra aşağı sarmak arasında gidip gelmeye devam ediyorum.

"Bekle," diye sesleniyor, yan tarafa eğilip gözlerini kısarak mavi-yeşil suya bakıyor. "Bir şey görebiliyorum. Bir taslak."

"Neye benziyor?"

"Bir balık. Ne demek istiyorsun, neye benziyor?"

Gözlerimi deviriyorum. "Bunun bir balık olduğunun farkındayım ama ne tür bir balık?"

"Ne tür olduğunu nereden bileyim? Deniz biyoloğuna benziyor muyum? Büyük bir tane. Büyük bir balığa benziyor, Kaplan. Bu delilik. Yaşlı Adam ve Deniz gibiyiz."

Oltayı tüm gücümle yukarı çekiyorum ve o her neyse sonunda suyun yüzeyine çıkıyor, çırpınıyor.

"Ahhh! Köpekbalığı. Bu bir köpekbalığı. Nasıl bir köpekbalığı yakaladım ben? Jaw'ın kuzeni gibi."

Sivri burunlu, yuvarlak siyah gözlü, iri çeneli ve sivri dişli devasa bir mavi-gri köpekbalığı suya geri dönmek için deli gibi çırpınıyor. "Tanrım. Bu bir Mako köpekbalığı."

"Tamam. Aferin sana. Şimdi ne yapacağız?" "Sanırım bu bir bebek."

"Bebek mi?" Bana "delirdin mi, bu köpekbalığı kocaman" diye inanmaz bir bakış attı. O şey sallanmaya ve şaklamaya devam ediyor. "Ne kadar büyük dişlerin var, bebek Mako köpekbalığı. Bizi yemek için daha iyi."

Gücümün her zerresiyle çekiyorum, yukarı çekiyorum ve aşağı sarıyorum, ama yaklaştıkça kuyruğu neredeyse Bianca'ya çarpıyor

güverteye.

"Ne yapıyorsun?" diye bağılıyor.

"Bilmiyorum," diye bağıyorum. "Onu gemiye getirmeyi düşündüm ama şimdi bunun berbat bir fikir olduğunu düşünüyorum."

"Gemide mi? Onu gemiye getiremezsin. Bırak gitsin. Bizi yiyecek."

"Sadece sen. Sen daha yakınsın."

Bana sert bir bakış fırlatarak arkasını dönüyor ve ikimiz de gülmeye başlıyoruz. "Sen benden daha büyüksün. Daha iyi yiyorsun."

Lanet köpekbalığı bize doğru şaklıyor, dikkatimizi tekrar ona vermemizi istiyor ve evet, bizi yiyecek. "Onu bıçaklayabilirim. Mızrağımız var."

"Delirdin mi sen? Onu bıçaklayamazsın." Asi balığı işaret ediyor.

"Mako köpekbalığı lezzetlidir."

"Kaplan, bu şeyi yememin imkanı yok. Bırak gitsin." "Ne tür bir deniz kadınısın sen?"

"Bu işi iki günden daha az bir süredir yapan ve köpekbalığı öldürmektense şarap içip peynir yemeyi tercih eden türden. Bu da iğneleyici olup olmadığını anlayamadığım anlardan biri."

"Macera duygusu yok," diye takılıyorum. "B, makası kap ve ipi kes."

"Ben mi?"

"Bebeğim, bunu yapamam ve direği tutamam. Bu şey çok fazla mücadele ediyor ve çok güçlü. Onu güvenli bir şekilde suya geri sokmak istiyorum. Yuvarlak kanca kullanıyoruz. Eninde sonunda paslanacak ya da ölmeden düşecek ama onu serbest bırakmamız gerekiyor ve bunu yapmak için de misinayı kesmemiz gerekiyor."

"Bundan sonra balık tutmak yok," diye tehdit ediyor ve örgü makasını alıp turuncu misinaya yöneliyor.

"Söz veriyorum. Benim tarafımdan kes. Köpekbalığının yanına yaklaşma."

Kadın ipi koparır ve köpekbalığı büyük bir sıçramayla suya geri düşer, yüzgeci çoktan yüzerek uzaklaşır.

tamamen suyun altına geri döndük. Sopa elimden kayıyor, gürültülü bir takırtıyla geminin güvertesine düşüyor ve sonra ikimiz de nefes nefese kalıyor ve gülüyoruz.

"Vay canına," diye soluk soluğa kalıyor, bir elini hızla atan kalbinin üzerine koyuyor. "Bu gerçekten oldu. Bunun gerçekten olduğuna inanamıyorum. Lanet olası bir köpekbalığı yakaladık." Okyanusu ve kaçışan balıkları işaret ediyor.

Onu kendime doğru çekiyorum, dudaklarım onunkilerle birleşiyor. "Bir dahaki sefere büyük beyaz ya da büstü, bebeğim."

"BURASI BÜYÜLÜ," diye fısıldıyor Bianca rüya gibi bir iç çekişle, biz sonsuz yıldız okyanusuna bakarken, deniz bizi aşağıdan hafifçe sallıyor. Sessiz bir ritmin ardından, "Bir keresinde bana mutlu olduğum yerin neresi olduğunu sorduğunu hatırlıyor musun?" diyor.

"Evet," diye mırıldanıyorum dalgınca takımyıldızlara bakarken.

"Benimki Forest'la birlikteydi. Video oyunları oynar ve takılırdık. Bana kendimi hiç eksik hissettirmedi, sadece daha fazla hissettirdi ve benim için de aynısı oldu. Onun ve ailesinin yanına taşınana kadar pek sanatla uğraşmamıştım ama omurga ameliyatımdan ve bir süre yatalak kaldıktan sonra çizim ve resim yapmaya başladım. Seviyordum ama beni çağıran şey bu değildi. Forest öldükten sonra kendimi kaybettim. Bunu biliyorsunuz. Ama annem Duke ile evlendikten ve onun çiftliğine taşındıktan sonra metalle oynamaya başladım. Orası benim mutlu yerim oldu. Metal işleri yapmak, ellerimle bir şeyler yapmak. Ama şimdi buranın senin mutlu yerin olduğunu görebiliyorum ve buranın benim için de çok yakın bir ikinci yer olabileceğini düşünüyorum."

"Sana o zamanlar mutlu olduğum yerin hastane olduğunu söylemiştim. Ameliyathane. Bu doğrudur. Hâlâ da doğru. Ruhumu harekete geçiren şey bu, ama gerçek

huzuru hissettiğim tek yer burası. Gökyüzü, yıldızlar ve
zihnimin sessizliğiyle suyun üzerinde.

Ben. Sen gerçeksın, B ve bana kendimin de böyle olmasına izin vermenin nasıl bir his olduğunu hatırlatıyorsun."

Bana doğru daha da eğiliyor, göğüs kafesimin üzerinde bir noktayı öpüyor ve sonra göğsümün sol tarafına doğru ilerliyor. Kalbimin üzerinden.

"Bir keresinde gece yarısı bana mesaj atmıştın ve hastane senin için çok stresli hale geldiğinde bunu yaptığını söylemiştin. Binanın çatısına çıkıp yıldızlara ya da gökyüzüne bakıyormuşsun ve kendine biraz zaman ayırıyormuşsun. Biraz perspektif kazanırdınız. Bunu hala yapıyor musun?"

Arka güvertedeki geniş şezlonga uzandığımızda onu kendime daha yakın tutuyorum ve şakaklarından öpüyorum. Battaniyeye sarınmış, iyice sokulmuştu ve sanırım bu benim en sevdiğim andı. Bunu daha önce de söylemiş olabilirim. Aslında, söylediğimi biliyorum. Ama Bianca ile her anın yeni favorim olduğunu hızla keşfediyorum.

"Hayır. Artık değil. O zamanlar acemi bir asistandım. Aklımı kaçırarak kadar korkmuştum. Eğer bir hastam bana kötü davranırsa, bu sadece bir hasta değildi. Bir çocuktı. Beni her şeyden çok üzen de buydu. Çok büyük potansiyeli olan genç bir hayat kayboldu. Hâlâ içimi kemiriyor. Buna alışmak mümkün değil. Ama artık kurtardıklarına odaklanmayı öğrendim. Dolu dolu, mutlu hayatlar yaşamaya devam eden çocuklara."

Bana doğru dönüyor, benim için yıldızları terk ediyor. Parmakları saçlarımı tarıyor. "Bence yaptığın şey inanılmaz. Küçük insan kalplerini iyileştiriyorsun. Böyle bir şeyi aklım almıyor ama sen yapıyorsun. Bütün ailen. Bir avuç milyardersiniz. Her biriniz. Sizin gibilerin çoğu, çok varlıklı ailelerin çocukları, böyle yaşıyor. Güven fonları ve paralarıyla sosyal medyada varlık gösterip yeme bozuklukları ve gerçek dışı yaşam beklentileri dışında başkalarına çok az katkıda bulunuyorlar. Toplumun iyiliği için hiçbir şey yapmıyorlar. Ama siz hepiniz fedakârlık yapıyor, inanılmaz derecede çok çalışıyor ve çalışmalarınızla kendinizden çok şey veriyorsunuz. Hayat kurtarıyorsunuz ve bu

seni bir kahraman yapar, Kaplan Fritz. İşte bu yüzden ünlü olmalısın. Seksi olduğun ve paran olduğu için değil."

Söyledikleri karşısında kalbim yerinden çıkacak gibi olsa da ona sırtıyıyorum. "Seksi olduğumu mu düşünüyorsun?"

Göğsüme vuruyor. "Pislik. Az önce söylediklerimden bunu mu çıkardın?"

Kıkırdıyorum, battaniyeyi yırtıyorum ve onun üzerine yuvarlanıyorum. Kollarımı sert şilteye bastırıyorum ve geminin ışıklarının zar zor aydınlattığı gözlerine bakıyorum. "Hayır, benim bundan anladığım bu değil. Ama şu anda tek umursadığım şey sana sahip olmak. Burada sadece biz varız. Para, şöhret, basın ya da hastalar yok. Okyanusa ve doğa şartlarına karşı bir kadın ve bir erkeğiz. Bu bir macera. Bir yolculuk. Ve sadece seninle yapmak istediğim bir macera."

Bir an için bunun yerleşmesine izin veriyorum, güzel yüzünde, ışıldayan gözlerinde ve kıvrılmış dudaklarında dolaşmasını izliyorum.

Eli çenemi kavırıyor ve büyülenmiş gibi bana bakıyor. Tıpkı benim onunla olduğum gibi. "Böyle konuşmaya devam edersen bir kızı kendine aşık edeceksin."

"Düşen kız sen olduğun sürece bu riski göze alabilirim."

Ağırlığımı onun üzerine bırakıyorum, dudaklarım onunkileri öyle derin bir öpücükle kaplıyor ki benim nerede bitip onun nerede başladığını anlayamıyorum. Onu pek çok kez, pek çok şekilde, bu geminin her yerinde var olan her pozisyonda aldım, ama hiçbiri yeterli gelmiyor. Bazı anlar, kendimi onun içine gömmeye ihtiyacı kontrol edilemeyecek kadar yoğun oluyor. Söz konusu o olduğunda göğsümde her zaman doymak bilmez bir çarpıntı oluyor. Daha fazlası, daha fazlası, daha fazlası için haykıran bir ilahi.

Ağızlarımız birbiriyle ziyafet çekiyor, aç ve vahşi. Asla doyurulamayacak sonsuz bir açlıkla ilkel. Birbirimizin kıyafetlerini çabucak çıkarıyoruz, ağzım onun boynundan aşağıya, inanılmaz göğüslerine doğru bir iz yalıyor ve öpüyor. Elim bir tanesini sıkıyor ve kaldırıyor, dişlerim

mükemmel pembe zirvesine ulaşana kadar yokuş yukarı. Ağzımın içine emerek, onu olabildiğince çok içime çekiyorum.

Parmakları saçlarımı köklerinden kavırıyor, vücudu içimde sallanıyor, ona vermeyi reddettiğim sürtünmeyi arıyor. Bianca açgözlü oluyor. Çıldırıyor. Ve sikim için çaresizce büyümesi çok güzel. Ama bu gece, onun için çok fazla planım var. Yarın Pazar ve eve uçmak zorundayız. Gerçeğe dönüyoruz ve buna onun benimle olduğu kadar benim de onunla ihtiyacım var.

Yataktan kalkıp onun hoşnutsuz iniltisine gülümsüyorum. "Nereye gidiyorsun?"

"Bunu ben hallederim," dedim ve kış güvertenin alt tarafında, sancak tarafında duran beyaz bir halatı kaptım.

"Kaplan." Adım gergin, soluk soluğa bir fısıltı. "İp mi?"

"B, ben bir denizci ve doktorum. Güzel cildini hiç bozmadan seni altı yüz farklı şekilde iple bağlayabilirim. Nefes oyunu yapabilirim. Bir iple hayal edebileceğin her şeyi yapabilirim. Hepsini seveceksin."

"Tamam."

Çok güveniyor. Ellerim bileklerini kavırıyor, yukarı ve başının üzerine doğru sürüklüyor. İpi ön kollarının etrafına doluyorum, ellerini misinaya tutunması için açılı hale getiriyorum ve sonra onu şezlongun tabanına bağlıyorum.

"Parmaklarını benim için oynat," diye emrediyorum ve ben kan dolaşımını test ederken o da oynuyor.

Geri dönüp yatağa tırmanıyorum, kalçalarına biniyorum ama üzerine ağırlık vermiyorum. Tanrım, bu haliyle ne kadar seksi? Yatağa yayılmış ve bağlanmış, beni istiyor ve bekliyor. Kolları bu şekilde başının üzerindeyken, göğüsleri yukarı çekilmiş ve neredeyse birbirine yapışmış. Dilim göğüs dekoltesinin içine dalıyor, göğüs kafesinin altından üstüne doğru bir iz yalıyor. Bianca altımda titriyor. Göğüsleriyle oynamama bayılıyor ve bu bana şunu hatırlatıyor.

"Kımıldama."

"Ne?" diye ılık atıyor ben yine kaçarken.

Odamıza koşuyorum, aradığım eşyayı buluyorum ve bir dakikadan kısa bir süre içinde onun yanına dönüyorum.

"Beni üçüncü kez terk edersen, özellikle de bu şekilde, seni denize atarım ve Mako Matty'nin seni yemesine izin veririm."

Onu öpmeden saniyeler önce bir kıkırdama havaya karışıyor. "Özür dilerim. Söz veriyorum bunu telafi edeceğim. Aklıma türlü türlü fikirler gelmeye başladı ve duramadım."

"Belki de sapkınlığınızı önceden planlamalısınız, Doktor."

"Kesinlikle." Bir meme ucunu ağzıma alıp emerek sert bir çakıl taşı haline getiriyorum. Sonra kelepçeyi ıslak meme ucuna yerleştiriyorum ve gergi çubuğunu sertleşene kadar yukarı kaydırıyorum ama çok sıkı değil. Bianca'nın ısırıkla inleyip sızlandığı, ama acı içinde kıvranmadığı ya da kıvranmadığı noktaya kadar. "İyi mi?" Kontrol ediyorum.

Sarsıntılı bir baş sallama. Onu şimdiye kadar test ettiği tüm sınırların ötesine itiyorum ve bunu izlemek çok güzel. Aynısını diğerine de yapıyorum ve her iki meme ucu da kenetlenmişken ağzım tekrar aşağı iniyor, önce birini sonra diğerini kapatıp üzerlerine soğuk hava üflüyorum.

Sırtı kavisli ve kollarındaki kısıtlamaya karşı çekiyor.

Ayağa kalkarak yüzüne doğru kayıyorum, gözleri her hareketime yapışmış. Sikim dudaklarına çarpıyor ve hemen bana açılıyor, dili ucumdaki piercingi yalamak için dışarı çıkıyor. "Beni güzelce ıslat," diyorum ona, sikimi ağzına iterek. "Evet, B. İyi bir kız gibi em beni. İşte böyle. Çok iyi."

Elinden geldiğince başını sallayarak ağzımı şapırdatıyor ama pozisyonu nedeniyle fazla bir şey yapamıyor. Güzelce yağlandıktan sonra kendimi ağzından çekiyorum ve tekrar üzerine oturuyorum, sikim göğüslerinin arasında kayıyor.

"Oh, Tanrım," diye inliyor göğüslerini birbirine daha da sıkı bastırıp meme ucu kelepçelerini hafifçe çekerken. Benim

sikim onun muhteşem göğüslerini sikmeye devam ediyor, içlerine doğru ilerliyor. Ağzı açılıyor, sikimin başı dudaklarına çarptığında çenesi aşağı bastırılıyor. Ben bunu yaparken beni yalıyor, bir yandan da memeleriyle ve hassas meme uçlarıyla oynuyor.

Göğüsleri böyle çok iyi hissettiriyor. Sıcak yastıklar bana doğru kayıyor, sikimi yiyor, bu görüntü neredeyse böyle boşalmam için yeterli. Ama kurşunu çıkarıp klitorisine bastırdığımda çıldırmaya başlıyor.

"Kaplan!" diye bağıyor.

Sıkıştırılmış meme uçlarıyla oynarken ve vibratörü zonklayan klitorisine daha sıkı bastırırken göğüslerini beceriyorum. Buradan amının sızdığını görebiliyorum. Bacakları titriyor. Titriyor. Titriyor.

"Boşalacağım amına koyayım."

"Hayır, gelmiyorsun. Henüz gelmiyorsun," diyorum ona. "Gelmek zorundayım. Bu... bu çok iyi."

Taşaklarımın yukarı kalktığını ve omurgamda bir karıncalanma hissetmeye başladığımda, memelerinden kayıyorum, vücudundan aşağı iniyorum ve vibratörü ağzına bastırarak amını ağzımla kapatıyorum.

"Tanrım, sıırılsıklam olmuşsun. Hoşuna gitti, değil mi? Damlayan amına karşı bu küçük oyuncakla memelerini sikmem?"

"Evet," diye haykırıyor dilimi içine sokup oyuncakla ağzım arasında gidip gelirken. Uyluklarını iyice açıp klitorisile oynuyorum. Yukarı. Aşağı. Gıdıklıyorum. Derinlere bastırıyorum. Tahmin etmesini sağlamak için yapabileceğim her şeyi. Zevkini sınırda tutmak için. Kontrolsüzce inliyor. Kıvranıyor, daha fazlası için yalvarıyor. Boşalmaya çok ihtiyacı var ama ben izin vermiyorum.

"Lütfen," diye yalvarıyor ve onun yalvarışı... Sadece bundan bile boşalabilirim.

"Çok seksisin. Böyle olduğunda bu kadar seksi olmana dayanamıyorum."

Dilim bir yandan klitorisini, diğer yandan oyuncağı okşuyor ve o çığlık atıyor, bağları çekiştiriyor, sarsılıyor,

Vücudu yatağa çarpıyor, hareket edemiyor. "Kaplan," diye inliyor. "Tanrım, bu çok fazla."

"Eğer durmamı istersen, kırmızı de ve hemen her şeyi durdurayım. Hatırladın mı?"

"Evet. Evet. Oh lanet olsun. Evet!"

Parmaklarım göğüslerini ve meme uçlarını kelepçeler içinde çalıştırırken ağzım amını yemeye devam ediyor. Oyuncağı ondan çekiyorum ve bir meme ucuna bastırıyorum. Sonra diğerine.

"Siktir! Siktir! Yessss!"

"Daha fazla mı, yoksa yeterince içtin

mi?" "Daha fazla. Lütfen Kaplan.

Daha fazla." "Nereye istiyorsun?"

"Her yerde." Lanet

olsun.

Çekiyorum, çekiştiriyorum, fiske vuruyorum ve titreştiriyorum. Uyarılmasıyla ıslanan vibratörü diğer meme ucuna bastırıyorum, ağzım az önce üzerindeyken yiyor. Sonra kaydırarak çıkarıp tekrar amına sokuyorum. Vücudu alev alıyor. Gözleri bir ateş ve şehvet füzesi.

Bu sırada dilim ve dudaklarım göğüslerini yalayıp yutuyor. Titreyen bacakları sırtıma dolanıyor, ayakları tenimi tırmalıyor. Bu çok fazla. Çok fazla zevk, baskı ve acı ve patlamaya çok yaklaşıyor.

Tekrar aşağıya dalıyorum, dilim birkaç kez klitorisinin etrafında dönüyor, vibratör onun içinde. Onu ağzımın içine derinlemesine emiyorum ve orgazm çıgıkları atarak parçalanıyor. Bir kelepçeyi, sonra diğerini bırakıyorum, göğüslerini ve meme uçlarını ovuyorum ve çıgılgı, ağzıma fışkırana kadar orgazmıyla birlikte yoğunlaşıyor. Her damlasını yalıyorum, tamamen tükenene ve yatağa sarkana kadar ona zevk vermeye devam ediyorum.

Oyuncağı kapatarak bir kenara fırlatıyorum ve ona bakıyorum. Bir tanrıça. Benim tanrıçam.

Vücudunda yukarı tırmanırken, tatlı teninde bir iz bırakarak öpüyorum, göğüslerine masaj yapıyor ve tapıyorum. Ve ağzım tekrar onunkine ulaştığında, bacağına kalçamın üzerine kaldırıyorum

ve içine doğru kayıyorum. Dişleri dudağıma batıyor ve içime doğru inliyor, iç duvarları hala titriyor ve orgazmından dolayı hassas.

Bana alışması için ona bir an veriyorum ve rahatladığında, yavaşça içinden çıkıyorum, sadece kabzasına kadar geri itiyorum. Onu beceriyorum. Dizlerimin üzerinde, gözlerim kilitli, bacakları etrafımda kenetlenmiş, ona vuruyorum. Tüm bunlar olurken, o burada çaresizce yatıyor. Ben vücudunu kontrol ederken hareketsiz. Onun zevkini. Her saniyesini seviyorum.

"Ters çevirmek ister misin, yoksa böyle mi seversin?" Nefes nefese soruyorum.

"İşte böyle. Seni izlemek istiyorum. Seni daha yakın istiyorum."

Dizlerini omuzlarıma kadar çekiyorum ve sonra öne doğru eğilip ellerimi başının iki yanına koyarak yüzlerimizi birkaç santim ayırıyorum. "İstediğin bu muydu güzel kız?"

"Evet. Seni içimde hissetmeyi ve bunun senin için nasıl bir his olduğunu izlemeyi seviyorum."

Yüce İsa. Bu kadın. Bana yaptıkları. Ondan çok sıkıldım.

İnlemelerimiz havayı dolduruyor, üstümüzde dönüyor ve yıldızların arasında kayboluyor. Kendimi tekrar tekrar ona gömüyorum. Hiç bitmesin istiyorum. Alnım onunkine bastırıyor, dilim dışarı fırlıyor, dudaklarının kenarını yalıyor.

Hızımı artırıyorum, ten tene çarpıyor, içine girip çıkarken taşaklarım kıcına çarpıyor. "Benim için nasıl hissettiğini bilmek ister misin? Kaygan, sıcak ve sıkıdan daha sıkı. Ağgözlü amcığın, içine her kayışında sikimi sıkıyor, beni orada tutmak için çaresizce. Cennet gibi hissediyorsun. Ve günah. Senin içinde olmaktan daha iyi bir şey yok Bianca. Hiçbir şey. Ve boşaldığında, seni bunu yaparken izlemek..."

Beni emebilmesi için başparmağımı ağzına bastırıyorum ve sonra ıslak parmağımı alıp klitorisini ovuyorum. Cildi pembeleşirken hayretler içinde kalıyorum. Gözleri daha da parlıyor, göz bebekleri tamamen sönüyor. Nefesleri yastık gibi dudaklarının arasından birbiri ardına geçerken.

"Nefesimi kesiyorsun," diye fısıldıyorum ağızına, tam tekrar boşalmaya başladığında, vücudu kasılıyor ve etrafımda kenetleniyor, bacakları kenetleniyor, beni ona karşı daha sıkı tutuyor. Bu esnada onu beceriyorum ve diğer tarafa geçtiğinde ben de boşalıyorum, içinde patlıyorum, yüzüm boynuna doğru kayarken homurdanıyor ve inliyorum.

Daha sonra, nefes alıp düşünebildiğimde, üzerinden inip onu çözüyorum. Onu kendime doğru tutarak bileklerine ve kollarına masaj yapıyorum, yüzünü öpüyorum ve hayatımın nasıl olacağına dair kendime söylediğim her şeyin bir yalan olduğunun acımasızca farkına varıyorum. Artık bu kadın olmadan yaşamak diye bir şey yok. Ve ne olursa olsun, bunun bedelini cehennemde ödeyeceğim.

W Key West'in kalabalık caddelerinde el ele yürürken, Kaplan'ın Red Sox şapkasını güneşten biraz fazla öpülmüş yüzümü örtmek için takarken, kaşlarımı çatmaktan kendimi alamıyorum dudaklarımda. Bugün eve gitmek istemiyorum. "Her şey kesinlikle mutluluk verici bir şekilde mükemmel" balonumuzda kalmak istiyorum.

"Kaşlarının çatıldığını hissediyorum," diye fısıldıyor kulağıma. "Hayır hissetmiyorsun."

"Ama öyle olduğunuzu inkar etmediniz." Yakalandın.

"Sadece şımarık küçük bir prenses gibi surat asıyorsun." Ona bakıyorum. "Eve gitmek istemiyorum."

Beni kendi tarafına çekebilmek için elini omzumdan çekiyor. "Ben de öyle. Ama artık bir yelkenli ve bir köpekbalgıyla başa çıkabileceğini bildiğime göre, fırsat bulduğumuzda yine bir şeyler yaparız."

Bir an için düşünmeye başladım. Çünkü konuşmamız gerektiğini hissediyorum. Konuşacak çok şeyimiz olduğunu düşünürsek. O benim patronum ve er ya da geç medya bizi tekrar bir arada görecektir ve konuşulacaktır. Bu yüzden bu konu ele alınmalıdır. Özel olduğumuzu falan söyledik ama aynı zamanda sadece seviştiğimizi de söyledik ve hayır. Bu bir

Hayır skalasında ciddi bir hayır. Çünkü dün gece ona düştüğümü söylediğimde yalan söylemiyordum.

Öyleyim.

Tamamen. Tamamen. Geri dönülmez bir şekilde.

Her ne kadar bir ilişki istemese ve ben de ona buna hazır olmadığımı söylesem de, onunla sadece seks arkadaşlığı yapabileceğimden emin değilim. Yaptıklarına ve söylediklerine bakılırsa, onun da orada olduğunu hayal etmek hoşuma gidiyor, ama hey, sorana kadar asla bilemezsin. Onun bir yüzük takmasına ihtiyacım yok ya da istemiyorum ve süslü bir unvana bile ihtiyacım yok.

Sadece bu konuda yalnız olmadığımı bilmek istiyorum.

Ve eğer öyleysem, o zaman yaptığımız şey sona ermek zorunda. Kalbim zaten işin içinde ve bu iş uzadıkça işler daha kolay ya da daha temiz hale gelmiyor.

Ama burada geçirdiğimiz son birkaç saati mahvetmek istemiyorum.

Konuşmak bekleyebilir. Margarita ve öğle yemeği için taco bekleyemez.

"Hey, öğle yemeğinden sonra seni birkaç sanat galerisine götürmeme ne dersin? Bu son gününde yapmaktan hoşlanacağın bir şey gibi görünüyor, değil mi?"

"Kaplan-" Sesim kesiliyor, ciğerlerimde donuyor, açık barlardan birine, monte edilmiş bir televizyona bakıyorum.

"B? Ne oldu? İyi misin? Hayalet görmüş gibisin."

"Bak."

Başlığı okuduğumda elimde kalan tek şey bu. Tekrar. Ekranı yanıp sönen görüntüleri izlerken.

Bakışları benimkileri takip edip televizyona kilitleniyor ve hemen yanımda kaskatı kesiliyor. "Siktir."

Tek söylediği bu. Ve bu da istifa etmiş bir sikiş. Kızgın bir sikiş. Ama "Ne oluyor lan?" değil. İnanılmaz değil. Sesinde şok yok. "Millie Van Der Heusen'in yanağını öperken çekilmiş fotoğrafları nasıl olabilir? Yanıma yapışmış basına gülümserken?" Kalın harflerle yazılmış "Kaplan Abbot-Fritz ve Millie Van Der Heusen Nişanlandı" yazısını görünce de şaşırmıyor.

"Kaplan?"

Tekrar söylüyorum, en fazla bu kadar ileri gidebilirim. En azından bu sefer soru gibi geliyor çünkü içim onlarla dolu. Beni ekrandan uzaklaştırmaya çalışıyor ama kıpırdamıyorum.

"Bianca, konuşmamız gerek."

Oh. Böyle başlıyor.

Alt metni şimdi okudum. "Bostonlu ünlü milyarder doktor Kaplan Abbot-Fritz ile Senatör Van Der Heusen'in kızı Millie Van Der Heusen hakkında haftalardır dedikodular dolaşıyor. Çift birçok kez birlikte görüntülendi ve Van Der Heusen ailesinin bir sözcüsü çiftin birbirlerine çok aşık olduğunu ve evlilik yolunda ilerlediklerini doğruladı. Fritz ailesi henüz taleplerimize yanıt vermedi, ancak Fritzheusen ve yüksek profilli ilişkileri hakkında her şeyi konuşmak için şimdiden sabırsızlanıyoruz."

Yavaşça dönüp ona bakıyorum. Gözleri üzerimde, yeşil ve çalkantılı, ama içlerinde inkâr yok. "Nişanlı mısın?"

"Hayır." Bu kadar. Tek cevabı bu.

"Sen..." Aniden kuruyan dudaklarımı yalıyorum. "Onunla birlikte misin?"

"Öyle bir şey değil."

"Nasıl bir şey o zaman?" Gözlerim ve burnum akmayan gözyaşlarımdan sızlarken soruyorum. Déjà vu gibi. Bir kez daha, ben bu Tavşan'ım. Daha iyisini bilemeyecek kadar aptal ve saf olduğum için herkesin kandırdığı ve ihanet ettiği kişi. "Sana zaten lanet olası bir aşk lakabı takmışlar." Tekrar televizyona bakıyorum. "O fotoğraflar ne zaman çekildi? Seni annenle vakıf binasının dışında gördüğüm gün değil. Hayır. Bu ondan sonraki başka bir güne ait. Değil mi?" Ekranı gösteriyorum. "Orada bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyor. Annen farklı bir elbise giymiş. Sen önlük giymişsin."

Tedirgin bir el saçlarını karıştırdı. "Bianca, lütfen bu konuşmayı yapmak için özel bir yere gidebilir miyiz?"

"Halkın tepkisini çekeceğimden korktuğun için mi? Trafiğe çıkıp kendimi geçen bir arabanın üzerine mi atayım?" "Dramatik davranıyorsun."

"Değilim," diye feryat ediyorum. "Sakın bana patronluk taslamaya kalkma."

Kolumdan tutup beni televizyondan uzaklaştırıyor ve yüzüme doğru yaklaşıyor. "Sana patronluk taslamıyorum. Azıcık bile. Ama bu konuşmayı seninle burada yapamam. Beş dakika öncesine kadar bana güveniyordun. Lütfen bunu biraz daha koru ve seni konuşabileceğimiz bir yere götürmeme izin ver."

Cevabımı beklemeden beni sürüklüyor, sağa sola bakınıyor ama Key West'teki Duval Caddesi'nin ortasındayız. Özel ya da sessiz bir yer yok. Her yer gürültülü barlar, içkiler ve dükkanlarla dolu. Başka bir sokağa sapıyor, sonra bir sokağın yarısına kadar iniyor ve sonunda bir ara sokak bulup beni oraya, bir evin kenarına doğru itiyor.

"Vakfın CEO'su olmayı kabul ettiğimde annem bana evliliğin önemi konusunda baskı yapmaya başladı. Her zaman aşkı bulmamızı istediler ama ben hiç bulamadım ve açıkçası artık çocuk değilim. Dahası, bu olasılığa karşı her zaman direnç gösterdim. Bu yüzden, evlilik için daha fazla bastırması bir şok değildi. Hatta bunu bekliyordum. Ama herhangi bir evlilik değil. Belli bir tür evlilik. Eğer aşk için olmayacaksa, ailemizin servetini, gücünü ve makamını artıracak bir evlilik."

Başımı iki yana sallıyorum. "Anneni ya da aileni o kadar iyi tanımadığımın farkındayım, ama bana hiçbir zaman bu tür iddiaları önemseyen biri gibi gelmedi. Ve kardeşlerin de bu tanıma uyan insanlarla birlikte değiller."

Elleri saçlarında ve volta atıyor. "Ben en büyükleriyim. Varis benim. Annemle babamın evliliği de onlarınki gibi görücü usulüydü. Bu işler böyle yapılır."

"Demek Millie Van Der Heusen ile anlaşmalı bir ilişkiniz var." Bu bir soru değil. Az önce gördüklerimden ve anlattıklarından sonra, annesini, onun annesini ve

O gün hepsi bir araya geldi, hepsi uyuştu. Binaya yaslanıyorum, kavurucu sıcak, nem ve kalp kırıklığı içinde terliyorum.

İçim göğsümden sökölüyormuş gibi hissediyorum ve elimde olmadan bununla birlikte gelen küçük ironi dokunuşunu tersine çevirmek istiyorum. Tod'la evlenmeye hazırdım ve ihanetini öğrendiğimde, buna uzaktan yakından benzer hiçbir şey hissetmedim. Tod'u sevmiyordum ama Kaplan Fritz'i çok seviyordum ve vay canına, şu anda bu ne kadar kötü.

Önümdeki küçük patıkayı adımlarken "Bunu asla kabul etmedim," diye bağılıyor. "Hiçbirini. Ailem bundan bahsetti ama hiçbir şey ayarlanmamıştı ya da önerinin ötesinde tartışılmamıştı bile."

"Ama yine de tüm haberlerde bu var, Kaplan." Ellerim havada uçuşuyor. "Görücü usulü bir evliliğe girme ihtimalimiz olduğunu biliyordun ve beni becermeye başladın. Sadece becermekle kalmadın, bilerek kalbimi çaldın. Bunu bana nasıl yaparsın?"

Bir hırıltı havayı yarıyor ve sonra üzerime geliyor, bana doğru bastırıyor. "Senin kim olduğunu öğrendikten sonraki gün Millie ile buluştum. Sen ve ben bir araya geldikten sonra. Beni yemeğe davet etti ve zamanlama mükemmeldi. Oraya ona geri çekilmesini söylemek için gittim. O ilk yemekten beri sürekli arıyor ve mesaj atıyordu. O gün oraya gidip ona biriyle tanıştığımı söyledim, bunun yeterli olacağını ve hayatına devam edeceğini düşündüm. Ama o birbirimize ne kadar uygun olduğumuzdan ve annelerimizin bizim için her şeyi bir araya getirdiğinden bahsetmeye başladı. Mükemmel bir evli çift olacağımız konusunda kararlıydı. Ona bunu yapmayacağımı söyledim. Böyle bir şey olmayacaktı. Biraz çıldırdı ve kısaca çok kötü dedi. Oradan çıktık ve basın her yerdeydi çünkü adamlarına onları tuzak olarak aratmıştı. Az önce gördüğünüz şey buydu. Bir tuzak. Ama bunların hiçbirisi önemli değildi. Pek bir önemi yoktu. Bunu yapmayacaktım ve anneme de bunu söyledim."

"Peki bunu ona söylediğinde annen ne dedi?"

Bu sefer homurdandı. "Bu konudaki tavrımı anladığını ama bunu daha sonra konuşacağımızı söyledi."

"Peki ya sen?"

"Hayır. Henüz değil."

"Ve bana başka bir kadınla potansiyel olarak evlenmek için görüşmelerde bulunduğun gerçeğinden bahsetmeyi düşünmedin mi?"

Yumruğu başımın yanındaki tahtaya çarpıyor ama ne kıpırdıyorum, ne zıplıyorum ne de irkiliyorum. Sadece fırtınalı gözlerinin içine bakmaya devam ediyorum. "Bunu asla yapmayacaktım!" diye bağılıyor. "Bu asla benim hayatım olmayacaktı. Buna yıllar önce yemin etmiştim. Bu yüzden yalnızım. Bu yüzden bana dokunulmaz diyorlar. Millie Van Der Heusen gibi kadınlar ve Abbot-Fritz olmanın lanet olası beklentileri."

Bir gözyaşı bir şekilde kaçmayı başarıyor - piç kurusu - ve yanağımdan aşağı süzülüyor. Onu silmeye çalışıyor ve ben onu silkeliyorum. "Bana ondan bahsetmeliydin. O yemekten. Bu kadar gafil avlanmamalıydım." Tekrar. Yine gafil avlandım.

"Owen ve ardından gelen basın ve geçen hafta seni ne kadar az gördüğüm arasında, dürüst olmak gerekirse bunu düşünmedim. Endişelendiğim kadarıyla, işim bitmişti. Bitmişti. Her şey bitmişti."

Kesik kesik bir nefes çekiyorum, yüzüm sokağı kaplayan kirli çakıllara doğru düşüyor. "Ne olursa olsun, benimle olamazsın. Değil mi? Yani, belli bir kadın tipiyle birlikte olmalısın ve ben o tip bir kadın değilim. Az önce söyledin. Yalnız. Dokunulmaz. Ne olursa olsun asla ilişkiye girmeyecek biri. Yani." Derin bir nefes. "Ben bir şeyler hissedene kadar -ki zaten hissettiğim çok açık- sadece sevişip duracaktık ve sonra bitecekti."

"Hayır, B. Bana bak." Çenemi tutarak yüzümü yukarı kaldırmaya zorluyor. Başparmakları gözyaşlarıma değiyor ve gözleri gözlerime kanıyor. "Böyle olmayacaktı. Anlamıyorsun. Yıllar önce bir dostluk kurduk."

en kötü durumlarda. Yıllar sonra seni tekrar gördüm ve başka hiç kimsenin yapmadığı bir şekilde gözüme çarptın. Ne senden önce ne de senden sonra. Henüz hayal etmediklerim de dahil olmak üzere tüm fantezilerimin nesnesi sensin."

"Bikiniyle nasıl göründüğümü beğendin."

"Bianca, o gün seni bikininin içinde gökyüzüne bakarken gördüğüm anda sana aşık oldum. Sende beni etkileyen ve gitmene izin vermeyen bir şey vardı. Özellikle de kim olduğunu öğrendikten sonra. O hep sendin. Ama hiç hissetmedim... Sana sahip olamayacağımı. Sen gençtin ve ben kendimi yanlış hissediyordum. Bu yüzden kafamdan çıkardım ve kadınlarla yaşadığım tüm o çılgınlıklardan sonra her şeyden vazgeçtim. Ve sonra doğru anda doğru yerdeydim. Sanki kader seni bana doğru koşturdu. O zamandan beri, hayır bekle, tüm bunlarla birlikte..." Alnı benimkiyle buluşuyor, gözleri sımsıkı sarılıyor. "Sanki sadece benim için yaratılmışsın gibi. Asla başka biri olmayacaktı çünkü sadece sen olabilirdin."

"Peki ya Millie? Televizyonda söyledikleri ne olacak?"

Vücudu benimkiyle birleşiyor, beni tutuyor, kalbinin gürültüsünü kendi kalbimde hissetmeye zorluyor. "Ona bunu asla yapmayacağımı söyledim. Ve tüm dünyaya ortada bir ilişki ve nişan olmadığını ve asla bir düğün olmayacağını söyleyeceğim."

"Ama... Peki ya annen? Ailen?"

"B, ben otuz altı yaşında bir adamım. Ailemi, anne ve babamı seviyorum ve hepsi için her şeyi yaparım ama bunu asla yapmayacaktım. Annem bizim için her şeyden önce aşkı bulmamızı istediğini her zaman açıkça belirtmiştir. O..." diye devam ediyor, ani bir geri adım atıyor ve sanki beni yeni gözlerle görüyormuş gibi bana bakıyor. "Orospu çocuğu."

"Ne?"

Gözlerini kırptırıyor. "Oliver bana bir şey söyledi ve ben..." "Ne?" Daha vurgulu bir şekilde tekrarlıyorum.

"Eve gitmem gerek. Hemen. Hemen gitmeliyiz."

"Kaplan, lütfen bana neler olduğunu anlatır mısın?"

Bana doğru geri adım atarak elimi tutuyor. "Henüz değil, tamam mı? Bazı şeyleri çözmem gerek, ama yemin ederim bitmedi, Millie'yle evlenmeyeceğim ve seni seviyorum. Tamam mı? Bunu söylemiyorum. Hiç söylemedim ama seviyorum. Seni çok seviyorum, bu yüzden benimle kal ve bana güven. Lütfen." Ben hemen cevap vermeyince araya girdi.

"Beni seviyor musun?"

Çenemi kavrayıp alnımızı birbirine bastırırken soluk soluğa bir kahkaha atıyor. "Evet. Seni seviyorum. Seni nasıl sevmem? Şu haline bak. Kesinlikle mükemmelsin. İki saniye bile yerinde duramayışından, yüzünün sanki bir film izliyormuşum gibi her düşünce ve duygunu göstermesine, benimle karşılıklı konuşmana ve adımla, şöhretimle ya da paramla ilgili hiçbir şeyi umursamayışına, ne kadar tatlı, sadık ve sevgi dolu olduğuna kadar seninle ilgili her şey. Seni nasıl sevmem, Bianca Bunny Barlow? Hayatıma tekrar girdiğin andan itibaren başka bir şey için hiç şansım olmadı."

Ona yaslanıyorum, yanağım göğsüne değiyor. Benim için çarpan kalbinin üzerine. "Ben de seni seviyorum."

"Biliyorum."

Şimdi gülme sırası bende. "Öyle mi?"

"Evet, bebeğim." Beni kendine doğru çekerken saçlarıma bir öpücük kondurdu. "Az önce söyledim, değil mi? Kalbini ve aklını her yerinde taşıyorsun. Hiçbir şeyi saklayamazsın."

"Bu konuda utanırdım ama önce sen söyledin, o yüzden utanmıyorum."

"Dün gece bana aşık olduğunu söylemiştin."

"Düşüyor. Henüz tam olarak değil, yani aynı şey değil."

Kıkırdıyor, sesi içimde titreşiyor. Geri çekiliyor, elleri saçlarıma dalıyor ve sonra beni öpüyor. O kadar dolu, o kadar derin, o kadar tutkulu ki ayak parmaklarım kıvrılıyor ve zihnim gevşiyor. Beni dolduruyor. Şüphe ve güvensizliğin sızmaya çalıştığı çatlakların üzerini sıvıyor.

"İlk ben söyledim," diye fısıldıyor içime. "Ve bunu en son söyleyen de ben olacağım. Tüm dünyamı değiştirdin ve bu olmasını hiç istemediğim bir şey olsa da, önceki haline dönmeyi hayal bile edemiyorum. Bırak bununla ben ilgileneyim. İzin ver temizleyeyim. Ve ondan sonra, artık bizi saklamak yok."

"Kulağa hoş geliyor. Yine de iyi şanslar. Buna ihtiyacın olacak. Temizlemen gereken çok büyük bir pislik var."

Millie Van Der Heusen bir aptal. Sanki ilkokuldaki zayıf bir çocukmuşum gibi, nişanlanmam için bana baskı yapacağını sandı. O düşündü ki Sanki medyanın benimle ilgili söyledikleri ya da yaptıkları umurumdaymış gibi medya beni buna zorluyor.

Her ne düşünüyorsa, sadece yanılmakla kalmadı, aynı zamanda benim kim olduğumu da fena halde hafife aldı. Gelgitleri kendi lehime çevirmek istersem kullanabileceğim gücü. Babası bir senatör, ama Abbot-Fritz'ler Boston'un tanrıları ve Owen'ı arabamın arkasında teslim ettikten sonra, dünyanın gözünde şimşegimle birlikte bir pelerin sallıyorum.

Ama bundan daha fazlası var.

Bianca uçağa bindiğimiz anda yine bayıldı. Dürüst olmak gerekirse, bu bir rahatlamaydı çünkü zihnim herhangi bir sohbet için çok vahşiydi ve tüm bu çılgınlık dönerken onu uçağa almam gereken şekilde almamın hiçbir yolu yoktu.

Logan'a indik ve bunu yapmaktan nefret etsem de B'yi Slash'le bir arabaya bindirdim ve Axl'la bir arabaya bindim. Uçağa bindiğimizden beri kardeşlerimle mesajlaşıyorum ve onlara Millie'yle evlenmeyeceğimi söylemek dışında başka bir şey söylemedim.

Ama buna mecbur değilim.

Çünkü işte buradayız, Pazar gecesi ve tüm ailem akşam yemeği için ailemin evinde, çünkü Pazar geceleri yaptığımız şey bu. Araba durduğunda ve ben dışarı adımıımı attığımda, daha kapı arkamdan kapanmadan etrafım sarılıyor.

"Nerelerdeydin ve neden bu kadar bronzsun?" Bu Rina.

"Basın tepemizde. Yorum ve bilgi almak için peşimize düştüler." Oliver.

"Van Der Heusen'lar çılgın bir sözleşme faksladılar. Bu saçmalık gerçekten oluyor mu?" Carter'ın sırası.

"Hepsine siktirip gitmelerini söyle. Ben de öyle yaptım ve sonunda beni yalnız bıraktılar." Landon.

"Onlara Raven'ın hamile olduğunu söyleyebilirim." Luca ve- "Bekle," diye bağırıyorum. "Ne?"

Raven gözlerini devirerek, "Hamile değilim," der. "Tanrım, Luca. Biyolojik saatini yavaşlat çünkü benimki henüz işlemeye başlamadı bile." Elimi tuttu. "Ve geri kalanınız, geri ekilin. Bırakın adam nefes alsın." Elimi salladım ve siyah saçlı güzel arkadaşımın peşinden gittim. "Ciddiyim Luca," diye tehdit ediyor tehditkâr parmağını onlara doğrultarak. "Geri ekilin yoksa sonra yaramazlık yok. Ve geri kalanınıza gelince, aynı şeyi daha iyi yarılarınıza da söyleyeceğim."

İnleyip tartışıyorlar ama kimse Raven'a bulaşmıyor.

Ya da Amelia'ya, şimdi düşünüyorum da. Raven beni n verandanın merdivenlerinden çıkarıp eve sokuyor.

"Teşekkür ederim," diyorum ona, başının üstüne bir öpücük bırakarak.

Başını.

"Morgan Fairchild'ın kızı, eski MI6 ve Fritz güvenlik şefi hizmetinizde."

Küçük bir kahkaha attım, onu daha yakına çektim ve bir kolumu omzuna attım. "Umarım beni annemi görmeye gtryorsundur."

"Evet, ama Grace ve Owen'la birlikte arka tarafta. Onlar için birinci katta koca bir oda hazırladı."

Tabii ki seviyor. Octavia Abbot-Fritz halkını sever. Buna güveniyorum.

Bahçe odasına açılan bir salon odasına ulaşıyoruz ve Kuzgun kapıyı çalıyor. "Kaplan yanımda. Herkes iyi mi?"

"Evet. Emzirmeyi bitirdim. İçeri gelebilir," diye sesleniyor Grace ve kapıyı açtığımızda sanki tam bir çocuk odasına girmiş gibi oluyoruz.

"Üst katta bir dizi çocuk odası olduğunu biliyorsun, değil mi?" Griler ve yeşillerden oluşan, sarıların da serpiştirildiği cinsiyet ayrımı gözetmeyen odaya bakarken kuru bir yorum yapıyorum. Grace büyük, minderli bir sallanan sandalyede oturuyor, Owen da ona yaslanmış uyuyor. Annem her zamanki gibi divanda oturuyor, ama yüzündeki tedirginliği görebiliyorum.

"Grace'in merdivenlerden inip çıkmak zorunda kalmasını istemedim ve Owen çok küçük, bize daha yakın olmasını istedim."

Hiç tereddüt etmeden odayı geçip Grace'i alnından öpüyorum ve sonra aynı şeyi küçük adamıma yapıyorum, parmaklarımı yumuşak saçlarında ve minik burnunda nazikçe gezdiriyorum. "Evde nasılsın? Anne ve babana iyi davranıyor musun?"

Grace bana, "Yeni doğmuş bir bebekten bekleyebileceğin gibi davranıyor," dedi. "Onu daha sonra kucağına alabilirsin." Anlamlı bir bakışla karşılaşıyorum ve annemin gözleriyle buluşmak için başımı omzumun üzerinden çeviriyorum.

"Sanırım bu benim işaretim."

Ayağa kalktım ve annemin kalkmasına yardım etmek için elimi uzattım. "Gerçekten de öyle."

Onu alıyor ve sonra ikimiz geniş alt katta babamın ofisine kadar yolumuzu buluyoruz. Kapı sanki bizi bekliyormuş gibi açıldı ve içeri girdiğimde, önünde bir yığın resmi görünümlü kağıt ve pahalı burbonundan bir bardakla kanepesinde oturuyordu. Annem onun yanındaki koltuğa oturuyor, bana da sandalyelerden birini bırakıyor.

Anneme bir kadeh şarap, kendime de babamın içtiğinden bir kadeh.

Bir yudum alıyorum ama oturmuyorum.

Key West'teyken, o ara sokakta Bianca'yla konuşurken, bir şey bana çarptı. Çok sert vurdu. Başka bir şey konuşmadan önce bunu anneme sormalıyım.

"Onun kim olduğunu biliyor muydun?"

Annemin benimkiyle aynı tondaki yeşil gözleri, evlilik sözleşmesi olduğunu varsaydığım şeyden yavaşça uzaklaşıp bana bakıyor. Elleri yüzünden düşüyor ve gülümsemesinin en ufak izi ortaya çıkıyor. Oliver, Amelia'yla sahte bir nişanlılık yaşadığında ve işler sarpa sardığında, anneme nişanın sahte ama aşklarının gerçek olduğunu söylemek için buraya gelmişti.

Annem zaten her şeyi biliyordu.

Daha önce de söyledim, annem kurnazdır.

Ayrıca kurallara göre oynamıyor. Özellikle de çocukları söz konusu olduğunda. Ya da aşk hayatlarında.

"Onun kim olduğunu biliyor muydun?" Tekrar ediyorum, gözümü kırpmadan. "O Bianca, Bunny."

Koltuktan kalkıp önümde duruyor, o kadar mükemmel ve sevimli ki, "Çok fazla gülümsemiyorsun" dediğinde bile.

Göğsümden şaşkın, mizahsız bir kıkırdama çıkıyor.

"Ne?" "Yapamazsın, Kaplan. Kardeşlerinle birlikte olmadığın sürece. Ama

Aksi takdirde, hayır. Landon gibi ışığını çaldırdığın için değil. Sen sadece kendininkine karşı hep temkinli oldun. İnsanlara ve onların sana karşı niyetlerine karşı temkinlisin. Ailen dışındaki insanlara güvenmekte ya da onlara gerçekte kim olduğunu göstermekte yavaşsın. Bu benim hatam. Babanın da, çünkü bunu sana doğuştan aşıladık. Bu yönünden pişmanlık duyduğumu söylemek isterdim ama duymuyorum. Sen hem Abbot hem de Fritz isimlerinin varisisin ve bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyoruz. İnsanların bir parça için nelere katlandıklarını. Baban ve ben bu yüzden görücü usulü bir evlilik yaptık."

"Anne, ben-"

Elini kaldırarak sözümü kesti. "Evet, kim olduğunu biliyordum. Ama ilk başta değil. O sabah arabanızın otelin önüne yanaştığını gördüm ve sizi beklemeye karar verdim, ancak yolcu tarafında birinin olduğunu fark ettim. Eğilip yanağına bir öpücük kondurduktan sonra arabadan inip otele girmesini izledim. Sen gülümsedin Kaplan. O senin yanağını öptü, sen de gülümseyerek onun içeri koşuşunu izledin. Yüzünde böyle bir ifade vardı. Daha önce hiç görmediğim bir bakış. Neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Yani, kadın gelinlik giymişti ve yüzünün her tarafı makyajlıydı, ama onda bir şeyler vardı, ben de onu kadınlar tuvaletine kadar takip ettim ve onunla konuşmaya başladım."

"O zaman o olduğunu biliyor muydun? Bunny mi? Forest'ın küçük kız kardeşi?"

"Onunla Forest'ın cenazesi için geldiğimde tanışmıştım. Hatırladığından şüpheliyim. Kız kırılmıştı, anlaşılabilir bir şekilde. Şimdi o zamanki halinden çok farklı görünüyor ve ilk başta onu tanıyamadım. Bana adını ve biraz da geçmişini anlattığında, bir şeyler yerine oturmaya başladı ve sonra senin adından bahsettiğinde, kardeşinin seni tanıdığını söylediğinde, o olduğunu anladım."

"Ve bana söylemeyi düşünmedin mi? Arabamdan kaçarken gördüğün kızın Bunny Parker olduğundan bahsetmedin mi?"

"Sen de bana ondan bahsetmedin, ben de her ne sebeple olursa olsun onu benden saklamak istediğini düşündüm. Dürüst olmak gerekirse, o sabah bu konuda neden dilimi tuttuğumu bilmiyorum. Belki de o pozisyonu alırsa sürpriz olmasını istedim. Belki de içgüdüsel bir şeydi."

"İçgüdü mü? Ne için?"

Yine o sırtıma. Yıllar içinde mükemmelleştirdiğim o gülümsemeyi şimdi annemde görüyorum. Elimi tutarak oturmam için bana rehberlik ediyor. Ben oturuyorum, o da babamın yanına oturuyor, babam da onun elini tutuyor ve ona cesaret verici bir baş selamı veriyor.

"Onun kim olduğunu öğrendiğimde, ilk başta senin de öğrenmiş olabileceğini düşündüm. Ama sonra Pazartesi

sabahı, sen

onu ofiste gördüğümde, bilmediğini fark ettim. Kızı görür görmez kovmakta kararlıydın, oysa restoranda konuştuğumuzda, çok fazla soru sormadan pozisyon için birini işe almama izin vermeye istekliydin. İşte bu bana bilmem gereken her şeyi anlattı. O kız sende başka hiç kimsede olmayan bir kıvılcım yakmış. Ya sana kim olduğunu söyleyeceğini ya da senin eninde sonunda anlayacağını düşündüm. Ayrıca onun kim olduğunu öğrendiğinde, eğer bunun için çok geç değilse, senin için geri dönüşün olmayacağını da biliyordum."

Ellerim saçlarımın arasına dalıyor, dirseklerim dizlerime bastırıyor ve yere bakıp başımı sallıyorum. "Anlamıyorum."

Gülüyor. "Evet, biliyorsun, sevgili oğlum. Ona zaten çok aşıksın ve tahminimce bir süredir de aşıksın."

"Ama eğer Millie'yi boğazımdan aşağı itmeyi planlıyorsan-" Sözümü kestim, sandalyemde arkama yaslandım ve (bir kez daha) farkındalık kıcıma tekmeyi basarken sehpadan içkimi aldım. "Millie'yle evlenmemi ya da görücü usulü bir evlilik yapmamı hiç istemedin. Değil mi?"

Annem ve babam birbirlerine bakıyorlar. "Şey. Tam olarak değil." "Bunu biraz daha detaylandır," diye homurdanıyorum babama.

"CEO'luk görevini kabul ettikten sonra hayatının nasıl olacağı konusunda endişeliydik. Ve aşık olmaya bu kadar karşıyken görücü usulü bir evlilik düşüncesi hiç de fena bir yol gibi görünmüyordu. Van Der Heusen ailesi yıllardır olası bir anlaşma için bizimkilerle temas halindeydi," diye açıklıyor. "Sürekli olarak sizin bir eş istemeyen, kendi halinde bir adam olduğunuzu ve bunun bizim zorlayacağımız bir şey olmadığını iddia ettik."

Annem gülüyor. "Böyle söyleyince kulağa çok eski moda geliyor."

"Aşkı, zenginlik zenginliği doğurmalı ve güç sadece birkaç kişide kalmalı şeklindeki bu arkaik düşünce de öyle. Gerçek

Bana göre güç, zorlukların üstesinden gelen ve meydan okuyarak büyüyen insanlarda yaşar. Kötülerin ve kolaycılarının gözlerinin içine bakıp onları tersleyenlerde. Dünyamızı yönetirken görmek istediklerim onlar. Babası mezun olduğu ve milyonlarca bağışta bulunduğu için eline Harvard diploması tutuşturulmuş kendini beğenmiş yaşlı bir şişko değil. Hele hele dünyayı parmaklarının ucunda tutup da hala her şeyin kendileri için ne kadar adaletsiz ve haksız olduğu konusunda sızlanıp şikayet eden insanlar hiç değil."

Annem, "Vakfın neden hayatımın tutkusu olduğunu şimdi anladınız," diye karşılık veriyor.

"Ama hayatının aşkı değil. O unvan hala bende."

"Sonsuza kadar."

"Biz böyle bir şey yapmıyoruz," diyerek onları elimizdeki tartışmaya geri getiriyorum. B bana bunu tekne de hatırlattı. Kızımızı yırtarak çalışıyoruz. Günlerimizin, haftalarımızın, aylarımızın ve yıllarımızın saatlerini sadece başkalarına yardım etmek amacıyla hastanede çalışarak geçiriyoruz. Hayat kurtarmak için. Fedakârlık yapıyoruz ve önemsiyoruz. Hepimiz yaparız. İstisnasız. Servetimizin, adımızın ve gücümüzün bu kararla, tıbbın tutkumuz olması dışında hiçbir ilişkisi yoktur. Evet, paramız var ama paramız bizim kim olduğumuzu göstermez.

Ve asla da olmayacak.

"Hayır," diye onaylıyor babam kaşlarını ovuşturarak. "Ama bu konuda farklıyız. Bu hafta öğrendiğin gibi."

"İşte bu yüzden seni her zaman sevebileceğimi biliyordum," diyor annem ona. "Asla benim ailem gibi olmak istemedim. Dışarıdan hayırsever görünürken nefret dolu ve para düşkünü."

Dudak dudağa öpüşüyorlar ve yemin ederim, hayatım boyunca bunu sadece on kez falan gördüm. Birbirlerini seviyorlar, ama şimdi aşkın güzel olduğunu öğreniyorlar gibi görünüyor. Küçümsenecek ya da gölgelenecek bir şey değil.

"Ugh," diye böğürdüm. "Tamam. Anladım. Birbirinizi seviyorsunuz. Sevişmeyi bırakın ve bu pisliği temizlememe yardım edin."

"Doğal olarak," diye alay ediyor babam. "Tüm sevgililerini en az onlarca kez haberlerde izlemek zorunda kalmadığımız için mi?" Bir kahkaha daha. "Sen vakfın başına geçtikten sonra Van Der Heusen'ler daha da bastırmaya başladılar."

"Ve sen de onunla birlikte mi gittin?" Ben de karşı çıktım.

Annem omuz silkiyor. "Tam olarak değil. Aramızda bir elektrik olup olmadığını görmek için öğle yemeğinde buluştuk. Bundan zarar gelmez diye düşündüm. Sen ve Millie çocukken birbirinizi yeterince iyi tolere ettiniz ve yetişkin olarak aranızda bir şey varsa, daha iyi olur diye düşündüm. Ama yoktu. Ona bir kez bile gülümsemedin. Öğle yemeğinde oturup onunla konuşmaya bile zor dayanıyordun. Sonra binaya döndüğümüzde senin ve Bianca'nın vakfın penceresinden bakıştığınızı ve mesajlaştığınızı gördüm ve onun hakkında haklı olduğumu anladım. Dürüst olmak gerekirse, Millie'yle evlenmeye kalkışmamın tek nedeni, sen başa geçtiğinde başına geleceklerden endişe etmemizdi ve yanılmadık. Millie ile evlenmenin senin hayatını kolaylaştıracağını düşünmüştük."

"Ama önce Bianca ile benim aramda bir şeyler gelişmesini umuyordun," diye tahmin ediyorum.

Başını babamın omzuna yaslarken yüzünde bir gülümseme belirliyor. Şükran Günü'ndeki son korkusundan bu yana, birbirlerine çocukluğumuzdakinden çok daha fazla fiziksel yakınlık gösteriyorlar. "Evet. Umudumuz buydu. Senin için asla görücü usulü bir evlilik istemedik Kaplan. Aşkı bulmanı istedik ama sen buna çok karşıydın. Doğru türden bir ilişki olmadan oraya asla ulaşamayacağını biliyordum..."

"Parazit," diye bitiriyorum onun yerine.

"Bunun için tek kelime." Babam gülerek annemin yanağını öpüyor. "Van Der Heusen'lara herhangi bir anlaşma hakkında hiçbir şey söylemedik. Annen Catherine'e bunun senin için doğru eşleşme olmadığını düşündüğünü söylemesine rağmen, o ilk öğle yemeğini isteklerine bir evet olarak algıladılar ve bu konuda çılgınca davrandılar."

Burbonumdan bir yudum alıyorum ve tüm bunların beynimde marine olmasına izin veriyorum. Annemin Bianca'yı işe almasının nedeninin benim için olduğunu en başından beri bilmeliydim. Yani, evet, diploması vardı ama hiç deneyimi yoktu.

"Bianca için deli oluyorum. Onu seviyorum. O benim her şeyim. Ne olursa olsun, Millie'yle evlenmezdim." Masanın üzerinde dolu bir silah gibi duran lanet sözleşmeyi gösteriyorum.

"Bu sözleşme dün gece elime geçti," diyor babam. "Nişan duyurusu yapılmadan önce. Beş milyon dolarlık bir çeyizle birlikte, büyükannesi ve büyükbabasından da beş milyon dolarlık bir vakıf fonu geliyor."

"Ne?" Boğuluyorum. "Çeyiz mi? Bu bir şaka mı? Birdenbire 1800'lerde mi yaşamaya başladık?"

"Ben de böyle bir şey duymamıştım. Genelde bu sözleşmeler daha çok çiftler arasında herhangi bir sorun çıkması durumunda her iki tarafın da servetini korumaya yöneliktir. Bu yüzden Fairchild'a bunu araştırmasını söyledim."

"Ve?"

"Bu akşam halkla ilişkiler çalışanlarımız aracılığıyla Millie Van Der Heusen ile herhangi bir ilişkiniz olmadığını ve nişan, evlilik ya da ilişki iddialarının sadece iddiadan ibaret olduğunu açıklayacağız. İddialar. Hepsi yanlış."

Bacaklarımı dizlerimin üzerinde birleştiriyorum ve babama bir bakış atıyorum. "Neyi kaçırıyorum?"

"Senatör Van Der Heusen iki eski stajyerine cinsel taciz ve saldırıda bulunmakla suçlanacak. Van Der Heusen'lar sessiz kalmaları için onlara para ödemeye çalışıyorlar ama Millie'nin seninle nişanlı olmasını umuyorlar-"

"Bu, spot ışıklarını üzerimizden çekerti," diye bitiriyorum. "Tanrım. Bu lanet insanlar."

"Senin dilini tartışmayacağım bile," diye araya giriyor annem, bardağını masaya bırakırken. "Onlar başka bir şey. Bu yüzden izninizle, bunu yapmak istiyoruz"

herhangi bir kırılmadan önce mümkün olan en kısa sürede açıklama yapacaktır."

"Evet. Devam et. Ne kadar erken olursa o kadar iyi. İsterseniz açıklamayı ben yaparım."

"Eğer istediğin buysa, başımızın üstünde yerin var," diye kabul ediyor babam. "Ama istemezsen bunu senin için yapabilecek insanlarımız var."

"Ben yaparım. Her zaman Başrahip-Fritz olacağım," diyorum anneme, bana ihtiyatlı bir kaş fırlattığında. "Söz veriyorum. Ama buna izin veremem."

"Pekala," diyor bardağını kaldırıp bir yudum alarak. "Tüm bu çirkinlikler geride kaldığına göre, bu hafta sonu Bianca'yla birlikte olduğunu varsayıyorum?"

"Evet."

"Peki onunla ne zaman senin olarak tanışacağım?"

Öne doğru yuvarlanıyorum, giderken içkimi bitiriyorum. "Gerçekten onunla birlikte olmamı sorun etmiyor musun? Parası olduğunu biliyorum ama lütfen söyle bana-"

"Kaplan, onun parası umurumda bile değil," diye araya giriyor ve lanet kelimesini kullanınca gözlerim doluyor. Octavia Abbot-Fritz en küçük anlamda bile küfretmez. "Para için hiç endişelenmedim. Senin için endişelendim. Senin mutluluğun ve hayatın için. Eğer bana onun birlikte olmak istediğin kadın olduğunu ve senin için doğru kişi olduğunu söylersen, babanla benim bu konuda ne düşündüğümüzü zaten biliyorsundur."

Bir nefes üflerim. Sonra bir tane daha. "Ama dedin ki-"

"Elbette tüm bunları söyledim. Ve bir dereceye kadar bu iyi olurdu. Ama sonuçta bizim tek istediğimiz senin için doğru olan kişiyi bulmandı. Bizim için değil. Dürüst olmak gerekirse Kaplan, kardeşlerinle yaşadığın onca şeyden sonra tüm bunları anlayacağından emindim."

Başımı sallıyorum, dudaklarımda zapt edemediğim bir gülümseme. "Anne, sen cidden çok kurnazsın. Korkunç bir kurnazlık. Bana söyleyebilirdin."

"Hayır, sevgilim. Yapamazdım. Altı çocuk annesi olarak, sana bir şey yapmanı istediğimi söylediğimde, her zaman gidip tam tersini yaptığını çok erken öğrendim. Biraz ters psikoloji ve kurnazlık bugüne kadarki en iyi ebeveynlik silahlarım oldu."

Tanrım.

Gülüyorum çünkü bu noktada yapacak başka bir şey yok. B'ye söyleyene kadar bekle. Ölecek. "Bu hafta onu yemeğe getirebilir miyim?" diye soruyorum.

"Bu çok hoş olurdu." Annemle babam ayağa kalkıyor ve ben de aynısını yapıyorum. "Şimdi gidip adını temize çıkaralım."

If Kaplan Fritz, çılgın aşk hayatını düzene sokması için evde bekleyeceğimi düşünmüştü ama başına başka bir şey geleceğini biliyordu. Oturamayacak kadar kaşıntılı ve gerginim.

Yine de çalışabilmek için buraya, stüdyoma geldim. Çalışmaya ihtiyacım var. Zihnimi olan bitenden başka bir şeyle meşgul etmeliyim.

Uçaktan indiğimizde telefonumu tekrar açtığımda Charlie ve Greta'dan gelen mesajlarla doluydu. Onları sokakta birlikte gördüğümüzde anlamıştık ve vay canına, çok güzel bir çift olmuşlar.

Barf.

Ben pek katkıda bulunmadım.

Biraz buruk hissediyorum ve bu Kaplan'ın suçu değil. Gidip ne isterse söyleyebilir ama dünya ve ailesi onu Millie gibi biriyle istiyor. Benim gibi biriyle değil. Ve içimden bir ses her şeyin iyiye gitmeden önce çirkinleşeceğini söylüyor.

Bu işte benimle birlikte olduğunu söylüyor ve ben de buna inanmak zorundayım. Ondandır şüphe etmek için hiçbir nedenim yok ve buna tutunuyorum. O zamana kadar ateş, metal ve su var. Yüksek sesli, kızları güçlendiren müzikler dinliyorum. Ben erimiş sıvı altını dökerken kıcımlı sallıyor.

Yaptığım yüzük kalıbı. Bu parça için çok heyecanlıyım. Bunun için doğru taşı bulmam gerekiyor ama Harry Potter'daki Hortkuluk yüzüğünü yeniden yaratmak istedim. O havalı taşlı ve antika görünümlü altın yüzüğü, ama ben ona kendi yeteneğimi ve tarzımı katacağım.

Tam altını dökmeyi bitirmiştım ki, telefonum bir mesajla çaldı.

Kaplan: Sana bir sürprizim var.

Hepsi bu kadar, sadece başka bir metin geliyor, ama bu bir haber ağına bağlantı. Her şeyi yere bırakıp eldivenlerimi ve gözlüklerimi çıkararak bir tabure bulup oturuyorum. Titreyen bir el ve gergin bir kalple, kararmış olan ekranıma dokunup kilidini açıyorum ve metindeki bağlantıya tıklıyorum.

Beni hemen haber ağının web sitesine götürüyor, ancak doğrudan bir kayda yönlendiriyor. Oynat tuşuna basıp ekranı izliyorum ve iki yayıncının konuştuğu akşam haberleri yayınına getiriyor.

"Dr. Kaplan Abbot- Fritz ve Millie Van Der Heusen arasındaki nişan haberi bu sabah erken saatlerde sosyal medyada fırtına gibi esti."

"Bu doğru Bill, ancak şok edici yeni bir gelişmeyle, Boston bölgesindeki haber kanalları ve bazı ulusal eğlence ajansları Kaplan Fritz ile kanalımızdan yerel bir sunucu arasında önceden kaydedilmiş bir röportaj aldı. Bu akşam sizin için tüm videoyu hazırladık. Bir göz atın."

Ekran, Kaplan'ın bir sandalyede oturduğu ve karşısında bir adamın oturduğu bir tür resmi oturma odası gibi görünen bir yere dönüşür. Önce sunucu başlar.

"İyi akşamlar, ben Peter White. Boston yıllardır en sevdikleri Abbot-Fritz ailesine kafayı takmış durumda. İngiliz Kraliyet ailesi gibi takip ediliyorlar. Aşk hayatları ön sayfa haberlerine ve viral Twitter paylaşımlarına konu oldu. Özellikle geçtiğimiz yıl Bostonlulara ve dünyaya bir aşk kitabı yazacak kadar Fritz aşk hayatı dedikodusu verdi

dizi. Ancak bu akşam, Millie Van Der Heusen ile nişanlandığı bu sabah duyurulan Dr. Kaplan Abbot-Fritz ile birlikteyim. Benimle görüşmeye zaman ayırdığınız için teşekkür ederim, Dr. Fritz."

Kamera Kaplan'a döner. "Benim için bir zevk. Burada sizinle bu konuyu konuştuğum için çok mutluyum."

"Mükemmel. Şimdi konuya gelelim. Siz demiştiniz ki kamuoyuna bir açıklama yapmak istedi. Ailenizde pek bilinen bir şey değil."

Kaplan kıkırdıyor, sandalyesinde arkasına yaslanıyor ve bacak bacak üstüne atıyor. "Hayır. Özel hayatımı kamuoyu önünde tartışmak hiç rahat olduğum bir şey değil, ancak bu sabah olanları göz önüne aldığımızda, ailem ve ben kayıtları düzeltmenin gerekli olduğunu düşündük."

"O zaman, elbette, kat sizindir."

"Teşekkür ederim. Kısa bir hafta sonu gezisindeyken, Millie Van Der Heusen ile aramızda bir nişan olduğuna dair haberler dikkatimi çekti. Bu akşam size bu haberlerin tamamen yanlış olduğunu söylemek için buradayım."

"Yanlış mı?" diye tekrarlıyor sunucu, sandalyesinde öne doğru sarsılırken sesi hayretle yılanıyor.

"Bu doğru. Millie Van Der Heusen ve ben nişanlı değiliz. Herhangi bir ilişkimiz yok. Annelerimiz arkadaş olduğu için Millie'yi hayatımın büyük bir bölümünde tanıdım, ama bu kadar. Aramızda bir ilişki yok. Nişanlılık da yok. Ve asla da olmayacak."

"Peki ya ikinizin çekilen fotoğrafları ne olacak?"

"Onlar hiçbir şeydi. Zararsız ve tamamen masumdular. Millie ile restoranda tanıştım ve hastaneye dönmek zorunda kalmadan önce kısa bir süre hasret giderdik. Bu fotoğraflar, şemsiyesi olmadığı için yağmur altında onu arabasına götürürken çekildi. Millie harika bir insan ve onun için en iyisini diliyorum, ancak o ve ben sadece tanıdıkız, daha fazlası değil."

Muhabir sandalyesinde arkasına yaslanır, gözleri fal taşı gibi açılmış, tamamen şaşkına dönmüştür. "İtiraf etmeliyim ki, izleyicilerimizin ve dünyanın geri kalanının da şaşıracağından emin olduğum gibi ben de şaşırdım. Nişan haberleri bu sabah doğrudan ailesinden geldi. İkinizin birbirinize deliler gibi aşık olduğunuzu iddia ettiler."

Kaplan omuz silkiyor ama olabildiğince soğukkanlı ve sinirli görünmüyor. "Tüm bunların tamamen yanlış olmasından başka ne diyeceğimi bilemiyorum. Millie Van Der Heusen'e aşık değilim ve nişanlı da değiliz. Ben de iddiaları herkesin öğrendiği şekilde öğrendim. Bu sabah televizyonda izleyerek. Gerçek şu ki, bir süredir inanılmaz bir kadınla çıkıyorum ve ona duyduğum sevgi ve saygıdan dolayı, Millie ve benim hakkımdaki yanlış iddiaların devam etmesine izin veremezdim."

Muhabir bu ilgi çekici kısmı yakalıyor ve Kaplan'a bir kez daha yaklaşacak şekilde kayarak saldırmaya hazırlanıyor. Kalbim çarpmaya başladı. "Yani bize başka biriyle romantik bir ilişkiniz olduğunu mu söylüyorsunuz? Millie Van Der Heusen olmayan biriyle."

Kaplan kameraya sırtıyor. "Bu doğru. Bu kadın ve ben yıllar önce birbirimizi kısa bir süre tanıyorduk ve yakın zamanda yeniden bir araya geldik. Hatta bu sabah nişan haberini duyduğumuzda birlikteydik."

"Bu ikiniz için de büyük bir şok olmuş olmalı."

Esprili bir şekilde kıkırdıyor ve elini saçlarında gezdiriyor. "Gerçekten de öyle."

"Peki bu ilişki ciddi mi?"

"Evet. Bianca ve ben birlikte son derece mutluyuz ve birbirimize çok aşığız."

Telefon elimden kayıyor, sertçe betona düşüyor ve görüşmenin geri kalanını kapatıyor. Lanet olsun. Benim adımlı söyledi. Haberlerde. Kaplan Fritz ulusal haberlerde ilişkimiz olduğunu ve birbirimize aşık olduğumuzu açıkladı.

Telefonum yerde titremeye başlıyor, ekran bildirim üstüne bildirimle aydınlanıyor. Tüm bunların ne olduğunu sadece hayal edebiliyorum. Ünlü bir milyarderle gizli bir ilişki olan şey, prime time'a çıktı. Eyvah. Basın tepemize binecek. Her tarafımda. Bu fikir bende kendimi demir ocağına atma isteği uyandırır da Kaplan buna değer.

Sonunda sıkılacaklar ve bir sonraki şeye geçecekler.

Telefonumu almak için eğildiğimde biri çoktan oraya varmış, benden önce davranıyor.

"Hey," diyor, yeşil gözleri üzerimde.

Tabureden sendeleyerek indim. "Bunca zamandır burada mıydın?"

"Evet dersem bu beni garip ya da ürkütücü yapar mı?" "Seni izlememi izledin mi?"

Yavaşça başımı salladım ve şimdi yüzüm iki adım ötemdeki ateşten daha sıcak yanıyor. "Çıldırıldım mı? Nefesim mi kesildi? Ne oldu?" Nasıl tepki verdiğimi bile hatırlamıyorum.

"Sanki sana ünlülerin dedikodularından bir parça verecekmiş gibi telefonuna baktın ve söylenenlerden hoşlanmadın."

Deli mi bu? Söylediklerini nasıl beğenmem?

Hiç tereddüt etmeden kollarımı boynuna doluyorum ve beni yakalaması için üzerine atlıyorum. "Söylediklerine bayıldım." Dudaklarım morartıcı bir öpücükle onunkilere konuyor. "Söylediğin her şeye bayıldım. Bunu yaptığına inanamıyorum. Onlara benden bu şekilde bahsettiğine."

"B, sen benimsin. Ve dünyanın bunu bilmesini istiyorum ki daha fazla kafa karışıklığı olmasın."

Tanrım, bu adam. Benim için kesinlikle mükemmel olan bu adam.

"Yarın çılgın bir gün olacak," diye mırıldanıyorum dudaklarına karşı.

"Biliyorum. Axl ve Slash ile birlikte hastaneye gideceğiz ve sonra Salı günü seni

çünkü ben senin patronunum ve bu muhtemelen bir sorun."

"Tanrım, bunu neden daha önce düşünemedim?"

Kıçımı çimdikliyor ve beni yere bırakıyor. "Bu konuda endişeli değilim. İK ile konuşup bu işi çözeceğim, ama hiçbir yasayı çiğnemedik ve sana çok fazla iltimas göstermedim."

"Jenny'yi kovdun."

"O ofise adımımı attığım andan itibaren Kelly bunu hak etmişti."

Ona Jenny demeyi reddetmesine kıs kıs gülüyorum. "Burada işin bitti mi? Eve gidebilir miyiz?"

"Eşyalarımın hiçbirisi yanımda değil."

Dudaklarıma bir öpücük. Eller saçlarımda. "Sabah alırız. Ama bence bazı şeyleri benim evimde tutmaya başlamalısın. Bir diş fırçası. Uzun saçların için bir saç fırçası. Giysiler. Ayakkabılar."

"Bir çanta dolusu eşyayı senin evinde tutmamı mı istiyorsun?"

Dudaklarıma karşı gülümsüyor. "Ya da tüm eşyalarını. Eminim ayakkabı koleksiyonun için dolabımda yer açmayı başarabilirim."

"Şüpheli, ama senin yanına taşınmıyorum. Sadece kendi evime taşındım."

"Altı aylık bir kiralama olduğunu zaten biliyorum."

Nefesimi ona veriyorum ama ağzı dikkatimi dağıtacak şekilde boynuma doğru ilerlemeye başlıyor ve öfkemi kontrol etmemi neredeyse imkânsız hale getiriyor. "Kiraladığım eve mi baktın?"

"Kesinlikle," diyor pişmanlık duymadan, nabız noktası yalayarak. "Şimdilik bu çantayla başlayacağız ve ona eklemeler yapmaya devam edebiliriz."

"Kaplan, bunu çok uzun zamandır yapmıyoruz. Birlikte yatmaya başlayalı bir ay bile olmadı."

Geri çekiliyor, alını benimkine düşüyor.
"Dayanamayacağımızdan mı endişeleniyorsun?
Tükeneceğimizden mi?"

"Belki biraz?" Gülüyorum. "Aşk ya da ilişkiler konusunda şansım pek yaver gitmedi."

"Çünkü bu doğru değildi. Senden çok daha yaşlı bir adam olarak sana rahatlıkla söyleyebilirim ki, benimle takılıp kaldın. Büyük ihtimalle ömür boyu." Beni kendine doğru bastırdı. "Bianca, hayatım boyunca seni bekledim. Şimdi gitmene asla izin vermeyeceğim. Gel hadi. Evde sana bir sürprizim var."

"Başka bir sürpriz mi?"

"Evet. Ama bunu ne kadar seveceğinden emin değilim."

Yarım saat sonra, evinin arka kapısından içeri girdik ve kendimi pusuya düşürülmüş hissettim. Yine. Ama bu sefer gerçekten harika bir şekilde. Kaplan arkamda duruyor, ağzı kulağımda, kimse burada durduğumuzu fark etmeden.

"Sizinle tanışmak için beklemek istemediler, yine de ailemi bu hafta bir akşam yemeğine kadar oyaladım."

"Benimle tanışmak mı istediler?" Bundan neden bu kadar etkilendiğimi bilmiyorum ama etkilendim. Neredeyse tıkağım.

"Pazar akşamı buradalar, değil mi?" Kaplan elimden tutup beni evinin mutfağına ve büyük salonuna götürüyor. "Ne dediğimi unutma," diye bağılıyor tam o sırada siyah saçlı, mavi-yeşil gözlü çarpıcı bir kadın heyecanla çığlık atıyor.

Bakışlarını bana çevirmeden önce ona gözlerini deviriyor. "Sarılmayı sever misin?"

"Ben çok sarılırım."

"Bakın. Bianca'yı serbest bırakın, Kaplan Fritz. O bizimle güvende," diyor gür ve teatral bir sesle. "Ben Raven, Luca'nın çok daha iyi olan yarısı. Onunla zaten tanışmıştınız, eminim bana hak vereceksiniz." Mavi bir kazak ve kot pantolon giyen, koyu renk saçlı ve Kaplan'ınki gibi yeşil gözlü bir adamı işaret ediyor.

Oliver Fritz olduğunu bildiğim bir adam bana, "Senden bahsettiği ilk günden beri hepimiz seni destekliyoruz," diyor. "Ve Kaplan'ın bir kadından bahsetmesi..." diye devam ediyor ve elleriyle akıllara durgunluk veren bir hareket yapıyor.

Kız kardeşleri Rina olduğunu bildiğim güzel sarışın, "Açık konuş," diye onaylıyor. "Saymak. Saniyeleri. Saniyeleri."

"Artık onlardan asla kurtulamayacaksın," diyor güzel bir kıızıl saçlı bana. Sanırım Oliver'la nişanlı.

"Ama sen de istemeyeceksin," diyor bir başka sarışın. Bu belli ki Grace ve yanındaki siyah gözlü, siyah saçlı, minik bebeği tutan adam da Carter olmalı.

"Doğru," diyor biraz daha koyu sarı saçlı, ela gözlü ve Güneyli bir tınıya sahip bir kadın. "Ben bu ekibin en yenisiyim ve onları sevmemek elde değil. Huysuz ve tahammül edilemez olsalar bile." Bana göz kırpmıyor ve Luca'nın tek yumurta ikizi Landon olduğu belli olan adam orada öylece duruyor, evet dercesine omuz silkiyor. Kaplan'ın onun hakkında anlattıklarına bakılırsa pek konuşkan biri değil.

"Artık sarılmayı sevdiğini bildiğime göre, ilk benim hakkım var," diyor Luca ve odanın diğer ucuna fırlayarak, bir saniye geç kalan Raven'la yarışıyor. Bana ilk ulaşan ve beni Kaplan'ın elinden alan Luca göğsümden bir kahkaha patlatıyor. Beni havaya kaldırıp sıkıyor. "Yaşlı bebek suratın çirkin, dokunulmaz kalbini eritmeyi başardığını gördüğüme sevindim. Bu arada, bu sayede bıldoyu kazandım, bunun için de teşekkürler."

"Havuz neydi?" Beni yere bıraktığında sordum.

"O Kap, siz ikiniz işi pişirmeye başladıktan sonra bir ay içinde L'li kelimeyi bırakacaktı. On bin, güzel bayan. Buna çok bir beşlik."

"On bin mi?" Tükürüğümde boğuluyorum. Ve dilimde. Nefes alabilmem bir mucize.

Luca bana şeytani bir sırıtışla vay be dedi. Milyarderlerden başka kim böyle bir şeye on bin dolar yatırır ki?

"Benim sıram." Raven kalçasıyla Luca'yı yoldan çektikten sonra üzerime atlıyor ve sanki birbirimizi sonsuza dek tanıyormuşuz gibi bana şiddetle sarılıyor. "Kaplan benim en iyi arkadaşım ve ağabeyim gibi, bu yüzden seni de aynı şekilde seveceğim."

Onu ne kadar çok seversem seveyim, onunla uğraşırsan bütün kemiklerini aynı şekilde kırarım."

Gülüyorum çünkü nasıl gülmezsın? "Anlaşıldı. Hiçbir şeyi kırmak zorunda kalmayacağına söz ver."

"İyi mal."

Sonra geri kalanlar iner. Herkesle tanıştım. Stella, Layla ve Bebek Owen da dahil. Hepsi çok sevimli. Herkes bana sarılıyor, gülümsüyor ve onunla birlikte olduğum için çok mutlu olduklarını söylüyorlar. Yardım edemiyorum ama bunalıyorum. Mümkün olan en iyi şekilde. Kaplan'ın ailesinin beni sorgulamadan ve yargılamadan sevmesi ve kabul etmesi kalbimin ihtiyaç duyduğu her şeydi.

Oyalanmazlar, saat çoktan geçmiştir ve son kucaklaşmadan ve akşam yemekleri, içkiler ve kız kıza alışveriş gezileri vaadinden sonra - Rina ile kanka olacağımızı şimdiden söyleyebilirim

-Kaplan her şeyi kilitliyor, alarmı kuruyor ve sonra sadece biz kalıyoruz. Birlikte duş alıyoruz. Yatağa giriyoruz. Sevişiyoruz. Öpüşmek. Konuşmak. Sarılmak. Gülmek. Dokunmak.

Birbirimize asla bitmeyecek bir aşk yemini ediyoruz. Sınır ve limit tanımayan bir aşk.

Sadece iki kusurlu ruh arasında var olabilecek mükemmel bir aşk.

EPILOG

"I kusabilir. Bu sefer gerçekten."

"Amelia, bu sabah uyandığın beri bunu on kere falan söyledin," diye cıvıldıyor Layla, elindeki siyah elbisesinde kıpkırmızı bir kuşak vardı.

"Biliyorum, ama şu anda tamamen ciddiğim. Sanırım gıda zehirlenmesi. Prova yemeğindeki suşiden olabilir mi?"

"Biraz yeşil görünüyor," diye fısıldıyor Elle ağzının kenarından, gelinliğinin tüm ihtişamıyla üç yönlü aynada Amelia'ya bakarken. Ve vay canına, muhteşemlikten bahsedelim. Kızıl saçlar ve şık beyaz gelinlik. Annemin beni zorla giydirdiği canavarlığı hatırladıkça biraz gelinlik kıskançlığı yaşıyor olabilirim. Bu ona hiç benzemiyor.

"Kesinlikle katılıyorum," diye mırıldanıyorum, sesim duyulmasın diye. "Suşi yüzünden olabilir mi? Üç parça yedim."

"Sorun suşi değil," diye söz veriyor Raven. "Altı parça yedim ve iyiyim. Bu sadece Amelia ve eğer Amelia bir şey hakkında aşırı düşünmüyor ya da çıldırmıyorsa, o zaman Amelia nefes almıyor demektir."

İyi bir noktaya değindin. Bu konuda tartışmak zor çünkü bu Amelia.

"Oliver nasıl? Bilen var mı?" Rina, muhtemelen kardeş sohbetine girerken gözleri telefonunda, soruyor.

"Grace birkaç dakika önce Oliver'ın Oliver olduğunu söylemek için mesaj attı," diye araya giriyor Elle. "Sakin, heyecanlı, sevimli."

"Peki Amelia'yı nasıl ikna edeceğiz? Tören yaklaşık..."- Rina elmas Tiffany saatine bakıyor-"yirmi dakika içinde başlayacak. İçki? Gidip bir şişe bir şey alabilirim. Tekila, sanırım. Beni koridordan aşağı indiren buydu."

Hepimiz gergin bakışlar atıyoruz. Özellikle de Amelia iki büklüm olup karnını sararken.

"Tekila," Raven ve ben aynı fikirdeyiz.

"Siz şimdiden çıldırmışken, benim size söyleyecek bir şeyim olabilir."

"Ne?" Amelia küçük kız kardeşi Layla'ya homurdanıyor ve havasında olmadığını belli eden keskin bakışlarını ona yöneltiyor.

"Dün gece ilk penisimi emdim."

Ve işte bu kadar. Çünkü hepimiz yüksek sesli nefesler ve dehşete düşmüş ifadelerle neredeyse yere yığılıyoruz.

"Lanet olsun!" Rina kekeliyor. "Tekila! Bulabildiğim en büyük tekila şişesini bulacağım." Ve sonra saçları yanıyormuş ve su arıyormuş gibi odadan dışarı fırlıyor.

Layla'nın on beş yaşında olması dışında ve sanırım ben de bu işi ilk yaptığımda benzer yaşlardaydım. Ama yine de farklı çünkü öyle işte.

"Y a p m a d ı n , " diye tersliyor Amelia, vücudunu düzeltiyor ve kendisinden en az beş santim uzun, söğüt gibi kız kardeşinin üzerinde dönüyor. "Kim? Kimdi o küçük pislik? Onu öldüreceğim."

Layla uzun, ustalıkla kıvrılmış saçlarından bir parçayı, kız kardeşini daha da kızdıran muzip bir sırıtışla döndürüyor. "Ben onun sikine küçük demezdim."

Nefes nefese bir tur daha ve sanki canlı aksiyon pembe dizileri izliyor gibiyiz.

"Layla Jean Atkins, penisini ağzına kimin soktuğunu bana hemen şimdi söyle." Topuklu ayağını yere vuruyor, Doğu halısına çarpmasına rağmen öfkeli gümbürtü odanın her yerinden duyuluyor.

Layla kollarını meydan okurcasına kavuşturuyor ve topuklu ayağına vuruyor. "Peki ya yapmazsam?"

"Layla, bunu seninle şimdi yapamam. BJ konuşması yapmadık. Seks yaptık, mastürbasyon yaptık ve aman Tanrım, neden seninle BJ konuşması yapmadım? Ben koruyucu ablalar tarihindeki en kötü koruyucu ablayım. İyi misin? Mutlu muydun? Adamdan hoşlandın mı? O da karşılık verdi mi? Kim lan o?! Eğer bana söylemezsen, Oliver öğrenir ve onu öldürür. Gerçekten öldürür. O bir Fritz. Kaza süsü verecek ama çocuk ölmüş olacak."

Layla gülmeye başlıyor, çılgın bir kol ve kalça sallama dansı yapıyor. "Kusmayacağını söylemiştim."

"Layla!"

"Amelia, bir boncuk ya da dikiş atmadan önce kendini sakınleştir."

Sadece seni bir saniyeliğine aklından çıkarmam gerekiyordu." Vay be. Bayanlar ve ben bakıştık.

"Bana bir çocuğa oral seks yaptığını söyleyerek mi?"

"Bir kız merak ediyorsa ona yardım edemezsin, değil mi? Romantik romanlar okumama izin veren sensin."

"Tekila!" Rina, elinde muzaffer bir edayla tuttuğu şeffaf şişeyle kapıdan içeri dalarken pantolonunu indiriyor. "Tekilam var. Al." Şişeyi Amelia'ya doğru itiyor ve onun için ağzını açıyor. Amelia hiç vakit kaybetmeden doyurucu bir yudum alıyor.

"Bana içinde oral seks olan aşk kitapları okuduğunu mu söylüyorsun? Bu hiç onaylanmadı." Şişeden bir yudum daha alır ve Layla'yla atışmaya devam ederken şişeyi Rina'ya geri verir.

Rina da bize katılmadan önce şişeden içmeye başlıyor ve şişeyi bana uzatıyor. Bir saniye bakıyorum ve sonra omuz silkiyorum. Roma'dayken, ve evet, sanırım bunu atlatmak için hepimizin buna ihtiyacı var. Alkol içimde sıcak bir yol açıyor.

Raven'a verirken öksürüğümü kolumla kapatıyorum.

"Bu benim hatam olabilir," diye fısıldıyor Raven suçlulukla kulağıma, kendi büyük yudumunu alırken. "Ona hediye ettiğim son kitapta böyle bir sahne olduğunu fark etmemiştim. Ama kendimi savunmam gerekirse, o lanet şeyin üzerinde genç yetişkin yazıyordu."

Elle ona, "Kendilerine genç yetişkin diyen çok ateşli kitaplar okudum," diyor. "Genç yetişkin sadece günümüzde yaş anlamına geliyor. Cinsel içerikli olması gerekmiyor."

"Siktir," diye tıslıyor Raven, şişeyi Rina'dan geri alıyor ve bir kadeh daha atıyor. "En azından gerçekten o işi yapmadı, değil mi? Bu da bir şeydir."

"Yapmadı mı?" Rina bu açıklama için odanın dışında olduğu için soruyor. "Tanrı'ya şükür. Aksi takdirde kardeşlerim resepsiyonda genç erkek avına çıkacaklardı."

"Pekâlâ. Bu kadar," diye bağırarak odaya girdim ve bir adım öne çıktım çünkü Fritz Martha's Vineyard evinin bahçesine çıkmadan önce birinin bu partiyi başlatması gerekiyordu. "Layla, artık BJ konuşmak ya da gereksiz yere kız kardeşinin tansiyonunu yükseltmek yok, yine de ilk... darbe için sana destek vereceğim."

Rengi her geçen saniye daha da güzelleşen Amelia da dahil olmak üzere herkes gülmeye başlar.

"Amelia, muhteşem görünüyorsun. Gelin olarak ilk seferimde olduğumdan çok daha iyi görünüyorsun."

"Teşekkür ederim. Ben sadece-"

"Biliyoruz," diye homurdanıyor tüm hanımlar.

"Gerginsin." "Oliver'ı seviyor musun?" Rina ciddiyetle sorar.

"Dünyadaki her şeyden daha fazla," diye anında cevap veriyor Amelia, aynaya dönüp elbiseye dönmeden önce her birimizin yüzüne bakıyor.

"Onun karısı olmak istiyor musun?" Elle, elbisesinin yan tarafında, karnının üzerinde bir noktayı ovuşturarak devam ediyor. O, Landon ve Stella hayallerindeki yepyeni eve yeni taşınmışlardı ama Elle küçücük bir şeydi. İçinde iki kalp atışı olan minicik bir yumru taşıyan minicik bir şey.

"Tabii ki."

"O zaman vajina yukarı, Amelia Teyze," diye sesleniyor Stella, bunca zamandır Kindle'ında kitap okuduğu köşeden. "Oliver Amca seni seviyor. Sen de onu seviyorsun. Bence siz yetişkinler bazen aşkı olması gerekenden çok daha karmaşık hale getiriyorsunuz."

Ve daha doğru sözler hiç söylenmedi.

"Stella, sen erkeklerle ilgilenmiyorsun. Erkekler tam bir dram." "Layla, yasal, bence drama olan biziz. Ya da belki Çünkü Elle'e babamla evlenmesini aklından çıkarmak için bir hatunla yattığımı söyleyebileceğimi hiç sanmıyorum."

"Yapmasan iyi edersin." Elle elleriyle yüzünü kapatıyor. "Tanrım, Stella. Seninle bu konuşmayı nasıl yapabilirim? Bunu hiç yapmadım."

"Ben de öyle," diyor Stella ona. "Sakin ol. O vajinaya ulaştığımızda onu geçeceğiz. Şimdilik, Amelia, on iki dakikan ve Oliver Amca'ya 'evet' demeni izlemek için bekleyen bir sürü insan var. Eğer onu seviyorsan ve o da seni seviyorsa, neden gergin olduğunu anlamıyorum."

"Şimdi benim gibi konuştun." Layla telefonuna atlıyor, eline alıyor ve Demi Lovato'nun "Confident" şarkısını çalmaya başlıyor. Ve hepimiz şarkının içine girmeye başladık. Şarkıya eşlik ediyor, rock yıldızı pozlarımızı takınıyor ve şişeden tekila içiyoruz ve odadan çıktığımızda hazırız.

Daha da önemlisi, Amelia Oliver'la evlenmeye hazırdır.

Ki öyle de yapıyor. Yanında hıçkırarak ağlayan bir Grace ve onun yanında hıçkırarak ağlayan bir Layla ile.

Tören küçüktü. Ama parti Fritz balo salonu ile plaj arasında tüm hızıyla devam ediyor; burada bir şenlik ateşi ve daha reggae tarzında ayrı bir müzik grubu var. Yaz güneşi batı gökyüzüne doğru alçalırken ve yıldızlar ortaya çıkıp masmavi gökyüzünü öpmeye başlarken Kaplan'la kendimizi bulduğumuz yer burası.

Katamaranıyla buraya yelken açtık ve adamın bu hafta bizim için düğün ve adanın ötesinde planları olmadığına inanmak aptallık olur - çünkü ikimiz de izin aldık.

Her şey düşünüldüğünde çılgın bir kaç ay oldu.

Kaplan içeri girdi ve tüm ofise birlikte olduğumuzu, bunun planlı ya da düşünülmüş bir şey olmadığını, ancak gerçek olduğunu ve hiçbir yere gitmediğini ve herkesin buna alışması gerektiğini duyurdu. Bana iltimas göstermeyeceğine yemin etti. Birçok temel konuda kavga ettiğimiz için bunu defalarca kanıtladı.

Bahar galası gerçekleşti ve herkes için mutlak bir başarıydı. Toplamda bir milyon dolara yakın bir gelir elde ettik ki bu da üçe bölündüğünde bile en yüksek rakamdı. Sonbahar için planladığımız bir tane daha var ve Fritz mega yatında ev sahipliği yaparak işleri biraz karıştırdığımız için bunun nasıl olduğunu görmek için sabırsızlanıyorum.

Ama şu anda vakfı fiilen ben yönetiyorum ve bu iyi hissettiriyor. Bazı küçük CEO gözetimleri dışında, Kaplan bu vakfın kalbim ve ruhum için ne kadar önemli olduğunu bilerek bana güveniyor. Annesiyle bu konuda birkaç kez yakınlaştık ve zaman zaman destek için onu arıyorum.

Medya ve dünya ilişkimize alışmakta biraz daha zorlandı.

Bizi haftalarca acımasızca takip ettiler. Pek de hoş olmayan birkaç şeyin paylaşıldığından bahsetmiyorum bile. Bazı insanlar bunun bir yalan olduğunu düşündü. Bir reklam gösterisi. Kadınlar, Kaplan Fritz gibi bir adamın benim gibi bir kızı nasıl sevebileceğini düşünerek, onu kendilerinden uzaklaştırmak için her zamankinden daha fazla çabaladılar. Ancak Senatör Van Der Heusen cinsel taciz ve saldırı ile suçlandığında, dünya bu konuya odaklandı. Sonra Millie'nin annesinin asistanıyla gizli bir aşk ilişkisi yaşadığı ortaya çıktı ve o aile için kıyamet koptu.

"Bütün kardeşlerim nişanlanıyor, evleniyor ya da çocuk sahibi oluyor," diye mırıldanıyor Kaplan kulağıma biz slow dans ederken,

Çıplak ayaklarımız kumla oynuyordu.

Başım omzuna düşüyor. "İnsanlar belli bir yaşa geldiklerinde böyle yaparlar."

Luca bu gece bahçede Raven'a evlenme teklif edecek. Kızın hiçbir fikri yok. Belli ki, ilk kez burada bir araya gelmişler. Aşık oldukları yer. İlk seferinde kalp kırıklığıyla sonuçlansa bile. Ve şimdi Elle hamile olduğuna göre, Landon'la çok uzakta olmayacaklarını tahmin ediyorum. Bence zaten bunu yapmayı planlıyordu. Grace ve Carter, Owen doğduktan kısa bir süre sonra sadece ailelerin olduğu küçük bir törenle evlendiler. Kaplan sağdıçtı.

Biz sonuncuyuz.

Ancak ikimizin de bunu değiştirmek için özel bir acele içinde olduğunu sanmıyorum.

"İstediğin bu mu?" diye mırıldanıyor kulağıma fısıldayarak. "Evlenmek ve çocuk sahibi olmak mı?"

Yoksa yanılıyor muyum?

Geri çekilerek yakasının üst kısmını gıdıklayan saçlarıyla oynuyorum ve ifadesini okumaya çalışıyorum. Bana çalışacak bir şey vermiyor. "Bu dakika olmaz, hayır."

"Eylül'de 37 yaşına giriyorum."

"Oh, senin için kötü bir fikir olduğunu söylemiyorum. Yaşlandın ve muhtemelen buna başlamalısın. Benim için söylüyorum, henüz çocuklar için hazır değilim."

Ben ciyaklayana kadar elbisemin şifonundan göğüs ucumu çimdikliyor. Elini tokatlayarak uzaklaştırıyorum. "Burada insanlar var," diye tıslıyorum, etrafıma bakıyorum ve acıyan meme ucumu gizlice ovalıyorum.

Gözlerimin içine bakarken dudakları benimkilerle birleşiyor. Ilık okyanus esintisi üzerimize vuruyor, ateşi harlıyor ve kıvılcımların gece gökyüzüne fırlamasına neden oluyor. "Kimse bizi dikkate almıyor. Şimdi olmaz diyorsun ama sonunda benim yanıma taşınmayı kabul etmeye ne dersin? Kira kontratın gelecek ay bitiyor."

"Bunu yapabilirim." Özellikle de zaten neredeyse onunla yaşarken. Kıyafetlerimin ve ayakkabılarımın çoğunun zaten bir

ikinci ana dolaptaki ev.

"Yani sana güzel bir elmas versem, seni sevdiğimi söylesem ve sonsuza kadar benim olmanı istesem?"

Duraklıyorum, başımı öne eğiyorum çünkü ilk kez böyle bir şey konuşuyoruz. "Hiç evlenmek istemediğini sanıyordum?"

"Yaptığımı söylemedim. Sadece bu konudaki düşüncelerini merak ettim. Bu gece onlara sahip olduğum için beni suçlayamazsın." Asıl partinin yapıldığı eve bakarken içimi pelteye çeviren o gülümsemeyi takınıyor.

Zümrüt yeşili gözlerine bakarak bir süre bunu düşünüyorum. Ona verebileceğim gerçek bir yanıtım yok çünkü zihnimin o yöne gitmesine izin vermedim. Yine de sonsuza dek onun olma fikrinin midemde sarhoş, baş döndürücü kelebekler filosu oluşturmadığını söylersem yalan söylemiş olurum.

"Ben elmas seven bir kız mıyım bilmiyorum." Bunu daha önce de yaşadım ve pek iyi gitmedi.

"O zaman iyi ki sana bir tane almamışım."

Ama şimdi tek dizinin üzerine çökmüş, nefes alma ve var olma sebebi benmişim gibi gözlerimin içine bakıyor. Sanki bensiz yok olacakmış ve dünyası sona erecekmiş gibi. Bu adamdan bana doğru parlayan sevgi miktarı nefesimi kesiyor ve gözlerimi yaşartıyor.

"Ne yapıyorsun?"

"Ayakkabılarımı
bağlıyorum."

Gülüyorum, ilk gözyaşı yanağıma çarpıyor.
"Yalınayaksın."

"Oh doğru. Belki de onun yerine sana bir şey gösteriyordumdur."

Ve sonra bir mücevher kutusunu açıyor... "Yüzüğüm!"
Nefes nefese kaldım ve hemen gözyaşlarım akmaya başladı.
"Onu sattım. Sen nasıl-"

"Onu bana sen sattın. Sadece bunu bilmiyordun."

Vücudum kontrolsüzce titrerken ellerim ağzımı kapatıyor.

Birkaç ay önce mücevherlerimin bir kısmını satmaya başladım ve bu, elimden çıkarmak konusunda en isteksiz olduğum parçaydı. Onu çok sevmiştim. Ama üzerinde kocaman bir zümrüt bulunan altın bir yüzüğü saklamak için pratik bir nedenim yoktu.

O satın aldı. Benim için. Bunu yaptığına inanamıyorum.

Elime uzandı ve bir tanesini titreyen dudaklarımdan çekip aldı. "Bianca Bunny Barlow, seni seviyorum. Hayatıma tekrar girdiğin andan itibaren her şey hayal edilebilecek en iyi şekilde değişti. Annem bana artık gülümsediğimi söylemekten hoşlanıyor ama bundan daha fazlası var. Mutluyum. Beni çok mutlu ediyorsun. Ve senin için yapmak istediğim tek şey bu. Seni sonsuza dek mutlu etmek. Bunu bu gece teknede yapacaktım ama ateşin başında ne kadar güzel olduğuna bakınca... Bir saniye daha bekleyemedim. Benimle evlenir misin? Karım olur musun? Eşim? Ruhumun eşi?"

"Evet," diye haykırıyorum, başımı şiddetle sallayarak.

"Evet. Sana inanamıyorum.

Elbette seninle evlenirim."

Nefes kesici bir gülümseme yüzünü aydınlatıyor ve ayağa kalkıp yüzüğü, benim yüzüğümü parmağıma geçiriyor. Bir sonraki nefesimde beni havaya kaldırıyor, sanki bu dünyaya bunun için gelmiş gibi beni öpüyor. Ona sarılıyorum, bacaklarımı beline doluyorum ve sahip olduğum her şeyle onu öpüyorum.

Onu sonsuza dek öpeceğim.

Ona her baktığımda ya da onu her düşündüğümde içimde dönen tüm o vahşi aşk, tutku ve mutlulukla. Ona her yaklaştığımda. Bu adam. Bu çok katmanlı, karmaşık, tatlı, inanılmaz adam benim kalbime sahip, tıpkı benim onun kalbine sahip olduğum gibi.

"Bunu gerçekten istiyor musun? Evlenmeyi?" Dudaklarına karşı nefes alıyorum. "Artık yalnız yaşamaya yemin etmiş Dr. Dokunulmaz yok mu?"

"Sadece seninle, B. Sensiz yalnız olmak berbat bir şey. Karanlık ve boş. Sen hayatıma renk, doku ve ışık getirdin. Sen tek kişisin. Her zaman. Her zaman sadece

sen oldun. Üvey babanızdan ve annenizden bile izin istedim."

"Sordun mu? Onlara benimle evlenip evlenemeyeceğini mi sordun?"

"Hayır dediler ama ben siktir et deyip yine de yapmaya karar verdim."

Bizi baş döndürücü bir çemberin içinde döndürürken gülüyorum.

"Evet dediler," diye fısıldıyor içime, beni inanılmaz derecede yakın tutarak. "Ama hayır deselerdi bile, yine de sana yalvarırdım. Sen benim kalbimsin. Sen benim okyanusumsun. Ruhumu dolduruyorsun."

SON.

Dokunulmaz Doktor'u okuduğunuz için çok teşekkür ederim. Umarım Kaplan ve Bianca'yı siz de benim kadar sevmişsinizdir. Fritz ailesini ya da beni yeni tanıyorsanız, bana ve bu kitaba şans verdiğiniz için teşekkür ederim ve Boston'ın Milyarder Bekârları serisinin ilk kitabı olan Doktor Skandal'ın ilk bölümü için sonuna kadar okumaya devam edin.

****Eğer tüm bu seriyi okuduysanız ve onların gidişine üzüldüyseniz, bir sonraki seride onları daha fazla göreceğinize söz verebilirim! Lafı açılmışken... Yakında geliyor! Hayatları trajediyle parçalanmış beş en iyi arkadaş ve onları tekrar bir araya getiren karşı konulmaz kadınlar hakkında yepyeni, komik, duygusal ve ateşli bir seri. **Bir sonraki sayfada birinci bölüme özel bir ilk bakış elde edebilirsiniz. YAY****

IB

*Bu, Aralık ayında piyasaya çıkacak olan yepyeni bir serinin birinci kitabının ilk bölümüdür. Bununla ilgili daha fazla ayrıntı yakında yayınlanacaktır.

**Bu belge DÜZENLENMEMİŐTİR ve deęiŐiklięe tabidir.

Zaxton

Herkesin önemsediği tek şey manőetti. Tüm haber kanallarında, eğlence dergilerinde ve bloglarda defalarca ve defalarca tekrarlanan tek şey buydu. "Son derece başarılı pop grubu Central Square'in menajeri ve Zaxton Monroe'nun kız arkadaşı Suzie Ward duşta l bulundu."

Manşeti büyük bir spekülasyon izledi çünkü bazı sızıntılar ve orada burada birkaç açıklama olsa da, bizden başka kimse gerçekte ne olduğunu bilmiyordu. Ve o zaman bile gerçeği bilen tek kişi bendim. Mezarıma götüreceğim bir sır. Beni bugün olduğum keyifli orospu çocuğuna dönüőtüren lanet olası bir kalp kırıklığı.

Özellikle de bugün.

Sekiz yıl önce hayatımın aőkını kaybettim.

Ve zaman geçtikçe daha da kolaylaşacak gibi görünmüyor. Belki de o gün ondan daha fazlasını kaybettiğim içindir. Geri alamadığım bir parçamı kaybettim.

Telefonum yanımdaki koltukta titriyor ama kontrol etmeye zahmet etmiyorum. Ya çocuklardan biri, ya kardeşim, ya da iş. Şu anda hiçbirisiyle uğraşmak istemiyorum. Bugün evde kalmalıyım. Bu sabah yataktan çıkmamalıyım ama bugün yeni kadın sonbahar serisinden birkaç parça için fotoğraf çekimimiz var ve benim de içinde olmam gerekiyor, kimin umurunda?

Kahvaltıda yatak ve viski çok daha iyi bir seçenektir.

Şoförüm Ashley önde sessizce ve sabırla oturuyor, önüne bakıyor ve bana bu anı yaşıyor. O biliyor. Hazır olduğumda ineceğimi ve henüz o noktada olmadığımı bilecek kadar uzun süredir benimle birlikte.

Bunu atlatabilecek miyim? Acı hiç dağılacak mı?

"Hasta olduğumu söylersem ne olur?" diye mırıldanıyorum ve Ashley'in ön tarafta kıpırdadığını fark ediyorum. Ona sormuyorum ama yine de bana cevap vermesini umursamıyorum. Benimki dünya çapında bir pislik olduğu için ona burada olması için para ödüyor olsam da hayatımda baba gibi bir figüre sahip olduğum en yakın şey o. Onun yerine Monroe Fashion'ın CEO'su olmamın sebebi benimki.

"O gün hakkında konuşursanız, ruhunuzun rahatlamasına yardımcı olabileceğinizi önerebilir miyim?"

"İnsanın yükünün hafiflemesi için bir ruha sahip olması gerekir."

Bana huysuzluk ettiğimi söyleyen o kederli iç çekişini yapıyor.

"Bu konuda konuşmak beni rahatlatmaz. Sadece başkalarına yük olur." Gerçek beni özgür kılmayacak. Zaten olması gerekenden daha fazla acı çeken birini mahvedecek.

"Biliyorsun-"

"Biliyorum. Ve teşekkür ederim. Eğer bu konuda konuşmak istersem, istediğinden daha fazlasını duyabilirsin."

Alaycı ses tonuma kıkırdıyor, tam o sırada beyazımsı sarışın bir ışık penceremin önünden geçerek beni mutsuz düşüncelerimden koparıyor. Farkında olmadan açtığı izi takip ediyorum, yaz güneşi ve esintisinde zıplayıp oynarken eşsiz rengi ve dalgalı akışıyla büyüleniyorum. Ta ki, bağlı olduğu bedenle birlikte ani bir salınımınla görüş alanımdan çıkana kadar. Sonra bir çığlık.

"Kahretsin."

Telefonumu kaptığım gibi arabadan fırlıyorum ve üç beton basamağı hızla çıkarak bir kadının bağırarak çantasını kapmaya çalışan bir adamla kavga ettiği ilk sahanlığa ulaşıyorum. Adam çantanın deri sapını kavrayarak sert bir çekiş yapıyor ve bir yandan kadını yere iterken bir yandan da çantayla üstünlüğü ele geçiriyor. Sert.

İkinci kez düşünmeden onunla çarpıştım, cüssem ve ağırlığımın tüm gücü onu geriye savurdu. Çanta elinden düşerek basamaklara savruldu, ama o kendini düşmekten kurtaramadan ya da vücudunu düzelterek kaçmadan onu gömleğinden yakalayıp yukarı çekti. Ayakları yerde sallanırken ona daha iyi bakabiliyorum.

"Tanrım," diye tısladım dehşet içinde. "Bu yaşta çanta kaparak ne halt ediyorsun?"

On yedisinden büyük olamayan çocuk, onu kancaya takılmış bir solucan gibi sallandırdığım gerçeğine rağmen serseri bir kabadayılıkla bana dudak büküyor. "Siktir git dostum. Ne yaptığım umurunda mı? Beni tanımıyorsun."

Onu yere bıraktım ama gömleğindeki tutuşumu bırakmadım. "Kadınlardan çalmanın seni güçlü yaptığını mı düşünüyorsun? Seni erkek mi yapıyor? Sert olmanın ne demek olduğunu biliyor musun?" Yüzüne doğru yaklaştım. "Sertlik, şansın sana karşı olsa bile erkek olmaktır. Yanlış şey daha kolayken doğru şeyi yapmaktır. Büyü artık. Kendi bokundan kurtul ve daha iyisini yap. Şimdi ben polisi aramadan git."

Onu itiyorum ama arkasından baktığımı gördüğünden emin oluyorum. Bir an duraksadı, bakışları aşağıya kaydı.

Hâlâ yerde yatan kadına, sonra da kaçmadan önce bana bakıyor.

Dönüyorum, şimdi oturmakta olan kadını görüyorum, nefesinin altında küfrediyor ve öfkeyle yumruğuna sıkıştırdığı yüksek topuğa inanamayarak bakıyor. Ayakkabının uzun, dar topuğu siyah stiletto'dan kopmuş bir şekilde sarkıyor.

"Bunu yapmaman gerekiyordu," diye yakınıyor. "Bugün olmaz! Senin işin beni bir dal gibi kırılmadan A noktasından B noktasına taşımak. Bunun benim için ne anlama geldiğini bilmiyor musun? Şimdi bak." Elleri vücudunda uçuşuyor. "Berbat haldeyim. Kelimenin tam anlamıyla." Ayakkabıyı tehditkâr bir şekilde sallıyor. "Bunu bize senin yaptığını Marie'ye söyleyeceğim ve hiç memnun olmayacak. Hem de hiç."

Marie mi? Ayakkabılara daha iyi bakıyorum. Marie Marcato. Seçkin ve pahalı. Ama belli ki şaka ve öfkeyle konuşuyor çünkü kimse Marie'yi tanımıyor ya da onunla doğrudan konuşmuyor. Ben bile ve itiraf etmek istediğimden daha uzun süredir deniyorum. Yine de topuğunun kırılmasına, neredeyse saldırıya uğrayacak olmasından daha fazla üzülmelerini anlayamıyorum.

Gölgem onun üzerinde beliriyor, kör edici yaz güneşini engelliyor. "Onunla kavga ederken ne düşünüyordun? Silahlı olabilirdi ya da seni ciddi şekilde yaralayabilirdi. İyi misin?" Dizlerindeki kesiklerden inciklerine ve beton basamaklara kan damlıyor ama o daha çok kırık ayakkabısına odaklanmış durumda.

Endişe verici derecede parlak peygamber çiçeği mavisi gözleri fırlıyor ve yüzüme yapışıyor. Beni fark ettikleri anda gözleri yemek tabağı gibi yuvarlaklaşıyor, dolgun pembe dudakları aralanıyor. "Kahretsin," diye tıslıyor.

"Şimdi yetişiyorsun. Onunla mücadele ettiğini gördüğümde ben de öyle demiştim. Öyle. Sen. İyi misin?" Tekrar ediyorum, kızgınlığım ses tonuma yansıyor, çünkü şimdi bana herkes gibi bakıyor. Şaşkın, hayran ve dehşete düşmüş. "Nasıl yapılacağını bilmiyor musun?"

Sorulara cevap vermek mi yoksa sağduyu ile birlikte İngilizce sizin için bir zorluk mu?"

Keskin ve sert sözlerim karşısında kaşlarını çatıyor. "Gerçekten bunu mu sordun? Az önce olanlardan sonra bunun ne kadar kaba ve küçümseyici olduğunun farkında mısın?"

Dudaklarım kıpırdıyor, sırtıtmak için kıvrılmaya çalışıyor ama anında geri pskrtyorum. "Seni konuşturan her neyse."

Gözlerini kırpıştırarak benden uzaklaşıyor, kanayan ve her yerinden sızan dizlerine bakıyor. "Beni itti ve ayakkabım kırıldı," diye karşılık veriyor. "Belli ki sabahlarım pek iyi geçmiyor."

"Belli ki," diyerek onun alaycı ve iğneleyici ses tonuyla dalga geçiyorum. "Ve şimdi de yaralandın. nc kez soruyorum, iyi misin?"

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyor titrek bir nefesle. "Kızgınım. Ve incindim. Ve sinirliyim. şu anda pek çok şeye."

"Kalkmana yardım edebilir miyim?"

"Dünyada yardım isteyeceğim ya da kabul edeceğim son kişi sen olabilirsin."

Tamam. Bununla ne yapacağımdan emin değilim. "Burada mı çalışıyorsun?"

"Muhtemelen çok uzun sürmez. Ben bir tasarım stajyeriyim. İlk günüm." Pişmanlık hemen yüz hatlarına vuruyor ve kaşlarını çatarak başını şiddetle sallıyor. "Keşke bunu sana söylememiş olsaydım."

Kıkırdıyorum ve yanlışlıkla kendisine yapıldığını varsaydığı şeye attığım kahkahanın sesiyle birlikte o büyüleyici gözleriyle bana sertçe bakıyor. Sonra saçları, seksi dudakları ve sevimli, minyon burnunun köprüsündeki ve mükemmel, yüksek elmacık kemiklerinin st yamacındaki o büyüleyici iğne ucu illeri var.

Ona bakmadan duramıyorum.

Yüzünü daha önce gördüğümü bilsem de, tam olarak nerede olduğunu bulmakta zorlanıyorum. Benim aptal sikim

Pantolonumu. Bunun için pek uygun bir zaman değildi, özellikle de beni yerden izlediği düşünülürse.

Yavaşça ayağa kalkmaya başlar, ancak beceriksizce de olsa ayağa kalkmasına yardımcı olmak için dizlerinin üzerine yuvarlanamaz ve giydiği kalem etek uyluklarını kısıtlar.

"Bu iyi bir fikir değil," diyorum ona. "Kanaman var, ayakkabın kırılmış. İyi olup olmadığından emin olmadığını itiraf etmeden bahsetmiyorum bile."

"Ben iyiyim." Dizleri yere sürtünürken şok olmuş bir nefesle tıslıyor. "Tam olarak burada yaşayamam ve ayrıca ilk günümde geç kalmak istemiyorum."

"Eminim sizi gördüklerinde anlayacaklardır."

Dirseklerini kullanmaya çalışarak yan dönüyor ve bu çok saçma.

"Bu hareketin ne olduğunu bilmiyorum ama sadece kendine daha fazla zarar vereceksin," diye uyarıyorum. "Çantan gerçekten buna değer miydi? İşte, elimi tut."

"Hayır, teşekkürler." Ona uzattığım eli itiyor, gururu daha da ağır basıyor. Ya da belki de az önce saldırıya uğradıktan sonra ona hıyarlık ettiğinin içindir. Bu düşüncemi bir kenara itiyorum.

"Benim kim olduğumu biliyor musun?" Soğukkanlılıkla soruyorum, ona soyguncu konusunda yardım ettiğim halde beni başından savmasına ve ona tekrar yardım etmeyi teklif etmesine sinirleniyorum.

Bana bir bakış attı. "Yani tepemde dikilip benimle dalga geçen pislikten başka mı? Evet, kim olduğunu biliyorum."

"O zaman benimle hâlâ bu şekilde konuşmana şaşırdım." O bir stajyer. Yani doğrudan ya da değil, benim için çalışıyor. Yani bana böyle karşılık mı veriyor?

"Ben de öyle. Kan kaybı ve adrenalin beni sersemletiyor olmalı. Sanırım kimse sana karşılık vermiyor ya da hakaret etmiyor?"

"Kendilerini doğal olarak koruma içgüdüleri varsa hayır, ki sanırım senin olmadığını zaten tespit ettik."

"Vay canına," diye alay ediyor. "Sen ölümlüler arasında gerçek bir prenssin, Zaxton." Homurdanıyor. "Zaxton nasıl bir isim ki? Paxton, Jaxson, Saxton bile var ama Zaxton diye birini hiç duymadım."

Gözlerim tehditkar yarıklara dönüşür. Motive olduğumda korkutucu olabiliyorum. "Seni ilgilendirmez, stajyer, isim. İsimden bahsetmişken..." Beklentiyle kaşımı kaldırıyorum.

"Hayır. Eğer kim olduğumu biliyorsanız kesinlikle kovulacağım."

Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok ama şu anda daha fazla cevap arayacak kadar da umurumda değil. Yardımımı istese de istemese de bir saniye daha bocalamasını izlemeye dayanamıyorum. Eğilerek kolumu kalçalarına doluyorum ve ağırlığının çoğunu dizlerini kurtarmak için yukarı çekiyorum. Vücudunun bana karşı verdiği hissi görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum. Ve ne kadar güzel koktuğunu. Parfüm, şampuan, vücut yıkama suyu ya da doğal kokusu, her neyse, şişeleylebilseydim daha fazla milyar kazanabilirdim.

Biraz sallansa da ayağa kalktığı anda, bir adım geri atıyorum ve onu yere düşmeden olabildiğince hızlı bir şekilde serbest bırakıyorum.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyor. "Ve çantamı kurtardığın için de teşekkür ederim. Belki de bunun için onunla kavga etmeye çalışmamalıydım, ama bir çocuğun başına gelmesine izin vermektense insanların benden bir şeyler almasına ve üzerime yürümesine yeterince katlandım." Bana sırtını dönerek, içeri girip benden uzaklaşmak için endişeli bir şekilde tek topukla merdivenleri çıkmaya başladı. O gerçek mi?

"Her yere kan damlatıyorsun," diye sesleniyorum arkasından, beni bu kadar çabuk başından savmasından nefret ederek. Gözlerinin tekrar benimkilere bakmasını istememden nefret ediyorum. "Duracak mısın? Böyle zar zor yürüebiliyorsun."

Haklı olduğumu bildiği için bıkkın bir iç geçiriyor. Kan bacaklarından aşağı, topuksuz ayağına ve hatta sağlam kalan diğer ayakkabısına akıyor.

Bu oyundan bıktım.

"Seni istediğimi hatırlamıyorum-ah!" Bir sonraki saniyede bacakları altından çekilirken ve onu doğrudan göğsüme kaldırırken yarı çığlık atıyor. "Ne yapıyorsun?"

"Seni içeri taşıyorum. Adımlarımın her yerinde kanaman var ve az önce saldırıya uğradın. İyi olduğundan emin olmalıyım."

Onu gelin stili merdivenlerden yukarı taşırken sıkıca kendime doğru tutuyorum. Uzun boylu ve zayıf, ama doğru yerlerde mükemmel kıvrımları var. Onu ayarlarken saçları yüzüme çarpıyor ve nefis kokusuyla bana saldırıyor. Onu kendime doğru çekiyorum, bana karşı hissettiklerinden biraz fazla hoşlanıyorum. Bu koku da ne? Kırdan, rüzgârlı, kır çiçekli ve güneşli bir yaz öğleden sonrası mı? Burnumu onun ipeksi saçlarına gömüp daha derin nefes almamak için kendimi zor tutuyorum.

"Yürüye biliyorum," diye itiraz ediyor, bana ne yaptığından tamamen habersiz.

"Aynı fikirde değilim. Kıvrınmayı bırak."

"Beni yere bırakırsan kıvrınmayı bırakırım."

"Neredeyse geldik. Şimdi dur. Kıvrınmayı." Kalçasındaki elim uyarırcasına sıkılaşıyor ve itiraz etmekten vazgeçiyor.

"Takım elbisenin kolunu kanıma bulaştırmamaya çalışıyorum."

"Teşekkür ederim ama zaten birkaç dakika içinde kıyafetlerimi değiştireceğim."

Buna acı acı gülüyor. "Bu sizin standart uygulamanız mı, Bay Monroe? Günde kaç gardırop değiştiriyorsunuz?"

Başımı eğiyorum, karanlık ve kapüşonlu gözlerim onunkilere kilitleniyor. Bana karşı bu kadar yüz­süz olmasına sırtıyorum. "İlk gününde patronuyla konuşan bir stajyer için ağzın oldukça iyi laf yapıyor."

Bana karşı omuz silkiyor, insanlar kesinlikle bize baktığı için yüzünü saklamaya çalışıyor. Ben de onları tam olarak suçlayamıyorum. Bilindiğim pek çok şey var,

Başı dertte olan genç kızları merdivenlerden çıkarıp binama taşımak bunlardan biri değil.

Kapı açılıyor, soğuk hava tenindeki kana değdiğinde onu ürpertiyor. Ona daha sıkı sarılıyorum. "Orada iyi misin?"

"Ben iyiyim. Tamamen harikayım. Yani, ilk günüm olduğunu ve neredeyse saldırıya uğradığımı, ayakkabımın topuğunun kırıldığını ve cehennemden çıkmış kötü bir orospu gibi kanadığımı düşünürsek. Oh, ve patronuma küfrediyorum, ki o da sizsiniz." Bir elini ağzına kapatıyor ve parmaklarının arasından "Özür dilerim" diye mırıldanıyor. "Ben sadece." Ağır bir iç çekiş. "Seni böyle görmek istemedim. Seni hiç görmek zorunda kalacağımı düşünmemiştim. O böyle söyledi ve sonra sen günü kurtarmak için araya girdin ve ben... Artık konuşmayacağım."

Söylediklerinden bir şey anladığımdan emin değilim. Şaşkınlığım belli oluyor olmalı ki dudağını kemiriyor ve başını sallayarak bana açıklama yapmayacağını işaret ediyor.

"Bay Monroe, ne oldu?" Onu asansörler ve tabandan tavana pencereler arasındaki duvar boyunca uzanan koltuk sırasına taşırken lobideki güvenlik görevlisi hızlı adımlarla yanımızda yürüyor.

"Dışarıda merdivenlerde yaralandı. Burada ilk yardım çantamız var mı, George?"

"Elbette efendim. Hemen gidip getireyim."

Onu minderli derinin üzerine dik bir şekilde yatırdığım sırada George koşarak uzaklaşıyor. Sonra önünde diz çöküyor, göğüs cebimden beyaz ipek mendilimi çıkarıyor ve en çok kanayan kesiğe bastırıyorum.

Yakması gerektiğini biliyorum. Çenesi sallanıyor ve güzel mavi gözleri camlaşıırken keskin bir nefes alıyor.

"Onun adını biliyorsun." Gözlerimle buluşmayı reddederek dizlerine bakarken yarım bir fısıltı gibi.

"Evet. Adını biliyorum." Ses tonum sert. "Karısının adını ve çocuklarının adlarını da biliyorum. Çocukluğumdan beri burada çalışıyor ve iyi bir adamdır."

Başı bir aşağı bir yukarı sallanıyor. "Kulağa geldiği kadar yargılayıcı olmak istememiştim." Başını öne eğiyor. "Belki de öyle yaptım. Özür dilerim." Takım elbisemin koluna dokunuyor. "Benim kanım senin üzerinde."

Gözlerim onun güzel yüzünde kilitli kalıyor. "Bu beni rahatsız etmeli mi?"

"Öyle değil mi?"

Öyle mi? İğrenç olması gerekiyormuş gibi hissettiriyor ama garip bir şekilde erotik.

"Hayır."

Uzun kirpiklerinin arasından bana bakıyor, dudaklarında nazlı bir gülümseme kıvrılıyor ve sanki biri göğsüme bir bıçak saplamış gibi hava ciğerlerimi terk ediyor. O şimdiye kadar karşılaştığım en çarpıcı kalp kırıcı.

"Sen parmağını şıklatır şıklatmaz herkes senin emrine mi giriyor?" diye soruyor, kırık ayakkabısını yere bırakıp saatini kontrol ederken benim ekşi tavrım dışında her şeyi görmezden geliyor. Ya geç kaldı ya da oraya varmak üzere. Ben de öyle ama şu anda o kadar da umurumda değil.

Tavrını sevdim. Ayakkabısına ve dizlerine mal olsa da karşı koymasını seviyorum. Beni terslemesi, saçmalıklarımı yüzüme vurması ve kimsenin sormaya cesaret edemediği cesur sorular sorması hoşuma gidiyor.

"Evet," diye cevap veriyorum, hâlâ önünde çömelmiş, ondan uzaklaşmaya bile mecalim yok.

"Oldukça korkutucu bir adamsın."

Küstah ses tonu ve alaycı cilveli ifadesi karşısında dehşet içinde homurdanıyorum.

"Hayır, ciddiylim," diye ısrar ediyor. "Öylesin. Eminim bana her dokunduğunda bunu hissediyorsundur."

Kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalkıyor ve baldırını kavrayışım sıkılaşıırken diğer elim hâlâ yarasına bastırıyor. Onu korkutuyorum ama o benden korkmuyor.

"Dokunuşum sana tam olarak ne yapıyor?" İki elinin başparmakları teninde ileri geri geziniyor ve tüyleri diken diken oluyor, göz bebekleri hafifçe büyüyor.

Sikeyim.

Dokunuşumun ona yaptığı şey bu. Bunu hisseden tek kişi ben değilim. Ona tepki vermemeliyim - o bir stajyer ve benim işim bu değil - ama sanki beynim ve bedenim birbirinden ayrılmış gibi. Çünkü onun zarif ve ışıltılı yüzünü tanıyorum. Artık hiçbir kadının yüz hatlarını kataloglamıyorum. Profesyonelliğin ve iş gerekliliğinin ötesinde değil.

Ama yüzünü bir yerden tanıyorum.

"Beni tiksindiriyor," diye fısıldıyor, hala bana yarı gülümseyerek.

"Öyle mi?" Başparmaklarım teninde daha uzun bir iz bırakarak tekrar sürtünüyor ve nefesi keskin bir hıçkırıkla kesiliyor. Küstahça sırtıyorum. "Sana yardım eden insanlara karşı hep bu kadar şımarık mısın?"

"Sanırım bu sadece seninle ilgili. Üzerimde garip bir etkiniz var gibi görünüyor."

"Ya senin üzerinde bu etkiyi yaratmak hoşuma gidiyorsa?" Ona söylemem gereken sözler değil, ama yine de, kendi sapkın ihtiyacımdan başka bir nedenle olmasa bile bana nasıl tepki verdiğini görmek istiyorum.

Neyse ki iş daha fazla uzamadan George geri döner ve gururla ilk yardım çantasını taşır. "Efendim, üst katta size ihtiyaç var."

"Söyle onlara-"

"Bundan sonrasını ben hallederim," diye araya girerek seti George'un elinden kaptı. Bacaklarını kavrayışından kurtararak koltuğun üzerine yerleştiriyor ve büyük kutunun beyaz kapağını açarak beni etkisiz hale getiriyor.

Ayağa kalkıyorum, kana bulanmış mendili atmam gerekirken cebime atıyorum.

"Yardımanız için teşekkür ederim," diyor bana, gözlerine ulaşmayan zayıf bir gülümsemeyi zorlayarak. "Kısa kestiysem özür dilerim.

hatta size karşı itaatsizlik bile etmedim. Açıkçası benim için zaten bir gün oldu ve umarım saygılı ve kibar olmaktan başka bir şey yapmamışım gibi davranabilirsiniz."

Kaşlarımı çatıyorum, her şeye sinirleniyorum. Ona. Bana. Yaralarını temizlemek ve onu sarmak istemem. Yapmamam gerekirken onunla daha fazla zaman geçirmek istemem.

Başka bir şey söylemeden gittim. Mükemmel, yırtık olmayan ayakkabılarımın mermer zemine vuruşları, günün resmi başlangıcı yaklaştıkça giderek daha da kalabalıklaşan lobide yankılanıyor. Asansör zaten orada bekliyor, ama binmeden önce ona doğru bir bakış atıyorum.

Gözlerimiz en kısa saniyeler için kilitleniyor, nabzım atıyor ve sonra asansörde tek başımayım. Ben buradayken başka kimse adım atmaya cesaret edemez. En üst kat için düğmeye basıyorum ve kapılar kapanırken nefesimin altında küfrediyorum. Az önce o kıza ne yaptım ve neden her şeyi tekrar yapmak istiyorum?

Ellerimi yüzüme sürüyorum. Bu sabah yataktan hiç çıkmamalıydım.

Bundan sonra ne olacağını bilmek ister misiniz? IB kopyanızı **BURADAN** ön sipariş verebilirsiniz. Daha fazla ayrıntı çok yakında!

KITAP NOTUNUN SONU

Merhaba sevgili okuyucular! Ŗu anda gözyaşı döken başka kimse var mı? Sadece ben mi? Bu serinin bittiğine inanamıyorum. Size teşekkür etmeliyim. Bu seri, bu muhteşem doktorlar hayatımı değiştirdi. Sadece beni değil, bu karakterleri de desteklemeye devam etmeniz ne anlama geldiğini size anlatamam. Çok şaşırdım, onur duydum ve çok minnettarım!

Bu kitabı yazmayı çok sevdim. Luca'nın kitabından sonra Kaplan'ınki gibi bir kitaba gerçekten ihtiyacım vardı. Yazması çok eğlenceliydi ve hem Bianca'ya hem de Kaplan'a çok aşık oldum. Kaplan'ın diğer yazdıklarımın farklı bir kalbi var ve sanırım en sevdiğim kitap erkek arkadaşı olarak liderliğe tırmanmış olabilir. En azından şimdilik. Ama gerçekten, onu sonsuza kadar yazabilirdim.

Bianca benim için taze bir nefes gibiydi. Güçlü ve kendine güvenen biri ama hepimiz gibi, başkalarının güzel ya da mükemmel olarak görmeyebileceği yanlarıyla mücadele ediyor. Kendinizi olduğunuz gibi sevmeyi öğrenmek kolay bir savaş değil. Bazı günler imkansız gibi. Belki de bu yüzden ona bu kadar hayranım. Savaştı ve başkalarının onun hakkındaki görüşlerinin, kim olduğunu bildiği kişiyi raydan çıkarmasına izin vermedi. Eğer bu mantıklıysa, lol.

Bu serinin sonu olsa da, Fritz oğlanları ve muhtemelen Rina, yayınlanacak olan bir sonraki serimde ortaya çıkacaklar

2023'ün başlarında ve onun için Boston dünyasında yazmaya devam edeceğim. Şarkıda dediği gibi, Boston sen benim evimsin.

İnanılmaz betalarım Danielle, Patricia ve Kelly'ye bu kitaptaki çabaları için teşekkür etmek istiyorum. Onlar olmasaydı kaybolurdum! Aynı şey sevgili editörlerim Ellie ve Emily için de geçerli. Hepiniz rock yıldızısınız.

Ayrıca ailem için de teşekkür etmeliyim. Kocam ve üç güzel kızım. Onların sürekli sevgisi, desteği, kucaklamaları ve kahkahaları olmadan ben bir hiç olurdum. Her güne anlam katıyorlar ve kalbimi ve ruhumu hayal edebileceğimden çok daha fazla neşeyle dolduruyorlar.

İşte bu kadar. Son ama aynı zamanda başlangıç. Bir sonraki ekibime bayılacağınıza söz veriyorum. İnanılmazlar ve onlar üzerinde çalışmaya başladım bile.

Çok

sevgiler!!!

XO,

Julie (J. Saman)

AYRICA J. SAMAN TARAFINDAN

Vahşi Aşk Serisi: Seni
Sevmek İçin Pervasız
Ondan Nefret Etmek İçin
Aşk
Seni Sevmek İçin
Çıldırarak Seni
Ayartmak İçin
Sevmek Seni
Sevmeye Söz
Vermek

The Edge Serisi:
Baştan Çıkarmanın Sınırı
Sonsuzluğun Sınırı
Aklın Sınırı
Kaosun Kıyısında

Boston'ın Milyarder Bekarları:

Doktor Scandalous
Doktor Hatası
Doktor Kalpsiz
Doktor Playboy
Doktor Dokunulmaz

Yeniden Başla Serisi:

Yeniden Başla
Yeniden Başla
Benimle Başla

Las Vegas Günah Serisi:

Günaha Dokunmak
Günahı Yakalamak
En Karanlık Günah

Bağımsızlar:

Sadece Bir

Öpücük

Aşk Yeniden Yazıldı

Güzel Potansiyel

İleri - ÜCRETSİZ

DOKTOR SKANDAL

OLIVER

Cehennemin kapılarına doğru yürüyorum. Ve giriş için ücret alıyorlar.

"Oh, Oliver..." Christa Foreman beni yavaş bir bakışla selamlıyor, pastel pembe dudakları muzip bir sırıtışla kıvrılıyor. İsmi çok yerindeydi, çünkü son sınıf başkanımız sınıf arkadaşlarına istediğini yaptırma konusunda hiç de şakaya gelmezdi. "Seni görmek çok güzel. Vay canına. Seni takip ettiğim için arada bir dergilerde ve sosyal medyada fotoğraflarını görüyorum ama şahsen liseden hatırladığımdan çok daha yakışıklısın."

"Teşekkür ederim?" Soru gibi geldi, başım ona doğru eğildi.

"Elbette. Sorun değil." Dudaklarını yalıyor, uzun, takma kirpikleri bana bir kelebeğin kanat çırpışından daha hızlı çarpıyor. "Bu gece burada yalnız mısınız?" Yanaklarında bir kızarıklık belirirken kıkırdıyor. O evli. Bunu söyleyebilir miyiz? "Soruyorum çünkü sizden ne kadar ücret alacağımı bilmem gerekiyor. Etkinlik koordinatörü kendini toparlayana kadar para toplamak zorunda kaldım." Gözlerini alaycı bir şekilde devirerek telaşlı bir nefes aldı. "Her neyse, kişi başı yüz dolar. Size bir ya da iki kişilik yazayım mı?"

İşte burada tereddüt ediyorum. Para konusunda değil. Para sorun değil.

"Bana bir saniye ver."

Christa uzun uzun bana bakıyor, dudaklarını yalıyor.

"Elbette.

Sana bütün geceyi vereceğim."

"Doğru." Çünkü buna başka ne diyeceğimi bilemiyorum. Lisedeyken Christa'nın benimle bu kadar açık bir şekilde ilgilendiğini hatırlamıyorum. Yine de bu on yıl önceydi ve ben kesinlikle kapılmıştım. Hem burada olmak istemememin hem de buraya gelmemin ana nedeni bu. Ama şimdi her şeyi yeniden düşünmeye başladım.

Burada bulunarak kanıtlayacak bir şeyim yok.

Ne ona, ne onun dangalak kocasına -eski arkadaşşıma- ne de başkasına.

Sadece gitmeliyim. Belki en sevdiğimiz bara gideceğini bildiğim Carter'la buluşur ve eğlenceli bir gecenin içinde kaybolurum. Bu cehennem çukuruyla ilgili hiçbir şey eğlenceli olmayacak. Ve doğrusu, bir içkiye ihtiyacım var. Sakin bir tane. Berbat bir hafta geçirdim. Çok fazla hasta. Yeterince zaman yok. Bir de annenin kanserinin geri geldiğini öğrenmek her zaman kazandırır.

Telefonumu cebimden çıkarıp en iyi arkadaşım Grace'e bir mesaj gönderiyorum.

Üzgünüm bebeğim. Gelemeyeceğim.

Mesaj balonu anında ekranımda dans ediyor. **Grace: Bu bir seçim değil, tatlım. Herkes ne zaman geleceğini soruyor. Herkes.**

Ve o anda sorup sormadığını sormak geliyor içimden. Aslında, kendi aklı varmış gibi görünen parmaklarım, ben onları bastırıp kontrol altına alana kadar bu soruyu yazmaya başlıyor. Tabii ki soruyor. Yaptığı şey bu. Bunca yıl sonra bile terörist seviyesinde bir kararlılıkla beni avlamaya devam ediyor.

Muhtemelen bu gece ya da başka bir gece gezegende görmek isteyeceğim son kişi olduğunu umursamadan mükemmel hayatını yüzüme vurma ihtimalinden dolayı başı dönüyordur. Bu yüzden şimdi gitmek için mükemmel bir zaman.

Umurumda değil.

Grace: Evet, biliyorsun. Gel hadi. Bu gece için çoktan giyindiğini biliyorum. Carter bana bir mesaj gönderdi.

Carter. Hain kardeşim.

Grace: Sadece otele gel. Toplantıya gel. Benimle bir içki iç. Liseden beri görmediğin ve o günkü gibi ayaklarına kapanacak insanları gör. Oh bekle, hala öyle yapıyorlar.

Ben: Baktan bir satış yapıyorsun, tatlım.

Grace: Gelmezsen herkes senin korkak olduğunu düşünecek.

Güzel eldiven düşüşü.

Grace: Ben de öyle düşünmüştüm. Şimdi kıcını buraya getir!

Nefesimin altında bir dizi küfür savuruyorum, hala akıl sağlığım için kaçmayı ciddi ciddi düşünüyorum, o sırada Christa'ya doğru yürüyen dar, sırtı açık siyah elbiseli, yüksek topuklu ayakkabılardan daha yüksek, kısa boylu, kıvrımlı bir kızıl saçlı ve saçlarıyla uyumlu fuck-me kırmızı dudaklar görüyorum. O da benim kadar geç kalmış ve ne yaptığımı anlayamadan yüzümde bir gülümseme beliriyor.

Onu hemen tanıyorum.

Onu görmeyeli on yıl olmuş olsa bile. Bir erkek ilk kez ereksiyonunu sağlayan kızı asla unutmaz. İlk kez sınıfta ereksiyon olduğunu da ekleyeyim. On iki yaşındaydık ve yere düşen kalemimi almak için eğildiğinde eğitim sütyeninin parıltısı gözüme çarptı. Anında ereksiyon.

Tahmin edebileceğiniz gibi o andan sonra oldukça etkilenmişim.

"Amelia," diye selamlıyor Christa onu, yüzü benimle konuşurken sahip olduğu sıcaklığın hiçbirini taşımıyor artık. "Benim hiç

Geleceğinden haberim yoktu."

Ne oluyor lan? Sinir bozucu derecede prestijli hazırlık okulumuzdan mezun olduğumuzdan bu yana geçen on yıl içinde zengin kızların burslu çocuklarla yaşadıkları kendi yarattıkları kötü kız saçmalıklarını aşacaklarını düşünürdünüz.

Amelia saçlarından daha fazla kızarıyor ve omuzlarını dikleştirmeden önce küçük bir adım geri atıyor. "Ben buradayım. Seninle aynı yıl mezun oldum. Postayla davetiye bile aldım. Sizin açınızdan bir hata olmuş olmalı," diye alaycı bir şekilde sözlerini bitiriyor.

"Uh-huh. Giriş ücreti yüz dolar," diye tersliyor Christa, dudaklarını kenara büzüp Amelia'ya edepsiz bir kız edasıyla yavaşça bakarken bu miktarı açıklamaktan çok fazla zevk alıyor.

"Yüz dolar mı?" Amelia soruyor, ancak bu sönük, nefes nefese bir fısıltıyla çıkıyor.

"Evet, üzgünüm," diye alay ediyor Christa üzgünüm-üzgün değilim sakarın tatlı sesiyle. "İstisna yok. Burslu çocuklar için bile."

İşte bu kadar. Christa onu boğazlamak istememe neden olacak başka bir şey söylemeden önce Amelia'ya doğru yürüyorum ve elimi beline doluyorum. "Tatlım," diye haykırıyorum. "Başardın. Endişelenmeye başlamıştım."

Amelia kollarımda sarsılıyor, bana doğru dönerken nefesi boğazında düğümleniyor. Sonra başını kaldırıp biraz daha yukarı bakıyor çünkü topuklu ayakkabılarıyla bile benden bir karış kadar kısa. Birdenbire, iki parlak gri göz bana doğru hızla kırpışıyor ve kalbim kirpiklerinin titremesiyle aynı anda çarpmaya başlıyor, ağzım bütün gece kum yemiş gibi kuruyor.

"Özür dilerim," diyor kafası karışmış bir şekilde, ayrık dudakları bunu satmamız için biraz fazla açık duruyor. "Bence sen-"

Eğiliyorum, burnum hanımeli ya da tatlı bir şey gibi kokan ipeksi kızıl saçlarına değiyor ve kulağına doğru nefes alıyorum, "Sadece devam et."

Geri çekildiğimde sesli bir şekilde yutkunuyor, gözlerinin içine bakıyor ve gülümseyip nefesimi keserken böyle bir rengin nasıl mümkün olduğunu merak ediyorum. Vay be. Bu beklenmedik bir şey.

"Seni endişelendirmek istememiştim..." Tökezliyor, sanki uygun bir sevgi sözcüğü arıyormuş gibi dudağını ısıırıyor. Ya da belki adımı? Sanırım kim olduğum hakkında hiçbir fikri olmaması mümkün. Tam olarak aynı çevrelerde bulunmuyorduk ve ben de yanına gelip kolumu ona doladım. "Oli," diye bitirdi ve tuttuğumu bile fark etmediğim nefesimi dışarı üfledim.

"Sorun değil. Sadece kolumda dünyanın en güzel kadını olmadan içeri girmek istemedim."

Amelia bana yine o çarpıcı gülümsemesini veriyor, bu sefer yanaklarını boyayan bir allıkla ve gözlerini dumanlı bir kömür rengine nasıl parlattığına hayret ediyorum. Lanet olsun, çok seksi.

"Bekle," diye araya giriyor Christa. "Onunla birlikte misin?" Amelia'yı işaret ediyor.

Gözlerimi Amelia'nın kilerden ayırmadan "Kesinlikle öyle," diyorum çünkü o gözler, dostum. Bakmadan duramayacağım kadar güzeller. "Ben şanslı bir piçim, değil mi?"

"Onunla birlikte misin?" Parmağını bana doğru çevirdi.

"Öyle görünüyor," diye yanıtlıyor Amelia, ses tonu biraz şaşkın olsa da içinde bir parça eğlence de var.

"Ama sen. Sen. Hayır, sen Oliver Fritz'sin," diyor Christa kuşkuyla. "Ve o Amelia-" Ona en tehditkâr bakışlarımı fırlattığımda sözleri kesildi, zaten atmak üzere olduğu kötü lakabı biliyordum. Neden bazı kadınların diğer kadınları aşağılama ve küçümseme ihtiyacı hissettiklerini asla anlayamayacağım.

Cüzdanımdan iki tane yüz dolarlık banknot çıkarıp Christa'ya fırlatıyorum. Gerçekten düşündüğüm şey yerine "İyi geceler," diyorum. Parmaklarım Amelia'nın kilerle iç içe geçiyor ve sonra onu Christa'nın yanından sürükleyerek

Şal desenli halısı ve altın rengi duvarları olan uzun koridordan balo salonuna doğru.

Sanırım lise toplantıma gideceğim.

Christa'nın görüş alanından çıkar çıkmaz Amelia elini benimkinden çekip koridorun ortasında duruyor ve dönüp bana bakıyor. "Beni hatırladın mı?" diye soruyor ve sonra sanki söylemek istediği bu değilmiş gibi başını sallıyor.

"Amelia Atkins. Altıncı sınıftan itibaren derslerimin çoğunda sen vardın."

"Doğru ya. Söylemek istediğim şey, orada devreye girdiğin için teşekkür ederim, ama gerçekten buna gerek yoktu."

"Olmayabilir. Eminim Christa gibi kadınlarla başa çıkabilirsin. Ama orada durup hiçbir şey yapmadan olanları izlemek bana yanlış geldi. Sırf kendilerini daha iyi göstermek ve hissetmek için başkalarına zarar verme ihtiyacı hisseden kadınlara katlanamıyorum."

Kollarını göğsünde kavuşturup kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. "Yine de lise boyunca tam olarak bunu yapan bir kadınla çıktın."

Touché. Ciğerlerimden bir kahkaha kopuyor. "Buna itiraz edemem. Kahretsin, ben de üniversite boyunca aynı kötü kadınla çıktım. Ergenlik hatası. Ne diyebilirim ki?"

Yine de, o kadından bahsedildiğinde, eski bir yetenek göğsüme çarpıyor. Parmaklarım cebimi buluyor, bu gece oraya sıkıştırdığım elmas ve platin bir bandın içine yerleştirilmiş büyük elmas tektaşla oynuyor. Bu yüzük. Arkadaşım Rob'la beni aldatan kadına neredeyse verdiğim yüzük. Hiç unutmadığım bir ihanet dersi. Bu yüzden bazı durumlarda onu yanımda taşıyorum.

Bir daha asla çok yaklaşmamak için bir hatırlatma.

"Özür dilerim," diyor Amelia, gözlerimin önünde solup giderken. "Bu benim için delice bir kabalıktı. Bunu neden söylediğimi bile bilmiyorum. Christa beni çok kızdırdı ve ben de yapmam gerektiği gibi onun yerine senden çıkardım. Kahretsin, bazı

Kadınlar cidden berbat, değil mi?" Ciddi olduğunu düşünmeme rağmen kıkırdamamı engelleyemiyorum. Gözlerini haliya dikey ve duruşunu değiştirerek buluşmanın gerçekleştiği kapalı kapıların karşısındaki duvara yaslanıyor. "Bak, keşke benim için para ödemeseydin. Para ve ben şu anda pek konuşmuyoruz. Sana geri ödemem biraz zaman alacak. Ama sana geri ödeyeceğim. Sadece o kadar param yok-"

Parmaklarım çenesine yapışıyor ve gözlerimiz buluşana kadar başını yukarı kaldırıyor. "Para umurumda değil. Ve bana geri ödemeni de istemiyorum." Benimle tartışmak istercesine ağzını açıyor ve ben başımı sallayarak sözünü kesiyorum. "Ciddiyim."

Nefes nefese kaldı. "Teşekkür ederim. Bu çok cömertçe. Ama bu gece şimdiden böyle başladıysa, belki de gitmeliyim diye düşünüyorum. Hatta en başından buraya hiç gelmemeliydim. Ne düşünüyordum bilmiyorum. Kız kardeşim beni ikna etti ve ben de düşündüm ki..." Başını iki yana sallıyor. "Boş ver. Bu aptalca."

Omzumu duvara dayayıp yüzümü ona dönüyorum, kollarımı kavuşturup ona bakıyorum çünkü kendime engel olamıyorum. "Neden aptalca?"

"Gerçekten bilmek istiyor musun?" "Gerçekten bilmek istiyorum."

O iri gözler, duygusallıktan hafifçe camlaşarak içime işliyor. "Çünkü orada kimse beni istemiyor. Christa'yı duydun. On yıl sonra buraya elimi kolumu sallayarak girebileceğimi ve büyürken bana çöpmüşüm gibi davranan herkesin sonunda beni ben olarak göreceğini düşünerek kendimi kandırıyordum. Lise bittiğine göre artık hepimizin eşit şartlarda olduğunu anlayacaklardı. Tüm eski kabadayı kâbuslarımı bir kez ve sonsuza kadar dinlendirmek gibi olacaktı. Ama hiçbir şey değişmedi. Ben hala ikinci el kıyafetler giyen ve giriş ücretini bile ödeyemeyen bir kıyım."

Vay canına. Bu...

"Sana bir şey söyleyebilir miyim?" Ben soruyorum.

Elleri kalçalarında buluşuyor. "Az önce on yıldır görmediğim bir adama söylediğim aşırı kişisel söz ishaline rakip olacak bir şey mi demek istiyorsun?"

Cesur, güçlü ve hatta alaycı olmaya çalışıyor. Ama üzgün. Yüzümde gezinen gözlerinde bunu görebiliyorum, sanki söylemek üzere olduğum şeyi bilmek istediğinden emin değilmiş gibi. Kimse lise kabusuna geri dönmek istemez. Oraya girip tüm o pisliklere sözlerini yedirmek istiyordu.

Bunu onun için de istiyorum.

Amelia'yı severim. Hep sevdim. Onda beni garip bir şekilde etkileyen ve asla tam olarak anlayamadığım bir şey vardı. Tatlı, inek, sessiz ve çekingendi. Çok abartısız bir güzelliği vardı. Saçları kıvılcık bukleler halindeydi. Gözlükleri yüzüne göre biraz büyüktü. Vücudu küçüktü ve geniş kıvrımları, üzerine tam oturmayan hazırlık okulu üniformasının altında saklıydı.

Christa'nın ona söylediklerini duyduktan sonra şimdi ona bakıyorum.

Doğrusu, insanların bu kadar çirkin olduğunu hatırlıyorum. Gerçi Christa'nın bu geceki tepkisine bakılırsa bildiğimden çok daha kötü olduğuna eminim. Sadece orada burada pek dikkat etmediğim ya da durdurmak için bir şey yapmadığım yorumlar duydum. Buna doğrudan katkıda bulunmamış olsam bile, durdurmayarak sorunun bir parçası oldum.

Bu benim suçum. Ve bu iyi değil. Onu korumak için daha fazlasını yapmalıydım. Bir şeyler söylemeliydim.

"Onun gibi bir şey. Sen bana seninkini anlattın. Şimdi ben de sana benimkini anlatacağım."

"Pekala."

Ona doğru adım atıyorum, sanki ona bir sır verecekmişim gibi eğiliyorum, oysa aslında sadece ona daha yakın olmak istiyorum. Şampuanının kokusu aletimin pantolonumun içinde zıplamasına neden oluyor. Yakınlığımdan dolayı kızarmaya başladığında vücudunun sıcaklığını hissediyorum.

"Ben de burada olmak istemiyordum. Arkadaşım Grace beni ikna etti ve şimdi buradayım."

Kaşları birbirine çatıldı. "Neden burada olmak istemeyesin ki? Sen bir doktorsun. Sınıfımızın en popüler çocuğuydun. Futbol takımının kaptanıydın. Herkes seni severdi. Hâlâ da öyle, eğer magazin gazeteleri bir şey diyorsa."

Derin bir nefes alıyorum, ona sadece ailemin ve Grace'in bildiği bir şeyi anlatmaya hazırım. "Eski sevgilim, eski arkadaşım olan kocasıyla birlikte içeride olmakla kalmıyor, aynı zamanda hamile. Muhtemelen doğumunu ya kardeşim ya da en yakın arkadaşım yaptıracak çünkü doğum uzmanı olarak onları aradı. Bu nasıl bir ironi?" Gözlerimi deviriyorum. "Nora söz konusu olduğunda sahip olduğum tek kurtarıcı lütuf, evlenme teklif etmek üzere olduğumu asla bilmemesi. Yüzük cebimdeydi, dizlerimin üzerine çökmeye hazırdım ama ben bir şey yapamadan Rob'a aşık olduğumu ve ilişkimizin bittiğini söyledi."

Amelia havayı içine çekiyor, gözleri parlıyor. Şok ve sempati karışımı bir duyguyla bana bakarken eli havaya kalkıyor ve ayırık dudaklarını kapatıyor. "Tanrım. Bu korkunç."

"İşin asıl can alıcı noktası, onun için çok fazla fedakârlık yapmış olmamdı. Hem de çok. Tıp dışında neredeyse istediğim her şeyden onun için vazgeçmiştim. Ama Michigan'da top oynamak yerine onunla birlikte olmak için NYU'yu seçtim. Üniversiteyi dört yerine üç yılda bitirdim çünkü tıp fakültesini ve ihtisasımı ne kadar erken tamamlarsam o kadar iyi olacağını söyledi. Sonra, tıp fakültesi için Columbia'yı kazandığım ve evlenme teklif edeceğim gün, altı ayın yarısından daha uzun bir süredir beni aldattığını söyledi."

Altı. Lanet olsun. Ay!

"Tanrım, Oliver. Çok özür dilerim. Bu konuda hiçbir şey duymadım."

"Çünkü kimse bilmiyor, bu yüzden bunu kendinize saklarsanız memnun olurum. İsteyeceğim son şey bunun basına yansmasıdır."

Elini uzatıp koluma dokunuyor ve beni sıkıyor. "Tabii ki.

Kimseye söylemeyeceğim. Söylemem.

oraya gitmek istemediğın için seni suçlayamam. Görünüşe göre ikimiz de bu gece ortaya çıkarak kanıtlamamız gereken bir şeyler olduğunu hissettik."

Bu gece gelmemin sebebi bu değil. Ama içeri girmek istemememin asıl nedeni Nora'ydı. Yıllardır onu görmekten başarıyla kaçındım. Aslında onu uzun zamandır unutmuştum ama bana yaptıklarını unutamamıştım. Acı ve kızgınlığının çoğu benden kaynaklanıyor. Onun için o fedakarlıkları asla yapmamalıydım.

Asla geri alamayacağım parçalarımın vazgeçtim.

Ama Amelia daha fazlasını hak ediyor. Hep hak etti ama hiç alamadı. İnsanların ona bakmasını ve ona hiç göstermedikleri saygıyı göstermelerini hak ediyor. Bunu ona borçlular. Ben de ona borçluyum. Bu geceden şu anki haliyle ayrılmasını istemiyorum.

"Keşke bizim için daha iyi sonuçlansaydı," diye devam ediyor. "Ama sanırım arabam resmen bir balkabağına dönüştü ve artık zararımı kesip eve dönmeliyim. Bu gecenin hayal ettiğim gibi bitmesi mümkün değil."

İçimden geçen bir elektrik şimşegi gibi, birdenbire fikirler tarihinin en saçma fikri olan bir fikirle sersemledim. Christa, Amelia'nın benim randevum olduğunu sandığında neredeyse küçük dilini yutacaktı. Belki başkaları da böyle görürlerse aynı tepkiyi verirler. Benim için bonus, kolumda çok seksi bir kadın olacak ve belki Nora beni rahat bırakacak.

Daha da ötesi, Amelia'yla oraya gitmek istiyorum. Bu gece onunla daha fazla vakit geçirmek istiyorum. Ve eğer bundan hoşlanmazlarsa ya da benim için daha az düşünürlerse, umurumda değil.

Ama Amelia'nın benimle çıkması yeterli değil. İtibarımla olmaz. Onu kullandığımı düşünecekler, çünkü Nora'yla ayrıldığımızdan beri... Ben bir çeşit oyuncuyum. Medyanın haber yapmayı sevdiği bir gerçek. İki haftada bir yüzüm internete düşüyor ve her seferinde farklı bir kadınla görüntüleniyorum. Son birkaç yıldır değil.

aylar falan oldu ama Nora'dan beri hayatımın standardı bu. Tekrar incinmemenin yolu bu.

Ve medya tüm bunları haber yapıyor mu? Tüm kardeşlerimin hayatının standardı bu. Fritz olmanın ve Boston'da yaşamının getirdiği bir şey. Bu şehrin sahibiyiz. Kraliyet ailesiyiz. İyi ya da kötü, bu böyledir.

Ama Amelia ve ben bu gece gerçekten bir etki yaratmak istiyorsak... Amelia'yı inciten tüm o şerefsizleri gerçekten susturmak istiyorsam ve Nora'nın -ki hala bana tüm 'mutlu' haberlerini vermek için beni arıyor- nihayet ve resmen ondan uzaklaştığımı fark etmesini istiyorsam... insanların Amelia'yla çıktığımı düşünmesinden daha fazlası olmalı.

Onun özel biri olduğunu bilmeleri gerek. Benim için özel biri olduğuna inan.

Parmaklarım tekrar cebime girip yüzüğü buldu. Ona bakarken... bu çılgınca fikri planlarken... bunun her şeyi değiştireceğini bildiğim gerçeğiyle yüzleşiyorum. Hem onun için hem de benim için.

Dudaklarımın köşesinde sinsice çarpık bir gülümseme kıvrılıyor.

Evet. Bir fikrim var, tamam. Ve sanırım Amelia'yı da ikna edebilirim. Zaten sadece birkaç saatliğine. Ne yanlış gidebilir ki?

Bundan sonra ne olacağını bilmek ister misiniz? Öğrenmek için Doctor Scandalous kitabınızı alın!